

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yavuz Hakan Tok

ACILARIN KADINI
Bergen

Yavuz Hakan Tok

ACILARIN KADINI

2. Baskı
Belgesel
ROMAN

ALFA

ALFA

ACILARIN KADINI BERGEN

YAVUZ HAKAN TOK

1969 yılında doğdu. Radyo ODTÜ, Pal FM ve TRT FM’de Türk Popüler Müzik Tarihi hakkında radyo programları, TRT Müzik, TRT İnt, TRT Avaz, Kral TV ve NTV’de televizyon programları yaptı. Çeşitli gazete, dergi ve internet sitelerinde müzik yazıları yazdı. Halen *Milliyet Sanat* dergisinde yazıyor.

Acıların Kadını Bergen

© 2014, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu

Baskıya Hazırlayan Eray Aytimur

Kapak Tasarımı Begüm Çiçekçi

Sayfa Tasarımı Zuhul Turan

ISBN 978-605-106-909-8

1. Basım: Eylül 2014

2. Basım: Ekim 2014

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftahavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No: 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No: 15 34110 Fatih-İstanbul

Tel: (0212) 511 53 03 Faks: (0212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 10905

Yavuz Hakan Tok

ACILARIN
KADINI
Bergen

ALFA* | ROMAN

ÖNSÖZ

Nereden başlasam, nasıl anlatsam bilemiyorum...

Hayatımın ilk dokuz senesiydi. Ben, onun her fırsatta yanında uyuttuğu, bazen turneye götürdüğü, bazen turneden kaçarak gece yarısı gelip öpe öpe uykusundan uyandırdığı, bazen makyaj yapıp süslediği eğlencesi, bazen kendi gazete haberlerini saklamak üzere keserken dertleştiği, belki yaşayamadığı çocukluğu, belki de çocuk hasretini giderdiğiydim...

O Mersin'e veya Hollanda'ya geldiğinde havalara uçar, sevinçten uyuyamazdım. Onunla çok güzel vakit geçirir, çok eğlenirdik, ama ağladığında korkardım. Çok ağlardı, hep ağlardı teyzem. Ama bir gülüşüyle de güneş doğardı içime.

Bir çocuk düşünün. Anne yarısıyla, teyzesiyle bu kadar mutlu; aynı zamanda da kim bilir kaç gece yarısı uykularından uyandırılıp anne babası ile onu kurtarmaya giden... O gecelerde teyzemi yerde eşarpla boğulmaya çalışılırken de gördüm, evdeki eşyaların havalarda uçuşup, dağıtılıp kırıldığını da... Saatlerce süren, o çok korktuğum şiddetli ağlamaları da gördüm; konserlerde başından aşağı gül yaprakları dökülürken de... Sahneye çıkarken gözümün önünde bıçaklandığını da... O geceler... Canımı acıtan geceler...

Çocuktum, anlayamıyordum. Aşk, sevgi hep böyle miydi?

İşin içinden çıkamayıp sormuştum bir keresinde, "Teyze, insan sevdiğine bunları yapar mı?"

"Bazen insanlar hiddetli sever, ölesiye sever; yaşadıkları kötü olaylar sevgisinden bir şey götürmez," diye cevap vermişti.

Yine anlayamamıştım çocuk aklımla, uzatmamıştım da... Bildiğim tek şey, ikisinin de birbirini çok sevdiğiydi. Yaşananlarsa bende kafa karışıklığı olarak kalmıştı. Ve ben, çocuk yaşta AŞKI YANLIŞ TANIMIŞTİM..

Hiç evlenmedim. Bana göre aşk acı çekmekti çünkü. Ciddi bir güven problemim vardı; hâlâ var. Şimdi şimdi anlıyorum ki, o soru bilinçaltımda hâlâ cevabını arıyor: İNSAN SEVDİĞİNE BUNU YAPAR MI?

Bu trajik hayat hikâyesini, şimdi sizin yapacağınız gibi okumadım ben; bir kısmına bizzat şahit oldum. Sevgili teyzemin vefatından sonra ailem, anneannemin isteğiyle kederini yüreğine gömdü. Onlara göre her şey bitmişti ve artık herkes susmalıydı. Yapılacak her haberin, konuşulacak her sözün teyzemi kabrinde rahatsız edeceğine inanıyorlardı. Hiç olmazsa kabrinde rahat etmesi için artık sonsuza dek susulması gerekiyordu. Perde kapanmıştı ve sessizlik isteniyordu. Ta ki hep olmasını istediğim bu roman için Yavuz Hakan Tok benimle iletişime geçene kadar

Artık sessizlik bozuldu. Teyzem bunu çoktan hak etmişti. Yavuz Hakan Tok'un araştırmaları, kalemi, yüreği sayesinde herkes teyzemle ilgili bilinmeyenleri öğrenebilecek ve asıl o zaman teyzem kabrinde rahat uyuyacak. Onun adına ölümsüz bir şey yapılmalıydı ve o da bu romandı.

Öncelikle sevgili Yavuz Hakan Tok'a sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Ve ayrıca, sanki tahmin ediyormuş gibi, sanki "bir gün hayatımı roman yapın" der gibi kendi elyazısıyla tarih düşülmüş notları, gazete kupürlerini kesip biriktirerek hazırladığı albümleri bırakan sevgili teyzem Belgin Sarılmışer'e yardımları ve işaretleri için çok teşekkür ederim. Gözün arkada kalmasın teyzeciğim... Hep söyledin; hayatın bir roman gibiydi. Ve o roman artık yazıldı. Nurlar içinde uyu...

*Yeğenin
Esra Zorlular*

TEŞEKKÜR

Kaleme alınması neresinden bakılsa çok zor, çok karmaşık ve bir o kadar da bıçak sırtı bu hayat hikâyesini bir romana dönüştürmemde yardımlarını esirgemeyen herkese...

Sonsuz sabırları ve destekleriyle hep yanımda olan, fikirleriyle de bu kitaba çok şey katan karım Elhan ve kızım Ege'ye...

Teyzesinin yıllardır gözü gibi baktığı biricik emanetlerini bu kitap için önüme seren, kitabın yazılma safhasında verdiği bilgiler ve fikirlerle başından sonuna dek gerçeğe en yakın hikâyeyi ortaya çıkarmama en büyük katkıyı sağlayan ve o çok etkileyici önsözü kaleme alan Esra'ya...

Esra'yla birlikte beni Mersin'de sanki aileden biriymişçesine bir yakınlık ve samimiyetle ağırlayan Cemile Abla, İsmet Ağabey, Mehtap Abla, Abid Ağabey, Eliz ve desteği için Deniz Abla'ya...

Anlattıklarıyla hikâyenin karanlık noktalarını aydınlatma katkıda bulunan Profesör Doktor Onur Erol'a, Ali Yatkın'a, Hakkı Çağdaş'a...

Yaşar Plak, Kemal Kekeva ve Ahmet İskenderoğlu'na...

Yıllardır büyük emek ve zahmetle biriktirdiği müthiş Bergen koleksiyonunu hiç tereddüt etmeden benimle paylaşan Garip Özdel'e...

Yine Bergen arşivinden istifade ettiğim Anıl Gürsun'a...

Bu romanın bir kitaba dönüşmesine vesile olan Asu Maro ve Filiz Aygündüz'e...

Editörüm ve dostum Eray Aytimur'a...

Sonsuz teşekkürlerimle...

1976

ŞUBAT 1976, ANKARA

Kapkara bir gündü. Soğuk, yağmurlu, ıslak, kurşuni bir gün... Hava nefes alınamayacak derecede kirli, dumanlıydı yine. Ankara'yı hiç sevmiyordu. Gökyüzünden dört mevsim güneşin eksik olmadığı Mersin'i özlüyordu; en çok da böyle günlerde. İçinde bir sıkıntı vardı sabahtan beri. Öyle ki akşam iş çıkışı Yalçın'la nihayet buluşacağına bile sevinememişti. Bir hafta olmuştu görüşmeyeli ve tanıştıklarından beri ilk kez bu kadar uzun süre ayrı kalmışlardı. Nedenini bilmiyordu. "İşlerim var," demişti Yalçın. "İşlerimi yoluna koyar koymaz seni arayacağım," demişti. Ve aramamıştı. Düne kadar. Dün işyerinde Ayten Abla onu telefona çağırınca nasıl koştuğunu, ahizeyi nasıl kaptığını bilememişti. Yine nefesi tıkanmış, kalbi küt küt

atmaya başlamış, dudakları titremişti onunla konuşurken. "Neden bir haftadır aramadın?" diye sormayı bile akıl edememişti. Peki şimdi niyeydi bu durgunluğu, bu tedirginliği? Havaya yoruyordu; geceden beri durmaksızın yağan yağmura, gündüz vakti çöken gece karanlığına... Başka ne sebep olabilirdi ki?

Henüz 16 yaşındaydı. Vaktinden çok önce büyümüştü. Yaşıtlarıyla ahbaplık edemezdi hiç bu yüzden. Hep kendisinden büyük olurdu arkadaşları. Çok güzeldi. İri, kahverengi gözleri, biçimli burnu, omuzlarına uçuşarak dökülen siyah saçları, kalemle çizilmiş gibi duran pembe kıvrımlı dudakları vardı. Kendini bildi bileli kızların kıskanç, oğlanların hayran bakışlarını üzerinde hissederek yaşamaya alışmıştı. Yolda yanından geçerken laf atanlar da olurdu, dışarıda bir yerde otururken onunla gözleriyle temas kurmaya çalışanlar da. Bazen kızlar, bazen de hoşuna giderdi. Kimi zaman güler geçer, kimi zaman dönüp bir şey söyler, tersler; kimi zaman da ısrarlı bakışlara, kaçamak, çapkın göz süzmelerle cevap verir, eğlenirdi. Bazen güzelliğinden utanır, gösterilmemesi, saklanması gerektiğini düşünür, bazen de kendisini çok beğenir, omuzlarını dikleştirir, gururlanırdı.

Altı yaşında annesi onu elinden tutup Ankara'ya getirdiğinden beri, kendilerine kurdukları küçük hayatlarında bir üçüncü kişiye yer olmamıştı. Ne okul, ne öğretmenleri, ne mahalledeki komşuları, arkadaşları, ne de her birini ayrı ayrı çok sevdiği halde, ta Mersin'de yaşadıkları için kırk yılda bir görebildiği ablaları, ağabeyleri, babası... Hayatındaki tek yol gösterici hep annesi olmuştu onun. Yalçın'la tanışana kadar...

Yalçın onun ilk aşkıydı. Ve son olacaktı. İnanıyordu buna. Bu yaşta hayatının aşkını bulmuştu. Aylardır içi içine sığmıyor-

du. Yaşadığı sıkıntıları unutturmuştu Yalçın ona. İşe geç kaldığı bir gün taksisine binmiş, cebindeki para çıkışmayınca ona borçlu kalmıştı. Çok yakışıklı değildi, ama kara yağız, boylu poslu bir delikanlıydı. Duruşunda, bakışında, sesinde farklı bir şey vardı. İnsana güven veren, insanın içini ısıtan... İlk kez bir erkek böyle hissettirmişti ona. O gün anlamıştı aralarında bir şeyler olacağını. Ertesi gün borcunu ödemeye gittiğinde Yalçın hem parayı almamış hem de onu yine işe kadar götürmüş, itiraz kabul etmemişti. Sonra ertesi gün, bir sonraki gün... Sonra her sabah taksisiyle Belgin'in oturduğu sokağın başında beklemeye başlamıştı. Ve her akşam iş çıkışlarını...

Giderek artmıştı Belgin'in işten eve dönerken gecikmeleri. Annesinin bir şeylerden şüphelendiğini hissediyor, fazla mesai yalanını daha fazla sürdüremeyeceğini biliyordu. Zaten sevincini, coşkusunu, mutluluğunu gizleyemediğinin de farkındaydı. Annesinden bir şeyler saklamaya hiç alışkın değildi üstelik. Yerinde duramıyordu. Yıllardır sıkıntıdan başka bir şey yaşamadıkları iki göz evlerinde, hiç olmadığı kadar neşeli ve mutlu bir Belgin dolaşıyordu bir süredir, ama annesine gerçeği nasıl söyleyeceğini de bilmiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı ki.

Sonra bir gün dayanamamış, anlatmıştı her şeyi. Beklemediği kadar makul karşılamıştı Sabahat Hanım. Kaç zamandır kızının okuldan ayrılmasının acısını duyan kadıncağız, onun en azından böyle mutlu olduğunu görmekten ferahlık duymuştu besbelli. Öyle ya, her şeyi göze alıp bunun için gelmişlerdi Ankara'ya. Kocasından boşandıktan sonra altı çocuğunu Mersin'de bırakıp, altı yaşındaki kızıyla bu hiç bilmediği şehre gel-

meye cesaret etmesinin sebebi buydu. Belgin konservatuvarda okuyacak, şarkıcı olacaktı.

Sabahat Hanım'ın hayattaki son şansıydı en küçük kızı. Sıradan bir hayatı, bir kaderi değiştirebilmek için tek umudu... Diğer çocuklarının isimlerini hep başkaları koymuştu. Kaynası, kocası, babası... Ama Belgin doğunca kimseye sormamıştı bu defa. İsmi bile kendisi vermişti. Şöyle havalı bir artist ismi olsun istemişti. O günlerde ne boşanacağını ne de küçük kızıyla Mersin'den uzakta böyle bir hayat kuracağını tahmin edebilirdi, ama içine doğmuştu demek ki. Nitekim bir yandan evde daha önce hiç olmadığı kadar büyük huzursuzluklar, kavgalar yaşansa da Belgin büyürken Sabahat Hanım çoktan kararını vermişti. Boşanır boşanmaz da kimseyi dinlememiş, kızının elinden tuttuğu gibi yollara düşmüştü.

İlkokulu bitirir bitirmez konservatuvara girmişti Belgin. Hem de sınavı birincilikle kazanarak. Ama ne olmuşsa olmuş, bir yılın sonunda yapılan eleme sınavında yeterli puanı tutturamayınca okulla ilişkisi kesilmişti. Okulu hiç sevmemişti Belgin. O sadece şarkı söylemek istiyordu. Kuramsal müzik derslerinden, kafasını karıştıran notalardan, her gün o kocaman viyolonsel tıngırdatmaya çalışmaktan çok sıkılmıştı. Çok üzülmüştü Sabahat Hanım. Kızının bile bile sınavda başarısız olduğunu düşünüyordu. Çocukluğundan beri böyleydi. Hep burnunun dikine gider, hiç söz dinlemezdi. Kızmıştı bu yüzden Belgin'e. Biraz da o kırgınlıkla istemişti bir işe girip çalışmasını. Kızında bu ses varken eninde sonunda şarkıcı olacaktı, buna emindi, ama henüz yaşı çok küçüktü ve biraz aklının başına gelmesi gerekiyordu.

Yalçın'ın aşkı, Belgin'in okuldan ayrıldığından beri hiç gül-meyen yüzünü güldürmüş, onu adeta hayata döndürmüştü. Anne vicdanı ağır basıyor, şu kocaman şehirde kimi kimsele-ri yokken, bir başlarına ayakta durmaya çalışırken, dünya güzeli kızının bir tuzağa düşmesinden, bir hata yapmasından ne kadar korkuyor olsa da, Yalçın'la ilişkisine yasak koymaya gönlü elvermiyordu. Sadece onunla yalnız kalabilecekleri yer-lere gitmemeleri konusunda kendisine söz vermesini istemişti kızından. Eve vakitlice dönmek şartıyla, sinemaya, çay bahçe-sine, parkta dolaşmaya gidebilirlerdi. Ama ne sebeple olursa olsun yalnız kalmayacaklardı. Daha fazlasını söylemeye gerek duymamıştı Sabahat Hanım. Belgin'in, sözünden çıkmayacağı-na emindi. Her ne kadar içli, duygusal bir çocuk olsa da yeri geldiğinde nasıl dirayetli olduğunu bilirdi. Hatta bazen kızını kendisinden daha güçlü bulur, hiç açıkça söylememiş olsa da bundan memnuniyet duyardı.

Belgin annesinin şartını gülererek kabul etmiş, "Kızına güven, gerisini merak etme sen," diyerek dalgaya almaktan da geri kal-mamıştı. Hep böyleydi Belgin. Ya çok mutlu ya çok mutsuz. Sanki onun için ikisinin ortası yoktu.

Belgin bugün iş çıkışı Yalçın'ın onu alacağını, o yüzden eve geç geleceğini dün akşam söylemişti annesine. "Bir haftadır neredeymiş?" diye sormuştu annesi. "Yarın öğreniriz bakalım," diye geçiştirmişti Belgin. Annesinin başka bir soru daha sorma-sına müsaade ederse, içini kemiren kurdu büyüteceğinin far-kındaydı. Sesindeki tonlamadan, şüpheli bakışından anlamıştı bunu. Kim bilir belki de Belgin'in ona verdiği sözü tutmadı-ğını, Yalçın'ın evine gittiğini de biliyordu. Ve Yalçın'a o gün orada zorla teslim olduğunu da...

Sezdirmiş, renk vermiş olabilir miydi? O kadar karmakarışık ki o gün eve geldiğinde. Yüzündeki, vücudundaki dudak izleri görünüyor, Yalçın'ın tenine sinmiş kokusu uzaktan bile duyuluyor sanıyordu. Gözlerine bakamamıştı annesinin o gece. Yemek bile yememiş, başının ağrıdığını söyleyip erkenden yatmış, yatağında sessiz sessiz saatlerce ağlamıştı.

Evet, istememişti. Yalçın'ı canından çok seviyordu, ama onun kadını olmak için evlendikleri günü, aynı yatakta yatacakları ilk geceyi beklemeliydiler. Beyaz gelinliğiyle girmeliydi evlerine. O evde değmeliydi teni tenine. Bunun hayalini kuruyordu hep. Böyle apar topar olmamalıydı. Ne var ki bütün karşı koymalarına rağmen Yalçın durmamış, sonuna kadar gitmekte ısrarcı olmuştu. O güne dek tanıdığı Yalçın, bambaşka birine dönüşmüştü sanki. Ne söylese duymuyor, o çırpınıp kaçmak istedikçe daha çok zorluyordu. Bir an belki etraftan sesini duyar olur diye bağırmayı, yardım istemeyi bile aklına getirmiş, sonra bunun Yalçın'ı ne kadar zor durumda bırakacağını düşünüp içine atmıştı çığlıklarını. Sonunda bütün çaresizliğiyle direnmeyi bıraktığında, olup bitivermişti işte her şey. Canı acımişti Belgin'in. Hem canı hem kalbi acımişti. Yalçın nefes nefese üzerine yığıldığında, Belgin'in gözlerinden akan yaşları fark etmemişti bile.

Giyinip toparlandıktan sonra onu eve bırakırken özür dilemişti Yalçın.

"Kendime hâkim olamadım," demişti. Darmadağındı Belgin.

"Keşke böyle olmasaydı," diyebilmişti sadece. Yalçın uzanıp yanağından öpmüştü onu.

O gece sabaha kadar gözünü kırpırmamıştı Belgin. Düşünmüş, başına geleni kabul etmeye çalışmıştı. Yalçın'ı seviyordu. Hem de çok seviyordu. Onlar artık nikâhlı sayılırlardı. Gönül nikâhıydı aralarındaki. Yalçın işlerini biraz daha yoluna koyup, biraz da para biriktirince evleneceklerdi nasılsa. Bunu kaç kez konuşmuş, ne hayaller kurmuşlardı birlikte. Evleri sık sık gittikleri o tepede bir yerde olacaktı. Koca Ankara ayaklarının altında... Dikmen o kadar yüksekti ki, şehrin kirli havası bile ulaşmıyordu oraya. Üstelik sakindi, trafik gürültüsünden uzaktı. Ufak tefek, kargacık burgacık gecekondular vardı etrafta sadece. İnşaat işlerinden de anlıyordu Yalçın; taksi şoförlüğünden önce inşaatlarda amelelik yaptığını anlatmıştı. Söz bile vermişti, evlerini kendisi yapacaktı. Annesini de alacaklardı yanlarına. Evin bir odasını ona vereceklerdi.

Sadece filmlerde olur sanırdı Belgin böyle aşkları, mutlulukları... Şimdi kendisi yaşıyordu işte. Yalçın'ın yanındayken ayakları yerden kesiliyor, onunla birlikte gelecek hayalleri kurmaya bayılıyordu. Böyle ikna etmişti kendini. Sabah olduğunda içindeki hesaplaşmaları bitirmiş, Yalçın'ı çoktan bağışlamıştı.

Ne var ki o günün hemen ertesinde, bir süre görüşemeyeceklerini söylemişti Yalçın. Hiç soru sormamış, itiraz etmemişti Belgin. Mutlaka makul bir sebebi vardır diye düşünmüş, yaşadıkları şeyle ilgisi olabileceğini aklına bile getirmemişti. Henüz beş yaşındayken, baba evinde yaşanan tüm huzursuzluklara, kavgalara şahit olmuş, anne ve babası ayrılana kadar o hırgürün içinde büyümüştü. Erkeğe karşı çıkmamak, saygı göstermek gerektiği düşüncesine daha o yaşlardayken kapılmıştı. Annesi hiç öyle yapmamıştı çünkü. Hep diklenmişti ba-

basına, hep dırdır etmiş, söylenmişti. Eğer o böyle yapmasaydı belki de ayrılmayacaklardı. Hiç tanımadıkları, bilmedikleri bir şehirde böyle yapayalnız kalmayacaklardı şimdi. Belgin küçük yaşında babasız kalmayacaktı. Annesi sonradan ne kadar anlattıysa da aralarında yaşananları, babasının içki ve kumar bağımlılığını, Belgin bir yandan hak verirken annesine, bir yandan da onu suçlamaktan kendini alamamıştı. Yıllardır... Ve galiba bunca yıldan sonra bile hâlâ... Bunun için o, annesi gibi olmayacak, Yalçın'ı hiç sıkboğaz etmeyecek, onun sözünden hiç çıkmayacaktı. Kendince bir plan yapmıştı. "Bir hafta görüşemeyeceğiz," dediğinde de, "Ben beklerim," demişti gülümseyerek. "Beklediğim sen olduktan sonra... Gülmüştü Yalçın, sıkıca sarılmıştı ona. Bir gün önce bedenine sürülmüş kokusunu yine hissetmişti Belgin, derin derin içine çekmişti bir kez daha.

"Kızgın mısın bana hâlâ?" diye sormuştu Yalçın.

"Yok hayır, geçti," diyerek geçiştirmiş, konuyu bir daha açmaktan kaçınmıştı.

Ve nihayet bugün özlem giderecekti sevdiğiyle. Çok özlemişti, çok canı yanmış, kendini çok yalnız hissetmiş, hatta günlerdir içinde biriken gözyaşları, dünkü telefonda sonra sevincinin coşkusuyla dökülürmüştü gözlerinden. Sonra da bir işaret gibi yağmur başlamıştı dışarıda zaten. Hâlâ yağıyordu bardaktan boşanırcasına. Şemsiyesini aldı, çıkış kapısına doğru seğirtti. Yalçın gelmiş olmalıydı. Her zaman en az on beş dakika önce gelir, caddenin karşısına park ettiği taksisinin içinde beklerdi.

Binadan çıktığında hızlı adımlarla caddeden karşıya geçti. Yağmurdan göz gözü görmüyor, gökyüzünden olanca şiddetiyle dökülen damlalara şemsiye engel olamıyordu. Tuhaftı

ama Yalçın henüz gelmemiştir. Şaşırdı Belgin. Ne yapacağını bilemedi. Etrafına bakındı, sığınabileceği bir saçak altı da yoktu. Binaya dönmeyi düşündü, sonra Yalçın gelir de onu bulamaz diye vazgeçti. En iyisi olduğu yerde kalmaktı. Nasılsa fazla bekletmez, bir iki dakikaya mutlaka gelirdi. Hem ıslanıyor hem üşüyordu, ama birazdan Yalçın'ı görecektim olmanın heyecanı ve mutluluğu her şeye değirdi.

MART 1976, ANKARA

Kaç gün ateşler içinde yattığını, uyuduğunu bilmiyordu. Sabaha karşı gözlerini açmış, sanki ilk kez görüyormuş gibi şaşkınlıkla bakmıştı odasına, eşyalarına... Yerdeki eski halı, pencerede asılı turuncu çiçekli perdeler, karşı duvara yaslanmış fermuarlı, ekose desenli, branda elbise dolabı, bir ayağı kırık masasının üzerinde duran pikabı, çalar saati... Yattığı yerden saati göremiyordu. Gün henüz aydınlandığına göre işe gitmek için uyandığı saatler olmalıydı. Kafasının üzerinde kocaman, ağır tuğlalar taşıyor gibiydi. Yataktan doğrulmaya çalıştı, benninin zonklamasıyla geri yattı.

Ne kadar çok üşümüş, nasıl ıslanmıştı o akşam. Neden sonra gelmişti Yalçın taksisiyle. Özür bile dilememiş, yanağından bir makas almakla yetinmiş, o biner binmez hızla sürmüştü arabayı. "Çok ıslandım," demişti Belgin. Sırılsıklamdı, dişlerinin birbirine çarpıp takırdamasına engel olamıyordu. Arabanın kaloriferini en yüksek ayara getirmişti Yalçın. Hiçbir şey söylememişti. "Nasılsın?" diye sormuştu Belgin. Ters giden bir şeyler vardı. Bu hali hayra alamet değildi.

"Gördüğün gibi," diye geçiştirmişti Yalçın. "Sen nasılsın?" diye sormamıştı bile.

Belgin'in ürkerek fısıldadığı, "Nereye gidiyoruz?" sorusu da cama şiddetle vuran yağmur damlalarının sesine karışmış, cevapsiz kalmıştı.

Yağmur iyice hızlanmıştı. Arabanın silecekleri son hızla çalışıyor, ama fayda etmiyordu. Yalçın hiç sürmediği kadar hızlı sürüyordu arabayı.

"N'apıyorsun Yalçın? Yavaş olsana biraz!"

İstmeden sert çıkmıştı Belgin'in ses tonu. Arabayı hızlı kullanmasından çok, bu derece suskun olmasınaydı aslında tepkisi. Hâlâ titriyordu, kaloriferin yüzünü yakan sıcaklığına rağmen bedeni ısınmamıştı.

Ayağını gazdan çekmiş, yolun sağına geçmişti Yalçın. Sonra durmuştu. Nerede olduklarını ancak o zaman fark etmişti Belgin. O tepeye gelmişlerdi. Her zaman geldikleri tepeye. Yalçın'ın onu kollarının arasına aldığı, öylece uzun uzun şehir manzarasına bakıp, hayaller kurdukları, sohbet ettikleri yere. Şehir görünmüyordu bile o gün. Sadece arabanın camlarına öfkeyle çarpan yağmur damlaları...

"Belgin... Ben evleniyorum!"

Hiç beklemediği anda olanca şiddetiyle bir tokat inmişti suratına sanki. Ya da böğrüne keskin uçlu bir hançer saplanmış, ciğeri sökülüştü; gözlerine mil çekilmiş, kolu kanadı kırılmış, yüreği dağlanmıştı. Bir anda... Kısacık bir anda. Ölmüştü.

Ayrıntılar gözünün önünde canlandıkça; Yalçın'ın söyledikleri, sonra onun isyanı, haykırıışları, hıçkırıkları, yağmurun sesi, arabadan kendini atışı, çamurlara bulanışı, Yalçın'ın ne yapsa onu teskin edemeyişi, tam o sırada çakmaya başlayan

şimşekler, Tanrı'nın gazabı... Etine saplanan acıyı o akşamki kadar yakından hissetti bir kez daha. Gözlerinden süzülen yaşların yanağını ıslattığını fark etti sonra. Başucundaki sehpanın üzerinde duran bardaktan bir yudum su içmek istedi, gücü yetmedi. Geceliğinin koluna sildi gözlerini. Tekrar uyumak istedi. Hiç uyanmamak istedi.

MAYIS 1976, ANKARA

O akşamdan sonra ilk kez çıkacaktı dışarı. Bahar gelmiş, evlerinin önündeki dut ağacı meyve vermeye başlamıştı. Annesi her akşamüstü ağacın altına bir çarşaf seriyor, sonra boyunun eriştiği dalları silkeleyip, çarşafın üzerine dökülen dutları topluyordu. Bir tabak dolusu dut, her şeyden iyi geliyordu akşamları. Tek neşeleri buydu bir süredir.

Bunun böyle gitmeyeceğinin farkındaydı. Bir yerden başlamalı, hayata geri dönmeliydi. Kendisi için değilse bile annesi için bunu yapmalıydı. Nasıl bu kadar aptal olabildiğine, onunla tanıştığında zaten nişanlı olan Yalçın'a nasıl böyle körü körüne âşık olabildiğine, kendini nasıl bu kadar kolay teslim ettiğine, saf saf evlilik hayalleri kurduğuna inanamıyordu bir türlü. Kahrediyordu her aklına geldiğinde. Aklından hiç çıkmıyordu aslında. "Seni kandırmadım," demişti bir de utanmadan. "Seni gerçekten sevdim. Hâlâ seviyorum. Ama ben bir söz vermiştim. O sözden dönemedim."

Ağlayamıyordu bile artık. Annesi iyiye yoruyordu nicedir ağlamıyor olmasını. Gözyaşlarının içine içine aktığını bilmiyordu oysa. Bu yaranın hiç kapanmayacağını, hep kanayacağını...

On beş günden fazla hasta yatmış, titreme ve ateş nöbetleriyle kendini kaybetmişti. Ne zaman kendine gelse ağlamaya başlıyor, yemek yemek istemiyor, kendini iyice perişan ediyordu. "Ölüm yok ya ucunda," diyordu annesi durup durup. Ona karşı hiç olmadığı kadar yumuşak ve şefkatli davranıyordu. Bu abartılı hoşgörüsünün altında ne fırtınalar kopuyordu kim bilir. Keşke gösterseydi annesi kızgınlığını, kırgınlığını. Keşke bağırıp çağırsaydı ona, hatta dövseydi. Canı bu kadar acımazdı belki... Belki daha iyi hissederdi kendini. Ama ana yüreğiyle işte. Annesinin yerinde Belgin olsa, o da kızına böyle davranırdı, bunu biliyordu.

Sadece bir ruj sürmüş, saçlarını taramış, dolaptan bulabildiği en eli yüzü düzgün elbiseyi giymiş, bekliyordu. Aysel neredeyse gelirdi. İş bıraktığından bu yana Aysel sık sık uğramış, halini hatırını sormuş, işyerindeki dedikoduları anlatıp onu güldürerek moral vermeye çalışmıştı. Oysa o kadar samimi de sayılmazlardı bu kızla. Ama herkesten çok destek olmuştu bu zor günlerinde Aysel ona. Biraz da bu yüzden kıramamıştı gazinoya gitme teklifini. Yıllar var ki gitmemişti gazinoya. Çocukluğunda, Mersin'de Zeki Bey'i izlediği gazinoyu hiç unutamamıştı. Renkli ışıkların altında pırıl pırıl parlayan göz kamaştırıcı kostümlerini, sahnenin uzantısında serçe adımlarıyla yürüyüp onların oturduğu masaya yaklaştığında burnuna dolan parfüm kokusunu, billur gibi sesini... Bu gece gidecekleri yer Ankara'da pek meşhur, ama küçük bir gece kulübüydü aslında. Öyle ünlü birileri de yoktu kadroda. Ama yine de müzik çalınan bir yere gidecek olmanın sevinci, bir nebze olsun bastırmıştı içindeki acıyı. İki aydır en büyük teselliği şarkılarda,

plaklarda bulmamış mıydı zaten? Aysel'in teklifini kabul ettiği için memnundu. Belki bir kadeh de bir şey içer, kafa dağıtırdı.

Kapı çaldı. Aynaya son bir kez bakıp çıktı odasından. Annesi kapıyı açmış, Aysel'le sohbet ediyordu. Bir kız daha vardı yanında. Onu da işyerinden tanıyordu. "Şehribanlarla orada buluşacağız," dedi Aysel, Belgin'i görür görmez. "Hadi geç kaldık zaten."

"Şehribanlar da mı geliyor?"

"Dedim ya sekiz kişi olacağız diye. Senin aklın nerede kızım?"

Acı acı gülümsedi Belgin ayakkabılarını giyerken.

"Aman dikkatli olun kızım, n'olur fazla geçe kalmayın," dedi annesi.

"Merak etme Sabahat Teyze," diye atladı hemen Aysel, "zaten yarın iş var, vakitlice kalkarız."

"Anne sana bir şey söylemem lazım."

Kahvaltı sofralarının o eski neşesi yoktu nicedir. Eskiden, yani Yalçın meselesinden önce, canları ne kadar sıkın, ne kadar mutsuz olursa olsun, yine de sohbet edecek bir şeyler bulur, en azından böyle avuturlardı kendilerini. Oysa bir süredir sessizlik hâkimdi evlerine, sofralarına. Üstüne varmıyordu Sabahat Hanım kızının. Elbet atlatacak, unutacak, iyileşecekti. Şimdi ne söylese, ne yapsa boştu. Bu acıyı yaşamadan atlata-mayacağını biliyordu. Yaşadığı hayattan hiçbir şey öğrenemediyse, en azından bunu öğrenmişti.

"Hayırdır inşallah?"

Dün gece Belgin eve geldiğinde Sabahat Hanım oturma odasında koltukta uyuyakalmıştı. Belgin onu uyandırıp yatağına göndermiş, sonra kendisi de sessiz sedasız odasına çekilmişti. Aylar sonra ilk kez evden çıkan kızının o gece neler yaptığını merak etmiyor değildi, ama sormaya da çekinmişti. Her zamanki gibi erken kalkıp sofrayı hazırlamış, Belgin'in uyanmasını beklemişti. Sonra birlikte oturmuşlardı masaya ve Belgin daha ağzına lokma atmadan gözlerinin ta içine bakarak, ciddi bir şeyler söyleyeceğinin sinyallerini vermişti.

"Hayır hayır."

"Hayrolsun kızım. Bir şey mi oldu dün gece?"

Yalçın'ı mı görmüştü acaba? Sabahat Hanım'ın en büyük korkusu buydu. Dün gece onu kapıdan uğurlarken de, onun dönüşünü beklerken de bu ihtimal aklından hiç çıkmamıştı. Yalçın'ın günün birinde bir yerden çıkıp Belgin'i tekrar kandırabileceğinden korkuyordu. Böyle bir durumda kızının yelkenleri suya indireceğine, onu affedeceğine neredeyse emindi. Yarası çok tazeydi daha ve kabuk tutmadıkça bu ihtimal hep vardı. Belki de Aysel bir plan yapmış, dün gece Yalçın'ı da çağırmıştı. Yapar mı yapardı. O kızı hiç gözü tutmuyordu zaten.

"Acayip bir şey oldu anne."

"Belgin çatlatmasana adamı, söyle hadi!"

"Valla güldük eğlendik, çok güzeldi. Böyle eşlik ettik filan sahnede söylenen şarkılara. Kafayı da buldu bizim kızlar. Ben fazla içmedim yeminle. İki kadeh sadece."

Gülerek anlattığına göre korktuğu gibi bir şey olmasa gerek.

"Eeee? Sadede gel."

"Ben şimdi biliyorum ya her şarkıyı, oturduğum yerde bağırarak bağırarak söylüyorum bir yandan. Aysel tutturdu seni sahneye çıkaracağım diye."

"Aaaa!"

"Çatlak işte! 'Olur mu lan!' dedim. 'Ben şarkıcı mıyım?' Başladı diğer kızlar da tuturmaya. 'E senin sesin çok güzel, n'olur bir tane söyleyiver,' diye."

"E güzel tabii canım, senin sesin kimsede yok. Söyledin mi bari?"

"Bu çatlak Aysel, sen git sahnedeki şarkıcıya benim adımları ver. Adam da tuttu beni sahneye davet etti."

"Aaaa!"

Kalbi çarpmıştı Sabahat Hanım'ın. Kızıyla birlikte gitmediği için üzölmüşü. Neler kaçırmıştı böyle?

"Yaaa. Ama görmen lazımdı. Alkış kıyamet... Bizimkiler ayrı alkışlıyor, diğer müşteriler ayrı. Sanırsın meşhur biriyim. E bizim kızlar öyle abartınca diğerleri de bir şey sandı herhalde."

"Okusaydın bir tane bari."

"Okudum okudum."

"Deme Belgin!"

"Vallahi billahi. 'Batsın Bu Dünya'yı okudum. Aman anam ne güzel çıkıyormuş o ses mikrofondan. Kendi sesimi tanıyamadım. Bir hoşuma gitti. Görsen, kırk yıllık şarkıcı gibiydim."

Yüzünde güller açmıştı Sabahat Hanım'ın. Uzun zaman sonra nihayet Belgin'i bu kadar heyecanlı, mutlu görmek onu da mutlu etmiş, heyecanlandırmıştı.

"Eee, beğendiler mi?"

"Beğenmezler mi? Kıyamet koptu. Zor indim sahneden."

"E bir tane daha söyleseydin."

"Yahu tir tir titremişim zaten, kan ter içinde kalmışım. Şu elimden kayıp gidecekti mikrofon neredeyse. Daha nasıl söyleyeyim?"

"Olsun. Bir tane de yeter. Aferin kız sana. Helal olsun!"

"Dur daha, hepsi bu kadar değil."

"E anlat!"

"Ben oturdum yerime, neyse biz kızlarla gülüştük ettik. Yan masalardan gelip tebrik edenler oldu. Ben iyice havaya girdim böyle. Sonra bir adam yanaştı. Gazinonun işletmecisiymiş meğer."

"Eeee?"

"Gelin burada hemen başlayın, dedi."

"Ne olarak?"

"Bulaşıkçı olarak!"

"Ne diyorsun Allah aşkına Belgin sen?"

"Ne olarak olacak anacığım? 'Gel şarkı söyle, sahneye çık,' dedi adam."

Bir sevinç nidası yükseldi Sabahat Hanım'dan. Bu cevabı duymayı bekliyor, sorduğu safça soruyla sevincini geciktirerek, duyduğunda hissedeceği heyecanı ve mutluluğu büyütme istiyordu aslında.

"Kuzuuuuuummm!"

Kendine engel olamadı, yerinden kalkıp sarıldı kızına. Gözlerinin içi gülüyordu Belgin'in anlatırken. Çocukluğundaki o muzır bakışları görmüştü sanki yıllar sonra kızının gözlerinde. Bir süre öylece kaldılar. Sonra bir an kendini geri çekti Sabahat Hanım. Şüpheyle sordu:

"Sen ne cevap verdin?"

KASIM 1976, ANKARA

"Ne işin var senin burada Belgin?"

"Hocam... Verin elinizi öpeyim!"

Daha ilk sahneye çıktığı anda fark etmişti öğretmeninin karşı masada oturduğunu. Bir an düşünmüş, ne yapacağına karar verememiş, eli ayağına dolaşmıştı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi başlamıştı şarkısına. Gece boyunca zaman zaman göz göze gelmişlerdi. Her gece sahneden salona inip masa masa dolaşır, birkaç şarkısını öyle söylerdi, ama cesaret edememişti öğretmenine o kadar yakın olmaya. Büyük hakkı, emeği vardı Gülay Hanım'ın onda. Konservatuvarda Belgin'le en çok o ilgilenmişti. Onun iyi bir müzisyen olacağına yürekten inanıyordu Gülay Hanım. Belgin gibi Anadolu'dan gelen, elinde avucunda yeteneğinden başka bir şey olmayan gençlere hep destek verirdi, ama onu bir başka türlü sevmişti. Her şeyiyle ilgilenir, okulda onu korur kollar, ara sıra cebine harçlık bile sıkıştırırdı. Belgin'in bütün karşı koymalarına rağmen yapardı bunu. "Bu karda kışta otobüs kuyruğunda bekleme, taksiye binersin," derdi kimi zaman, kimi zaman da, "Eve dönerken bir iki kilo meyve al, annene de selamımı söyle," derdi. Utanır, sıkılır, mahcup olur, ama fazla da itiraz edemezdi Belgin. Borç niyetine alırdı Gülay Hanım'ın verdiği paraları. Günün birinde nasılsa ödeyeceğini düşünür, asla yüksek sesle söyleyemese de, bu şartla kabul ederdi.

Altı ay olmuştu bu gece kulübünde çalışmaya başlayalı. Çok şükür eli para da görmüş, sıkıntıları biraz olsun azalmıştı. Allah'a şükreliyordu her gece yatmadan evvel. O gece, arkadaş-

larıyla birlikte müzik dinlemek, biraz rahatlamak için geldikleri bu kulüpte, arkadaşlarının ısrarıyla sahneye çıkıp söylediği bir tek şarkı hayatını değiştirmişti bir anda. Tam da filmlerdeki gibi olmuştu her şey. Kulübün patronu İlhan Bey tanıdıklarını devreye sokmuş, iki celsede mahkeme kararıyla yaşını büyüttürmüş ve sahneye çıkması için gerekli yasal işlemleri tamamlamıştı. Sonra kendine bir sahne adı bulmuştu Belgin. Tam da o gün, adliyede işlemlerin tamamlanmasını beklerken, sehpanın üzerinde duran gazeteye göz gezdirirken Norveç'in Bergen şehrinden bahseden bir haber görmüştü. Çok hoşuna gitmişti bu isim. İlhan Bey Belgin Sarılmışer isminin sahne için uygun olmayacağını, ona bir soyadı bulmaları gerektiğini söylediğinden beri düşünüp duruyordu zaten. Hiçbir soyadını yakıştırmıyordu adının arkasına. Oysa kimsede olmayan, farklı bir isim çok daha dikkat çekici olurdu. Yanında oturan annesine dönmüş, "Adım Bergen olacak," demişti. Kızının onunla alay ettiğini, şaka yaptığını düşünmüştü Sabahat Hanım. Ne kadar ciddi olduğunu fark edince de kızmış, söylenmişti. Ne tuhaf bir isimdi bu böyle? Hem Belgin isminin nesi vardı? Belgin Gül olsaydı sahne adı mesela ya da Belgin Deniz. Bergen diye isim mi olurdu? Ama olmuştu. Birkaç hafta sonra İlhan Bey'in gazeteye verdiği ilanlarda Feyman Kulüp, Bergen isimli yeni solistini gururla sunuyordu. O bir şarkıcıydı artık. Üstelik izleyen herkes çok beğeniyordu onu ve sesini. Önceleri kimdir, nedir, kimin nesidir diye soranlar, kulübün kapısının önünde içeri girip girmemeye tereddüt edenler şimdi müdavimi olmuşlardı. Sürekli onu dinlemeye gelenler arasında ahbabları, tanışları bile olmuştu zaman içerisinde. Hiçbir gece boş geçmiyor,

pazartesi hariç haftanın her gecesi sahneye çıkıyordu Belgin. Şikâyetçi değildi halinden. Mutluydu aksine. Kendini bildi bileli müziği, şarkı söylemeyi sevmiştir. Hiç zorlanmamıştır bu yüzden sahnede. Zaten ezberinde bir sürü şarkı vardı. Kolayca uyum sağlamıştı orkestraya da. İlhan Bey de çok destekliyordu onu. Çok memnundu yeni solistinden.

Kulübün bürokratlardan, çeşitli yabancı ülke konsolosluklarının çalışanlarından, akademik çevrelerden epeyce müşterisi vardı. Böyle bir kitleye solist beğendirmek zordu. Belgin hem Allah vergisi sesi hem de güzelliğiyle sahneye çok yakışıyor, izleyenleri kendine hayran bırakıyordu. Dobraydı biraz; yapmacık nezaket gösterilerinde bulunmuyor, hayatta nasılsa sahnede de öyle davranıyordu. Yabancı şarkı da bilmiyordu hiç. Biraz Türkçe pop müzik, sanat müziği, birkaç da arabesk şarkı söylüyordu. Ama nasılsa kabul etmişti kulübün müdavimleri onu. Bir keresinde TRT'nin üst düzey yöneticilerinin programa geleceğini öğrenen İlhan Bey onu arabesk söylememesi için uyarmış, ama o dinlememiş, her zaman söylediği birkaç şarkıyı ne yapıp edip o gece de yeri geldiğinde patlatıvermişti. İlhan Bey'in düşündüğünün aksine, gelenler gayet memnun kalmış, alkışlarla tekrar sahneye davet etmişlerdi hatta.

Günün birinde seyircilerin arasında konservatuvar öğretmenini göreceği ise aklının ucundan bile geçmemişti Belgin'in. Ne kadar uğraşmıştı Gülay Hanım Belgin için. Belgin'in bütün isteksizliğine rağmen, sahip olduğu yetenekle çok önemli bir klasik müzikçi olacağına o kadar inanıyordu ki Gülay Hanım... Okuldan ayrıldıktan sonra bir daha hiç görmemiştir onu. Kaç kez ziyaret etmeyi düşünmüş, ama buna cesaret edememiştir.

O okulun kapısından bir kez daha girmek içinden gelmemişti bir türlü. Yıllar sonra ilk kez karşılaşıyorlardı. Gülay Hanım salondaki masalardan birinde bir izleyici, bir müşteri, Belgin ise sahnedeki şarkıcı... Okul yıllarında günün birinde Gülay Hanım'la bu şekilde tekrar karşılaşacağını söyleseler, mümkün değil inanmazdı.

Programını bitirip soyunma odasına döndüğünde tereddütte kalmıştı Belgin. Acaba öğretmenin yanına gitse miydi? Gitse ne diyecekti? Konservatuvarda okuma fırsatını göz göre göre kaçırp bu yaşında şarkıcı olmasına kızmayacak mıydı? Deme-ye kalmadan soyunma odasının kapısı çalınmış, bir anda Gülay Hanım'ı karşısında bulmuştu.

Genç kadın Belgin'in elini öpmesine müsaade etmedi. Kaşları çatık, gözleriye nemliydi. Kızgın mı, kırgın mı, yoksa memnun mu, anlayamamıştı Belgin. Sorduğu soruya, sert ses tonuna bakılırsa kızgın olmalıydı. Peki neden gözleri dolmuştu? Neden şefkatle bakıyordu böyle?

"Hocam siz niye zahmet ettiniz? Ben üzerimi değiştirip gelecektim zaten yanınıza."

Küçük, basık tavanlı, rutubetli soyunma odasından utanmış, ister istemez etrafına şöyle bir bakınmıştı çok mu dağınık diye? Oysa öğretmenin etrafı filan gördüğü yoktu. Doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. Her zamanki asil ve mağrur duruşuyla... Boşuna hayran olmamıştı bu kadına. Karşısındaki, varlığıyla güven veren, ama bir o kadar da ürküten kadınlardandı. Hiç konuşmadan, hiçbir şey söylemeden, sadece duruşuyla, bakışıyla saygı uyandıranlardan... İlk gördüğü günden beri eksilmeyen saygısı bundandı Belgin'in. Onu tanıdıkça, bilgi-

sine, görgüsüne ve insanlara yaklaşım biçimine şahit oldukça saygısı daha da artmıştı. Asla onun gibi bir kadın olmayacağını biliyordu Belgin. O hiçbir zaman saygı duyulanlardan olmayacaktı. Saygı duyanlardan olmaktı onun kaderi. Daha çocuk denecek yaştayken bunu fark etmiş, Gülay Hanım'ı tanıdıkça bu düşüncesi pekişmişti.

"Bunun için mi bıraktın okulu Belgin?"

"Hocam..."

Dönüp bakabilse arkasında duran ışıklı aynaya, yüzünün kıpkırmızı olduğunu göreceğine emindi. Küçüldüğünü hissetti. On iki yaşındaydı işte yine. Okulun ilk gününde. Öğretmeninin adını, nereden geldiğini sorduğu o ilk günde. Üzerindeki ıslıl ıslıl pullu tuvalete, taranmış saçlarına, abartılı sahne makyajına rağmen, öğretmenin karşısında ne diyeceğini bilemeyen küçük bir kız çocuğuydu.

"Böyle olacaktı hocam. Kaderde bu varmış..."

"Belgin!"

Sustu. Zaten lafın devamını nasıl getireceğini de bilmiyordu. Neredeyse ağlamaya başlayacaktı. Öğretmeninin gözlerindeki o bakışlar olmasa... O şefkat dolu bakışlar...

"Keşke bu şarkıları söylemesen Belgin..."

Derin bir sessizlik oldu. Saatler sürmüş gibi geldi Belgin'e. Ne demekti şimdi bu?

"O kadar iyi şarkı söylüyorsun ki... Yazık oluyor!"

Şaşkındı. Her şeyden çok, şaşkındı.

"Hocam... Beğendiniz mi beni?"

"Hem de çok beğendim Belgin. Sen bunun için yaratılmışsın. Sahne için. Eğitim alsaydın, müzisyen olsaydın... Gönül

isterdi... Ama... Madem böyle olması gerekiyordu. En azından bu konuda kendini geliştir. Biliyorum dinlediğin, sevdiğin şeyler bunlar ama... Sende çok daha fazlası var."

"Hocam sağ olun, çok sağ olun. Kızmadınız mı bana yani?"

"Tabii ki kızdım. Kızmadım dersem yalan olur."

"Hocam..."

"Biliyorum Belgin. Bazen insanın elinden bir şey gelmiyor. Benim de gücüm yetmedi senin okulda kalmana. Neyse... Kaç zamandır söylüyorlardı Bergen diye bir kız var, çok iyi diye. Meğer o Bergen bizim Belgin'miş."

"Hocam, nasıl şaşırdım sizi görünce. Heyecandan öleceğim sandım."

"Biliyorum, hissediliyordu."

"Hocam..."

"Güzel kızım benim..."

Bir anda sarı livermişti öğretmenini ona. Beklemediği bir anda... Gözlerinden yaşlar boşandı. Bu geceyi hayatı boyunca unutamayacaktı.

ARALIK 1976, ANKARA

"Kızım sererdik şuraya bir yatak, bu saatte otele gidilir mi?"

"Anne ısrar etme, eşyalarımız otelde zaten. Oradan direkt havaalanına geçeriz."

"Peki, siz bilirsiniz çocuğum. Kaçtıydı uçak yarın?"

"On ikide."

"Uyuyakalmayın sakın."

"Merak etme, haber veririm, uyandırırılar."

Musluktan akan suyun soğuşundan sızlayan ellerini mutlak tezgâhının üzerinde duran elbeziine sildi Sabahat Hanım. Musluğu kapattı. Cemile elindeki son tabağı da kurulayıp rafa koydu. Annesine baktı. Hayatta tanıdığı en güçlü kadını annesi. Boşandığı kocasına kafa tutmuş, geride kalan altı çocuğuna rağmen Belgin'i kolundan tutup Ankara'ya getirmişti. Kimseyi dinlememişti; çok sevip saydığı damadı İsmet'i bile. Şu küçücük evde, yaşadıkları tüm sıkıntıya rağmen dimdik duruyor, dünden beri büyük kızı ve kocasını, Belgin'le bu evde nasıl da rahat ve mutlu yaşadıklarına dair ikna etmeye çabalıyordu. Görünen köy kılavuz istemiyordu oysa. Belgin'in saheden kazandığıyla iyi kötü idare ediyorlardı. Hatta biraz para hile biriktirmişlerdi. Ama tek başına bir kadının, daha çocuk denecek yaştaki kızıyla beraber şu kocaman şehirde yaşaması hiç de kolay değildi. Bunu biliyordu Cemile. Yine de üstlerine gitmemiş, İsmet'in lafı açmasını beklemişti. Bir ihtimal, belki onu dinlerler, bu sevdadan vazgeçerlerdi. Ama annesini de Belgin'i de iyi tanıyordu. Belgin yedi kardeşin en küçüğüydü belki, ama annesine en çok o benziyordu. Annesini de, onu da doğru bildiğinden kimse geri döndüremezdi.

Yine de "iyi ki geldik" diye düşündü Cemile. Aklı bir ahabaplarına emanet ettikleri kızlarında kalmıştı kalmasına, ama gelmeseydi de içini kemiren kurttan kurtulamayacağını biliyordu. Hiç olmazsa annesini, kardeşini görmüş, sarılmış, kucaklamış, özlem gidermişti onlarla. Belgin'i tüm kardeşlerinden ayrı tutar, onu bir başka türlü severdi. Ailenin tekne kazıntısıydı o. Ne yapsa hoş görülen, kabahatleri görmezden geline, belki biraz da şımartılan deli kızı... Cemile ailenin ilk çocuğu olarak ne kadar baskı altında büyümüşse, Belgin de aksine o kadar ra-

hat büyümüş, şımartılmıştı. "Onu sen çıkardın tepemize!" der, kızardı bazen annesine, ama bir yandan da kıyamaz, hak verirdi. Hele ki anne olduktan sonra, çok daha iyi anlar olmuştu annesini. İnsan doğurduğuna, canının parçasına ne yapsa kıyamıyor, kızamıyordu bir türlü.

Sabah nasıl da şaşırmıştı annesi, kapıyı açıp onları karşısında görünce. Nasıl da sevinmiş, oracıkta sevinç gözyaşları dökmeye başlamıştı. Hollanda'ya gitmek, oraya yerleşmek üzere yola çıkacakları o gün gelmişti aklına. Yine böyle ağlamıştı annesi. Herkes ağlamıştı. O, kardeşleri... Hatta evlendiklerinden beri hiç ağladığını görmediği İsmet'i bile gizli gizli gözyaşlarını silerken görmüş, görmezden gelmişti. Memleketi, kardeşlerini, eşini dostunu bırakıp gitmenin hüznü kadar, yeni bir hayata başlayacak olmanın sevinci de vardı içlerinde. Karmakarışık duyguları. Bu sabahsa sadece mutluydular. Biraz da ümit vardı Cemile'nin kalbinde. Belki ikna olur, onlarla birlikte gelir, birlikte yaşarlardı Hollanda'da bundan sonra. Küçücük de olsa bu ihtimal mutlu ediyordu Cemile'yi. Gün boyu bunu hiç konuşmamış, sadece hasret gidermişlerdi. Birlikte yemek yemiş, sonra hep birlikte kulübe gidip Belgin'i dinlemişlerdi. Nasıl da heyecanlanmıştı Belgin sahnede. Gözlerinin içi gülüyordu sahneden onlara bakarken. Nasılda yakışıyordu sahneye. Ne kadar da güzeldi sesi de, kendisi de... Ama kardeşiydi işte. Ona hayranlıkla bakıp dinlerken, her şarkıdan sonra uzun uzun alkışlarken bile içi rahat etmiyordu bir türlü. Korku muydu bu, utanç mıydı, kıskançlık mı, bilmiyordu. Ama kardeşinin sahnede şu tanımadığı insanların karşısında şarkı söylüyor olmasında onu rahatsız eden, mutsuz eden bir şeyler vardı. Canını acıtan, onu yaralayan bir şey

Durumları fena değildi. Pekâlâ annesini de, Belgin'i de yanlarına alabilir, gül gibi geçinip giderlerdi. Hem Türkiye'den uzaklaşmak iyi gelirdi onlara da. Belki bu şarkıcılık sevdasını da unutturdu böylece Belgin. Orada doğru düzgün bir iş ayarlarlardı ona. Oyalanırdı. Ama zor ihtimaldi tabii. Yaşadıkları tüm sıkıntıya rağmen Mersin'e dönmeyi bile kabul etmemişken, tutup da Hollanda'ya, kilometrelerce uzağa gelirler miydi?..

Nitekim kulüpten geç vakit eve döndüklerinde, çaylarını içerken İsmet bu bahsi açınca, Belgin'in gülen yüzü bir anda değişivermişti.

"Dönecek olsam Mersin'e dönerim enişte, ne işim var Hollanda'da!"

"Belgin... diye atılmıştı Cemile hemen.

"Sen karışma abla. Zaten senin başının altından çıkıyor bunlar!"

Belgin'den paparayı yediği yetmezmiş gibi, İsmet de ters bakmıştı Cemile'ye. Belgin'in bu diklenmelerine alışıktilar gerçi, ama Cemile yine de gece gece bir tartışma çıksın istemiyordu.

"Hadi siz mutfağa gidin," demişti İsmet. Annesine bakmıştı Cemile. Pek niyeti yoktu Sabahat Hanım'ın, ama Cemile'nin ısrarla kaş göz ettiğini görünce isteksizce kalkmıştı oturduğu koltuktan. Mutfakta sabahtan kalan bulaşıkları yıkarlarken, Belgin ve İsmet'in konuşmalarına ister istemez kulak kabartmışlardı.

"Belgin bak, anneni de sıkıntıya sokuyorsun burada. Kadın başınıza... Yazıktır günahdır. Ne lüzumu var? Sen benim kardeşim, kızım sayılırsın. Aramızda paranın pulun lafı mı var? Hem orada iş buluruz biz sana. Yine kazanırsın kendi paranı. Böyle gazinolarda, kulüplerde olacak iş mi?"

"Enişte sen niye anlamıyorsun? Kaç kere söyleyeceğim? Ben orospuluk yapmıyorum, bir şey yapmıyorum. Namusumla şarkı söylüyorum."

"Tövbe estağfurullah! Ben öyle bir şey mi dedim şimdi?"

"Demedin de. O kapıya çıkıyor dediğin!"

"Çıkıyor! Geldik gördük tamam, eli yüzü düzgün bir yer ama... Ne bileyim... Bak baban da istemiyor, biliyorsun. Ablaların, abilerin de istemiyor. Bu şarkıcılık işleri bize göre değil. Bunlar başka türlü işler. İnat etme artık!"

Belgin kim bilir kaç defa duyduğu bu sözleri, kim bilir kaç defa aynı kızgınlık ve hırçınlıkla cevaplıyordu. Bu defa başka olacağını sanmakla ne kadar büyük hataya düştüğünü anlamıştı Cemile. Annesinin ifadesiz yüzüne baktı endişeyle. Belgin'in her söylediğini destekliyordu aslında. Cemile bunu biliyordu. Şimdi böyle susuyorsa, İsmet'e olan saygısından.

"Enişte... Seni severim, sayarım, bilirsin... Geldiniz. Bizi çok memnun ettiniz. Allah sizden razı olsun. Özlemişiz val-la, içimiz coştı bugün böyle. Ama gel, bu mevzuyu kapalım burada. Ben seviyorum şarkı söylemeyi. Ömrüm yettiğince söyleyeceğim. Allah sağlık versin yeter ki. Biz burada geçinip gidiyoruz. Hiçbir sıkıntımız yok. Gündüz de söyledim. Sen de gördün bak, insanlar da alkışlıyor ediyor. Kaç kere konuştuk bunu. Ben namusumla şarkı söylüyorum. Kim ne derse desin!"

"Ah Belgin ah!.. Bir büyük sözü dinlesen..."

İsmet de biliyordu elbette dinlemeyeceğini; bugüne kadar hiç dinlememişti. Aslında biraz da Cemile istedi diye açmıştı bu konuyu. Her şeye rağmen karısının ümidini kırmak istememişti. Cemile'nin buraya bu nedenle gelmek istediğinin farkındaydı başından beri. Doğrusu bu ya, Belgin'in üzerine

gidildiğinde daha da hırçınlaştığını bildiğinden fazla da sert çıkmak istememişti bu gece. Belgin bunu anlamış olmalıydı. O da fazla yükseltememişti sesini bu yüzden.

"Eniştem, güzel eniştem. Sen bizi merak etme. Bak sana söz, anamı alıp geleceğim Hollanda'ya. Ama gezmeye. Deniz'le Mehtap'ı da çok özledim zaten. Hele bir fırsat olsun. Bir hafta on gün geliriz. Ama bana 'gel bizimle yaşa' deme. Yaşayamam oralarda enişte. Vallahi yaşayamam."

"Ne yapacaksınız böyle? Ne kadar sürecek bu kulüpte bu iş?"

"Bilmiyorum. İlhan Abi'yi tanıdınız işte. Patron gibi değil, abi gibi. Sahip de çıkıyor bize. Gittiği yere kadar gidecek."

İsmet'in sessiz kalması Belgin'i iškillendirmiş olacaktı.

"Enişte?"

"Bak bu âlemde kimseye güven olmaz. Öyle 'abi gibi' filan deme kimseye."

"Yok daha neler enişte!"

Bu son cümle çileden çıkarmıştı Belgin'i. Ne söylense gözü korkmayacaktı; hiç korkmamıştı ki. Konuşmanın sarpa saracağı fark eden İsmet, mutfığa doğru seslenmişti.

"Gidelim mi artık Cemile?"

"Geliyorum."

Uzun süren sessizliği, Belgin'in sigarasını ateşleyen çakmağın sesi bozmuştu sonra.

Annesine gülümseyerek baktı Cemile.

"Gelesin yoktu zaten senin de, değil mi?"

Annesi cevap vermedi. Bakışları her şeyi anlatıyordu zaten.

1977

AĞUSTOS 1977, ANKARA

"Ne alırsınız?"

"Ben... Bir ay getir bari. Demli olsun."

Eski işyerinden çıktıktan sonra biraz sakinleşmek, bir kahve içmek için gitmişti Akman Pastanesi'ne. Çalıştığı günlerde, öğle aralarında gelirlerdi bazen. Tost yer, gazozu katık ederlerdi. Kışın boza içerlerdi en çok. Buranın bozası gibisi yoktu. Canı çekmişti bir anda. Yazın ortasında boza mı olurdu? Demli bir çay hararetini alırdı hem.

Pastanenin avlusunun da bulunduğu arşı mahşer yeri gibiydi yine. Boş gözlerle bakıyordu etrafına. Ne çok insan, ne çok hayat vardı. Herkes kendi hayatında kim bilir neler yaşıyor, kimse kimsenin içini bilmiyordu. En çok o an dertleşeceği

hiri olsun istedi. Karşısında otursun, onu dinlesin... Belki de bir erkek, bir sevgili... Güldü geçti sonra kendine. İşyerindeki kızlara kızdığından geliyordu böyle şeyler aklına. Ne işi olurdu ki erkeklerle, hele hele bir sevgiliyle...

Yalçın'ı evlendikten sonra birkaç kez görmüş, her defasında görmezden gelmişti. O taksi durağının önünden ne zaman geçse başını çeviriyordu. Bir keresinde üzerine su sıçrayınca hışımına dönmüş, hortumla taksisini yıkayan Yalçın'la bir anda göz göze gelmişti. Belli ki Yalçın da ne yapacağını, ne diyeceğini bilememişti. Hızla uzaklaşmıştı Bergen oradan. Bir keresinde de Yalçın'ın arabasıyla onu takip ettiğini fark etmiş, yolunu değiştirip arka sokaklara sapmıştı. Annesine hiçbir şey anlatmamıştı. Öğrenirse paniğe kapılır, aralarında tekrar bir şey başlayacağını düşünebilirdi. Buna imkân ve ihtimal olmadığını biliyordu Bergen. Ama annesinin ona olan güveninin bu olayla sarsıldığını biliyor, hiçbir şey söylemese bile zaman zaman endişeli bakışlarını yakalıyordu.

Hayat ne tuhaftı. İnsan başına neler geleceğini, yarının ne olacağını hiç kestiremiyordu. Daha iki ay öncesine kadar bir işi vardı. Para kazanıyordu, huzurluydu. Gelecekle ilgili daha fazla bir beklentisi yoktu. Geceleri şarkı söylüyor, gündüzleri evde annesine yardım ediyor, yemek pişiriyor, temizlik yapıyordu. Bazen birlikte dışarı çıkıp Kızılay'a, Ulus'a alışverişe gidiyorlardı.

Sonra bir gece programdan sonra İlhan Bey, hiç âdeti olmadığı halde soyunma odasına gelmiş, biraz konuşmaları gerektiğini söylemişti. Kötü bir haber alacağını o an hissetmişti Bergen. İyi giden her şeyin sonunda kötü bir şeye vesile olacağına o kadar inanıyordu ki, adeta bunu bekliyor gibiydi.

Şaşırmamıştı bile. Üzülmüştü sadece, çok üzülmüştü. Bir gün eninde sonunda bunun olacağını biliyor olsa bile üzülmüş, ama yine de İlhan Bey'in yanında kuyruğu dik tutmuş, kendini ko-yuvermemişti. Adam daha çok mahcup olmuştu Bergen'in bu tavrı karşısında.

"Ne yapalım, buraya kadarmış."

"Ben sana başka iş bulacağım, merak etme..."

"Sağ ol İlhan Abi, ben başımın çaresine bakarım. İçin ferah olsun."

"Hakkını helal et."

"Sen helal et abi, sayende çok ekmek yedim. Ben ne yapsam senin hakkını ödeyemem."

Bir süredir programın tavsamaya başladığını, Bergen'in söylediği şarkılar yüzünden müşteri profilinin değiştiğini düşünüyordu İlhan Bey. Başka bir solist bulmuştu. Tekrar caz müziğine dönmek istiyordu. Bergen bütün telkinlere rağmen onun istediği şarkıları söyleyemiyor, söylese bile ona yakışmıyor, eğreti duruyordu. Artık yollarını ayırma zamanı gelmişti. Aylardır abi-kardeş gibi olmuşlardı artık. Zaten her gece anne-siyle birlikte gelirdi kulübe Bergen. Durumlarını iyi biliyor, içi acıyordu bir taraftan İlhan Bey'in. Ama kendi işini de düşünmek zorundaydı.

O hafta sonu Bergen son kez sahneye çıkmış, ertesi gün öğleden sonra da gidip eşyalarını toplamış, çalışanlarla vedalaşmıştı. İlhan Bey onun geldiğini bildiği halde odasından çıkmamıştı. Hak vermişti Bergen. Belli ki o da üzgün, mahcuptu. Kendisi tıkladmıştı kapısını. Cevap gelmeden de açmıştı kapıyı.

"Ben gidiyorum abi."

İlhan Bey usulca kalmıştı oturduğu yerden.

"Gidiyor musun? Hadi bakalım. Yolun açık olsun..."

"Allah razı olsun abi."

Son kez sarılmış, vedalaşmışlardı başka hiçbir şey söylemeden. Kapıda bekleyen taksiye binince ağlamaya başlamıştı Bergen. Ne olacaktı şimdi? İlhan Bey'in iki gün önce ısrarla vermeye çalıştığı ikramiyeyi de kabul etmemiş, "Hakkım olmayan parayı almam," demişti. Elinde avucunda biraz birikmişti vardı. Aylardır çalıştığından artırdığı kadarını bir kenara koymuştu annesi. Ama hepsi buydu. Şimdi her şeye sıfırdan başlaması gerekiyordu.

Günlerce evde oturmuş, düşünmüştü. Oturduğu yerde iş teklifi gelmeyeceğini biliyor, ama nereden başlayacağını bilemiyordu. Kime gitmeli, kimden yardım almalıydı? Yeter ki iş olsundu, şarkıcılığı bir süre erteleyebilirdi. Kulüpte şarkı söylerken tanıştığı, önemli makamlarda insanlar vardı, ama tanışıklıkları hep kulübün çatısı altında kalmış, biriyle olsun dışarıda görüşmemişti. Kendine kızıyordu bir yandan. Kendine bu kadar katı kurallar koyduğu, sınırlarını bu kadar kalın çizgilerle çizdiği için, insanlara bu kadar küs yaşadığı için. Herkes mi kötüydü, güvenilmezdi? Herkes mi Yalçın'dı?

Ablası, eniştesi de gelmişti aklına o kafa karışıklığında. Aca-ba sahiden kalkıp gitse miydi Hollanda'ya? Annesi de istemezdi bunu, ona emindi. Hemen silip atmıştı zaten kafasından bu ihtimali. Ne olursa olsun pes etmeyecekti. Madem bu kadar ayak diremişti herkese, sonuna kadar gidecekti doğru bildiği yolda.

Gazetelerdeki iş ilanlarını taradı birkaç gün. Kendine uygun bulduklarını işaretliyor, sonra postaneye gidip telefon açıyordu. Kimisi daktilo bilmesini şart koyuyor, kimisi yabancı

dil istiyordu. Sonunda eski işyerine, Ulus'taki PTT binasına gitmeye karar vermişti. Belki tekrar oraya dönebilirdi. Sınav açılırsa girer, tekrar kazanırdı. Yakınlarda sınav açılmayacağını öğrenmiş, o hayali de suya düşmüştü gider gitmez. Kızlar da pek yüz vermemişlerdi zaten. Eskiden günaşırı evine uğrayan Aysel, o sahneye çıkmaya başladıktan sonra nedense elini ayağını çekmişti. Sanki o gece ona şarkı söylemesi için ısrar edip alkışlayanlar onlar değildi. Gözlerindeki ayıplayan bakışları hissetmiş, kendi aralarında fısıldaşmaları gözünden kaçmamıştı. Kötü yola düşmüş gibi davranıyorlardı ona. Kim bilir, belki de kıskanıyorlardı. Öfkeyle, hırsla çıkmıştı binadan. Pişman olmuştu gittiğine. Arkasından neler konuştuklarını duyar gibiydi.

Oraya gidişinin ona başka bir kapı açacağını, hayat akışının bir kez daha değişeceğini nereden bilebilirdi ki?

Daldığı düşüncelerden tanıdık bir ses uyandırdı onu. İbrahim'di bu. Kulübün orkestrasında bateri çalan İbrahim...

"Abla n'apıyorsun burada tek başına oturmuş?"

Yaşı ondan büyüktü ama hep "abla" diye hitap ederdi Bergen'e. Bu "abla" lafı bir erkekle bir kadın arasına çizilebilecek en sağlam sınırdı; "abi" de öyle. Sınırlar baştan belirlenmiş oluyor, samimiyet bu mesafede inşa ediliyor, haliyle kimse sınırı ihlal etmeye teşebbüs etmiyordu.

"İbo? Nasılsın lan? Sen nereden çıktın?"

"Valla çarşıya çıkmıştım. Ama iyi oldu seni gördüğüm. Ben de adresini alacaktım İlhan Abi'den."

"Hayrola?"

"Oturayım mı azıcık?"

"Ne soruyorsun oğlum, otursana."

Bir solukta anlatıvermişti İbrahim onu neden aradığını. Bir iş vardı. İbrahim'in kulüp çıkışı gidip çalıştığı bir gazino, eli yüzü düzgün bir şarkıcı arıyordu. Duyar duymaz ilk aklına gelen Bergen olmuştu. Severdi Bergen'i. Tanıdığı birçok şarkıcının aksine, dürüst, mert, sözünü sakınmayan bir kadındı Bergen. Kimseye yüz vermemesi de hoşuna gidiyordu içten içe. Bir erkeğe arkadaşlıktan öte sıcak davrandığını görse, belki kendisi de onun hakkında bir ümit beslemeye başlayacaktı. Ama Bergen o kadar mesafeliydi ki, insan aklının ucundan dahi geçiremiyordu böyle bir ihtimali. Çok güzeldi. Sesi de, kendisi de. Çok üzülmüştü onun kulüpten ayrılmak zorunda kalmasına. Ama iyi bilirdi bu işleri. Nankördü gece âlemi. Vefa bilmezdi. Tanıdığı en sağlam patron İlhan Bey'di, ama o bile Bergen'i bir gecede kapı dışına koymuştu işte.

"Üç beş şarkı mı?" diye sormuştu Bergen şaşırarak.

"Ne anladım ben bu işten?"

"Ablacıgım sen ekmeğinin peşinde bir kadınsın. Ne fark eder? Sen aldığın paraya bakarsın."

"Yok, olmaz öyle şey."

"Abla iyi düşün be, hiç yoktan iyidir."

KASIM 1977, ANKARA

"Senin sesin bir başka! Ağlıyorum ben seni dinlerken, kız!"

"Sahi mi söylüyorsun?"

Gazinoda çiçek satıyordu yaşlı kadın. Masa masa dolaşıyordu her gece. Elindeki içi güllerle dolu koca sepeti nasıl taşıdığına hayret ederdi Bergen. Öyle çelimsiz, öyle ufak tefekti

ki. Sirtının kamburu çıkmıştı. Üzerinde hep aynı basma elbise, başına bağladığı yemenisinin saklayamadığı bembeyaz saçları. Kaç yaşındaydı kim bilir? Yanından geçerken gülümserdi. O da ona gülümserdi belli belirsiz, ama hiç konuşmamışlardı o geceye dek.

Sahneden yeni inmiş, kulisin dar koridorundan telaşlı adımlarla soyunma odasına doğru gidiyordu. Yolunu kesmişti yaşlı kadın.

"Kaç zamandır söyleyeceğim, söyleyemedim bir türlü. 30 yıl var gazinolardayım ben. Böyle ses duymadım. Yanık yanık."

"Sağ ol ablam, Allah razı olsun."

"Gül vereyim mi sana?"

Kolundaki sepetten bir gül seçip uzattı Bergen'e doğru.

"Aman aman mahcup oldum şimdi."

"Çok da güzelsin maşallah. Bahtın da güzel olsun inşallah."

"Âmin ablacığım âmin. Ama... Sen verme bunu bana. Sattarsın içeride."

"Al bakayım al, ben sattım satacağımı. Gül yanaklı kıza kırmızı gül."

Kırış kırış olmuş yüzüne çocukça bir sevinç, kocaman bir gülüş yayıldı. Söylediğini beğenmişti belli ki. Öyle içten, öyle sıcak bakıyordu ki gözlerine, neredeyse ağlayacaktı Bergen.

"Gel o zaman iki dakika, parasını vereyim. Üzerimde para yok."

"Hadi git oradan! Parasını verecekmiş! İçimden geldi benim, para mara istemem!"

Bergen çaresiz, aldı yaşlı kadının elindeki gülü. Alırken yakalayiverdi elini. Öptü, alnına koydu. Utanarak çekti elini yaşlı kadın.

"Gözünü seveyim buralarda ziyan olma kızım. Bak daha çok gençsin. Çok da güzelsin. Sesin zaten hepsine bedel... Buraların iti çakalı bitmez. Harcarlar seni. Bak benim halime."

"Ne varmış halinde? Aslan gibisin maşallah!"

Öyle olmadığını her ikisi de biliyordu. Duymazdan geldi yaşlı kadın.

"Benim hayatım bu gazinolarda geçti kızım. Neler gördüm. Yere göğe koyamazlardı beni. Peşimde pervane olurlardı. N'oldu sonra? Halime acıdılar da şu sepeti tutuşturdular elime. Yoksa sokaklarda açlıktan ölürdüm."

"Aman ablam, Allah gecinden versin."

"Sana bakınca kendi gençliğimi görüyorum. Benim sesim filan yoktu, dansözlük yaptım ben. Ama çok güzeldim, biliyor musun? Canıma okudular şerefsizler!"

Bergen ne diyeceğini, ne yapacağını şaşırmış, öylece bakıyordu. Sevmemişti bu gazinoyu. O gece kulübündeki nezih ve şık insanlar değildi buranın müşterisi. İti, kopuğu, uğursuzu, her türlü geliyordu. Şarkı söylerken sahneden aşağı inmek bile gelmiyordu içinden. Kimsenin gözüne bakmamaya çalışıyordu hatta. Neyse ki altı şarkı söyleyip bitirince savıyordu sırasını erken vakitte. Gece kulübündeki gibi programın tek şarkıcısı o değildi çünkü. Ondan sonra sabaha kadar bir sürü şarkıcı çıkıyordu sahneye. Hepsi de alışkındı bu âleme. Bir tek o yabancıydı. Şaşıyor, anlayamıyordu bazı şeyleri. Mesela sahneden indikten sonra müşterinin masasına gidenler oluyordu. Ya da kulise gelen müşterilere cilve yapanlar, hediye kabul edenler... Kendini güvende hissetmiyor, kaçarcasına çıkıyordu her gece oradan. Annesi sürekli yanındaydı Allahtan. Sah-

nedeysen bile perde gerisinden onu izliyor, gözünü kızından bir saniye olsun ayırmıyordu Sabahat Hanım.

Kulüpten ayrıldıktan sonra çalıştığı ikinci gazinoydu bu. İlkine hiç alışmamış, birkaç gece sonunda ayrılmıştı, ama burası da ondan farksız çıkmıştı. Bu kez dışını sıkıya karar vermişti. Ortalıkta dünya kadar 'şarkıcıyım' diye gezinen kadın vardı ve kimse güzel ses filan aramıyordu. Buradan da ayrılırsa yeni bir iş bulabileceğinin garantisi yoktu.

Annesinin soyunma odasının kapısından onlara doğru baktığını fark etti Bergen. "Ne oluyor?" der gibi kaşlarını kaldırmıştı. Bir kez daha gülümsedi çiçekçi kadın.

"Hadi ben seni tutmayayım kızım terli terli. Git de üstünü değiştir. Diyeceğim buydu zaten. Allah yolunu, bahtını açık etsin."

"Sağ ol ablam. Ara sıra uğra bana ama dertleşelim böyle, olur mu?"

"Olur olur, uğrarım."

Yaşlı kadın hızlı adımlarla kulisin salona açılan kapısından çıkıp gitti. Bergen elindeki kırmızı güle baktı. Kadife gibiydi yaprakları, kokusu elindeysen bile hissediliyordu. Yaşlı kadının sözleri çınladı bir kez daha kulaklarında: "Gül yanaklı kıza kırmızı gül."

1978

ŞUBAT 1978, ANKARA

Sahneden yeni inmişti daha. Terden üzerine yapışan kostümünü çıkarmış, bornozunu geçirivermişti üstüne. Annesi siyah tuvaletinin üzerindeki kılıfı çıkarıyordu o sırada. Bergen teri soğuduktan sonra elbisesini giyecek, sonra da taksiye atladıkları gibi Ulus'a gideceklerdi. Çalıştığı diğer gazinoya anca yetiştiriyor, orada giyinip soyunmayla vakit kaybetmiyordu böylece.

Ulus'taki ikinci sınıf gazinolardan birinde çalışıyordu iki aydır. Derken İlhan Bey'den bir haber gelmişti. Eski patronu, Bergen'in Ankara'nın büyük gazinolarından birinin kadrosuna alınmasını sağlamıştı. Tanınmış şarkıcıların ve sinema oyuncularının olduğu bir kadroydu bu. İlhan Bey gözü kapalı kefil olmuştu ona. Bergen'e sormamıştı bile hatta. O da çaresiz,

iki gazonoda birden çalışmaya başlamıştı böylece. On gündür önce Grand Gazino'da sahneye çıkıyor, burada işi biter bitmez de soluğu Ulus'taki Roma Gazinosu'nda alıyordu. Eskisinden daha çok yoruluyordu belki, ama memnundu bu durumdan yine de. Hatırı sayılır da bir para kazanıyordu üstelik.

Masanın üzerindeki makyaj malzemelerini aceleyle toplayıp çantasına tıktı. Bir sigara yaktı. Sabahat Hanım elinde elbiseyle durmuş, öyle bakıyordu kızına.

"Şu sigaramı içeyim de giyinirim, asıver bir yere," dedi Bergen, elindeki sigarayla elbiseyi işaret ederek.

"Geç kalmayalım da," dedi Sabahat Hanım isteksiz bir tavırla. Sevmiyordu bu gazonoda kendilerine verilen soyunma odasını. Daha doğrusu Bergen'in aynı odayı paylaşmak zorunda olduğu diğer uvertür şarkıcı kızları sevmiyordu. Havaalarından yanına varılmıyordu ikisinin de. Bergen'in böylesi bir gazonoda ilk kez çalışıyor olmasının acemiliğini daha ilk günden sezmışler ve ona adeta çömez muamelesi yapmaya başlamışlardı. Odadaki makyaj masasını, elbise askılarını, dolabı tepe tepe kullanıyor, Bergen hiç kullanmayacakmış gibi davranıyorlardı. Odaya girdiklerinde ne selam veriyorlardı ne sabah. Kendi aralarındaki konuşmaları da hep onlara nispet yapmak içindi sanki. Sabahat Hanım birkaç kez söylenmiş, ama üzerlerine alınmamışlardı. Bergen'in daha ilk günden itibaren sahnede onlardan daha çok alkış almasını da yediremiyorlardı kendilerine. Bunu açıkça da söylüyorlardı. Bir tuhaftılar. Bergen her ne kadar annesine, "Boş ver, uyma şunlara," deyip dursa da, Sabahat Hanım kendini zor tutuyordu ağır konuşmamak için. Anlam veremiyordu bir türlü. Herkes kendi ekmeğini yiyordu. Neydi bu kızların derdi?

Odanın kapısı belli belirsiz tıklatıldığında Sabahat Hanım sandalyeye oturmuş, Bergen'in sigarasının bitmesini bekliyor, bir taraftan da yan gözle makyajını yapmakta olan Ayla'yı süzüyordu. Az önce özene bezene taktığı sarı peruğu kafasını olduğundan iki kat büyük gösteriyordu Ayla'nın. Elbisesinin sırt dekoltesi bir santim daha aşağıda olsa, poposu meydana çıkacak gibiydi. Vücudu da güzel olsaydı bari. Neyse ki Bergen'den sonra sahneye çıktığı için Tülin odada yoktu o anda. Tülin'e Ayla'dan daha fazla sinir oluyordu Sabahat Hanım.

"Girin" demeye kalmadan açıldı kapı. Bergen karşısında birdenbire Sevim Hanım'ı görünce ne yapacağını şaşırdı. Telaşla kalktı oturduğu yerden. Ayla elinde rujla kalakalmış, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sabahat Hanım da kızının ardından fırladı ayağa. Koskoca assolist, uvertürlerin soyunma odasına niye gelmişti ki şimdi?

"Buyurun Sevim Hanım," dedi Bergen çekingen bir sesle.

Etine dolgun bir kadındı Sevim Hanım. Ama bir o kadar da biçimliydi vücudu. Çok güzeldi. Hem güzel hem de cazibeliydi. Bir görenin dönüp bir daha bakacağı kadınlardandı. Üzerinde saten bir sabahlık, ayağında şıpıdık terlikler, saçlarında bigudilerle gelmişti. Daha sahneye çıkmasına saatler vardı, ama o erken gelirdi gazinoya. Bu âlemin en disiplinli assolistlerinden biri derlerdi zaten onun için. Bergen daha önce sahnede hiç izlememişti onu. Plaklarını da dinlediği söylenemezdi. Ama merak etmiş, ilk matinede programın sonuna kadar kuliste kalıp, perde arkasından Sevim Hanım'ın programını izlemişti. Ve oracıkta hayran olmuştu ona. Sahneye bu kadar yakışan başka bir kadın daha görmemişti o güne dek. Duruşunu, şarkı söylemesini, seyirciyle sohbetini neredeyse ağzı açık izlemişti. Bazı

insanlar sadece sahneye çıkmak, şarkı söylemek için yaratılmıştı. Sevim Hanım onlardan biriydi. Bergen o gün buna inanmıştı.

"Bergen, nasılsın?" diye sordu Sevim Hanım içtenlikle. Odaya girer girmez etrafa şöyle bir bakınmış, sonra Bergen'i görünce aradığını bulmuş gibi doğrudan ona yönelmişti. Bergen'in kalbi çarpmaya başlamıştı o anda.

"Teşekkür ederim Sevim Hanım, siz nasılsınız?" diye sorabildi yutkunarak. Elindeki sigarayı göstermemeye çalışarak söndürdü masanın üzerindeki kül tablasına. Sevim Hanım sevecen gözler ve kocaman bir gülümsemeyle bakıyordu yüzüne.

"Şaşırdın değil mi? 'Sevim Hanım niye geldi bizim odaya?' diyorsun içinden. Vallahi haklısın. Ha ha ha ha. Ben de böyle aklıma eseni yaparım işte. Söndürmeseydin sigaranı, niye söndürdün? Bana da ikram etmeyecek misin?"

Bergen titreyen ellerle uzattı paketi. Sevim Hanım arkasını dönüp oturacak bir yer arandı. Yanında gelen yardımcısı genç oğlan, koltuğun üzerine atılmış otrişleri bir kenara itip yer açtı. Sevim Hanım adeta sahnedeymişçesine gösterişli bir edayla oturdu koltuğa. Sabahat Hanım şaşkınlıkla bakıyordu olan bitene. Ayla'ya doğru çevirdi başını. Yüzü allak bullaktı Ayla'nın. Kıskançlıktan çatlıyor olmalıydı.

Sevim Hanım'ın yardımcısı, Bergen'den önce davranıp, cebinden çıkardığı çakmakla yaktı kadının sigarasını. Sevim Hanım iki parmağının arasında her an bırakıverecekmiş gibi tuttuğu sigaradan bir nefes çekti, dumanını şuh bir tavırla üfleyip, "Mersi şekerim," dedi. Bergen'e döndü sonra.

"Ayol otursana."

Bergen usulca oturdu. Sevim Hanım odaya girdiğinde beri göz göze gelmediği Sabahat Hanım'a doğru çevirdi başını.

"Bergen'in annesi misiniz efendim?"

"Evet," dedi Sabahat Hanım sandalyesinin kenarına ilişirken belli belirsiz gülümseyerek.

"Tebrik ederim efendim o halde sizi. Ne kadar mütevazı, ne kadar hanım bir kız evlat yetiştirmişsiniz. Sesi gibi kendi de çok güzel. Maşallah!"

Mahcup olmuştu Bergen duyduğu güzel sözler karşısında.

"Sağ olun," dedi Sabahat Hanım gururla. Dönüp bakamadı o an, ama Ayla'nın yüzünün bunları duyduktan sonra ne hale geldiğini görmeyi çok istiyordu o anda.

"Vallahi ben genellikle çalışacağım kadroyu önceden tetkik ederim. Fakat Bergen'den o kadar sitayişle bahsettiler ki, inanın hiç tereddüt etmedim, 'Alın kadroya,' dedim. Birkaç kez de izledim sahne arkasından. Dedikleri kadar varmış. Çağlayan gibi bir ses. Çok da edepli. Kadın şarkıcı için edep önemlidir sahnede. Ne kadar cilve de yapsan, poz da versen hafif görünmeyeceksin. Seyirci muhakkak ki ayırt eder hafif kadınla edepli kadını."

Bunları söylerken Ayla'ya bir bakış mı atmıştı, Bergen'e mi öyle gelmişti? Bergen mutluluktan havalara uçmak üzereydi.

"Teşekkür ederim Sevim Hanım, vallahi mahcup oldum."

"Olma olma, samimiyetle söylüyorum bunları. Yoksa kalkıp buraya kadar gelmezdim. Biz de geçtik bu odalardan. Hiç gelip takdir edenimiz olmadı. O günlerden ahdım vardır benim. Beğendin mi söyleyeceksin. Söyleyeceksin ki karşındaki de ihya olsun, şevklensin. Değil mi efendim?"

Sabahat Hanım başını sallayarak cevapladı, kendisine dönerek sorulan soruyu. Gözlerinin içi gülüyordu. Ayla yere dü-

şürdüğü rujunu almak isterken kafasındaki peruğu kaydırmıştı. Sinirli hareketlerle peruğu yerine oturtmaya çalışıyordu. Kaşla göz arasında ortadan kaybolan Sevim Hanım'ın yardımcısı, elinde çay tepsisiyle çıkıp geldi. Sevim Hanım sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıp çayını aldı eline. Bergen bir şeyler söylemek zorunda hissetti kendini.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Sevim Hanım. İnanın çok sevindirdiniz beni."

Sevim Hanım duymazdan geldi.

"Beni matinede sahne arkasından izlediğini de gördüm," deyiverdi işveli işveli gülerek.

"Pek hoşuma gitti."

Bergen suçüstü yakalanmış gibi hissetti kendini. Sevim Hanım neşeyle devam etti.

"İzlemek lazım tabii... Böyle böyle öğreniyor insan. Hiç kimse 'ben oldum bittim' dememeli. Şu hayatta öğrenecek çok şey var. Hele senin gibi gençse insanın yaşı..."

"Aman Sevim Hanım, siz de gençsiniz daha."

"Ha ha ha ha! Ayol ahım gitti vahım kaldı!"

Bu söylediğine kendisinin de inanmadığı, aksine kendini hâlâ genç bulduğu çok belliydi. Öyle olmasa bu kadar kolay alay edemezdi orta yaşa gelmiş olmasıyla. Sevim Hanım oda-da Ayla yokmuş gibi davranıyor, konuşurken bir Bergen'e, bir annesine bakıyordu. Sabahat Hanım'ın koltukları kabarmıştı.

"Öyle demeyin," diye atıldı Sabahat Hanım, "gençlere taş çıkartırsınız."

"Ha ha ha ha! Çok mu belli oluyor? Ay çok yaşayın!"

Gözlerini süzerek bir yudum daha içti çayından. Biten sigarasını uzattı yardımcısına. Genç çocuk izmariti kül tablasına

bastırdı. Bergen hâlâ inanamıyordu olan bitene. Ayla'nın buz gibi sesiyle irkildi birden.

"Siz geç kalmıyor musunuz?"

Sabahat Hanım öfke dolu bir bakış attı Ayla'ya. Ayla zafer kazanmış gibi kalktı oturduğu sandalyeden. Kostümünü giymek üzere odanın sağ köşesinde duran paravanın arkasına geçti. Sevim Hanım soran gözlerle bakıyordu Bergen'e.

"Başka bir yerde daha çıkıyorum da. Buradan oraya gidiyoruz her gece."

"Hay Allah! Ben de lafa tuttum sizi. Neden daha önce söylemediniz?"

"Olur mu Sevim Hanım? Şeref verdiniz. Kırk yılın başı geç kalsak ne olur?"

"Olmaz öyle şey. Sahneye geç kalmak ayıptır. Hadi siz çıkın hemen madem. Ben sadece seni ne kadar beğendiğimi söylemek için uğramıştım zaten. Eh, onu da söyledim. Bakmayın siz bana. Çenem açıldı mı durmaz benim. Ha ha ha ha! Sahnende muvaffakiyetler dilerim Bergen'ciğim. Arada sen de uğra, tamam mı canım? Pek sevdim seni ben. Hadi. Hoşça kalın efendim."

Bu son söz Sabahat Hanım'aydı. Daha onlar ayağa kalkmadan Sevim Hanım çıkıvermişti odadan. Ana kız birbirlerine baktılar. Bergen neşeyle zıpladı oturduğu yerden. Annesine sıkıca sarıldı.

"Bir gün onun gibi assolist çıkacaksın sen de," dedi Sabahat Hanım, Ayla da duysun diye sesini alabildiğine yükselterek. Bunu o kadar emin söylemişti ki, Bergen annesinden sık sık duyduğu bu cümleye bu defa gülüp geçemedi.

MAYIS 1978, ANKARA-ADANA YOLU

Sabaha karşı 3'ü geçmişti saat. Sadece çay bardaklarının, çay kaşıklarının şıkırtısı duyuluyordu mola yerinde. Demi kararmış, acımış çaydan bir yudum daha alıp, bir sigara yak-tı Bergen. Ağır ağır çekti dumanını içine. Uyuyamamıştı yol boyunca. Otobüs mola için durduğunda yan koltukta uyuyan annesini rahatsız etmeden usulca inmiş, üstü asmalarla kaplı kamelyanın altındaki tahta sandalyelerden birine oturmuş, uy-kulu uykulu çay servisi yapan garsona eliyle işaret edip bir çay istemişti.

Havadaki koku tanıdıktı. Çocukluğunun kokusuydu bu. Daha çok vardı Adana'ya. Ama Ankara'dan uzaklaştıkça çocuk-luğuna yaklaştığını hissediyordu. Kim bilir kaç kez gitmişlerdi Mersin'den Adana'ya o zamanlar. Çok yakındı iki şehir. Yine de dünya değiştirmek gibiydi küçük Bergen için Mersin'den bir başka şehre gitmek. Babası onlarla beraber gelmezdi hiç. Annesiyle uzak akrabalarının evine gider, birkaç gün kalırlardı. Akrabalarının onunla yaşıt bir kızları vardı. Birlikte köy evinin bahçesinde oynarlar, arka taraftaki çitten atlayıp gizli gizli pa-muk tarlalarına dalarlardı. Sanki hep yazdı, hep sıcaktı. Sulama kanalında ellerini yüzlerini yıkamak isterlerken üstlerini başla-rını sıırılsıklam etmeleri geldi aklına. Gülümsedi. Sigarasından bir nefes daha çekti.

Ailesini düşündü. Nasılsa fırsat olur, Mersin'e de giderlerdi günübirlik de olsa. Çok özlemişti hepsini. Abilerini, ablaları-nı... Hatta babasını bile. Babası ona kırgındı. Bergen'in şarkıcı olması annesi ve babası arasındaki bütün meselelerden, yıllar-

dır süregelen anlaşmazlıklardan çok daha büyük sorun olmuştu aile içerisinde. İşin kötüsü, babaları kadar katı olmasalar da abi ve ablaları da aynı fikirdeydi. Yine de kıyamazlardı ona, en azından bunu biliyordu. Gittiğinde en azından hepsiyle hasret giderebilirdi.

Anons yapılıyordu mola yerinde. Anons yapanın ne dediği hiç anlaşılmıyordu. Sigarasını söndürdü. Saatine baktı. Kalkan onun otobüsü olamazdı. En az on beş dakikası vardı daha. Bir sigara daha çıkardı paketten. Çayının kalanını bir dikişte içti. Sigarasını yaktı.

Ankara'daki gazinolarda başka bir hayat tecrübesi edinmişti. Daha fazla güveniyordu artık kendine. Onun için fazla düşünmeden kabul etmişti Adana'da çalışmayı. Teklif ettikleri para da hiç fena değildi. Hem biraz Ankara'dan uzaklaşmak, memlekete yakın olmak da cazip gelmişti. Son çalıştığı gazinoda bir gece programını bitirdikten sonra patron odasına çağırılmıştı onu. Kalp çarpıntısıyla çalmıştı kapısını. İyi bir şey için çağırılmadığını düşünmüştü hemen. Sevim Hanım'dan sonra Neşe Hanım'ın assolist olduğu programa da almışlardı onu. Memnun kalmasalar almazlardı. Bunu biliyordu, ama yine de tedirgin olmaktan kendini alamamıştı. Kadrodan çıkarıldığının haberini alsa, şaşırmayacaktı.

İri yarı, esmer, bıyıklı bir adam oturuyordu patronun masasının önündeki koltukta. Anlamsız bir ifade vardı yüzünde.

"Hayırdır patron?" diye sormuştu temkinli bir sesle.

"Gel Bergen. Otur iki dakika."

Bıyıklı adamın karşısındaki koltuğa rahatsızlığını belli eder bir ifadeyle ilişmişti. En ufak bir ters söz duysa kalkıp gidecek gibiydi. Adamın bakışlarından hoşlanmamıştı.

"Ahmet Bey eski arkadaşımıdır Bergen. Bizim memleketten, Adana'dan. Bugün ziyaretime gelmişti. Gazinosu için yeni kadro kuruyormuş. Seni dinledik beraber. Çok beğendi."

"Eeee?"

Ahmet Bey elini uzatmıştı Bergen'le tokalaşmak için. Bıyıklarının altından belli belirsiz gülümsediğini görmüştü Bergen. Adamın elini soğuk bir nezaketle sıkıyordu.

"Vallahi sesine bayıldım."

"Sağ olun."

Bu senli benli konuşmanın, yersiz samimiyetin sonu nereye varacak diye merak ediyordu.

"Adana'da çalışmayı düşünür müsün?"

Hiç beklemediği bir teklifti bu. Afallamıştı bir anda. Sırtını koltuğa yaslamış, adamın ne kadar ciddi olduğunu anlamak için dönüp, soran gözlerle patrona bakmıştı.

"Vallahi seni elimden kaçırmak istemem, ama bu teklifi düşün derim."

Mola yerinin cızırtılı hoparlörlerinden anlaşılmaz bir anons daha duyuldu. Bu defa onun otobüsü olmalıydı hareket etmek üzere olan. Kalktı. Derin derin içine çekti yaz gecesinin sıcak, nemli havasını. Üzerinden sular damlayan, az önce yıkanmış otobüse doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

MAYIS 1978, ADANA

"Bana böyle söylemediniz ki Ankara'da!"

Kızgındı Bergen. Saatlerce yol gelmiş, yol boyunca hiç uyuyamamıştı. Karnı açtı. Sabah yediği bir simitle duruyordu. Ma-

yıs ayında olmalarına rağmen yazdan farksızdı hava ve içinde bulundukları oda öğlen güneşiyle iyice ısınmıştı. Karşısındaki iki adamın takım elbise ve kravatlarla nasıl oturduklarına hayret ediyor, sık sık eliyle saçlarını topluyor, sonra bırakıyordu. Pencerenin önündeki üçlü koltukta sessiz sedasız oturan annesine baktı. "Kal gidelim," der gibiydi bakışları.

"Soğuk bir şey daha içer misiniz?" dedi Ahmet Bey

Annesi istemediğini ifade eden bir işaret yaptı. Bergen su istedi. Karşısında oturan adam kalktı, odanın kapısını aralayıp koridora doğru bağırdı.

"Bir su getirin soğuk."

Ahmet Bey masanın öbür tarafında, gösterişli deri koltuğuna sırtını dayamış, boş gözlerle Bergen'e bakıyordu.

"Eee, çalışmam mı diyorsun şimdi?"

Gerisin geriye Ankara'ya dönmek de vardı işin ucunda. Buralara kadar gelmişken...

"Ben de böyle apar topar çağırınca adam gibi bir şey sandım."

"Gazino kızım burası da. Sen şarkı söyleyeceksin sadece."

On beş-on altı yaşlarında esmer bir çocuk, kapıyı çalmadan, elinde bir bardak suyla girdi içeri. Patron lafını kesip, yüksek sesle çocuğa çıktı.

"Oğlum sana içeri girerken kapıyı çal demedik mi bin kere? Hasbinallah! Göndereceğim seni babanın evine geri, o olacak."

Oğlan süklüm püklüm, elindeki bardağı ortadaki sehpaye bırakmak üzereyken, elinden aldı Bergen.

"Sağ olasın."

Acımişti çocuğa. Bağırıldığı için de patrona öfkelenmişti. Çocuk hiçbir şey söylemeden, usulca kapıyı çekip çıktı. Patron

belli ki Bergen'e olan kızgınlığını çocuktan çıkarmıştı. Yarım saattir konuşuyorlardı. Hiç hayal ettiği gibi değildi Adana'da onu bekleyen iş. Adı gazinoydu, ama pek öyle ailelerin geldiği bir yere benzemiyordu. Salon, dekorasyon, sahne... Gazinonun giriş kapısı dahi daha çok bir pavyona benziyordu. Ankara'da çalıştığı gazinoları bile beğenmezken Adana'da bir pavyonda mı çalışacaktı yani?

İçeride konsomatrislerin çalıştığını söylemekten de çekinmemişti patron. Ama bu, burada ahlaksızlık yapılıyor anlamına gelmiyordu. Aksine, çalışan kadınlar müşterilerle en fazla arkadaşlık edebilirlerdi. Hiçbiri bir müşterinin kolunda bu kapıdan dışarı çıkamazdı. Pavyon demek kerhane demek değildi. Burada çalışan kadınların hiçbiri de hayat kadını değildi. Bergen sadece sahneye çıkıp şarkı söyleyecek, kimsenin masasına filan gitmeyecekti. Zaten sahneye çıkanlar konsomasyon yapmazdı.

Buna ikna olana kadar epeyce dil döktürdü patrona. Bu kadar dil dökmesinden de huylanmıştı bir taraftan Bergen. Öyle sabırlı, anlayışlı bir adama da benzemiyor, ama nedense bütün aksi sorularına tek tek cevap vererek, onu ikna etmeye çalışıyordu. Bir yandan konuşurken, bir yandan da düşünüp tartıyordu beyninde. Ankara'ya dönmek en son ihtimaldi bu saatten sonra onun için. Tekrar iş aramak, gazete ilanları, telefonlar, boşuna beklemeler... Yol yorgunluğuna iç sıkıntısı da karışıyor, her şey gözünde büyüyordu. Öyle diyorlarsa öyleydi. Şarkısını söyler, çıkar giderdi.

"Bakın, bana öyle şu seni çok beğendi, bu sana hayran oldu diye gelerseniz iki gün sonra..."

"Yahu olmaz öyle bir şey, sen merak etme. Kimse kimseye zorla bir şey yaptıramaz burada."

Sinirli görüntüsüne rağmen mert bir adama da benziyordu patron. Neredeyse ikna olmuştu aslında. Annesine dönüp baktı tekrar. Sabahat Hanım belli belirsiz bir baş hareketiyle onayladı kızının aklındaki düşünceyi. Adana'da kalmak, Mersin'e yakın olmak ona da cazip gelmişti. Hem Ankara'da kazandığının neredeyse iki katı para kazanacaktı Bergen burada.

Bardakta kalan suyu bir dikişte içti Bergen. Soğuk su beynini zonklattı bir an.

"Tamam peki. Dediğiniz gibi olsun. Nerede kalacağım ben?"

Patron, adamına dönüp belli belirsiz gülümsedi.

"Amma çetin cevizmişsin kızım sen." Bergen'in karşısında ezile büzüle oturan adamı işaret etti. "Hüseyin götürecektir sizi otele. Yakın zaten. İki sokak arkada... Para işini de konuşalım mı?"

"Dursun şimdi para işi. Kabul ettim işte. Onda da yan çizmeyeceksin değil mi abi? Ankara'da söylediğin..."

"Ankara'da ne söylediysem o... Ama ikramiyeler de olacak tabii. İstersen ekstralara da gönderebilirim seni."

"Bak benim kafamı karıştıрма. Zaten kazan gibi oldu. Biz gidelim şimdi, azıcık dinlenelim. Sonra konuşuruz. Bu akşam çıkacak mıyım şimdi sahneye?"

"Yok, bu akşam gerek yok. Siz iyice bir dinlenin. Yol yorunusunuz. Yarın gece başlarsın. İstersen akşamüstü Hüseyin sizi gelip alsın. Hem Adana'yı gezdirir hem yemeğe filan götürür sizi. Adana kebabıyla bir hoş geldin diyelim size. Özlemişsinizdir."

"Yok istemez. Biz yeriz bir şeyler otelde. Sevmem öyle gezdirmeler filan ben."

Patron gerginliğini üzerinden atmış gibiydi. Gürültülü bir kahkaha patlattı.

"Yahu teyzem de var yanında. E Hüseyin de evli barklı adam. Çekiniyorsanız karısını da getirsin. Sen bizi ne sandın?"

Hüseyin oturduğu yerde ellerini kavuşturmuş, boynunu eğmiş kibar kibar gülüyor, mahcup gözlerle bakıyordu Bergen'e. Belli ki patronun bu sözlerini iltifat kabul etmişti. Bergen kalktı oturduğu yerden. Deri koltuk yüzünden sırtı sıırıslıklam olmuştu. Saçlarını savurdu, patrona doğru döndü.

"Hele ben bugün bir uyuyayım da, kafamı toparlayayım. Sonra bakarız, yengeyle filan tanışırız."

"Yenge" lafını kullanışındaki ima fark edilmeyecek gibi değildi. Temkinliydi, hâlâ tam olarak güvenmemişti onlara. Bunu bilsinler istiyordu. Burada çalışmayı kabul ederek iyi mi yapmıştı kötü mü, ona da emin değildi. Bildiği tek bir şey vardı: Ankara'ya geri dönmek istemiyordu. Bir süre oradan uzaklaşmak ona iyi gelecekti. En çok bu sebeple kalkıp gelmemiş miydi zaten?

Patronun elini sıktı. Zoraki gülümsedi. Annesi de kalkmıştı ayağa onun kalktığını görünce. Biraz mahcup olmuş gibiydi kızının hırçınlığından. Üstelese Bergen'in daha da hırçınlaşacağını biliyor, o yüzden susuyordu, ama Ahmet Bey o kadar da kötü bir adama benzemiyordu ona göre.

"Hayırlı uğurlu olsun, hadi bakalım, teyzeciğim hürmet ederim," dedi patron sırtarak.

"Âmin."

Odaya girdiklerinden beri ağzından çıkan tek kelime bu olmuştu yaşlı kadının.

"Hüseyin, ablanları otele kadar..."

"Siz bana verin şu otelin adını. Yakınmış madem. Buluruz biz. Zahmet etmesin Hüseyin Bey."

"Zahmet ne..."

Öyle bir baktı ki Bergen, sözünü tamamlayamadı adam. Kapı çaldı tam o sırada. Bir sessizlik oldu.

"Gir!"

Boş bardağı almaya gelmişti çocuk. Bu sefer söz dinlemiş, "gir" komutunu beklemişti içeri girmek için. Patrona dikti gözlerini aferin beklercesine.

"Turan, ablanlara bizim oteli göster, hadi oğlum," dedi patron. Çocuğun gözleri ışıldadı bir anda. Kafasını kaldırdı. Bergen'e gülümsedi.

HAZİRAN 1978, ADANA

Güzel kızdı Feraye. Günün her saatinde güzel... Oysa Bergen hiç sevmiyordu gündüz vakti makyaj yapmayı. Saçını gelişi güzel toplamış, çiçek desenli, hafif bir elbise geçirmişti üzerine. Otelden çıkarken aynaya baktığında hiç memnun kalmamıştı gördüğünden. Gözaltları şişmişti. Yüzü, bakışları yorgunluğunu gizleyemiyordu. Dudakları sigaradan kurumuştur. Yine de bir ruj olsun sürmek, gözüne bir kalem çekmek gelmişti içinden. O sıcakta makyaj bile fazla geliyordu zaten insana. Hem kime beğendirecekti ki kendini zaten? Feraye'yle

otelin yakınındaki çay bahçesinde bir kahve içip iki sohbet edeceklerdi alt tarafı.

Tanıştıkları ilk gün kanı ısınmıştı Feraye'ye. Onunla aynı yaşlarda olmalıydı, ama en az on yaş büyük gösteriyordu. Yaptığı ağır makyajın etkisi vardı bunda elbette, ama Feraye'nin yüzünde bir bakışta hissedilen acı onu olduğundan yaşlı gösteriyordu sanki daha çok. Nedenini bilmiyordu. Yine de anlamıştı onun mutsuz olduğunu. Mutsuzluk insanın ne yap-sa saklayamadığı bir şeydi. Mutlaka belli ediyordu kendini. Gözlerini çevreleyen mavi fara, takma kirpiklerine, dudaklarına sürdüğü koyu kırmızı ruja, yanaklarındaki kırmızı allığa ve kafasını kocaman gösteren afili sarı peruğa rağmen...

Bergen'den hemen sonra sahneye çıkıyordu Feraye. Pav-yonun eskilerindendi. Çok da yardımcı olmuştu Bergen'e. Şu şehirdeki tek arkadaşı olmuştu hatta. Ama hiç oturup konuşmuşlukları da yoktu başından beri. Çok az görüşebiliyorlardı; o da pavyonun kulisinde, hep ayaküstü. Sonra dün gece Feraye, "Yarın gündüz işin yoksa iki lafın belini kiralım," demişti. Çok sevinmişti Bergen. Konuşacak birilerine çok ihtiyacı vardı bu şehre geldiğinden beri. Annesinden başka kimse yoktu etrafında.

Bugün işi yoktu. Öyle demişti Feraye'ye. Hiçbir gün işi yoktu aslında. Çoğu zaman otel odasından dışarı çıkmıyorlardı bile. Çıksalar da en fazla çarşıda biraz dolaşüyor, kılık kıyafet satan dükkânlara girip çıkıyorlardı. Beğendiği bir şey olursa alıyordu. En çok da Sabahat Hanım zorluyordu kızını yeni bir şeyler almaya. O, mağazaların soyunma kabinlerinde bir şeyler giyip çıkardıkça Sabahat Hanım'ın yüzü gülüyor, kim

bilir belki de hiçbir zaman giyemeyeceği o genç işi kıyafetleri kızının üzerinde gördükçe, kendini onun yerine koyup mutlu oluyordu.

Sonra yine otele dönüyorlardı. Aldıkları çok şeyi de sonradan beğenmiyordu zaten. Can sıkıntısıydı onunkisi. İçindeki kocaman boşluğu, birkaç saatliğine de olsa doldurabilme çabasıydı. Belki arabası gelince biraz hafiflerdi sıkıntısı. Belki arabasıyla Mersin'e de giderdi boş gününde. Hayatındaki tek heyecan, yakında teslim edilecek arabasıydı sadece.

Neredeyse iki ay olmuştu Adana'ya geleli. Sekiz aylık bir sözleşmeye imza atmıştı. Kazandığı çarçur olmasın diye bir yatırım yapmaya karar vermiş, yıllardır hayallerini süsleyen arabayı Seyhan'daki galerilerden birinde görünce, gözünü kırpmadan sipariş etmişti. Yakında gelecekti. Adana'dan Ankara'ya arabayla döneceklerdi. Annesi hiç itiraz etmemişti araba almasına. Aksine, hoşuna bile gitmişti. Habire, "Hazıra dağ dayanmaz," der dururdu zaten.

Kendini bildi bileli zaafı vardı arabalara. Yalçın'la gezip dolaştıkları günlerde Bergen o kadar ısrar etmişti ki, sonunda dayanamayıp araba kullanmayı öğretmeye başlamıştı Yalçın ona. İyi kötü öğrenmişti de. Ama bunun için gittikleri boş arazide ne zaman Bergen direksiyonun başına geçse, Yalçın'ın alı al moru mor oluyordu. Bergen'in yanlış bir hareket yapmasından, arabasına bir zarar vermesinden korkuyor, bunu da gizlemiyor, hatta hırçınlaşıyordu her defasında. Kendisinden çok arabasını düşündüğünü sezerdi Bergen, ama dert etmezdi nedense bunu.

Nihayet kendi arabası olacaktı artık. Gıcır gıcır, kırmızı renkli, son model bir araba... Paranın bir kısmını peşin vermiş,

kalanını da senet yapmıştı galerinin sahibi. Kazandıkça ödeyecekti kalan zamanda. "Ehliyet işi kolay," demişti patron da. "Trafikten tanıdıklar var, iki günde hallederiz."

Feraye her zamanki gibi, oturduğu yerde bile herkesin dikkatini çekiyordu. Yan masalarda oturanlar, çay bahçesinin önünden gelip geçenler, kadın erkek herkes şöyle bir bakıyordu ister istemez. Bundan hiç mi hiç rahatsız olmuyor, aksine gayet memnun görünüyordu. Varlığını böyle ispat ediyor gibiydi. Yaşadığını, en az şu gözlerini dikip dikip ona bakanlar kadar bu hayatta var olmaya hakkı olduğunu... Meydan okumaktı belki de bu dikkat çekme çabası. Bergen onun yanında bu yüzden rahat hissediyordu kendini. Bulunduğu yerde ilginin kendisinin değil, bir başkasının üzerinde olması yükünü hafifletiyordu. Feraye'nin güzelliğinin altını böylesine çizip, onu kadınlar arasındaki bitmek bilmeyen rekabetten alıkoymasının rahatlığı az şey değildi. Hem bu haliyle kim ilgilenirdi ki zaten onunla? Bir şarkıcıdan çok, alelade bir ev kızına benziyordu şu anda.

"Yanlış yapmışsın," dedi Feraye, epeyce önce gelmiş kahvesinden bir yudum daha alırken. Yüzünü ekşitti. "Soğumuş bu da be! Lafa daldık, kahveyi soğuttuk."

"Söyleyelim mi bir daha?"

"Söyleyelim valla. Daha erken nasıl olsa.."

Olduğu yerde doğrulup, uzakta duran garsona eliyle iki işareti yaptı, sonra fincanını gösterdi. Garson anlamıştı. Hafifçe gülümsemesi de garsona verdiği bahşış olmalıydı. Her hali cileliydi Feraye'nin. Bergen kuşkuyla baktı yüzüne.

"Neden yanlış yapmışım?"

"Yahu paranı alsaydın, biriktirseydin. Ankara'ya dönünce alırdın yine arabanı. Öyle senetle sepetle iş mi yapılır?"

"Niye? Güvenme mi diyorsun Ahmet Abi'ye?"

"Ne bileyim... Bu âlemde kimse kimseye güvenmez. Ben bir yanlışını görmedim bugüne kadar. Ama yine de..."

"Kızım, para ele gelince birikmiyor, bir yere bağlamak lazım."

"E iyi madem. Zaten olan olmuş. Ne zaman gelecekmiş araba?"

"Haftaya dediler, bakalım..."

Bir sessizlik oldu. Gözü caddenin karşısındaki dükkânın önünde, tahta taburede oturan yaşlı adama takıldı Bergen'in. Nedenini bilmeden gidip adama sarılmak, elini öpmek geldi içinden. Babasını özlediğini fark etti kısa bir an. Sahiden yanlış mı yapmıştı o senetleri imzalamakla acaba? Aman canım, ne olabilirdi ki en fazla?

"Beni bırak da sen anlat biraz," dedi Feraye'ye dönüp.

Feraye sanki bunu bekliyormuş gibiydi. Gözleri ışıldadı önce, sonra önündeki paketten bir sigara çıkardı, bir tane de Bergen'e uzattı.

"Benimkisi acayip hikâye be Bergen. Sinema filmi gibi."

"İyi ya, ben severim sinema filmi."

"Şu burnumu görüyor musun?"

Küçük, biçimli burnunu parmağının ucuyla havaya kaldırdı Feraye.

"Bu hale gelene kadar kaç ameliyat geçirdim bilsen..."

"Estetik mi yaptırdın?" diye sordu Bergen gayri ihtiyari. Konuya neden burnundan girdiğini anlamamıştı.

"Yaptırdım tabii. Herif kırdı burnumu. Yüzüm gözüm dağıldı."

"Kim? Nasıl yaptı?"

Şaşkındı Bergen.

"Kim olacak, benimki. Yani... Eski benimki..."

"Sevgilin mi?"

"İmam nikâhlı kocam."

"Yapma be! Niye dövdü seni?"

Bir iç geçirdi Feraye. Hızlı bir nefes çekti sigarasından. Elleri titriyor muydu, yoksa Bergen'e mi öyle gelmişti?

"Onun beni dövmesi için bir sebep olmasına lüzum yoktu ki. Kıskanırdı döverdi, kızardı döverdi, canı sıkılır döverdi. Sevdiği için döverdi!"

"Yok daha neler!"

"Vallahi bak, öyle derdi bana. 'Senin aşkın bana bunları yaptırıyor,' derdi."

"Manyak mıydı bu herif?"

Şen bir kahkaha patlattı Feraye. İçinden gelmemiş, gülmesi gerektiği için gülmüştü sanki. Gözlerindeki acı, kahkahasını doğrulamıyordu.

"Manyaktı!"

Garson, kaba saba fiziğine, kalıbına yakışmayan bir kibarlıkla bıraktı kahveleri masaya. Boşları aldı. Bir şeyler bekler gibi baktı Feraye'nin gözlerine.

"Teşekkür ederiz kardeş," dedi, Feraye kayıtsızca. Garson "kardeş" hitabından pek memnun kalmışa benzemiyordu. Somurtarak uzaklaştı yanlarından. Feraye kahvesinden bir yudum aldı.

"Ohhh, mis gibi," dedi gülümseyerek. Sonra konuya döndü yeniden. "Senelerce dövdü beni. Çok ağlardım."

"E niye kaçıp gitmedin? Annen baban..."

"Ben annemi babamı çoktan silmiştim zaten. Bununla kaçıp Adana'ya gelmişim. Evlenecektik hesapta. 'Biraz para biriktirelim evleniriz, o zamana kadar da imam nikâhı kıyarız,' dedi. Sonra iş bulamadı buralarda. İnşaatlara filan gidiyordu. Aldığı üç kuruş... Geldi bir gece. 'Sana iş buldum,' dedi. İyi dedim, iki koldan çalışır, para kazanırız hiç olmazsa. Meğer konsomatrislik işi bulmuş."

Bergen duyduklarından şaşkın, öyle kalakalmıştı. Erkekler hep mi böyleydi? Hep mi kötü?

"E kabul etmeyeydin."

"O da aynı pavyonun kapısında fedailik yapacaktı. 'Seni kollarım,' dedi. 'Bir şey olmaz,' dedi."

"Sen de kandın mı?"

"Kandım be Bergen. Ne yapayım? Çok seviyordum."

"İyi halt ediyordun!"

"Bana diyene bak, daha demin kendin anlattın senin Yalçın'ı."

"O başka..."

"Başkası yok. Aynı kapıya çıkıyor işte. İnsan âşık olunca gözü kör oluyor."

Yalçın'ın gözleri geldi Bergen'in aklına. Koyu kahve gözleri, çocuk çocuk bakışları... İçi acıdı. Hâlâ mı seviyordu? Bugün 'gel' dese, durmaz gider miydi? Arabasıyla onu takip ettiği gün, arka sokaklara saptığında, niye dönüp bakmıştı acaba peşinden geliyor mu diye?

"Eee sonra?"

"Sonra ben konsomasyona başladım. Sonra dayaklar başladı."

"Niye?"

"Kıskanıyordu. Pavyonda ben adamların yanında oturuyorum, gülüyorum, konuşuyorum. E bunun için para veriyor adamlar. Ne yapacağım, kazık gibi oturayım mı? Sabah eve dönüyoruz, 'Vay sen çok konuştun, ne konuştun, o adama niye cilve yaptın?' Yer misin yemez misin..."

"İstemiyorsan bırakayım deseydin."

"Demedim mi? Kaç kere, 'Gitmiyorum artık!' dedim. Zorla kolumdan tutup götürüyordu bu sefer de. Az daha dayan di-yordu. Ev alacaktık güya. O zaman bırakacaktım ben bu işleri."

"Almadınız tabii."

"Ne evi? Beş kuruş para biriktiremedik. Meğer başka bir karıyla daha imam nikâhı yapmış. Karı dediysem çocuk yaşta kız. Ev tutmuş ona. Ne kazandıysak hepsini kıza yedirmiş."

"Allah belasını versin! Yahu hiç mi sezmedin?"

"Sezdim sezmesine de... Bazen pavyon çıkışı sabaha karşı beni eve gönderiyor, kendi gelmiyordu. Sonra giderek arttı bu. Gündüzleri de çıkıp çıkıp gitmeye filan başladı. Ben de sesimi çıkarmıyordum. Kafamı dinliyordum o yokken. Dayak da yok.. Bir de diyordum ki hevestir, gelir geçer. Beni çok seviyor, kıskanıyor. Sevmese bu kadar kıskanır mı?"

"Kızım sen de salakmışsın!"

Bir anda istemsizce çıkmıştı ağzından. Utandı Bergen. Çekinerek baktı Feraye'nin dolu gözlerine.

"Salaktım, haklısın. Ama artık gözüm açıldı."

Zoraki söylemiş gibiydi bu son cümleyi. Sanki o da, hâlâ her şeye rağmen seviyordu şu adamı.

"Peki nasıl kurtuldun sonra?"

"Kendisi gitti. Benim o kızı bildiğimi hiç fark etmedi. Ben anladım, takip ettim. Evi filan da buldum. Kızı da gördüm uzaktan. Güzel kızdı Allah için. Benden güzeldi... Hiç belli etmedim ama. Sonra bir gün artık ne olduysa, eve bir geldim hütün eşyalarını almış gitmiş. Bir daha da görmedim zaten. İşten de ayrılmış o gün. 'Hatay'a gitti,' dediler, doğru mu bilmem. Sonra ben de sözleşmem bitince ayrıldım oradan. Burayı buldum. Önce dansözlük yaptım, sonra, 'Sesin güzel mi?' diye sordu bir gün Ahmet. O gün bugün de şarkı söylüyorum işte."

"E başka bir iş güç bulaydın, çıksaydın pavyondan?"

"Sen daha bilmiyorsun bu işleri. Kolay mı öyle? Elimden ne iş gelirdi ki başka? Bir de pavyon karısı diye bellemişler artık seni. Nereye gitsen kurtulamazsın. Bakma Ahmet beni kapının önüne koymasını da bilirdi. Ama hakkım var onda. Karılık yaptım kaç yıl."

"Ne? Ahmet Abi'ye mi?"

"Niye şaşırdın? Bu âlemde kimse kolay kolay başka pavyonun konsomatrisini alıp çalıştırmaz. Hele dansöz hiç yapmaz. Racona ters. Herif bana vuruldu da aldı beni. Yoksa ben hâlâ o boktan yerde masa masa geziyor olurdum."

"Vay be Ahmet Abi'ye bak sen! Bir de bana, 'Ahlaklı yer burası, biz evli barklıyız,' diye hava yapıyordu."

"Yapar. O başka bu başka. Şimdi onun hatırına tutuyor beni. Karışmıyor da. Oturduğum ev de onun zaten."

Bergen'in şaşkın yüz ifadesinden anlamıştı Feraye ne soracağıını.

"Yok, o mesele çok önce kapandı. Artık o anlamda görüşmüyoruz. Dünya ahiret abim olur."

Bu defaki kahkahası içtendi. En çok da bu anlamsız gelmişti Bergen'e zaten. Bir insan yaşadığı hayatın ne kadarında söz sahibiydi aslında? Kader dediği şeyin ne kadarını insan kendisi yazıyordu? Türlü türlü şeyler geçiyordu kafasından. Kendisi Feraye'nin yerinde olsa ne yapardı diye düşünüyordu. Evine, memleketine dönemez miydi mesela? Ne kadar küs olursa olsun, anne babası onu kabul etmez miydi? Sevmediği bir adamın metresi olmak yerine, hayatını kökten değiştirse, normal bir işe girip çalışsa... Mecbur muydu pavyonlarda çalışmaya? Kendi mi istemişti yoksa biraz da? Peki Bergen niye buradaydı o zaman? Onun ne işi vardı pavyonlarda?

"N'oldu, pek düşündün?" diye sordu Feraye. Anlattıklarının Bergen'in aklını karıştırdığını fark etmişti. Sorduğu sorunun cevabını beklemedi bile.

"Hiçbir şey dışarıdan görüldüğü gibi değil be Bergen. Ben şu hayattan bir tek onu öğrendim. Öyle uzaktan bakıp ayıplamak, 'cık cık cık' demek çok kolay da, herkesin hayatı kendine. Benimki de böyle olacaktı, oldu. Ha bundan sonra ne olur? Belki denk gelir, şöyle yakışıklı, zengin bir adam bulurum. Çeker alır beni buralardan. Gideriz İstanbul'a yerleşiriz. Ne bileyim. Hayal işte. Nikâhına almasa da olur. Bir ev tutsun, arada bir de gelsin yeter. Bir de ben çalışmayayım artık. Çekemiyorum bu pavyonları filan, yorulдум."

Hep düşündüğü şeydi bu. Ne hayatlar vardı. Şu uzaktan her görenin bir daha dönüp baktığı, alımlı çalımli kadın, içinde bir harabeyle geziyordu işte. Ötesi var mıydı? "Güzelin talihi olsa... derdi annesi en çaresiz zamanlarında. Kızardı o da.

Talihsizliğinin sebebini onun güzelliğinde bulmasına kızar, söylenirdi. "Çirkin doğuraydın o zaman!" derdi. Annesi hayıflanırken onu kırdığının farkına varır, gönlünü almaya çalışırdı sonra. Bir zaman geçer, bir şey olur, yine aynı lafı ederdi. Öyle biliyordu, çünkü öyle öğrenmişti. Kim bilir, belki de sahiden güzelin talihi yoktu. Belki de haklıydı...

"Yaa, işte böyle Bergencik. Sen sen ol kimseye kul köle olma. Benden geçti artık. Pişman mıyım, onu bile bilmiyorum. Ama sen daha acemisin. Dikkat et. Kurda kuşa yem etme kendini."

"Yok, bende o göz yok," dedi Bergen telaşla. Durdu bir an. Ayıp etmişti galiba. Feraye içermiş gibiydi.

"Yoktur elbet. Bende de yoktu."

Fark ediyordu; fark etmiyor değildi. Görmezden geliyordu her defasında. Sonra bir an boş bulunup çevirdiğinde kafasını, orada durmuş onu izleyen ısrarlı siyah gözleri görüyordu. Kimdi, neyin nesiydi bilmiyordu. Birkaç haftadır peyda olmuştu. Neredeyse her gece geliyor, hep aynı yerde oturuyor, Bergen sahneye çıktığında gözlerini bir an bile ayırmadan onu seyrediyor, sonra da kalkıp gidiyordu. Kömür karasıydı gözleri. İnsanın içini ürperten bakışları vardı. En ufak bir heyecan duymuyordu Bergen o bakışları üzerinde hissettiğinde. Sadece beğenildiğini fark etmenin belli belirsiz, mutlu eden kıpırtısı, hepsi o.

Rahatsız da oluyordu bir taraftan. Müşteriler arasında onu beğendiğini bakışlarıyla ifade eden, soyunma odasına ya da sahneye çiçek yollayan, birkaç gün ısrarla gelip, yüz bulama-

yınca bir daha gelmeyenler olmuştu bugüne dek. İlk zamanlar çiçekleri bile geri gönderir, şarkı söylerken ona başka türlü bakan erkeklerin yakınına gece boyunca özellikle gitmezdi. Sonra ilk patronu İlhan Bey bir gün onu bir kenara çekmiş, konuşmuştu. Bunlar gece hayatında olağan şeylerdi. Fazla ciddiye almamak lazımdı. Çoğu evli barklı, işi gücü belli, saygın adamlardı zaten. Çapkınlıkları gözlerindeydi sadece. İsteseler de fazlasını yapamazlardı. Yapmaya kalksalar zaten İlhan Bey müsaade etmezdi. Ama bu şekilde çiçekleri geri göndermek, suratsız davranmak, büsbütün görmezden gelmek de olmazdı. Tehlikesiz adamları bile tehlikeli hale getirirdi böyle yaparak. Şarkıcı dediğin sahnede mavi boncuk dağıtırdı. Gerçek hayatta ne yaparsa yapsın, isterse yanına kimseyi yaklaştırmasın; ama sahnede biraz cilve bu işin kuralıydı. Ha eğer olur da bir gönül ilişkisine girerse, onu da işine karıştırmamalıydı. Sahneye çıkan kadın için en olmayacak şey, kıskanç bir sevgilisinin olmasıydı.

Bilmiyordu tabii İlhan Bey Bergen'in Yalçın olayından beri erkeklere karşı en ufak bir şey hissetmediğini, dünyanın en yakışıklı adamı gelse, alıcı gözle bakmayacağını, bakamayacağını bilmiyordu.

"Merak etme İlhan Abi, öyle bir şey olmaz," demekle yetinmiş, İlhan Bey'in söylediklerine de hak vermişti. O günden sonra istemeye istemeye de olsa, gönderilen çiçeklere sahnede teşekkür etmeye başlamış, kim, nasıl bakıyor dert etmeden her bir müşteriye eşit mesafede durmaya gayret etmişti. Kulüpte daha kolaydı işi. Gelenler belli kişilerdi. Ama gazinolarda her türlü müşteri vardı. Hele burada, Adana'daki bu pavyonda... Bazen dayanamıyor, çok kızmışsa kafası, "Pek baktınız beyefendi. Çok beğendiyseniz küçük oğlunuza alın," diyerek işi şakaya

vuruyor, böyle mahcup ediyordu ısrarlı bakışların sahiplerini. Bazen daha fazlasını söylememek, elindeki mikrofonu önünde duranın kafasına geçirmemek için kendisini zor tuttuğu oluyordu. Bazen de gösterilen ilginin sadece beğeniden kaynaklandığını fark ediyor, sinirlendiği için mahcup oluyordu.

Zor işti sahne. Şarkı söylemek onun yaralarını sarmıştı. Çok seviyordu yaptığı işi. Ama keşke bu iş sadece şarkı söylemekten ibaret olsaydı. Bu kadar makyaj yapmak zorunda olmasaydı mesela. Her gün saçlarını yaptırmak, onu yaşından çok daha büyük gösteren o ağır tuvaletleri giyip giyip çıkarmak zorunda olmasa. Her kadın gibi o da aynada gördüğünü beğenmeyi, güzel olmayı seviyordu, ama Allah'ın her gecesi bu kadar süslenmek akıl kârı iş değildi. Bir de üstüne üstlük şu müşteri memnun etme meselesi vardı. Şarkı söylemeyi çok sevmek yetmiyordu. Başka şeyler de öğrenmek gerekiyordu ve Bergen onları öğrenmek istemiyordu.

Kömür gözlü adamın ısrarı, bundan önce karşılaştıklarına benzemiyordu. Bu kadar uzun süre, en ufak bir karşılık vermediği halde ısrarını sürdüren kimseyle karşılaşmamıştı. Giyimine, kuşamına bakılırsa zengin biri olmalıydı. Toprak ağası desen, tipi hiç uygun değildi. Ama amir memur takımından da değildi belli ki. Adam tam bir muammaydı ve bu muamma artık Bergen'in canını sıkmaya başlamıştı. Her gece pavyona geldiğinde soyunma odasında karşılaştığı, üzerine kart ilıştırılmemiş, kimden geldiği meçhul kır çiçeklerini onun gönderdiğine de emindi. Her defasında üşenmiyor, çiçek demetini kaptığı gibi kulis girişinin yanındaki kocaman çöp kutusuna öfkeyle fırlatıyor, yine de hırsını alamıyordu. Çünkü çiçekleri çöpe attığından adamın haberi yoktu. Gözünün içine baka baka yap-

mak istiyordu bunu. İşte o zaman içine bir şüphe düşüyordu. Kim bilir belki de salonda her gece onu izleyen kömür gözlü adamlar, çiçekleri gönderen aynı kişi değildi. Bunu anlamamanın bir tek yolu vardı. Bu gece bu yüzden kulisteki çiçekleri çöpe atmamış, annesinin şaşkın bakışları arasında sanki çiçekleri hiç görmemiş gibi aynanın karşısına oturup makyajını yapmaya başlamıştı.

"Hayrola?" diye sormuştu Feraye hemen, Sabahat Hanım'a söz bırakmadan. "Bu gece çiçekleri çöpe göndermedin."

"Evet," diyerek geçiştirmişti Bergen kayıtsızca. "Öyle icap etti."

"Oooo, hadi bakalım, hayırlısı," diyerek manalı manalı gülmüş, daha fazla deşmemişti konuyu Feraye. Nereden bilsindi Bergen'in ne deli olduğunu?

Programını bitirip sahneden iner inmez koşar adımlarla gitti soyunma odasına. Kulisin koridorunda az kalsın Feraye'yle çarpışıyorlardı. Kapıyı açtı, kızının yüzündeki telaşı görünce heyecanlanan Sabahat Hanım'a hiçbir şey söylemeden sehpanın üzerinde duran çiçek buketini aldı. Elinde çiçekle salona açılan yan kapıdan tekrar içeri girdi. Hedefinde o masa ve o adam vardı. Kararlı adımlarla, hızlı hızlı yürüdü. Adam onu görmüştü. Tedirgin bir ifadeyle yerinden doğruldu, ayağa kalktı. Bir şey söylemesine fırsat vermeden, Bergen adamın karşısındaki boş sandalyede oturmuştu bile. Çiçek buketini masanın üzerindeki tabağa, bardağa filan aldırmadan atıverdi adamın önüne doğru. Devrilen rakı kadehi, beyaz masa örtüsünü sıırılsıklam etti bir anda. Adam şaşkın bakıyordu. Bergen tam ağzını açacaktı ki yanına soluk soluğa gelen annesini gördü. Ne söylediğini dinlemedi bile.

"Tamam anne, bir mesele yok. Beyefendiyle iki dakika konuşacağız, merak etme."

"Belgin!"

"Anne bir müsaade et Allah'ın aşkına. Bak Allah'ın adını verdim."

Annesi çaresiz çekildi kenara. Yine de fazla uzaklaşmamış, en azından ne konuşulduğunu duyacak mesafede kalmıştı. Etraftan meraklı gözlerle bakanlar vardı. Az önce sahnedan inen şarkıcı neden bir hışımla bu adamın masasına gidip oturmuştu acaba?

Adamın yüzü allak bullak olmuştu, kömür gözlerinin metrelerce uzaktan fark edilen ferî sönmüştü bir anda. Karşısında burnundan soluyarak oturan genç kadının gözlerine bakamıyordu. Yavaşça oturdu. İlk konuşan Bergen oldu.

"Evet abicim, anlat bakalım nedir derdin?"

"Ne derdi?"

"Kaç haftadır gelip gidiyorsun buraya. Gözlerini dikip dikip öyle bakıyorsun. Kimsin nesen kardeşim sen? Bir de bu çiçekler miçekler. Ne istiyorsun benden?"

Adam susuyor, gözlerini kaçıyordu.

"Senin benden ne beklentin var bilmiyorum, ama benimle ilgili en ufak ümidin olmasın, onu bil diye geldim. Bak çiçeklerini de aldım geri getirdim. Niye? Rahatsız oluyorum, çünkü anladın mı? Rahatsız oluyorum artık her gece her gece. Bu ne be! İn misin cin misin? Nereden çıktın? Amacın ne?"

"Belgin..."

Bergen'in sesi giderek yükseliyordu. Annesi paniğe kapılmış, artık müdahale etmesi gerektiğini düşünmüştü.

"Bir dakika anne... Çözeceğiz bu meseleyi."

Adamın konuşmaya niyeti yoktu. Öylece duruyordu, mahcup, ürkek... Sanki o uzaktan gözlerini dikip dikip bakan kendisi değildi. Süt dökmüş kediye dönmüş, omuzları çökmüş, yüzü gölgelenmişti.

"Konuşsana arkadaş!"

Adamın bu mazlum hali Bergen'in yelkenlerini suya indirmişti. Masaya geldiği andaki öfkesinin yerinde yeller esiyordu. Yine de sert çıkmaya çalışmıştı. Adama acıyacak hali yoktu.

"Bu çiçekleri de sen mi yolluyorsun?"

"Evet."

Adeta fısıldarcasına söylemişti. Bir suçu itiraf eder gibi, utanarak, sıkılarak. Bir tek "evet" mahcup etmişti Bergen'i. O da utanıvermişti bir anda yaptığından. Yine de son sözü söylemeli, bu belayı savmalıydı başından.

"İyi o zaman. Ben hepsini çöpe atıyorum zaten. Bir daha da göndermezsin güzel kardeşim!"

Ayağa fırladı. Altındaki sandalyenin yere düşerken çıkardığı gürültü Feraye'nin salonda yankılanan tiz sesiyle söylediği şarkıya karıştı. Sağ yanında apansız beliren Ahmet Bey'i fark etti Bergen.

"Bergen? N'oluyor?"

Ahmet Bey, Bergen'in yeri geldiğinde ne kadar gözü kara olduğunu biliyordu artık, onu iyi tanımıştı birlikte çalıştıkları süre boyunca. Sıkıntılı bir hayat geçiren herkes gibi onun da tehlikeyi sezdiği anda ortaya çıkarmaktan çekinmeyeceği penceleri vardı. Bunun farkındaydı.

Bergen adama doğru dönerek son bir kez daha baktı. Adam neredeyse ağlayacak gibi duruyordu. Ürpererek çekti gözlerini.

"Bu beye sor Ahmet Abi ne olduğunu. Hadi eyvallah!"

Geldiği gibi, sert ve kararlı adımlarla kulis kapısına doğru yürümeye başladı. Ne peşine katılan annesini, ne arkasından ona seslenen Ahmet Bey'i ne de Feraye'nin feryat figan şarkısını duyuyordu.

TEMMUZ 1978, MERSİN

"Nasıl, kız gibi değil mi?"

İkinci katın balkonundan, apartmanın önünde duran arabasına bakıyorlardı. Aynur elinde olmadan güldü kardeşinin bu araba merakına.

"Seni annem erkek doğuracakmış, yanlış doğurmuş."

"Aman be abla, güzel değil mi Allah aşkına?"

"Güzel güzel. Allah kazasız belasız kullanmak nasip etsin."

"Versene bir sigara, almamışım yanıma."

Aynur, balkona açılan pencerenin pervazındaki pakete uzandı. İçeridekilerin konuşmaları, gülüşmeleri dışarı kadar geliyor, sessiz sokağı çınlatıyordu. Hep böyleydiler. Aile ne zaman bir araya gelse şen şakraktilar. Her biri kendi hayatındaki sıkıntıları bir kenara koyardı böyle zamanlarda. Anne ve babalarının ayrılmasından, Sabahat Hanım'ın Bergen'i alıp Ankara'ya gitmesinden sonra çok şey değişmişti aile içerisinde. En büyük ablalarının kocası ve çocuklarıyla birlikte gidip Hollanda'ya yerleşmesi çok zor gelmişti hepsine. Cemile bir süre sonra iki erkek kardeşinden birini, Mehmet'i almıştı yanlarına. Sonra Aynur da gözü karartıp bir trene atlamış, Almanya'da almıştı soluğu. Kendine orada yeni bir hayat kurmuş, o da Mukadder'i yanına çağırılmış. Yedi kardeşten kala kala ikisi kalmıştı Mersin'de: Muhittin ve Hatice...

Ancak tatillerini aynı zamana denk getirebilirlerse bir araya gelebiliyorlardı artık. Bu gece onlardan biriydi işte. Bergen'in sürpriz yapıp annesiyle birlikte Adana'dan çıkıp gelmesi üzerine hemen plan yapılmış, bütün aile tıpkı eski günlerdeki gibi bir yemek masasının etrafına toplanmıştı. Bir tek babaları yoktu. Bergen gece boyu kendi kendine içlenip durmuştu babasının yokluğuna. Annesi ve babasının bir daha asla bir araya gelmeyecekleri gerçeğini kardeşler içinde bir tek o kabul edemiyordu hâlâ.

Aynur mutfaktan getirdiği kül tablasını balkondaki katlanır formika masanın üzerine bıraktı usulca. Bergen masanın yanındaki sandalyeye oturmuş, derin derin soluklanıyor, arada bir sigarasından bir nefes çekiyordu. Mersin'in kokusu bir başkaydı. Gecesi, gökyüzü, yıldızları... Bir şeyler söylemek ister gibi baktı Aynur'un yüzüne. Aynur ondan önce davrandı.

"Nasil cesaret ettin buraya kadar sürmeye?"

"Ne var ki yahu? Biliyordum ben zaten kullanmayı."

"Nereden biliyordun?"

"Ankara'da öğrenmiştim."

Üstelemedi Aynur. Nasıl öğrendiğini, kimden öğrendiğini sormadı bile. Bazı şeyler hiç konuşulmuyordu aralarında. Gece boyu kimse Bergen'in sahne maceralarını, şarkıcılığını da sormamıştı mesela. Hiç olmamış, yokmuş gibi davranıyorlardı. İçten içe kalbini kırıyordu bu inatları, görmezden gelmeleri. O da ağzını açıp bir şey söylememişti. Oysa ne çok şey vardı anlatmak istediği.

"Babam nasıl?" diye sordu Bergen. Saatlerdir sormak isteyip de sormadığı soruydu bu.

"İyi değil. İstirabı çok. Bir bakıcı tuttuk. Her gün gidip bakıyoruz biz de. Hastanede yapılacak bir şey kalmadı dedi doktorlar."

"Yapma ya!"

"Allah'tan ümit kesilmez. Ama hazırlıklı olmak lazım her şeye. Uğrarsın ona da değil mi?"

"Uğrayacağım yarın sabahтан. Sonra gelip annemi alırım, yola çıkarız. Sahne var yarın gece."

Aynur onu dinlemiyor gibiydi.

"Dün gittim ben," dedi yutkunarak. Bir anda ifadesi değişti. Kötü bir haber almış, kötü bir şey duymuş gibi... Ağlamaklı oldu. Başını çevirdi sokağa doğru. Dilinin ucuna gelenleri söyleyip söylememekte kararsızdı.

"N'oldu?"

Bergen ablasının yüzüne çöken kara bulutları fark etmişti. Babasının ölüm döşeğinde olduğu haberinden daha kötü ne duyabilirdi ki? Kalp atışlarının hızlandığını fark etti.

"Abla söylesene ne var?"

"Ama sakın bunu anneme söyleme. Babam da bildiğini bilmesin Belgin."

Gerçek ismini sadece annesi, ablaları ve ağabeyleri kullanıyordu artık. Belgin hâlâ o evin çocuğuydu; Bergen'se başka biri.

"Neyi? Söyle bakayım."

"Babamın seni nasıl sevdiğini biliyorsun. Kırgınlığına ver. Anneme kızıyor o; sana değil."

"Eeee?"

"Babam şey dedi... Annen... Eğer kızımı şarkıcı yaparsa gözlerim açık gider dedi."

Beyninden vurulmuşa döndü bir anda Bergen. Hasta yatağındaiken bile inadından vazgeçmemiş miydi babası? Bu nasıl bir öfkeydi? Niyeydi bu öfke, bu inat? Ne söyleyeceğini bilemedi. Sigarasını kül tablasına hırsla bastırarak söndürdü. Gözünden

bir damla yaşın yuvarlanmasına engel olamadı. Aynur şu an ağzından çıkacaklar için sonradan çok pişman olacağına emindi. Yine de içinde bir his bunları söylemesi gerektiğini fısıldıyordu kulağına. Nedenini bilmiyordu. Ürkek bir sesle devam etti.

"Şayet Belgin şarkıcı olursa, gün yüzü görmesin, genç yaşında ölsün, anası da sürüm sürüm sürünsün diye beddua etti!"

TEMMUZ 1978, ADANA

Sıçrayarak uyandı uykusundan. Kan ter içinde kalmıştı. Etrafa bakındı. Sokak lambasının ışığı vuruyordu odaya. Ölü beyaz ışıktaki annesini aradı gözleri. Üzerindeki nevresimi boyu boyunca örtmüştü yaşlı kadın, sadece beyaz yastığın üzerinde bir leke gibi duran saçları seçiliyordu. Bir an soluğunu tuttu Bergen. Daha dikkatli baktı. Nevresimin belli belirsiz hareketlendiğini görünce rahatladı. Nefes alıp veriyordu annesi, ölmemişti. Gördükleri bir rüyaydı demek ki. Başucundaki komodinin üzerinde duran saate baktı. Saatin fosforlu sayıları sabaha karşı dördü gösteriyordu. Alnına biriken teri sildi elinin tersiyle. Usulca kalktı yataktan. Sabahlığını geçirdi üzerine. Otel odasının küçük banyosunda yüzünü yıkadı. Kurulamadı. Sigarasını alıp balkona attı kendini.

Tek kişinin zor sığabildiği balkonda, elleri titreyerek yakıtı sigarasını. Hava bu saatte bile çok sıcaktı. Ona rağmen bir ürperti geçti içinden. Bir dua okudu. Gözlerini yumdu, tekrar açtı. Rüyaydı, evet; rüya görmüştü. Korkacak bir şey yoktu.

Bir silah sesi duymuştu. Annesi ve babası bir bankta oturuyorlardı. Çocuktukta Bergen. Küçük bir kız çocuğuydu. Parktay-

dılar. Kaydırağa biniyor, salıncakta sallanıyor, arada bir dönüp anne babasına bakıyordu. Kendi aralarında tatlı tatlı sohbet ediyor, gülüyorlardı. Mutluydu küçük Bergen, çok mutluydu. Neden sonra, yan tarafındaki salıncakta bir çocuğun değil, kocaman bir adamın sallandığını fark etmişti. Kömür gözlü bir adamın... Bir yandan sallanıyor, sallandıkça giderek hızlanıyor, bir yandan da gözlerini dikmiş Bergen'e bakıyordu. Tam o sırada duymuştu silah sesini. Tek bir el, ama adeta bomba patlamışçasına bir gürültü... Annesinin kanlar içinde yere yığıldığını görmüştü sonra. Oluk oluk kan akmaya başlamıştı cansız bedeninden. Durduramıyordu salıncağı bir türlü. Yanındaki adam hızlandıkça o da hızlanıyordu. Durmak istiyordu. İn-mek, annesine koşmak istiyordu. Çığlık çığlığa bağırmaya çalışıyor, ağzı açılıyor, ama sesi çıkmıyor, duyulmuyordu. Adam hâlâ ona bakıyordu.

Sonra babasını elinde tabancayla kaçarken gördü. Koşuyordu, koşuyor, arada bir dönüp arkasına bakıyordu... Tıpkı üç gün önce hasta yatağında gördüğü gibiydi. Yaşlıydı, halsizdi, bitkindi... Buna rağmen bir tavşan kadar hızlı koşuyor, ama nedense bir türlü gözden kaybolmuyordu. Yerinde sayıyor gibiydi. Parkın ilerisi bir boşluktu zaten. Hiçbir şey yoktu. Ne evler, ne insanlar, ne gökyüzü... Sadece bembeyaz bir boşluk...

Salıncak giderek daha çok hızlanıyor, parkın zeminine yayılan kan giderek yükseliyordu. Annesini göremiyordu artık, kanın içinde kaybolmuştu. Babası koşuyordu, kömür gözlü adam ona bakıyordu. Haykırışlarını duyuramıyordu kimseye. Yükselen kan ayaklarına değmeye başlamıştı. Salıncak hızla öne doğru gittiğinde ayaklarına çarpan kan yüzüne sıçramıştı.

Korkuyla gözlerini yummuş, kanın sıcaklığını yüzünde hissetmiş, tam o sırada aniden uyanmıştı.

Balkondan aşağı fırlattı sigara izmaritini. Karşı tepenin arkasından, doğmakta olan güneşin parlaklığı seçilebiliyordu artık. Birazdan insanlar uyanmaya başlayacak, herkes işine gücüne gitmek için yollara dökülecekti. Otelin sağ çaprazındaki apartmanlardan birinde, bir evin penceresinin açıldığını gördü. Çocuklarına kahvaltı hazırlamak için erkenden kalkmış genç bir kadın mıydı, yoksa namaza durmak için abdest tazelemiş yaşlı bir amca mı? Belki de Belgin'di o pencereyi açan. Küçük Belgin... Herkesten önce uyanmış, sokağa çıkıp arkadaşlarıyla oynamak için sabırsızlanıyordu. Küçücük elleriyle çevirmişti pencerenin kolunu. Sabahın kokusunu çekmişti içine. Şimdi gider usulca annesinin koynuna girer, hem onu hem de yanındaki horlaya horlaya uyuyan babasını uyandırır. Sonra abileri, ablaları uyanırdı birer birer. Birlikte güle oynaya kahvaltı ederlerdi. Tıpkı birkaç gün önce, Mersin'de abisinin evinde yedikleri yemekte olduğu gibi...

Bu hayal rahatlatmıştı biraz Bergen'i. Gördüğü kötü rüyanın etkisini hafifletti, içi ferahladı. Balkon kapısının tülünü aralayıp yatağında hiçbir şeyden habersiz uyuyan annesine baktı. O ölürse Bergen ne yapardı? "Tövbe, tövbe... diye geçirdi içinden. Bunu birkaç kez tekrarlardı. Bir dua daha okudu sonra. Neden ölsündü sapasağlam kadın? Hepsini topu bir rüyaydı işte. Aynur'un o gece söylediklerinden, ertesi gün ziyaret ettiği babasının, o küçücük kalmış dağ gibi adamın hasta halinden etkilenmiş olmalıydı.

"Şayet Belgin şarkıcı olursa, gün yüzü görmesin, genç yaşında ölsün, anası da sürüm sürüm sürünsün diye beddua etti!"

Bir türlü aklından çıkmıyordu bu cümleler dün gecedен beri. Adana'ya dönerken, sahne için hazırlanırken, hatta sahnede şarkı söylerken sürekli Aynur'un söyledikleri çınlamıştı kulaklarında. İşin tuhafı, o sözleri Aynur'un değil, babasının sesinden duyuyordu her defasında.

Oysa hiçbir şey belli etmemişti babasına. Sanki ettiği bedduayı hiç duymamış gibi davranmıştı. Uzun uzun sarılmış, ağlaşmışlardı. Sonra kolonya ile ovmuştu bileklerini, ellerini... Hiçbir faydası olmasa da rahatlatıyordu yaşlı adamı bu. Öyle söylemişti bakıcısı. Ellerini öpmüş, yüzüne sürmüştü.

"Dönecek misiniz Mersin'e?" diye sormuştu yaşlı adam fısıltıyla.

"Biz iyiyiz babacığım. Adana'dayız zaten. Biliyor musun, araba aldım ben. Kızın nasıl araba kullanıyor, göreceksin. Geliriz artık sık sık. Buraya arabayla geldik."

Gülümsemişti belli belirsiz babası. Onu başka türlü severdi, biliyordu Bergen. Kızsa da, kovsa da, beddua da etse başka türlü sevecekti hep. O, babasının son göz ağrısı, "erkek gibi" kızıydı. Hoşuna gideceği için açmıştı bu araba konusunu zaten. Biraz da, "Dönecek misiniz?" sorusuna "hayır" demekten daha kolay gelmişti böylesi.

Dönmeyecekti Mersin'e işte. Şarkıcı olacaktı o. Değil babasını, dünyayı karşısına alacağını bilse de böyleydi bu. Bir ürperti geçti teninden, elinde olmadan titredi bedeni. Sabahın kokusunu çekti içine derin derin. Yüzüne götürdü ellerini. İstemsizce yüzüne sıçramış kanı silmeye çalıştığını fark etti. İyiden iyiye gün ağarmıştı. Yatsa uyuyamazdı artık. Köşedeki bakkala gidip gazete almaya karar verdi. Bir de çay söyler, otelin lobisinde otururdu annesi uyanana kadar. İçeri girdi,

sessizce üzerini değiştirmeye başladı. O anda bir şimşek çaktı kafasında. Olduğu yerde kalakaldı. Elindeki bluzu yere fırlatıp yatağın kenarına adeta kendini atar gibi oturdu. Rüyasındaki kömür gözlü adamın kim olduğunu şimdi fark etmişti.

"Zaman çabuk geçiyor be Feraye. Üç ay olmuş bile şuraya geleli."

Saçlarındaki bigudiler tutsun diye girdiği makinanın altında ter döken Feraye, gülerek baktı Bergen'e. Bergen yanındaki koltukta adeta yatar gibi oturuyordu. Çıplak ayakları su dolu bir leğenin içindeydi. Leğenin önünde eğilmiş, ayaklarına pedikür yapan kız, olsun olsun on beş yaşındaydı. Adana güneşinde teni kavrulmuş, esmerliği katmerlenmişti. Kalın kaşları vardı. Kuaförde çalıştığı halde kaşlarının bu kadar kalın olmasına anlam veremedi Bergen.

"Bana mı diyorsun bunu? Ben 100 yıldır yaşıyorum kızım."

Bergen de güldü Feraye'yle birlikte ister istemez. Bu Feraye'nin ne zaman ne söyleyeceği hiç belli olmuyordu. Bazen komik bir lafı evirip çevirip insanı durduk yere ağlatıyor, bazen de hüzünlü bir cümleden olmadık kahkahalar çıkarıyordu.

"Sahi ne zaman bitiyordu anlaşman senin?"

"Beş ay kaldı. Yılbaşından önce ver elini Ankara."

"Gören de seni sıkıldın burada sanacak. Ankara'da iş hazır mı sanki?"

"Değil yahu, ne işi? Allah kerim. Buranın suyu çıktı zaten."

Cin gibi kızdı Feraye. Konunun nereye geleceğini tahmin etmişti. Bir süredir o ne zaman bu konuyu açmak istese, Bergen

bir yolunu bulup lafı çeviriyordu. Belli ki bir değişiklik vardı düşüncelerinde. Bunu fark etmek iştahını kabarttı Feraye'nin. Doğrudan girdi konuya.

"Niye kız? Ne güzel kısmetin çıktı işte!"

Bergen yalancı bir kızgınlıkla, azarlar gibi baktı Feraye'ye. Gülmesine engel olamadı yine de.

"Aman ne kısmet, ne kısmet!"

Kömür gözlü adam, yanına gidip çiçekleri fırlattığı o geceden beri gelip oturmuyordu pavyondaki masasında. Ama kurtulamamıştı yine de Bergen. Her gece soyunma odasında bir buket çiçek buluyordu hâlâ. Her defasında kaldırıp çöpe atmaktan o bıkmış, adam göndermekten bıkmamıştı. Yetmezmiş gibi bir de patronun ahababı çıkmıştı adam. O gece güya adamı Ahmet Bey'e şikâyet etmişti, ama şimdi adam pavyonun çalışanı gibi her yerde çıkıyordu karşısına. Daha önce hiç olmazsa sadece o sahnedeysen gözlerini dikip bakıyordu. Şimdi kâh patronun odasında, kâh kulis koridorunda, kâh pavyonun giriş kapısında karşılaşıyorlardı. Hemen kafasını çeviriyordu Bergen, görmezden geliyordu, ama o kömür gözlerin yakıcı bakışlarını üzerinde hissetmekten kurtulamıyordu bir türlü.

En nihayet Ahmet Bey'e gidip bir kez daha söylemeye karar vermişti. Feraye'nin anlattıklarından sonra hiç güveni kalmamıştı gerçi patrona, ama yine de daha iyi bir fikir gelmemişti aklına.

"Ne yapayım Bergen? Halis benim kırk yıllık arkadaşım. Kovayım mı dükkândan, gelme mi diyeyim?"

Adının Halis olduğunu ilk kez öyle öğrenmişti.

"Ben en başında ne demiştim sana Ahmet Abi? 'Beni kimseye peşkeş çekme, bozuşuruz,' demiştim, hatırlarsan."

"Tövbe estağfurullah, o ne biçim söz! Ben sana git adamlara oynas mı diyorum? Gül geç. Hayran olmuş adam sana, ne yap-sın? Güzel kızsın."

"Aman istemez. Yere batsın onun hayranlığı. Kene gibi yapıştı. Bak Ahmet Abi, madem arkadaşın, al karşına konuş şununla. Çıkmasın öyle her yerde karşıma. Geçen gün otelin orada da gördüm. Burnumun dibine kadar girdi herif. Bak bir rezalet çıkarırım, günah benden gider sonra."

"E kızım sen otur konuş, ne derdi varmış dinle."

"Ne dinleyeceğim be! Bir sürü güzel kız var pavyonda. Git-sin başkasına yamansın!"

"Öf be Bergen. Katır inadı var sende de. Tamam peki, ko-nuşurum ben."

"Söz mü?"

"Söz."

Hiç inanmamıştı Bergen patronun verdiği bu söze. O gece kafaya koymuştu, adamı ilk gördüğü yerde hır çıkaracaktı yine. Neyse ki sonraki birkaç gün adam sırta kadem basmış gibi yok olmuştu ortalıktan. Şaşırmıştı Bergen. Galiba işe yaramıştı Ahmet Bey'e çektiği rest. Çiçekler geliyordu ama yine, hiç ak-samadan. Sonra dün gece ilk defa çiçeklerin arasında bir not bulmuştu. Beyaz bir karta, kötü bir elyazısıyla yazılmış tek bir cümle: "Beni tanısan seversin."

İçine oturmuştu bu not. Nedenini bilmiyordu. Üzülmüştü sadece. İlk kez dün gece o çiçekleri çöpe atmamıştı.

"Ayyy, yeter bayılacağım!"

Feraye'nin çılgılığıyla irkildi. Kuaförün kalfası telaşla koşup makinanın düğmesini kapattı. Feraye zor kalktı oturduğu yerden.

"Ay olmuştur, yeter artık piştim burada!"

"Tamam abla, geç sen koltuğa, işim bitsin, hemen senin saçına başlıyorum," dedi kuaför, elindeki fırçayı göstererek. Saçını yaptığı kadın burun kıvrarak baktı Feraye'ye. Bergen bayılıyordu Feraye'nin bu deli hallerine. Kendine benzetiyordu onu böyle zamanlarda. Manikürcü kız, leğeni usulca kaldırıp içindeki suyu dökmek üzere gitti. Bergen doğruldu oturduğu koltukta. Feraye kaldığı yerden devam etmeye niyetliydi. Bergen de bunu bekliyordu zaten.

"Mis gibi kismet işte nesi var. Kara kaşlı, kara gözlü."

"Yaa ne demezsin."

"Kızım daha önce de dedim sana, bu adam pavyona hep gelir giderdi. Ben hiç kimseye böyle takıldığını görmedim. Bir süredir yoktu ortalarda. Belli ki seni beğeniyor. Yoksa öyle askıntı olacak bir tip değil. Ben olsam kaçırmazdım."

"Aman biliyorum söyledin. İyi de bakalım, ben beğeniyor muyum Halis efendiyi?"

"Oooo, adını da öğrenmişsin bakıyorum?"

Bergen utanmıştı. Saçı yapılan kadının aynadan onu süzdüğünü fark etti. Belli ki onları dinliyordu. Nasıl ayıplıyordu kim bilir. Artık bu saçla nereye gidecekse, düğüne mi, kına gecesi-ne mi her neyse, orada anlatırdı arkadaşlarına, "Pavyon kadınları ortalık yerde aşna fişnelerini anlatıyorlardı şekerim, vallahi çok utandım," diye. Bu manzara canlanınca gözünde, yerinden kalkıp o kadının o boyalı sarı saçlarını yolmak geldi içinden. Zor tuttu kendini. Gözüyle kadını işaret etti Feraye'ye. Feraye hemen anlamıştı. İkisi de sustu.

"Abla koş, çabuk koş!"

"N'oldu lan?"

Pavyonun ayak işlerine koşturan Turan soluk soluğa, kıp-kırmızı bir yüzle, kapıyı bile çalmadan girivermişti soyunma odasından içeri. Bergen yeni inmişti sahneden. Üzerindeki tuvaleti bile çıkarmamıştı daha.

"Araba... Araba yanıyor abla!"

Sabahat Hanım tiz bir çığlık attı. Başlarından aşağı kaynar sular dökölmüş gibiydi ikisinin de. Oturduğu yerden nasıl fırladığını bilemedi Bergen. Kulisin arka kapısına doğru Turan önde o arkada koşarken, bir yandan da ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Nasıl yanar oğlum araba durduk yerde?"

"Bilmiyorum abla, söndürmeye çalışıyorlar."

Keşke yanlış görmüş olsaydı Turan. Keşke yanan onun arabası olmasaydı. Daha borcu bile bitmemişti. Binanın arka tarafında, arabasını sürekli park ettiği arsaya çıktıklarında göğe yükselen alevleri gördü önce. Kırmızı arabası, gecenin karanlığını aydınlatan turuncu alevlerin arasında, cayır cayır yanıyor-du. Bir an öylece kaldı olduğu yerde. Ne yapacağını bilemedi. Ne yapabilirdi ki? Yanıyordu işte.

"Allah'ım sen koru Yarabbim!"

Annesiydi bu. Peşlerinden o da gelmiş, o da kalakalmıştı oracıkta. Bergen haykırarak yanan arabaya doğru koşmaya başladı.

"Nasıl yanar lan? Ben daha parasını ödemedim bunun. Nasıl yanar?"

O zaman fark etti arabanın çevresinde yangını söndürmek için çabalayan dört adamı. Ellerinde kürekler, yerden kazıdık-

ları toprağı alevlere doğru savuruyorlardı. O sırada bir başkasının elinde hortumla yaklaştığını gördü. Hortumdan fışkıran tazyikli su, arabanın üzerine atılan topraklara karışıp balçığa dönüşüyordu. Yapacak hiçbir şey yoktu. Gözünün önünde küle dönmek üzereydi güzelim arabası. Can havliyle adamlardan birinin elindeki küreğı kapmaya çalıştı. Adam ne olduğunu anlamamıştı. İstemsizce Bergen'in küreğı almaya çalışan elini itti. İtmenin şiddetiyle bir anda yere yuvarlandı Bergen. Düşerken kolunu yere sürtmüştü. Kalkamadı düştüğü yerden, ağlamaya başladı. Yanına eğilen takım elbiseli esmer adam, az önce elinden küreğı almaya çalıştığı o adam, Halis'ti. Haftalardır kurtulmaya çalıştığı kömür gözler, üzüntüsünü gizleyemeyen bir mahcubiyetle bakıyordu Bergen'e. Bir an çok güçsüz hissetti kendini. Dünya başına yıkılmıştı sanki. Umurunda bile değildi Halis. Koyvermişti kendini, yanan arabanın sıcaklığı yüzüne vuruyor, o katıla katıla, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

"Ağlama," dedi Halis. Sesi etrafa toplanan kalabalığın telaşlı koşturmacasında kaybolup gitti. Bergen duymuştu ama. Hissetmişti. Bergen ağladığı için Halis gerçekten üzülmüştü.

"Belgin? Bir yerine bir şey oldu mu?"

Annesi kızının peşinden koşup gelmişti yanına. Halis apar topar kalktı Bergen'in yanından. Elindeki kürekle yerden toprak kazımaya devam etti var gücüyle. Bergen cevap vermedi annesine. Ağlıyordu, sadece ağlıyordu. Yalçın'dan beri, o lanetli günden beri ilk kez böyle bırakmıştı kendini.

"Turan yardım et."

Bir koluna Sabahat Hanım, bir koluna Turan girdi Bergen'in. Kaldırdılar düştüğü yerden. Kolu kanıyordu. Annesi kanı görünce bir çığlık attı. Adeta sürükleyerek uzaklaştırdı-

lar onu arabanın yanından. Bir sandalye getirmişlerdi içeriden. Oturttular Bergen'i. Turan'ın ecza dolabından kapıp geldiği tentürdiyodu pamuğun üzerine döküp yarasına bastırdı annesi. Şükür ki önemli bir şey yoktu. Derin bir iç geçirdi Sabahat Hanım. Cana geleceğine mala gelsindi. Ondan önemli miydi? Annesinin telkinlerine rağmen durduramıyordu kendini Bergen. Sinirleri boşalmıştı. Gözlerinden sicim gibi yaşlar dökülüyordu.

"Anne... Daha parasını ödemedim anne..."

"Öderiz kızım, ödenir elbet. Canından kıymetli mi? Ya sen içindeyken olsaydı maazallah?"

Bir yandan kızının saçını okşar, yanağına süzülen yaşları eliyle silerken, bir yandan da göz ucuyla yangın yerine bakıyordu Sabahat Hanım. Su ve toprak alevleri köreltmmişti. Çıkan yoğun duman genizlerini yakıyordu. Az önce göğe yükselen turuncu rengin yerini yine karanlık almaya başlamış, balçığa bulanmış kırmızı arabanın enkazı hayal meyal görünür olmuştu.

Herkes başına toplanmıştı Bergen'in. Program kesilmiş, içerde kim varsa dışarı çıkmış, olan biteni seyrediyordu. Herkes sözleşmiş gibi, "Vah vah, tüh tüh, gitti güzelim araba!" diye söyleniyor, bir Bergen'e bir arabaya bakıyordu. Bir anda ortalık karışınca sahnede şarkısını yarım bırakıp koşarak gelen Feraye tiz sesiyle bağırmaya başladı etraftakilere.

"Hadi beyler bayanlar, söndü gitti işte, neye bakıyorsunuz daha? Hadi içeri girelim! Turan yolu göster beylere! Hadi, girin artık içeri, hadi."

Kalabalık homurdanarak yavaş yavaş dağılırken Sabahat Hanım, Feraye'ye minnet dolu gözlerle baktı.

"Çantamda kolonya vardı, ben gidip alayım," dedi.

Yangın tamamen sönmüştü. Bergen ağlamıyordu artık. Hıçkırıyordu sadece. Kıpırmızı gözlerle yanan arabasına bakıyor, baktıkça hıçkırmaktan kendini alamıyordu. Feraye, Halis'in yaklaşmakta olduğunu görünce usulca geriye çekti kendini, kapıdan içeri süzüldü. Bergen tam önüne gelip duran Halis'e boş gözlerle bakıyordu.

"Üzülme," dedi Halis.

"Ben sana yeni araba alırım. Sen üzülme. Tamam mı?"

Üstü başı perişan olmuş, toz toprak içinde kalmıştı. Kapkara olmuş yüzünde kömür gözleri sanki her zamankinden daha fazla fark edilir olmuştu. Sesi ne kadar sakindi. Ne kadar içten. Sadece başını sallayabildi Bergen. Bir şey söyleyemedi.

Sıcaktı hava, çok sıcaktı. Temmuz güneşi kasıp kavuruyordu Adana'yı. "Rimel sürmeseydim keşke," diye geçirdi içinden. Rimel sıcaklığın etkisiyle kirpiklerinden akıyor, gözlerini kaşındırıyordu. Halis gülümseyerek bakıyordu ona gözlerini her ovuşturduğunda. Huzur veren bir manzara, bir orman, bir deniz kıyısı izler gibi bakıyordu. Öyle sakin, sevgi dolu. O öyle baktıkça, kendinden, ona yaptıklarından utanıyordu Bergen. En çok da çiçekleri masanın üzerine fırlatıp, Halis'e çıkıştığı o geceden...

Her zaman Feraye'yle geldikleri bu çay bahçesine ilk defa bir erkekle geldiğini gören garson, sipariş almaya geldiğinde manidar bir ifadeyle bakmıştı yüzüne. Utanmıştı Bergen. Neyse ki siparişi Halis vermiş, Bergen garsonu tanımazdan gelmişti. İçi dondurma dolu kâseleri masaya bıraktı garson. "Sağ ol," dedi Halis sert bir ifadeyle. Garsondan işkillenmiş miydi ne?

"İşte böyle," dedi Bergen garsonun uzaklaştığını görünce.

"Böyle geldik Adana'lara. Ama iyi oldu. Ankara'dan sonra ilaç gibi geldi burası bana."

"Adana iyidir," dedi Halis gülümseyerek.

"Buraya alışan kolay kolay gidemez bir daha."

Bu defa gülümseyen Bergen'di. Sözün ardında gizli bir mana var mıydı, yoksa o mu öyle anlamak istemişti, emin değildi. Yine de hoşuna gitmişti duydukları.

"E bakarsın kalırım ben de, alışırsam."

Şakasına söylemiş, karşısındakini yoklamak istemişti aslında. Halis'in bu şakayı ciddiye aldığını, değişen yüz ifadesinden anladı. Heyecanlanmıştı enikonu.

"Sahi mi? Düşünür müsün kalmayı?"

"Ne bileyim. Burada iyi kazanıyorum, ama Ankara'da gazinolar daha iyi. Böyle pavyon değildi benim orada çalıştığım yerler. Ondan biraz sıkıldım."

"Çalışma o zaman."

Şaka mı yapıyor diye şüpheyle baktı Halis'in yüzüne Bergen. Hayır, gayet ciddiydi.

"Kadın başına niye çalışıyorsun ki?"

"Ya ne yapayım?"

Halis sustu, yutkundu. Söylemek isteyip de söyleyemediği şeyler gelmişti dilinin ucuna belli ki. Üstelemedi Bergen. Eri-meye başlayan dondurmasından aldı bir kaşık.

"Oh buz gibiymiş. Yesene sen de, eriyecek şimdi sıcaktan."

Halis kalın kaşlarının altından mahcup bir bakış fırlattı. Kömür gözleri bir an yanıp söndü sanki. Bir süre konuşmadan dondurmalarını yediler.

"Bugün benim doğum günüm, biliyor musun?" dedi Bergen. Hiç aklında yoktu bunu Halis'e söylemek. Birden içinden gelmişti.

"Öyle mi?"

"Kafa kâğıdında 20 yazıyor, ama sahneye çıkmak için büyüttürmüştük yaşıma. Aslında 18."

"Aman çok büyümüşsün," dedi Halis gülererek. İlk defa böyle güldüğünü görüyordu Bergen. Kanı kaynadı bir anda adama. Masanın üzerinde duran elinin üzerine elini koydu. Halis irkildi birden, şöyle bir etrafa bakındı. Ne kadar mahcuptu. Bergen onu ne kadar yanlış tanımişti. Çekmedi yine de elini.

"Çok teşekkür ederim Halis," dedi minnet dolu bir sesle.

"Durup dururken ne teşekkürü şimdi?"

"Geçen gece... Yangını söndürmek için arkadaşlarıyla beraber yaptıkların..."

"Kurtaramadık ki arabayı, neyine teşekkür ediyorsun?" dedi Halis. Biraz hüzünlü, biraz alaycıydı sesi.

"Olsun. O anda orada sen olmasaydın ben atardım kendimi yangının ortasına. Valla bak. Sen beni tanıımıyorsun. Deliyimdir ben. Ama seni görünce..."

"Küreği kapacaktın zaten elimden, az kaldı."

"Hah işte, kapardım da. Gözüm karadır."

"E ne oldu beni görünce?"

"Ne bileyim. Güven duydum herhalde. Bir de gelip teselli ettin ya sonra. Ölsem unutmam artık bunu."

"Unutma. Ama ölme de..."

Birlikte güldüler bu kez. Bergen usulca çekti elini.

"Bir de şu not vardı ya, hani çiçeğin arasına koyduğun..."

"Neydi ki o?"

"Alay etme! Sanki sen yazmadın."

Halis'in hâlâ masanın üzerinde duran eline hafifçe vurdu Bergen gülerek. Yüzündeki muzır ifadeyi, kömür gözlerine dolan çocuk sevincini sevdi.

"Valla o gece karar verdim galiba. Tanıyalım bakalım, sevecek miyiz diye."

"Tanı bakalım. Sevecek misin?"

Rolleri değiştirmişlerdi sanki farkında olmadan. Bergen neden böyle kapıldığını, nasıl bu kadar çabuk yelkenleri suya indirdiğini bilmiyordu. Sormuyordu da kendine. Kurumuş, susuzluktan çatlamış bir topraktan ansızın boy veren bir çiçeğin coşkusunu duyuyordu içinde sadece. Sıcacık ve beklenmedik bir mutluluk... Yaz ortasında bahar kokusu, tazelik... Daha iki gün önce yanmış arabasının hurdasına bakıp bakıp hıçkırıklara boğulan o değildi sanki. Kül olan arabası, ödenmemiş borçları filan yük değildi şu anda omuzlarında. Hafiflemişti bir anda. En umulmadık anda... O felaket gecesinde Halis'in "Üzülme" diyen içten sesi kulaklarından gitmemişti bir türlü. Halis, Feray'eyle ona haber gönderdiğinde reddedememişti bu yüzden. Onunla konuşmak, onu tanımak istiyordu. Onu sahiden bu kadar yürekten seven birine bir parça daha yakın olmak istiyordu. O kömür gözlere bakmak, ardındaki sırlı dünyaya dalmak, tekrar bir erkeğe güvenmenin huzurunu duymak... Yalçın'dan sonra insanlara, erkeklere duyduğu öfkeden, güvensizlikten kurtulurdu belki böylece. Belki hayat daha kolay olurdu bir erkeğe güvenirse. Belki severdi de onu. Kim bilebilirdi ki?

"Kalkalım mı artık? Geç oldu, annem merak eder."

"Benim yanımdasın, niye merak etsin?"

"Feraye'yle buluşacağım dedim. Senden haberi yok."

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi Halis. Şüpheyle sordu:

"Niye söylemedin?"

"Ne bileyim ben. Pat diye söyleyemedim birden. Sonra söylerim."

Bu son söz rahatlatmış gibiydi Halis'i. Annesinin buluştuklarını biliyor olması bir resmiyet katacaktı sanki arkadaşlıklarına. Böyle düşünüyordu belki de. Ya da Bergen böyle düşünüyordu. Belki de bu yüzden "pat diye" söyleyememişti. Tıpkı yıllar önce Yalçın'ı söyleyemediği gibi.

Halis uzakta duran garsonu çağırırdı.

"Yeğenim bakar mısınız?"

Akşam çöküyordu, ama hava hâlâ çok sıcaktı. Bergen bir kez daha eliyle gözlerini ovuşturdu. Rimeli kim bilir nasıl bozulmuş, belki de palyaçoya dönmüştü gözleri. Önemsemedi. Halis ona öyle bir bakıyordu ki, bozulan makyajına rağmen şu an dünyanın en güzel kadını Bergen'di.

EYLÜL 1978, ADANA

Sabahat Hanım o kadar sinirliydi ki anahtarı deliğe sokmakta zorlandı. Elleri titriyordu. Kapıyı açtığı anda, Bergen'in odada sigara içerek volta attığını gördü. Kapıyı sertçe kapattı. Kızına baktı. Geldiğini görmemiş gibi davranıyordu Bergen.

"Sen aklını oynattın galiba?"

"Niye oynatayım anne? Evlenmek istemek niye aklını oynatmak oluyor?"

Bergen avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Kahvaltıda açmıştı konuyu annesine. Duyar duymaz rengi değişmişti Sabahat Hanım'ın. Böyle bir şeye asla müsaade edemezdi. Nereden çıkmıştı bu adam? Nasıl da çelivermişti kızının aklını.

"Bağırmadan konuş!"

"Niye bağırmayacakmışım? Sen benim mutluluğumu istemiyor musun anne? Sen kızının mutlu olmasını istemiyor musun?"

"Sus! Bağırıp durma! Otur bakayım şuraya!"

Kolundan tuttuğu gibi oturttu Bergen'i yatağın üzerine. Bergen'in gözlerinden ateş çıkıyordu. Elindeki sigarayı açık duran balkon kapısına doğru fırlatıp attı. Sigara yerdeki halının üzerine düştü. Sabahat Hanım eğilip aldı, masanın üzerinde duran kül tablasında söndürdü sigarayı. Masanın yanındaki sandalyeyi çekip Bergen'in tam karşısına oturdu.

"Bana bak!"

Bergen başını öne eğmiş, hızlı hızlı soluk alıp veriyordu.

"Bana bak diyorum sana!"

Çaresiz kaldırdı başını Bergen. Annesini en son konservatuardaki eleme sınavını kazanamadığı gün böyle öfkeli görmüştü. Ama alttan almaya niyeti yoktu. Her şeyi göze almıştı.

"Ne var anne? Ne? Ne ? Ne?"

"Salak mısın sen? Ben seni akıllı bilirdim."

"Sevmek salaklık mı anne?"

"Salaklık! Bu yaşında tutmuş, evleneceğim diyorsun bana. Ben senelerce bunun için mi sıkıntı çektim? Gelip Adana'larda evlen diye mi? Adam sana bir araba aldı diye..."

Anlamıyordu ki annesi. Nasıl anlatacaktı ki o arabaya değil, Halis'in insanlığına, mertliğine vurulduğunu? Arabanın bunu anlaması için sadece bir vesile olduğunu nasıl anlatacaktı?

Tam da o gün, ilk kez o çay bahçesinde oturup sohbet ettikleri günün gecesinde, Halis'in gönderdiği çiçeklerin içinden bir zarf çıkmıştı. Zarfta yanan arabasının borç senetleri vardı. Pulları yırtılmış, hepsi ödenmişti senetlerin. Bir de o tanıdık el yazısıyla yazılmış not: "Doğum günün kutlu olsun."

Küçük bir sevinç çığlığı atmıştı elinde olmadan. Annesi şaşkınlıkla bakmıştı kızının elindeki yırtık senetlere. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi Bergen'in. Arabanın borcundan kurtulduğuna mı sevinisin, hayatında aldığı en anlamlı doğum günü hediyesine mi, yoksa günlerdir içinde dolaşan mutluluğun sebebini artık tamamen anlamasına, hatta kendine itiraf edecek hale gelmesine mi bilememişti. Bir açıklama bekliyordu annesi. Bir şeyler söylemek zorundaydı.

"Borç kapanmış anne," diyebilmişti sadece.

"Halis Bey kapatmış."

"Halis Bey kim?"

"Şu çiçekleri gönderen işte."

"Sen ahbap mı oldun onunla? Niye ödemiş senetleri? Ne işler karıştırıyorsun sen Belgin?"

"Anne, Allah aşkına ahret soruları sorma. Tamam, anlatırım sahneden sonra. Borç kapandı ya, sen ona bak."

Sahneden sonra anlatmıştı. Ama yarım yamalak.. Yangını söndürmeye çalışanların Halis ve arkadaşları olduğunu söylememişti mesela. Çay bahçesinde buluştuklarını da... Annesi pek ikna olmamıştı gerçi, ama kül olmuş arabanın ödenmemiş senetleri onun da uykularını kaçıırıyordu her gece. Bergen'in onca çalıştığına karşılık kazandığı para havaya uçup gidecekti. Halis'i hiç gözü tutmuyordu. Kızının etrafında dolandığının da farkındaydı, ama yine de kızının ona karşılık vereceğini zan-

netmiyordu. Bugüne kadar kendisine gönderilen her hediyeı reddeden, Halis'in çiçeklerini götürüp suratına fırlatan Bergen, senetlerin ödenmesini kabul ettiyse, elbet bir bildiği vardı. Nasılsa birkaç ay sonra çekip gidecekleri Adana'dan.

Annesi işkillenmesin diye Halis'le çok sık grşemiyordu Bergen. Grşeceği zamanlar da Feraye gelip onu otelden alıyor, sözde birlikte alışverişe ya da sohbete gidiyorlardı. Halis gelince Feraye gidip başka bir yerde zaman geçiriyor, sonra otel odasına yine birlikte dönüyorlardı. Bir süre böyle idare etmişlerdi. Artık Bergen de, Halis de saklamıyordu duygularını. El ele, göz göze geçirdikleri her dakika çok kıymetliydi. Neler neler konuşuyorlardı beraberken. Bergen hayatında ilk defa bir erkeğe bu kadar yakın hissediyordu kendini. Yalçın'a karşı hissettiklerinin bir çocukluk hayali olduğunu yeni yeni anlıyordu. Gerçek aşk böyle bir şeydi. Halis'e karşı hissettikleri gerçek aşktı. Gördüğü ilk günden beri aklından çıkmayan kömür gözler, artık hayatının anlamına dönüşmüştü. Dalıp dalıp gidiyordu Halis'in gözlerine. İçi sevinçle, umutla doluyordu. Onun o güven veren hallerini, onu sahiplenmesini, güzel güzel dinlemesini, bazen saçlarına dokunmasını, yanağına utangaç bir öpücük kondurmasını seviyordu. Onun her halini seviyordu. Yarın ne olacağını, bu aşkın nereye gideceğini, Adana'daki işi bittiğinde ne yapacağını düşünmüyordu bile. Sadece bu aşkın tadını çıkarıyordu şimdilik. Bildiği tek şey, hayatının en mutlu günlerini geirdiğiydi.

Dün gece programdan sonra otele gitmek üzere soyunma odasından çıkarlarken Turan'ın kapıda beklediğini görmüşlerdi.

"Bergen Abla, size bir şey göstereceğim, bir gelsenize benle," demişti Turan. Annesiyle birbirlerine bakmış, çaresiz takip

etmişlerdi çocuğu. Arabası yandığından beri pavyonun arka kapısını hiç kullanmamış, otopark olarak kullanılan o arsaya hiç geçmemişti Bergen. Arabanın enkazını bir hurdacıya satmıştı patron. Hurdacıdan aldığı üç kuruşu da getirip Bergen'e vermek istemiş, Bergen, "Fakir fukaraya verirsin, başımızın gözümüzün sadakası olsun," diyerek almamıştı parayı. Ne o yangın gününü hatırlamaya ne de o arsayı görmeye tahammülü vardı. Yine de merak etmişlerdi Turan'ın onlara ne göstereceğini.

Bergen bir an rüya gördüğünü sandı. Ya şu an rüyadaydı ya da daha önce gördükleri rüyaydı. Birinden biri gerçek değildi, olamazdı. Arabası orada duruyordu. İlk aldığı günkü gibi, gıcır gıcır, kıpkırmızı... Şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı neredeyse. Plakasına bakınca anladı bunun kendi arabası olmadığını. Aynı renk, aynı model, ama yeni bir arabaydı bu.

"Anahtarı da bende," dedi Turan sırıtarak. "Halis Abi'nin selamı var."

Bergen'in şaşkınlığı "Halis Abi" lafını duyduğu an yerini kalp çarpıntısına bırakmıştı bile. Ama Sabahat Hanım'ın kaşları çatılmıştı aniden. Belli ki hoşnut olmayacaktı duyacağı şeylerden.

"Halis Abi çardakta seni bekliyor Bergen Abla," demişti tam o sırada Turan. Bir sevinç çılgılığı atmamak için zor tutmuştu kendini Bergen. Annesine şu anda hiçbir şey anlatmak, onunla konuşmak istemiyordu ve ondan kaçmak için bundan daha iyi bir fırsat olamazdı.

"Belgin? Nedir bu tiyatro?"

"Anne sen hele bir git otele. Ben gelince sana anlatırım tamam mı? Şimdi bana bir müsaade et."

"Bir yere gitmiyorum. Önce anlatacaksın!"

"Anne dur hele, ben bir konuşayım Halis Bey'le. Sonra senle de konuşuruz. Hadi gözünü seveyim, bin şuradan taksiye, git otele. Ben hemen geleceğim."

Uzun uzun dil dökmüş, annesi Nuh demiş peygamber dememişti. Nihayet ikna olup otele gitmek üzere yanından ayrıldığında, pavyonun yan tarafındaki çardakta oturan Halis'in yanına koşarak gitmişti Bergen. Soluk soluğaydı.

"Halis ne yapıyorsun sen? Annemi bilmiyor musun?"

Niyeti kızmak, bu yaptığının onu nasıl zor durumda bıraktığını anlatmaktı. Ama hiç duymayı beklemediği bir soruyla cevap vermişti Halis ona:

"Evlenelim mi Bergen?"

Sabaha karşı dönmüştü otele. Annesi üstüyle başıyla uyuya kaldığına göre uzunca bir süre onu beklemiş olmalıydı. Belli ki inatla beklemiş, nihayet uykuya teslim olmuştu. Uyanmasın diye ayaklarının ucuna basa basa yürüdü, üzerini bile değiştirmeden usulca yatağına yattı. Uyuyamayacaktı nasılsa. Kararını vermişti. Halis'le evlenecekti.

Sabah kahvaltıya inene kadar hiç konuşmamışlardı. Küs gibi davranıyordu annesi ona. İyi bilirdi onun bu halini. Fırtınadan önceki sessizlikti bu ve belli ki fırtına fena kopacaktı. Ama geri dönüş yoktu artık. Her şeyi bir bir anlatacak, Halis'le evlenmeye karar verdiklerini söyleyecekti. Ne var ki hiç de kolay olmamıştı her şeyi anlatması. Her dakika yükselen gerilim, evleneceğini söylediği an doruk noktasına çıkmış, Sabahat Hanım buna asla izin vermeyeceğini söyleyince, Bergen herkesin içinde daha fazla tartışmamak için hırsıyla yerinden kalkmış,

kendini odaya atmıştı. Şimdi karşısına oturup onu ikna etmeye çalışan annesini duymak bile istemiyordu. Onu anlamadığına o kadar emindi ki... O kadar kızıyordu ki şu an yolunda giden her şeyi annesinin bozuyor olmasına... Kızgınlıktan gözü hiçbir şey görmüyordu.

"Anne, sen niye benim mutluluğumu bozmaya çalışıyorsun?"

"Bak hâlâ aynı şeyi söylüyor! Asıl evlenirsen mutsuz olacaksın a benim salak kızım! Ben senin için herkesleri bırakıp Ankara'lara gittim. Dişimle tırnağımla seni yetiştirdim. Niye? Sen şarkıcı ol diye, meşhur ol diye!"

Ağlamaklı olmuştu annesinin sesi. Buradan vuracaktı şimdi de demek ki. Kendini acındıracak, yaptığı fedakârlıkları yüzüne haykıracaktı böyle.

"Anne, ister ağla, istersen beni döv. Kararım kesin. Ben Halis'le evleneceğim!"

Öfkeli değil, kararlıydı sesi bu kez. Gözlerinin içine meydana okur gibi bakıyordu. Sabahat Hanım kızına söz geçiremeyeceğini o an anladı.

KASIM 1978, ADANA

Bergen pencereyi açtı, kafasını dışarı doğru uzatıp sokağın girişine baktı. Gelen giden yoktu hâlâ. Feraye kenarları oymalı koltukta bacak bacak üstüne atmış, oturuyordu. Sarı peruğu kafasındaydı yine. Dudaklarını her zamankinden daha koyu kırmızı boyamıştı bugün. Oturduğu yerden uzandı, sehpa-

nın üzerinde duran tabağa ters çevrilmiş kahve fincanını aldı özensizce. Alırken sehpanın üzerindeki dantel yerinden oynadı. Annesinin Feraye'ye ayıplayarak baktığını görmezden geldi Bergen. Sabahat Hanım oturduğu yerden kalkıp sehpanın üzerindeki danteli düzeltti, tekrar oturdu. Annesine sarılmak geldi Bergen'in içinden. Tuttu kendini. Kızgın olduğunu biliyordu. Ne yapsa yumuşamazdı şimdi.

"Ne gördün, kız anlatsana," dedi Bergen. Pencerenin önünden ayrılıp, annesinin oturduğu üçlü koltuğa uzandı, başını annesinin kucağına koydu. "Yorulmuşum vallahi, şunlar gele- ne kadar azıcık ayaklarımı uzatayım." Yorgunluk bahaneydi, annesinin gönlünü almaya çalışıyordu.

Feraye elinde evirip çevirdiği kahve fincanını bir şey görmek istiyormuş da göremiyormuş gibi havaya doğru kaldırdı. Uzun uzun baktı içine.

"Pek bir şey yok gibi. İyi olacak iyi. Hayırlı olacak."

Bunu söylerken yüzünden bir gölge mi geçmişti Feraye'nin, Bergen'e mi öyle gelmişti? Çok da üzerinde durmadı. Fala ne hacet, hayatının en mutlu günüydü bugün. Annesi derin bir iç geçirdi. Bergen yattığı yerden annesine baktı. Bir an göz göze geldiler.

"Annem, gördün mü bak, fal bile iyi olacak diyor."

Feraye bir şeyler daha söylemesinin işe yarayacağını düşün- müş olmalıydı.

"Çok mutlu olacaksın Bergen. Bak Feraye demişti dersin ile- ride."

Bir an durdu, fincanı bir tur daha çevirdi elinde.

"Sabahat Teyze sana bir şey söyleyeyim mi? Yakında anne- anne olursan şaşırma!"

Sabahat Hanım yüzünü ekşitti bunu duyar duymaz. İrkilmişti. Şüpheyle baktı Bergen'in yüzüne.

"Belgin öyle bir şey var da bana söylemiyorsan..."

Feraye, Bergen'in ona azarlar gibi baktığını görünce kaş yapayım derken göz çıkardığını anlamıştı. Apar topar kalktı yerinden.

"Ben yıkayayım şu fincanı," deyip mutfığa doğru seğirtti. Annesi hâlâ bir cevap bekler gibi bakıyordu Bergen'in yüzüne. Bergen annesinin elini tuttu, zorla yanağına götürdü. Sıkıca bastırdı yanağına. Avucunun içini öptü sonra.

"Annem, öyle bir şey olsa ben sana söylemez miyim? Saklar mıyım senden?"

"Bilmem artık. İşine gelince saklamayı iyi biliyorsun!"

Bergen tam bir şeyler söyleyecekken kapı zilinin sesiyle irkildi. Şimşek gibi fırladı uzandığı koltuktan. Duvarda asılı aynanın karşısına geçip saçlarını, üstünü başını düzeltti. Sabahat Hanım yüzünü daha da asmış, oturduğu yerden kalkmamıştı. Feraye'nin neşeli sesi duyuldu içeriden.

"Açıyorum ben."

Düğün dernekle evlenmek istemez miydi Bergen de? Her kızın hayali değil miydi gelinlik giymek, baba evinden kırmızı kuşağıyla çıkmak, önde gelin arabası, arkada düğün alayı, kornalar çalına çalına, davul zurnayla uğurlanmak... Ama Halis istememişti, Halis istemeyince ısrar etmemişti Bergen de. Sessiz sedasız kıyacaklardı nikâhı. Böylesi daha iyiydi aslında. Zaten eline erkek eli değmediğinin ifadesi olan kırmızı kuşağı da, beyaz gelinliği de hak etmediğini düşünüyordu içten içe. Çoktan kaybetmişti masumiyetini o. Yalçın'ın kollarında, yıllar önce...

Halis'le yakınlaşmaya başladıkları günlerde anlatmıştı başından geçenleri. Yalçın'ın ona nasıl zorla sahip olduğunu. Sonra gerçeği nasıl öğrendiğini. Ve o zamandan beri hiçbir erkekle sevgili olmak şöyle dursun, arkadaş bile olmadığını, hep mesafeli kaldığını. İçindeki buzları ilk eritenin Halis olduğunu...

Tüm bunları dinlerken çok öfkelenmiş, habire Yalçın'a küfredip durmuştu Halis. Onun ne kadar kıskanç olduğunu ilk o gün anlamıştı. İlk günlerde pek belli etmemişti. Belki de belli etmiş, ama Bergen üzerinde durmamıştı. Ama giderek yakınlaştıkça, onun yanında çok daha dikkatli davranmak zorunda hissetmeye başlamıştı kendini. Aralarındaki ilk tatsızlık da bu yüzden çıkmıştı zaten.

Halis onun sahne kıyafetlerini fazla açık bulduğunu söylemişti bir keresinde. Durup dururken... Pavyonda erkeklerin önünde şarkı söylerken ne gerek vardı bu kadar açık giyinmeye? Erkekleri tanımıyordu, daha çok gençti. Oraya gelen erkeklerin çoğu namussuzdu. Hepsi Bergen'e yiyecek gibi bakıyor, kim bilir ne niyetler besliyorlardı. Halis görüyor, kahroluyordu her defasında.

"İyi de sen de öyle bakıyordun bana... Onun için gelip çiçekleri atmadım mı ben masana?" deyivermişti Bergen gülerek. Halis hoşlanmamıştı bu cevaptan.

"Benle onları bir mi tutuyorsun?" diye çıkmış, ilk defa sesini yükseltmişti Bergen'e. Utanmış, söylediğinden pişman olmuştu Bergen. Haklıydı Halis. Derdi sadece onu korumaktı. Onu seviyordu çünkü. Sahip çıkıyordu sevdiği kadına. Sevme-se kıskanır mıydı hiç?

O günden sonra sahnede daha fazla dikkat eder olmuştı kendine. Zaten yüz vermezdi kimseye, korurdu kendini. Ama elbiselerinin göğüs dekoltelerine, yırtmaçlarına dikkat etmeye de başlamıştı artık. Çok sevdiği bazı sahne tuvaletlerini kaldırıp bir kenara koymuştu bu yüzden; giymiyordu artık. Daha kapalı modelleri tercih ediyor, daha az makyaj yapıyordu sahneye çıkarken. Sevdiği adamı memnun etmek istiyordu. Onun istediklerini yapmaktan mutluluk duyuyordu. Halis'in ona sahip çıkması gururunu okşuyordu.

Bir ay sonra bitiyordu pavyonla sözleşmesi. Ondan sonra artık evde oturacak, çalışmayacaktı. Öyle anlaşıyorlardı Halis'le. Sabahat Hanım da Ankara'ya dönecekti. Ne yapsa ikna edememişti annesini onlarla birlikte kalmaya. Mersin'e de gitmek istemiyordu inatla. Eninde sonunda ikna olur, yanlarına gelir diye düşündüğünden ısrar etmemişti Bergen de. Halis'le evleneceğini söylediği günden beri iyi değildi araları zaten. Annesi onun tüm emeklerini boşa çıkardığını söylüyordu. "Hakkımı helal etmiyorum sana!" bile demişti hatta. O kadar kızgın, kırgındı. Ama biliyordu Bergen. Ne kadar mutlu olduğunu gördükçe annesi ona hak verecek ve eninde sonunda yumuşayacaktı.

Her şeyin yoluna gireceğine, hayatının bundan sonrasının çok güzel olacağına inancı sonsuzdu. İçinde ukde kalacak tek şey sahneye çıkma, şarkı söyleme arzusuuydu. Bundan vazgeçmek istemiyordu. Ama erkendi bunu Halis'e söylemek için. Biraz zaman geçtikten sonra fikrini değiştireceğine inanıyordu. Pekâlâ evliyken de sahneye çıkabilirdi. İşini namusuyla yaptıktan, başında kocası olduktan sonra kim ne diyebilirdi ki? Onu

bu kadar çok seven Halis, nasılsa kırmazdı onu. Sahneyi bırakmadığını düşünüyordu bu yüzden. Buna kendini inandırmıştı. Ara veriyordu sadece. Bir süre evliliğin tadını çıkarabilmek, sevdiği adamla aynı çatı altında herkesten, her şeyden uzak yaşayabilmek için ara vermişti.

"Hoş geldiniz," dedi gülümseyerek. Halis'in geç kalması nedeniyle bir an korkmuş, ama şimdi onu karşısında görünce içi sevinçle dolmuştu. Kapının önünde ayakkabılarını çıkarmakta olan Ahmet Bey'in, Halis'in ve arkalarında duran nikâh memurunun tek tek ellerini sıktı.

"Şöyle geçin buyurun," diye yol gösterdi Bergen. Feraye neşeyle göz kırptı Bergen'e. "Hadi bakalım gelin hanım, dedi gülerek. Şen kahkahası salonda hâlâ oturduğu koltuktan kalkmamış olan Sabahat Hanım'ın kulağına kadar gitti.

1979

OCAK 1979, ADANA

Pikabın boşa döndüğünü, plağın çoktan bittiğini neden sonra fark etti Bergen. Dalmıştı. Saatlerdir pencerenin önündeki koltukta boş gözlerle sokağa bakıyordu. Kalktı, pikabın kolunu plağın başına getirdi. Sabahtan beri belki elli kere dinlediği şarkı bir kez daha çalmaya başladı.

"Toprak gibi ezdin, beni kül ettin, kullarına beni oyuncak ettin, sanki yetmez gibi eziyet ettin, en sonunda beni isyankâr ettin."

Ne güzel söylüyordu Müslüm Bey. Söylediği her şarkı Bergen'i anlatıyordu sanki. En çok da bu... Daha önce hiç duymamıştı bu şarkısını. Halis'in evindeki plakların arasında bulmuştu. Can sıkıntısından plak dinliyordu her gün. Uyanıldığında ilk işi pikaba bir plak koymak oluyordu. Bütün gün

şarkılar eşlik ediyordu ona. Bazen efkârlanıp o da söylemeye başlıyordu. Dinleye dinleye bu şarkıyı da ezberlemişti. Ama şimdi söylemek gelmiyordu içinden. Söylerse ağlamaya başlardı, biliyordu.

Akşam olmak üzereydi. Kış kendini iyiden iyiye belli etmişti artık. Ankara gibi karlı, buzlu olmasa da üşütüyordu hava.

Üçüncü kattaki evin penceresinden gün boyu baktığı sokağın her karışını kazımişti hafızasına. Karşı apartmanın altındaki dükkânının önünde bütün gün uyuz uyuz oturup kalfasını sağa sola koşturan koca göbekli bakkalı, yandaki evin balkonunda her gün halı döven ufak tefek esmer kadını, okuldan döner dönmez önlükleriyle top koşturmaya başlayan çocukları... Öğleden sonra birbirlerine gelip giderken süslenip püslenen kadınlar, akşam olmadan koşturarak evlerine dönüyor, sonra kimi eskimiş takım elbiseli, kimi işçi tulumlu, ellerinde ya bir pazar filesi, ya bir sefer tası ya da siyah evrak çantasıyla erkekler, yorgun argın kapıları çalıyordu. Derken çocuklarını eve çağırın annelerin sesleri yankılanıyordu sokakta. El ayak çekiliyordu bir süre sonra. Karanlık basıyor, evlerin ışıkları yanıyor, perdeler kapanıyordu. İşte en çok o zaman yalnız kalıyordu Bergen. Halis'i özlüyordu.

İki ay olmuştu nikâh kıyılı. Halis'e verdiği sözü tutmuş, sözleşmesi bitince pavyona veda edip evinin kadını olmuştu. İlk günler zor gelmişti elbette. İki yıldır her gece çalışmaya o kadar alışmıştı ki, erkenden yatınca bir türlü uyku tutmuyor, Halis çoktan uyumuşken, o yatakta bir sağa bir sola döne döne sabahı ediyordu. Yine de mutluydu. Bütün gün ev işleriyle ilgilenmek, kocasına yemek pişirmek, çamaşır, bulaşık yıkamak, sofrakurmak filan hoşuna gidiyordu.

Halis genellikle öğleden sonraları evden çıkıp, akşam hava kararmadan dönüyordu. Ne iş yaptığını hâlâ bilmiyordu Bergen. "Alım-satım" deyip geçiştiriyordu Halis her defasında. Bazen deste deste parayla dönüyordu eve. Gardıroptaki siyah el çantasına koyuyordu getirdiği paraları. Bazen de onu çantadaki paraları sayarken, saydıklarının bir kısmını ayırıp cebine koyarken görüyor, ama hiç sormuyordu nedir ne değildir diye. Önemsemiyordu bile. Parayla pulla işi yoktu. Halis ona evin ihtiyaçlarını görecektir kadar para bırakıyordu zaten. Bir kere bile aklına gelmemişti gidip o çantayı açmak, kurcalamak...

Bir gün Halis evden çıktıktan kısa bir süre sonra kapı çalmıştı. 'Bir şey unuttu herhalde' diye düşünmüş, gülerek kapıyı açmış, karşısında giyinmiş, süslenmiş üç kadın görünce neye uğradığını şaşırılmıştı. Apartman komşularıydı gelenler. Ona 'hoş geldin' demek, bir kahve içmek istemişlerdi.

Çok sıkılmıştı o gün. Kadınlar gitmek bilmemiş, lafı uzatıkça uzatmışlardı. Mahallede ne olup ne bitiyor, hepsini anlatmışlardı bir çırpıda. Sonra sıra Bergen'i sıkıştırmaya gelmişti. Kimdi, kimlerdendi, onu daha önce hiç görmemişlerdi. Bergen, Mersin'den gelin geldiği yalanını uydurmuş, gerçek hikâyesini anlatıp ellerine malzeme vermek istememişti. Güya Mersin'de tanışmışlardı Halis'le. Sonra o gelip ailesinden Bergen'i istemişti. Düğünü de Mersin'de yapmışlardı. Kendi bile şaşıırıyordu anlatırken. İlk anda aklına gelen ne varsa onu söylemiş, meraklı komşular sahte hikâyesini iştahla dinlemişti. Ertesi gün bütün mahalle öğrenecekti, buna emindi. Kim bilir belki de mahalledeki kadınların arasında kocası pavyona giden de vardı. Belki onu görmüş, izlemişler, hatta Halis'in deyimiy-

le "yiyecek gibi bakmışlardı" Bergen'e. Ama kadınlar bunu nereden bilsindi? Ya da adamlar şu makyajsız haliyle, gündelik kıyafetleriyle, taranmamış saçlarıyla tanılar mıydı onu? Hiç ihtimal vermiyordu. Hikâyesini kimsenin bilmesine gerek yoktu. Hem Halis de bunu istemezdi zaten.

Konuşmanın bir yerinde kadınlardan biri durduk yere, "Beyefendiyi de hiç görmezdik eskiden. Kırk yılda bir gelip giderdi bu eve. Siz geldikten sonra her gün görür olduk," demişti.

Bergen, "İşi çok onun," demeyi akıl etmişti anlık bir tepkiyle. Öylece geçiştirmişti bu şüpheli soruyu. Ama kadın aldığı cevaptan tatmin olmamış, "Ne iş yapıyor senin bey?" sorusunu yapıştırmıştı hemen. "Alım-satım işte, öyle şeyler," diye kestirip atmıştı Bergen. "Çayları tazeleyeyim ben," deyip sehpanın üzerindeki boş bardaklardan ikisini kapdığı gibi mutfağa zor atmıştı kendini.

Kadınlar gittikten sonra uzun uzun düşünmüştü Bergen. Başka ayrıntılar da vardı Halis'in bu evi kullanmadığına dair. Mesela evde çok az giysisi vardı. Halis'in pavyona gelip giderken giydiği birçok kıyafeti evdeki dolapta görmemişti. İlk eve geldikleri gün mutfaktaki tel dolabı da buzdolabı da boştu. Banyoda el yıkamaya sabun bile yoktu. O zaman pek de önemsemediği bu küçük ayrıntılar, komşu kadının söyledikleriyle birleşince aklını karıştırmıştı Bergen'in. Akşam geldiğinde Halis'e sormayı koymuştu kafasına. Ama o gece Halis her nedense daha önce hiç gelmediği kadar geç gelmiş, yemek yemek istememiş, iki laf bile edemedi yatıp uyumuştur. Sonra da unutup gitmişti Bergen zaten.

Bir keresinde de Feraye çalmıştı kapısını. Bergen en çok bundan korkuyordu evlendiğinden beri. Çünkü Halis, Ber-

gen'in Feraye'yle görüşmesini istemiyordu. Daha doğrusu pavyondan kimseyle görüşmesini istemiyordu. Ama ne kadar yakın olduklarını bildiği için Feraye'den özellikle dem vurmuş, "Bu eve gidip gelmesin sakın," demişti. Bergen o gün gözetleme deliğinden bakıp kapıyı çalanın Feraye olduğunu anlayınca telaşlanmıştı. Ya delikten baktığını fark ettiyse, ya ayak seslerini duyduysa diye içi içini yemiş, eli ayağına dolaşmış, ama yine de kapıyı açmamıştı. Feraye birkaç kez daha çalmıştı zili ısrarla. Bergen kapının önünde nefes bile almadan onun vazgeçip gitmesini beklemiş, sonra perdenin arkasından gizlice bakmış, Feraye'nin sokağın köşesinden kırta kırta gözden kaybolmasını seyretmişti. Haklıydı Halis. Feraye'nin bir pavyon kadını olduğu yüz metreden bile fark ediliyordu. Komşu kadınlar görse dillerinden kurtulamazdı.

Halis'in evde olduğu zamanlar o kadar güzel vakit geçiriyorlardı ki... O zamanlar canı hiç sıkılmıyordu Bergen'in. Uzun uzun sohbet ediyor, gülüşüyorlardı. O sessiz, sakın görünen adamın aslında ne şakacı, ne tatlı dilli olduğunu yeni yeni fark etmeye başlamıştı Bergen. Her geçen gün daha çok seviyordu onu. O güne dek yaşadığı her şeyin, onun Halis'le tanışmasına bir vesile olduğunu düşünüyordu artık. Her insanın önceden yazılmış bir kaderi vardı. Onun kaderinde Halis'in yazılı olduğuna inanıyordu. Birbirlerini bulmuşlardı artık. Neyse ki çok geç olmadan, çok beklemeden bulmuşlardı. Bu yüzden hayatında ilk defa, çok şanslı olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Ama bu mutluluk çok uzun sürmemişti. Halis ilk günlerdeki gibi düzenli saatlerde gidip gelmemeye başlamıştı bir süre sonra. Bazı geceler hiç gelmediği oluyordu. Bazen iki gün tama-

men ortadan kayboluyor, iki gün sonra döndüğünde, üzerinde evden çıkarken giydiklerinden farklı bir kıyafet oluyordu. Bergen ne söylese bir cevap buluyordu Halis. O kadar çabuk ve düşünmeden cevap veriyordu ki, doğru söylediğini düşünmekten kendini alamıyordu Bergen. Hepsi iş içindi. Bazen aniden şehir dışına gitmek zorunda kalıyordu. Elbiseleri toz toprak olduğu için gittiği şehirden yeni elbise alıyordu. Dağda bayırda kaldığı için Bergen'e haber gönderemiyordu. Bütün bunları sıraladıktan sonra öyle bir bakıyor, gülümsüyor, öyle sıkı sarıliyordu ki her defasında, bir türlü uzatamıyordu Bergen hesap sormalarını, çıkışmalarını. Hemen suya iniyordu yelkenleri. Hep o ilk konuştukları gün, çiçekleri masanın üzerine fırlatıp, "Sen mi gönderiyorsun bunları?" diye sorduğunda, başı önünde, utana sıkıla, "Evet," diyen mahcup adam geliyordu gözünün önüne. Sonra o korkunç yangında, "Sen üzülme," diyen, onu teselli eden o sıcacık sesi, içini yakan kömür gözleri... Kızamıyordu bir türlü Halis'e. Ne yapsa kızamıyordu.

Plağı bir kez daha başa aldı. Akşamın karanlığı odanın içinde gölgeleri büyütmüş, dışarıda tekrar yağmur çiselemeye başlamıştı. Beş gündür eve gelmiyordu Halis. Beş gündür her gece sofrayı hazırlıyor, yemekleri ocağa koyuyor, sonra gecenin bir yarısı uyuyakaldığı pencerenin önündeki kanepeden kalkıp masayı topluyordu. Masayı toplarken fark ediyordu akşam yemeği yemediğini. Bir lokma ekmek atıyordu ağzına. Onu da zor yutuyordu. Boğazından geçmiyordu ki Halis olmadan. Neredeydi günlerdir? Neden gelmiyordu? Yoksa başına bir haller mi gelmişti? Yoksa kanunsuz bir iş yapıyordu da yakalanmış mıydı? Eve getirdiği o paralar nereden geliyordu? Nasıl bir

işti bu yaptığı da böyle günlerce, gecelerce eve uğramıyordu? Daha yeni evlilerdi. İnsan iki aylık karısını evde yalnız bırakıp beş gün boyunca nereye giderdi?

Ne güzel söylüyordu Müslüm Bey. Nasıl içini acıta acıta söylüyordu.

"Bir bir kapandı ümit kapısı, içimde var benim gönül yarası, gözyaşlarımın yoktur faydası, yaşadığımız âlem hayal dünyası.

Bir hayal dünyasında mı yaşıyordu gerçekten? Bu evlilik, bu yuva, sahneyi bırakıp evinin kadını olması, mahalle, komşular, kapıyı bile bile açmadığı Feraye, Ankara'ya ona kırgın giden annesi... Ve bir yanda aslında ne kadar tanıdığını bile bilmediği Halis... Dışarıda yağmur sağanağa dönüşmüştü. Açık pencereden içeri giren damlalar yüzüne çarpıyor, içini ürperti-yordu. Belli belirsiz duyulan ıslak toprak kokusunu çekti içine. Şarkıya eşlik etmeye başladı. Kendi sesini duyduğu anda, göz-yaşları gözpınarlarında hazır bekliyormuşçasına dökülmeye başladılar sessiz sessiz...

ŞUBAT 1979, ADANA

Bordo renkli kalın kadife perdeler, öğlen saatleri olmasına rağmen dışarıdaki gün ışığının evin salonuna girmesini engeli-yordu. Sızan azıcık aydınlığı da maun mobilyalar ve kiraz rengi koltuklar hapsetmiş gibiydi. Karşısındaki sandalyede süklüm püklüm oturan Halis'in yüzünü zor seçiyordu Bergen. Kömür gözlerinden dökülen iri taneli yaşlarsa saydam inci taneleri gibi parlıyordu o karanlıkta. Alabildiğine geniş salon

salamanjede, bir sandalyenin kenarına ilişmiş Halis küçücüktü sanki... Gözlerinden dökülen yaşlarsa kocaman... Her düşen tuzlu damla Bergen'in kalbindeki açık yarayı dağlıyordu. Öylece bakıyordu sevdiği adama. Onun göz pınarları kurumuştun dün gece. Sabaha kadar tükenmişti gözyaşları. Ağlayamıyordu şimdi. Sadece birer kan çanağı vardı şimdi göz çukurlarında. Ve o kan çanakları şahit oluyordu dün gece onu öldüresiye döven adamın şimdi karşısında döktüğü gözyaşlarına.

Kalbi acıyordu, bedeni değil. Ne burkulan bileği umurundaydı, ne yaralı bacağı, ne de hâlâ ince ince sızlayan göğüs kafesi... Bir karabasan gibi çökmüştü üzerine dün gece Halis. Yere yatırmış, omuzlarından tutup var gücüyle sarsmış, bir ara boğazına sarılmış, Bergen nefessizlikten öksürmeye başlayınca kendine gelip bırakmıştı. Yüzünde kaç tokadın patladığını hatırlamıyordu bile. O arbedede düşmüş, ayak bileğini incitmişti. Düşerken çarptığı sehpanın üzerindeki cam vazo tuzla buz olmuştu. Bacağına saplanan cam parçasını can havliyle çekip çıkartmış, Halis ellerine batan cam kırıklarının acısıyla kıvrılırken fırsattan istifade elinden kurtulup kaçmıştı evden. Evin kapısını açtığında karşı komşunun kocasıyla burun buruna gelmişti. Üzerinde pijamalarıyla afallamış bir halde ona bakıyordu adam. Gürültüden, bağırış çığıristan bütün apartman ayağa kalkmış olmalıydı. Merdivenleri koşarak inerken apartman boşluğunda homur homur söylenen birkaç kişi daha görmüş, kimsenin yüzüne bile bakmadan koşarak atmıştı kendini apartmandan dışarı.

Feraye gecenin o saatinde kapıyı açtığında karşısında hıçkıra hıçkıra ağlayan Bergen'i görünce hemen anlamıştı Halis'le

aralarında bir şey geçtiğini. Durumun sandığından çok daha kötü olduğunu ise Bergen'in yüzündeki kızarıklığı, boynundaki izleri, ayağındaki pantolonu kana bulayan kesiği görünce anlamıştı. Hiçbir şey soramamış, ecza dolabından bir pomat bulup boynundaki izlerin üzerine sürmüş, yarasını tentürdiyotla temizleyip, temiz bir bezle sarmıştı. Bu arada biraz sakinleşmişti Bergen. Gözlerinden akan yaşlar durmuyordu, ama en azından kesik kesik solumaları, hıçkırıkları azalmıştı. Sonra Feraye salondaki ihtişamlı vitrinin kapaklı bölmesini açıp bir viski şişesi çıkarmış, kesme cam bir bardağa doldurduğu viskiden zorla birkaç yudum içirmişti Bergen'e.

Evliliklerine şahitlik yaptığı o nikâh gününden beri görmüyordu Bergen'i. O hiç arayıp sormayınca kalkıp Bergen'in evine gitmiş, kapı açılmayınca gerisin geriye dönmek zorunda kalmıştı. O gün anlamıştı Bergen'in onunla artık görüşmek istemediğini. Oysa tanıdığı Bergen bunu istemezdi. Kesin Halis'in parmağı vardı bu işte. Halis'le Feraye'nin yıldızı hiç barışmamıştı zaten. Halis'le ilgili her şeyi bildiği halde bunu saklayıp Bergen'i onunla görüşmesi için ikna eden, annesinden gizli buluşabilsinler diye türlü numaralar çeviren de oydu, ama adam öyle bir sahiplenmişti ki Bergen'i, kendisinden önce ne yaşamışsa unutturmaya yemin etmiş gibiydi. Halis besbelli Feraye'yi hem kendisi hem de Bergen için bir tehlike gibi görüyordu.

Başka türlü seviyordu oysa Feraye Bergen'i. Kendisinde olmayan bir şey vardı Bergen'de. Yıllar önce kaybettiği ve sonra yerini hiçbir şeyle dolduramadığı bir şey Dürüsttü Bergen. Şartlar ne olursa olsun, karşısındaki kim olursa olsun dürüsttü.

İnsan bir kere dürüst olmaktan vazgeçerse, bir daha asla geriye dönemiyordu. Feraye bunu yaşayarak öğrenmişti ve Bergen'i bu yüzden, geçmiş günlerini özler gibi seviyordu. Geri getiremeyeceğini çok iyi bildiği yıllarını, o yılların şimdi aynada gördüğü Feraye'ye hiç benzemeyen Feraye'sini... Bergen'in mutlu olması için yapmıştı ne yapmışsa. Ama şimdi doğruyu yaptığına emin değildi. Kendini Bergen'e ihanet etmiş gibi hissediyor, ama bunu söylemek, gerçeği anlatmak için hiç de uygun bir zaman olmadığını da görüyordu.

Bergen içtiği birkaç yudum içkinin de etkisiyle yatışınca, cesaret edip sormuştu Feraye:

"Halis mi yaptı bunu?"

Sadece başını sallayabilmişti Bergen. Yüzüne bakamıyordu Feraye'nin. Utanıyordu besbelli. Belki de pişmandı. Belki de büyük bir hata yaptığını düşünüyor, kendine kızıyordu. Çok iyi biliyordu Feraye pişmanlığın utancını. Her şeyden daha iyi biliyordu. Bu yüzden, onu daha fazla utandırmamak için başka hiçbir şey sormamıştı. Saatlerce, hiç konuşmadan oturmuş, arada bir sigara yakmışlardı. Feraye'nin evin her yerine sinmiş ağır parfüm kokusuna karışmıştı sigara dumanları. Koridordaki duvara asılı saatin tıkırtıları bölüyordu sessizliği sadece. Sonra bir yarım saat daha geçiyor, saatin gongu vuruyordu. Sonra Bergen yine ağlıyordu. Feraye onunla konuşamayacağını, konuşursa canını daha çok yakacağını anlamıştı.

Yan taraftaki küçük odaya bir yatak hazırlayıp, "Hadi geç yat artık," demişti. "Sabah ola hayrola. Ben de yatıyorum. Biraz uyu sen de. Uyku iyi gelir. İstersen bir ağrı kesici vereyim sana. Rahatlatır."

Feraye kolundan tutup kaldırınca, bir enkaz gibi kalkıp, usulca girmişti küçük odadaki yatağa. Onu yatırınca saçlarını okşamıştı Feraye. "Her şey yoluna girer, üzme artık kendini," diyerek şefkatle bakmıştı. O an annesini özlemişti Bergen. Kendini bildi bileli yanından hiç ayrılmayan annesini nasıl olmuş da göndermişti Ankara'ya? Neden göndermişti ki? Yanında olsaydı, hiç müsaade eder miydi bunların yaşanmasına?

Bergen'in tekrar hıçkırmaya başladığını görünce, ışığı söndürüp çıkmıştı odadan Feraye. Sabaha kadar gözünü kırpmamıştı Bergen. Her şeyin olup bittiği o yarım saatin her dakikası tekrar tekrar canlanmıştı gözünde bütün ayrıntılarıyla. Kapıyı açar açmaz, "Neredesin yine günlerdir Halis?" diye hesap soruşu, Bergen'den daha önce bu şekilde bir ses tonu işitmeyen Halis'in şaşkınlığı, geçiştirmek istemesi, Bergen'in üstelemesi... Sonra aklındaki soruları bir bir sorması...

"Ne iş yapıyorsun sen anlatsana bana? Nasıl bir iş bu? Niye günlerce kayboluyorsun? Niye bu evde bu kadar az kıyafetin var? Nerede kalıyorsun? Neden başka kıyafetlerle geliyorsun eve? Biz evlenmeden önce sen bu evde yaşamıyor muydun? Öyle söyledi komşular, hiç gelip gitmiyormuşsun..."

Birinin cevabını beklemeden diğerini sormuş, cevap yerine azar işitmişti her defasında.

"Bunaltma beni, yorgun argın geldim zaten. Kim sokuyor senin aklına bunları? O kaltak Feraye mi? Onunla mı görüşüyorsun? Ben sana görüşme demedim mi? Neyin eksik? Paraysa para, evse ev Neyin peşindesin sen? Rahat mı batıyor? Komşularla beni mi çekiştiriyorsun."

Giderek yükselmişti sesleri. Bir yandan bağılıyor, bir yandan da ona sarılmak, bu tartışmayı burada kesmek istiyordu.

Ama çok dokunmuştu bu son beş gün ona. İçi içini yemişti. Söylediği hiçbir şey o an çıkmıyordu ağzından; hepsini günlerdir kuruyordu. Halis biraz alttan alsa, bir tatlı söz söylese o da yumuşayacak, belki de pişman olacaktı ondan hesap sorduğu için. Ama o da sinirlenmişti. Küfürler, hakaretler yağdırmaya başlamıştı. Her küfürüne Bergen de bir küfürle karşılık veriyor, Halis'i iyice çılgına çeviriyordu. Niye bunu yaptığını bilmiyordu. Ama öfkesine kapılmıştı bir kez. Bildiği tek şey vardı. Halis'i çok ama çok seviyordu.

Sonra ilk tokat... Yanağında hissettiği o acı... Karşılığında çaresizce Halis'e bir tokat atmaya çabalayışı... Halis'in kolunu yakalayıp bileğini burkması... Bir tokat daha... Bergen'in kolunu kurtarıp eline ne geçerse Halis'e fırlatması... Koltuğun üzerindeki kirlentleri, masadaki tabakları, tuzluğu, peçeteliği... Attığı bir tabağın duvara dayalı konsolun üzerinde boydan boya asılı aynaya isabet etmesi. Aynanın şangırtıyla kırılması... Bergen'in yatak odasına kaçışı... Kapıyı içeriden kapatmaya çalışması, çığlık atması... Halis'in Bergen'i belinden kavradığı gibi sürükleyerek tekrar salona getirmesi, ardı ardına tokatlar atması, sonra yere yatırması... Omuzlarından tutup var gücüyle sarsması, boğazını sıkması... Canına kast edercesine, onu öldürmek istercesine... Bergen'in inatla küfretmeye, bağırmaya devam etmesi... Sehpaya çarptıklarında vazonun kırılması, bir cam parçasının Bergen'in bacağına batması... Ellerinin üzerine kapaklanan Halis'in batan cam kırıklarının acısıyla haykırışı... Bergen'in son bir gayretle doğrulup, üzerine bir hırka bile almadan gecenin o saatinde kendini evden dışarı atışı..

Neden bir anda bu hale geldiklerini, nasıl bu kadar öfkelendiklerini anlayamıyordu bir türlü. Niye böyle olmuştu? Nasıl acıtmışlardı birbirlerinin canını böyle? Şu karşısında ezilip büzülerek ağlayan adam daha birkaç saat önce tüm gücüyle boğazını sıkan adam mıydı? Hangisi gerçek Halis'ti; o mu, bu mu?

Kapının çalınmasını beklemişti sabaha kadar yattığı yerde. Kendine itiraf edememiş, ama her duyduğu sese kulak kesilmişti. Feraye'nin uyandığını, banyoya girdiğini, mutfakta sigara içtiğini, sonra odanın kapısını usulca aralayıp onu kontrol ettiğini duymuş, uyuyor numarası yapmış, ses etmemişti hiç. Kapının çalınacağını, Halis'in geleceğini biliyordu. Böyle bitmezdi, bitmeyecekti. Feraye'ye kaçtığını tahmin ederdi nasılsa. Mutlaka gelirdi, gelecekti.

Gelmişti de nitekim. Omuzları düşmüş, başı öne eğik, gözleri yerdeydi Feraye kapıyı açtığında. Hiçbir şey söylemeden salona almıştı Feraye Halis'i. Halis onun Bergen'e bir şeyler anlatıp anlatmadığını soruyordu sanki gözleriyle. Görmezden gelmişti Feraye. Sonra Bergen'i uyandırmak için yanına gittiğinde, onu ayağa kalkmış, aynanın karşısında yüzündeki morluklara bakarken bulmuştu. Bergen salona geçerken Feraye yatak odasına gidip kapıyı kapatmıştı. Yine de içerideydi kulağı. Hiç sanmıyordu, ama ola ki Halis tekrar Bergen'e zarar vermeye kalkışırsa buna fırsat vermeyecekti.

Bergen usulca kalktı, Halis'in oturduğu sandalyenin önünde diz çöktü. Küçük bir çocuk gibiydi Halis'in yüzü. Oyunu bozulmuş, yan bahçeye kaçan topu komşu tarafından kesilmiş, hevesi kursağında kalmış küçük bir çocuk... Yanaklarından

süzülen yaşlara dokundu Bergen. Okşar gibi sildi onları. Bir öpücük kondurdu sonra Halis'in ıslak yanağına.

"Affet beni," dedi Halis kısık, ürkek bir sesle.

"Sen de beni affet," dedi Bergen. "Seviyorum be adam seni! Çok seviyorum."

Sarıldılar. Sanki birbirlerini yıllardır görmemiş gibi hasretle, özlemle. Yakındaki caminin hoparlöründen yayılan ikinci ezanı loş salonun duvarlarında yankılanmaya başladı.

MART 1979, ADANA

Otobüsün penceresinden korkuyla bakıyordu dışarıya. Uğurlamaya gelenler otobüse binmiş yolcularla işaretliyor, kimi gülüyor, kimi hüznle bakıyordu. Yanındaki kadın aşağıda bekleyen genç adama eliyle 'git git' işareti yapıyor, adam ısrarla gitmiyor, kafa sallıyor, gülümsüyor, yine beklemeye devam ediyordu. Onun biraz ilerisinde yaşlıca bir kadın, ön koltukta kucağında bir bebekle oturan otuz yaşlarındaki kadına bakıp bakıp ağlıyordu. Bir grup gençse, ellerinde bayraklar ve tezahüratlarla askere gönderdikleri arkadaşlarını uğurluyordu. Otobüs nihayet hareket etti, aşağıda bekleyenler el sallamaya başladı. Bergen'in gözü hâlâ terminal binasının peronlara açılan kapısındaydı. Kapıdan her an çıkıverecekti sanki Halis. Otobüsü durduracak, gelip Bergen'i kolundan tuttuğu gibi aşağı indirecekti.

Terminal binası gözden kaybolmaya başlayınca derin bir nefes aldı. Yanındaki kadın gülümseyerek, "İyi yolculuklar," dedi. "Sağ ol," diyebilirdi sadece. Gidiyordu işte. Kâbus bitiyor-

du. Adana da, Halis de geride kalıyordu. Gelmemiştii neyse ki. Belki gittiğinin farkına varmamıştı henüz. Boşuna telaşlanmış, korkmuştu Bergen. Gittiğini anladığı halde peşinden gelmemiş de olabilirdi, kim bilir? Son ana kadar, yüreği ağzındayken bile Halis'in çıkıp geleceğine, onu yolundan geri döndüreceğine dair bir umut mu vardı içinde? İçinde hissettiği boşluk, o ümidin boşa çıkmasından mıydı şimdi? Yoksa kendi kendine, sırf mutlu olmak için kurduğu hayal dünyasından uyanmış olmanın sersemliği mi? Son yirmi dört saatte o kadar çok şey yaşamış, her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki, o da anlayamıyordu artık ne hissettiğini. Farkında olduğu bir tek şey vardı. Bu şehirden kaçıyor ve bir daha Halis'in yüzünü asla görmeyecekti.

Sigarasını çıkardı çantasından. Yanındaki kadına da tuttu.

"İçmiyorum ama bir tane yakayım," diyerek aldı sigarayı genç kadın. Gözlerinin yaşlı olduğunu o zaman fark etti Bergen. Sigarasını yaktı. Şefkatle gülümseyerek baktı kadına.

"O delikanlı için mi ağlıyorsun," diye sordu.

Sigaradan çektiği ilk nefesle katıla katıla öksüren genç kadının suçüstü yakalanmış gibi gözlerini kaçırdı Bergen'den.

"Uzun hikâye," dedi yorgun bir sesle. Belli ki anlatmak istemiyordu. Üstelemedi Bergen. Herkesin bir hikâyesi vardı işte. Her kadını ağlatan bir erkek vardı.

"Gözünüze ne oldu?" diye sordu genç kadın, içmeyi beceremediği sigarayı koltuk arkasındaki küllüğe bastırarak söndürürken. Bergen gözündeki morluğu hatırladı, utandı. Telaştan canının acısını bile unutmuştu.

"O daha da uzun hikâye," diyerek güldü. İç geçirdi. Arkasına yaslandı. Derin bir nefes çekti sigarasından. Camdan dışarı baktı. Şehrin ışıkları giderek geride kalıyordu. Ön koltuktaki

kadının kucağında oturan bebek ağlamaya başladı. Eski püskü otobüsün hoparlörlerinden duyulan radyo sesine hıştırlar karışmaya başladı. Şoför ışıkları söndürdü, radyoyu kapattı.

Bariştikten sonraki bir hafta nasıl da güzel geçmişti oysa. Bir daha hiç kavga etmeyeceklerini düşünmüştü hatta Bergen. Öyle iyiydi ki Halis ona karşı. O geceyi hiç konuşmamışlardı. Sanki hiçbir şey olmamış, yaşanmamış gibiydi. Hafta sonu dışarı çıkmışlar, arabayla Mersin'e gitmişlerdi. Bergen kullanmıştı arabayı, Halis şaka yollu alay ediyordu onun şoförlüğüyle. Şoför koltuğunda sırtını dayayarak oturmasını, tek eli vitesin üzerinde araba kullanmasını izledikçe gülüyor, "Şoför Nebahat" diye takılıyor, kızdırıyordu Bergen'i. Güle oynaya gitmişlerdi Mersin'e.

Hatice ablası ve Muhittin ağabeyinin Halis'le kaynaştığını görmek çok mutlu etmişti Bergen'i. Aileden habersiz nikâh yaptığı için kırgındılar biraz, ama o gece aralarındaki buzlar ermişti. Sahneyi bıraktığı için memnun oldukları çok belliydi. Binlerce kilometre uzaktaki diğer kardeşlerinin kulaklarını çınlatmışlardı gece boyu. Bir de Sabahat Hanım'ın. Annesinin Halis'ten hoşlanmadığını hiçbirisi bilmiyordu. O yüzden anlam verememişlerdi yalnız başına Ankara'ya dönmesine.

"Sabahat Sultan işte, kim bilir aklına ne esti yine," diye geçiştirmişti Bergen. Hatice ablası biraz şüphelenir gibi olmuş, bir fırsatını bulunca mutfakta sıkıştırmıştı Bergen'i.

"Belgin, keyfin yerinde mi?"

Gece boyu gülen yüzüne rağmen Hatice'nin bu soruyu ona neden sorduğunu anlayabiliyordu Bergen.

"İyiym abla, bir problem yok."

Şüpheyle bakmıştı Hatice, inanmamış gibi.

"Vallahi bak. Mutluyum yani."

Orada öylece kapanmıştı konu. Ertesi sabah Halis'le birlikte babasını ziyaret etmiş, elini öpmüşlerdi. Durumu iyiden iyiye ağırlaşmıştı babasının. Bergen'i tanımış, ama Halis'in damadı olduğunu bir türlü anlayamamış, boş gözlerle bakmıştı.

Sonra yine güle oynaya dönmüşlerdi Adana'ya. Halis'in aileye girmiş olmasının mutluluğuyla ayakları yerden kesilmişti Bergen'in. Babasının durumundan duyduğu üzüntüyü bile hafifletmişti içindeki sevinç. Rüya gibi geçen o iki günün, ertesi gün tekrar kâbusa döneceğini aklının ucundan bile geçirmemişti.

Yine bir kavga, yine bir öfke nöbeti ve yine dayak. Sonra yine hiçbir şey olmamış gibi barışma. Sonra Halis'in yine ortadan kaybolması. Yalnız geçen geceler, günler. Bergen'in aklını kemiren düşünceler, sorular...

Günler birbirini kovaladıkça Bergen artık anlamıştı hep böyle gideceğini. Ya çok mutluydular ya çok öfkeli, hırçın. Ya kavga ediyor ya sevişiyorlardı; ortası yoktu, belli ki hiç olmayacaktı. Bir gün yüzüne var gücüyle tokat atan eller, ertesi gün şefkatle bedenini okşuyordu. Bir gece bir daha yüzünü görmemeye yemin ediyor, ertesi sabah ömrünün sonuna kadar yanından ayrılmak istemediğini kendine ve ona itiraf ediyordu. Birbirlerine karışmışlardı adeta. Kördüğüm olmuşlardı. Sevgiden nefrete, nefretten sevgiye geçmek an meselesiydi her ikisi içinde. Ve bu durumu adeta kanıksamaya başlamışlardı.

Her zamankinden daha çok içki içer olmuştu Bergen. Onu sakinleştiren, güçlendiren, ona cesaret veren bir arkadaş gibiydi içki onun için. O kavga anlarında da, barışıp seviştikleri an-

larda da gerçekte olduğundan iki kat öfkeli, iki kat gözü kara, iki kat tutkulu oluyordu içkiliyken. Ve bu ona iyi geliyordu.

Yine kavga ettikleri bir gece, ortalık durulup Halis uyuyunca arabaya atladığı gibi Mersin'e doğru yola çıkmıştı. Rüya gibi hatırlıyordu şimdi o geceyi. O sarhoşlukla nasıl araba sürmüş, nasıl kaza yapmadan Mersin'e kadar gitmişti hatırlamıyordu. Neden sonra fark etmişti saatin kaç olduğunu. Ablası uyku mahmurluğuyla, korkuyla açmıştı kapıyı, karşısında Bergen'i körkütük sarhoş görünce bir çığlık atmış, ne yapacağını şaşır-mıştı.

Birkaç gün Mersin'de kalmak iyi gelmişti Bergen'e. Halis hemen bulmuştu izini. Aramıştı ertesi gün. Özür dilemiş, geri gelmesini istemiş, "Gelip seni alayım," demişti. Ablasına kalsa geri göndermeyecekti onu. Durumun Bergen'in anlattığından çok daha farklı olduğunu, bunun basit bir tartışma olmadığını, kardeşinin çok mutsuz olduğunu hemen anlamıştı. Ama söz dinlemiyordu Bergen. Ne kadar ısrar etse de anlatmıyordu gerçekleri. Sadece hemen geri dönmemeyi, birkaç gün kalmayı kabul etmişti. Halis'e, "Gelme," demişti. "Ben gelirim iki üç gün sonra."

Bergen bu durumu annesine ve diğer kardeşlerine anlatmaması için ablasına yemin ettirmişti. Hiçbir şekilde Halis'le arasında geçenlerden bahsetmemeye kararlıydı. Sadece güvende olmak, huzur bulmak istiyordu bir süre. Fazla üstelerse kardeşini büsbütün kaçıracığını anlayan Hatice hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorunda kalmıştı. Üç gün boyunca uzun uzun çocukluk günlerinden, eski anılardan konuşmuşlar, fotoğraflara bakmışlar, eşin dostun, akrabaların dedikodusunu

yapmışlardı. Babasının yanında kalmıştı bir gece de Bergen. Bütün gece uyumamış, uzun uzun yaşlı adamı seyretmişti başucunda oturup. Bütün bunlar onarmıştı kalbini. İçindeki yaralar iyileşmişti hemencecik. Böyle de kolay mutlu oluyor, kolay unutuyordu acısını. Kin tutamıyordu Halis'e bir türlü zaten. En fazla bu kadardı işte isyanı, öfkesi. Saman alevi gibiydi. Kolay parlıyor, kolay sönüyordu.

Her gün arıyordu Halis. Ne zaman döneceğini soruyordu. Niyeti sürpriz yapmaktı Bergen'in. O evde yokken gidecek, yemek pişirecek, sofrayı hazırlayacak, Halis akşam eve geldiğinde onu karşılayacak, şaşırtacaktı. O yüzden söylememişti ne zaman döneceğini, "Biraz daha kalayım diyorum," demiş, ertesi gün öğlene doğru yola çıkmıştı.

"Belgin, burası senin evin," demişti ablası onu uğurlarken. "Kimsenin kahrını çekmek mecburiyetinde değilsin. Boşanırsın, olur biter. Başın sıkışırsa ara beni hemen. Ben atlar gelirim. Gerekirse abim filan gelir. Sen sakın bir daha gece yarısı sarhoş kafayla yola çıkıp gelmeye kalkışma."

"Abla sen merak etme. Bir meseleydi geldi geçti. Olur böyle şeyler. Ben kocamdan memnunum, sen merak etme."

Hep böyleydi Bergen. Çocukken de böyleydi. Sokakta oynarken çocuğun biri itip düşürse onu, kimin ittiğini söylemez, canı çok acımamış gibi yapardı. Başka türlü bir kızdı o. Hatice bunu çok iyi biliyor, elinden kardeşi için dua etmekten başka bir şey gelmiyordu. Belki de yeminini tutmayıp, annesine anlatmalıydı olup biteni. Ama kadıncağızı üzmekten başka bir işe yarar mıydı bu? Farkındaydı, annesi boşuna dönmemişti Ankara'ya. Ya Halis'ten pek hoşlanmıyordu ya da Bergen kocasıyla

yalnız kalmak için istememişti annesini yanında. Tanıdığı kadarıyla bir kötülüğünü görmemişti Halis'in. Belki de kardeşi dikbaşlılığı, söz dinlemezliğiyle kızdırmıştı kocasını. Aklına türlü türlü ihtimaller geliyor, böyle eli kolu bağlı kaldığı, bir şeyler yapamadığı için kime kızacağını da bilemiyordu.

Bergen o güne kadar gerçek gibi görünen her şeyin yalandalardan ibaret olduğunu, bütün hayallerini, mutluluğunu yalandalara üzerine kurduğunu öğrenmek için dönüyordu Adana'ya. Bunu bilmiyordu henüz. İçinde tatlı bir telaş, bir heyecan vardı. Özlemişti Halis'i. Çok özlemişti. Neler neler kurmuştu yol boyunca kafasında. Bundan sonra biraz alttan almaya karar vermişti. Sinirli bir adamdı Halis; üzerinde fazla baskı hissedince bir anda öfkesi kabarıyor, mantığını kaybediyordu. Böyle anlarda onun çok üstüne gittiğini düşünmüştü Bergen. Karşısındaki bir erkekti nihayetinde. Bir kadın olarak onun suyuna gitmeyi becerememişti bir türlü. Ama bu sefer kararlıydı. Başka bir Bergen olacaktı artık. Madem seviyordu bu kadar, sevdiği adamı elinde tutmak için, mutluluğunu bozmamak için çaba gösterecekti.

Arabayı evin önüne park ettikten sonra, üzerini değiştirmek için eve çıkmıştı. Üç gündür aynı kıyafetlerle dolaşıyordu. Sonra bakkala, manava gider, yemeklik ihtiyaçları alırdı. Anahtarı deliğine sokmuş ama çevirememişti. Arkada anahtar vardı. Demek ki Halis evdeydi. Bu saatte hiç evde olmazdı oysa. Canı sıkılmıştı. Planladığı sürprizi yapamayacaktı demek. "Tüh!" demişti yüksek sesle, zile dokunmuştu.

Bir süre beklediği halde kapı açılmamıştı. Bir daha, bir daha çalmıştı sonra. Birtakım sesler geliyordu içeriden, ama nedense kapı açılmıyordu. Uyuyor muydu, yeni mi uyanmıştı acaba?

Öyle uykuya düşkün bir adam değildi. Bu saatte neden uyu-
sundu ki?

Halis kapıyı açtığında üzerinde pijamaları vardı. Yüzü allak
bullak olmuştu Bergen'i görünce. Şaşkındı Bergen. Geldiğine
sevinmemiş miydi yoksa Halis? Telefonda her gün, "Ne zaman
geleceksin?" diye soran adam şimdi niye böyle boş bakıyordu
yüzüne?

Neden sonra gülümsemişti Halis.

"Hoş geldin," demişti. "Geç içeri. Özlettin kendini."

"Sen üç gün beş gün ortadan kaybolurken iyiydi," diyerek
gülmüştü Bergen. Kapının eşiğinde hasretle sarılmıştı sevdiği
adama. Ağzından yine sitem çıkmıştı ister istemez. Sanki yol-
da bir daha Halis'i üzmemek için kendine söz veren o değildi.
Pişman olmuştu söylediklerinden. Halis sımsıkı sarılmıştı ona.
Cevap vermiyordu. Kalbinin atışlarını duyuyordu Bergen. He-
yecanlanmıştı onu görünce işte, daha ne olsundu?

Halis adeta iter gibi telaşla salona doğru yönlendirmişti
Bergen'i.

"Gel bakalım kaçak," demişti belli belirsiz gülümseyerek.
Salonun kapısını kapatmış, daha sıkı sarılmıştı Bergen'e. Öp-
meye başlamıştı. Yüzünü, boynunu, dudaklarını. İçki kokuyor-
du nefesi. Bu saatte içki içmişti demek. Demek kahrından o da
içkiye sığınmıştı. Hoşuna gitmişti Bergen'in bunu fark etmek.

"Dur yahu bismillah," diye çekmişti kendini Halis'in kolla-
rından. Biraz naz yapsa fena olmazdı hani. "Yoldan yeni gel-
dim," demişti alaycı bir ses tonuyla. Tam o sırada duymuştu
sokak kapısının kapandığını. Bir an kalakalmıştı öylece. Evden
biri mi çıkmıştı?

"Kapı kapandı," demişti telaşla. Soran gözlerle bakmıştı Halis'e. Halis telaşlanmış mıydı, ona mı öyle gelmişti?

"Ne kapısı?"

"Duymadın mı? Kapı kapandı," deyip seğirtmişti Bergen.

"Dur sen," demişti Halis. Salonun kapısını açmıştı. Antrede kimse yoktu. Etrafı şöyle bir kolaçan etmişti. Bergen şaşkınlıkla bakıyor, anlamaya çalışıyordu. Halis evin odalarını dolaşıp geri gelmişti.

"Kimse yok. Karşı dairenin kapısı kapanmıştır, onu duymuşsundur," demişti rahatlamış bir sesle.

"Üstümü çıkarayım. Üç gündür bu elbiseyle dolaşıyorum," diyerek yatak odasına geçmişti Bergen. Duyduğuna emindi. Evin kapısı kapanmıştı. Halis tekrar sarılmak istemişti nedense ona. Normal davranmıyordu. Bir şey vardı. Bir terslik vardı.

Tam o anda ilişmişti gözüne yatağın altına itelenmiş o şey Bu eve, onlara ait olmayan bir şeydi bu. Görür görmez anlamıştı. Belki içgüdü, belki eve geldiğinden beri yaşadıklarının kafasında yarattığı şüphe... Telaşla sıyrılmıştı Halis'in kollarının arasından. Yatağın altına doğru eğilmişti. Halis anlamamıştı ne yapmaya çalıştığını. Bergen elindeki kırmızı renkli kadın külotuna bakıyordu. Onun değildi bu külot. Başka bir kadına aitti.

"Allah belanı versin Halis!" diyebilmişti sadece.

Sonrasını bir hayal gibi hatırlıyordu şimdi. Bir anda boğazına oturan yumru, beyninden aşağı dökülen kaynar sular, daha önce hiç olmadığı kadar kuvvetli bir öfke nöbeti. Halis'e olanca gücüyle tekme tokat girişi, adamın karşılık vermeye başlaması. Bağırış, çağırış, küfürler, haykırışlar, tokatlar, yum-

ruklar... Belki dakikalar, belki saatler sürmüştü. Halis evden kaçarcasına çekip gittiğinde Bergen yatağın üzerinde oturmuş ağlıyordu katıla katıla. Saatlerce ağlamıştı. Uzun uzun öylece yatağa bakmıştı. Bu yatakta birlikte yattığı adam, kocası başka bir kadınla sevişmişti. Bu yatakta. Onların yatağında...

En çok neye yanıyordu canı? Kocasının telefonda, "Özledim, gel artık," dediğinin ertesi günü başka bir kadınla yatağa girmesine mi? Yoksa o kadın her kimse artık, onunla bu yatakta, bu evde sevişmesine mi? Beyni zonkluyor, şakakları uğulduyordu. Tuvalet masasının aynasına yansıyan aksine bakmıştı sonra. Sağ gözü aldığı darbelerin etkisiyle mosmor olmuştu. Halis'in dayakları değil, hâlâ şuursuzca elinde tuttuğu o kırmızı külot bu evliliğin sonu olacaktı. Ötesi yoktu artık. Bu iş bitecekti. Tiksinerек yere atmıştı külotu. İçki içmeli, sakinleşmeli ve ne yapacağını düşünmeliydi.

Pencerenin önünde saatlerce oturmuş, içmiş, ağlamış, saatler sonra kendini "belki de gelir" diye, "bir kez daha hesaplaşırım" diye Halis'i beklerken bulmuştu. Gözü sokaktaydı yine. Hava kararmaya başladığında toparlanmış, kendine gelmişti biraz. Belli ki geleceği yoktu Halis'in. Gelmesindi zaten. Bir kez daha aldanmak, kendini kandırmak istemiyordu artık. Banyoya girmiş, yıkanmış, temiz kıyafetler giymişti üzerine. Sonra küçük bir valiz hazırlamıştı. Sadece birkaç kıyafet, çamaşır filan koymuştu valize. Her şeyini bırakıp gidecekti. Buraya dair hiçbir şeyi beraberinde götürmek gelmiyordu içinden. Yanında çok az parası olduğu gelmişti aklına. Bir an Halis'in siyah çantasından para almayı düşünmüş, sonra hemen vazgeçmişti bu düşüncesinden. En iyisi Feraye'ye uğrayıp borç almaktı.

"Pavyona gitmiştir bu saatte," diye geçirmişti içinden. Yolunun üzerindeydi zaten. İki dakika uğardı.

"Keşke uğramasaydım," diye düşündü bir sigara daha yakarken Bergen. Otobüs iyiden iyiye sessizleşmiş, herkes uykuya dalmıştı. Yanındaki genç kadın da uyuyordu. Ne kadar gençti. Kim bilir belki de aynı yaştalardı, ama kendisine göre ne kadar genç duruyordu. Adana'ya geldiğinde o da öyleydi. Şimdi ne kadar yaşlanmıştı oysa. Henüz sene bile geçmemişti üstelik.

"Halis evli," deyivermişti Feraye sözü fazla uzatmadan. Belli ki çoktandır tutuyordu bu sırrı ve onu göreceği ilk an söylemeye niyetliydi. Sakınmamıştı sözünü, lafı dolandırmamıştı. Belki de Bergen'in canının daha fazla yanamayacağını düşünüyordu artık. İpleri koparmıştı nasılsa.

Bir süre anlamamıştı Bergen, anlamak, inanmak istememişti. Nasıl olurdu böyle bir şey? Nikâh kıymışlardı onlar. Eve nikâh memuru gelmişti!

"Ahmet'in adamıydı o, nikâh memuru filan değildi. Sahte nikâh kıydı sana."

"Sen... Sen bunu biliyor muydun peki?"

Feraye pişmandı. Aylar önce, daha ilk kavgalarında Bergen gece yarısı kaçıp ona sığındığında pişman olmuştu. Ama dili varmamıştı söylemeye.

"Boşanacaktı. Zaten ayrı yaşıyorlardı. Nereden bilirdim barışacağını?"

Bu kadarı çok fazlaydı. Bu kadarı olsa olsa filmlerde olurdu.

"Peki o kadın... Evdeki o kadın karısı mıydı yani?"

"Zannetmem. Kırmızı külot giyer mi evli kadın? Başka bir kırığıdır o."

Ağlayacak, isyan edecek gücü kalmamıştı artık Bergen'in. Nasıl büyük bir yalanın içindeydi böyle? Nasıl bu kadar kolay aldanmıştı?

"Bana bunu neden yaptın Feraye?" diye sorabilmişti en fazla.

"İyi adam diye tanıyordum ben onu. Seni de çok seviyordu. Ben de seni çok seviyorum. İyiliğini istedim. Bilemedim böyle olacağını. Kızma bana."

Kızsa ne değişirdi ki artık? İçindeki son tereddüt de silinip gitmişti işte böylece. Evli bile değildi Halis'le. Onu bağlayan hiçbir şey yoktu artık. Ne ki bu kadarla da bitmemişti. Tam pavyondan çıkıyorken Turan'la karşılaşmıştı kapıda. Son darbeyi de Turan vurmuştu sonra.

"Abla uykularım kaçıyor o günden beri. Allah beni kahretsin! Üç kuruş için günaha girdim, yalan söyledim."

Olan biten her şeyden habersiz Turan, Bergen'e bir darbe daha indireceğini nereden bilebilirdi ki?

"Evine gelecektim artık. Anlatacaktım abla. İçim içimi yedi. Seni burada gördüm, iyi oldu. Ben severim seni. Halis Abi'yi de severim ama. Ne bileyim niye yaptı? İyi mi oldu, kötü mü?"

"Ne yaptı Turan? Söylesene lan!"

Hazır mıydı Halis'in bir yalanını daha duymaya? Daha kötü ne olabilirdi ki artık? En fazla ne olabilirdi?

"Abla ben söyleyeyim de günah benden gitsin artık."

Bergen elindeki valizi yere düşürdü. Titreyen elleriyle daha fazla taşıyamamıştı. Turan eğildi. Valizi aldı.

"Arabayı Halis Abi yaktı abla. Adamlarıyla birlikte. Sana haber vereyim diye beni gönderdi. Ama yakan oydu. Gözle-rimle gördüm. Para verdi bana..."

Ağzının içi zehir gibi olmuştu artık. Bu bitmek tükenmek bilmez günde kaç tane sigara içtiğini bilmiyordu. Ardı ardına gördükleri, duydukları katılaştırmıştı kalbini sanki. Bir boşluktan başka bir şey kalmamıştı içinde. Saatlerce terminalde Ankara otobüsünün kalkmasını beklerken nereye saklanacağını şaşırmış, sürekli yer değiştirmiş, otobüslerin arasında yolcu uğurlar gibi bekleyip sigara içmiş, uzun uzun tuvalette oyalanmıştı. "Feraye'ye uğramışsa mutlaka söylemiştir Ankara'ya gideceğimi," diye düşünüyor, artık en yakın arkadaşına bile güvenemiyordu. Nasıl bir adamdı bu böyle? Onu meğer ne kadar az tanımıştı. Ona yeni bir araba alarak aklını çelmek için arabasını yakacak kadar kurnaz, hilekâr bir adamdı işte. Sahte nikâh yapacak kadar... Onu kendi yatağında başka bir kadınla aldatacak kadar... Hangi birine şaşıracaklarını, üzüleceğini bilemiyordu artık. Düşünemiyordu bile. Bildiği tek şey artık hepsinin geride kaldığıydı. Otobüsün tekerlekleri döndükçe uzaklaşıyordu tüm yaşadıklarından...

Gözlerini yumdu. Biraz uyuyabilse ne iyi olurdu.

NİSAN 1979, ANKARA

Ucuz pudra, ağır parfüm ve geniz yakan saç spreyi kokularının sigara dumanlarına karıştığı, penceresiz ve havasız soyunma odasındaki askılara asıp hayatını, renkli ışıkların aydınlattığı ihtişamlı sahnede, yüzlerce gözü her saniye üzerinde hissederek şarkı söylemek, sonra salonu çınlatan alkışlar gide-rek duyulmaz olurken, dar ve uzun koridorun sonundaki odaya

geri dönüp tekrar kendin olmak, hayatını astığın yerden alıp yeniden giyinmek, üstelik her gece, her gece bunu bir daha yapabilmek kolay değildi. Sadece bu bile akraba kılıyordu onları. Kaldı ki salondaki o gözlerin iyisi, kötüsü, kısıncı, şehvetlisi de vardı. Alkışlanan sadece sesin değil, bedenindi biraz da; tuvaletinin yırtmacından görünen bacağı, her an yerinden fırlayabilecekmiş gibi duran göğüslerin, ne kadarını göstereceğine terzinin karar verdiği sırtındı belki de. Hayranların olurdu. Derken belalıların... İsteyerek ya da istemeden kendini içinde bulduğun koyu karanlık aşkların. Ya da aşk yerine koyduklarının... Zordu ayakta kalmak. Şöhret kolay gelmez, uzun da kalmazdı. Giderken seni de götürürdü bazen. Esengül'ü götürmüştü işte. Daha gencecikken.. Apansız...

"Duydunuz mu? Esengül ölmüş!"

Odanın yıkıldı yıkılacak ahşap kapısı gürültüyle açıldığında, Bergen elindeki rimeli yere düşürdüğünü fark etmemişti bile. Duyduğu haber karşısında donup kalmıştı. Makyaj masasının hemen yanındaki kirli kanepede, oturduğu yerden onu izleyen annesiyle göz göze geldi bir an. Yüzünü ekşitmişti annesi. Acı bir habere üzülmekten ziyade, "Olacağı buydu," der gibiydi. Dememişti ama. Hiçbiri bir şey söyleyememiş, Leyla'nın telaşla ortaya bırakıverdiği o üç kelime uzunca bir süre havada asılı kalmıştı.

Bergen gazinoya ne kadar erken gelirse, Leyla da o kadar geç geliyor, ancak birkaç dakika önce sahneye çıkmaya hazır oluyordu. Kapıdan içeri girer girmez telaşesi başlıyor, bir yandan da sürekli konuşuyor, hiç susmuyordu. Bazen anlattığı şeye kendini kaptırıp hazırlanmaya ara verdiği, sahneye geç

kaldığı bile oluyor, ama pek de dert etmiyordu. Bergen gibi, sahneye çıkarken heyecan duyduğu filan da söylenemezdi zaten onun. Geliyor, işini yapıyor, yevmiyesini alıyor ve gidiyordu. Salonun dolu ya da boş olması, o gece müşterilerin arasında hatırlı kişilerin varlığı, ses sisteminin yine sorun çıkarıp çıkarmayacağı gibi diğer şarkıcıları, özellikle de assolist ve solist altını yakından ilgilendiren meseleleri umursamıyordu Leyla. Bergen hepsini ve hatta daha fazlasını dert ediyordu oysa ve bu yüzden Leyla'nın rahatlığına zaman zaman içten içe sinirlendiği de oluyordu. Ama belli de etmiyordu hiç. Kim bilir neden böyleydi ya da nasıl bu hâle gelmişti? Kim kimin hikâyesini gerçekten bilebilirdi ki?

Leyla bu gece yine aceleyle, yine hayli gecikerek gelmiş, ama bu defa kapıyı kırarcasına açmakla kalmamış, sesinde korku dolu bir titreyişle o haberi vermişti. Üçü için de sadece bir ölüm haberi değildi bu. Üçü de bunun farkındaydı. En çok buydu canlarını acıtan zaten.

Sahneden indiğinde ağlıyordu Bergen. Sahnede başlamıştı ağlamaya. Son şarkı olarak "Taht Kurmuşsun Kalbime"yi söylemişti. Genellikle bir oyun havasıyla bitirir, biraz da göbek atarak seyredenleri eğlendirirdi. Güle oynaya inerdi sahneden. Bu gece yüzü hiç gülmemişti. Zoraki de olsa tebessüm bile etmek gelmemişti içinden. Sahnedeki yirmi dakikasını dinleyenlerle hiç konuşmadan, hiç şakalar yapmadan, sadece şarkılarını söyleyerek geçirmiş, başkemancıya fısıldayarak her zamankinden farklı olarak Esengül'ün şarkısıyla programını bitirmek istediğini söylemişti. Şefin bir işaretiyle orkestra hemen girmişti şarkıya.

Salonda Bergen'in bu şarkıyı söylerken ağlamaya başlamasının nedenini bilen var mıydı, ona emin değildi. Bakmıyordu kimseye. Şarkı bittiğinde her zamankinden daha az alkış aldığına bakılırsa, Esengül'ün bir gece önce Ataköy sahilinde bir trafik kazasında ölmüş olması pek de kimsenin umurunda değildi. Hepi topu bir magazin haberi idi. Daha on gün önce Esengül, çalıştığı gazinonun sahnesinde şarkı söylerken bir anda silahlar patlamış, gazinonun patronu oracıkta can vermişti. Şimdi de sevgilisi olduğu iddia edilen bir işadamıyla birlikte o can vermişti işte. İçinde oldukları araba gece yarısı denize uçmuştu. Su testisi suyolunda kırılmıştı belli ki. Birkaç gün konuşulur, sonra unutulur giderdi.

Esengül'le hiç tanışmamıştı Bergen. Şarkılarını dinler, bilir, hatta zaman zaman bazılarını sahnede de söylerdi. Ama bazen hiç tanımadıklarının ölümüne, yakından tanıdıklarından bile daha çok üzülebiliyordu insan nedenini bilmeksizin.

Dün gece yaşanan kazanın kulaktan kulağa yayılan haberini, Esengül'ün hastaneye götürülürken yolda can verdiğini o ana kadar duymamıştı. Leyla ilk Bergen'e verdiği haberi, kuliste ki bütün odaları dolaşıp tek tek duyurmuş, bu uğurda assolistin bile kapısını çalmaya çekinmemişti. Assolist Bülent Bey'in bu acı hadiseyi sükûnetle karşılayıp ellerini iki yana açtığını, yüksek sesle Fatiha okumaya başladığını anlatmıştı Leyla daha sonra. Tane tane, ağır ağır okuduğu dua bitene kadar çıkamamıştı odadan. Sahneye geç kalmıştı haliyle.

Program sarkarsa yine en çok en son sahneye çıkan Bülent Bey sinirlenecek, ortalığı ayağa kaldırdığında ise Leyla elbette, "Sizin yüzünüzden geç kaldım," diyemeyecekti. Öyleydi

çünkü. Sahneye çıkış sırasındaki yerin, kulisteki saygı görme ve söz söyleme hakkını da belirliyordu. Assolist dışındaki herkes "assolistin kadrosu"ydu ve kadroda onun istemediği kim olursa anında kapı önüne konurdu. Bergen başından beri hiç anlam veremiyordu bu kurallara, bu sözüm ona düzene. Büyük gazinoların kuralları çok başkaydı. Onunsa eyvallahı yoktu kimseye. Canı sıkılırsa basar giderdi. Bir tek annesiydi onu burada çalışmaya mecbur eden şey. Annesi onun böyle büyük isimlerin olduğu gazino programlarında sahneye çıkmasını her şeyden çok önemsiyordu. Varsın uvertür olsun. Böyle böyle yükselecek, belki bir gün o da assolist olacaktı. Nasılsa şu Halis belasından kurtulmuştu ya, artık yolu açıktı.

Programdan sonra eve dönünce hiç konuşmadan içtiler çorbalarını. "Yazık oldu, daha çok gençti," demişti annesi, Leyla haberi verdikten belki bir yarım saat sonra. Bergen sahneden indiğinde, her zamanki gibi sahne gerisinde onu karşılamış, gözyaşlarını silip saçlarını okşamış, ama hiçbir şey söylememişti. Bu konu hakkında konuşmamak üzere gizli bir anlaşma yapmış gibiydiler. İkisi de suskun kalmıştı gece boyunca. Başka zaman olsa gazinonun kulis dedikodularından girer, o geceki müşterilerden çıkar, en azından iki laflarlardı. Sofrayı kaldırdıktan sonra Bergen hiçbir şey söylemeden odasına çekildi. Kafasında bin bir düşünceyle, saatlerce yatağın içinde dönüp durduktan sonra nihayet uykuya teslim oldu.

Karmakarışık rüyaları. Kısacık hayatında onu derinden etkileyen ne varsa, hepsi o gece rüyasına girmek için sıralanmış gibiydi. Mersin'de geçen çocukluk günleri, babası, annesinin kolunda Ankara'ya gelişleri, Yenimahalle'de kirada oturdukları küçük ev, ilk aşkı Yalçın, ilk hüsranı, arkadaşlarıyla Fey-

man Kulüp'e eğlenmeye gittiği gece, sonra Adana'ya gidişi, pavyondaki günleri, Feraye, yanan arabası, Halis'in hayatına girmesi, kavgalar, dayaklar, Halis'ten ve Adana'dan kaçışı, Ankara'da yeni bir ev kiralamaları, Köşk Gazinosu'nun kadrosuna girmesi... Her şeye yeniden başlamak... Daha önce hiç yaşamamış gibi...

Her şey, hepsi... Hani bir an gelir, insanın hayatı bir film şeridi gibi geçermiş ya gözlerinin önünden... Hani ölmek üzereyken, son nefesini verecekken... Öldüğünü zannetti Bergen uykusunda. Öğleden sonra hâlâ bir ses çıkmayınca meraklanan annesi odasının kapısını çalacak, cevap alamayınca içeri girip, onun cansız bedeniyle karşılaşacaktı. "Yazık oldu, daha çok gençti," diyeceklerdi arkasından. Annesi, babası, ağabeyleri, ablaları, tanıdığı, tanımadığı komşuları, uzak yakın ahbabları... Halis gelir miydi acaba cenazesine? Tabutunun bir ucundan tutar mıydı, ağlar mıydı acaba?

Oda kapısına vurulduğunu duyuyor, bunun gerçek mi yoksa gördüğü rüyanın bir parçası mı olduğunu ayırt edemiyordu. Annesinin sesi giderek daha çok yakınlaştı. Gözlerini açtı Bergen. Ölmemişti. Hayattaydı.

"Ben pazara gidiyorum. Uyan artık sen de, aç açına uyuyorsun. Çay karardı. Kalk da bir şeyler ye. Sofrayı kaldırmadım."

"Saat kaç?"

"Beşe geliyor. Pazar toplanmadan gideyim ben."

Akşam vakti ucuz olur diye hep bu saatlerde giderdi annesi pazara. Pazarcılar ellerinde kalanları geri götürmemek için fiyat kırarlardı. Ana kızın durumu eskisine göre çok daha iyiydi aslında. Biraz birikmiş paraları vardı kenarda. Gazinoda aldığı yevmiye de fena değildi. Ama kostümüydü, makyaj malzeme-

siydi, kuaförüydü derken sahneden kazandığının yarısı eve girmeden harcanıp gidiyordu. Bergen ne kadar seviyorsa da kazandığını saçıp savurmayı, gençliğinde çok yokluk görmüş annesi bir o kadar dikkatli davranıyordu.

"Daha önce uyandırsaydın ya anacığım. Amma uyumuşum!"

"Olsun, dinlenmiş oldun. Hadi ben çıkıyorum. Çayın altını da kapat. Tüp bitmesin. Bu ay hiç tüp gelmeyecek diyorlar."

"Tamam kapatırım. Anne!"

"Ne oldu?"

"Gazete de alsana gelirken."

Böyle haberleri vermezdi televizyon. Radyo da öyle. Memleketin dört bir yanında olan olaylar, grevler, eylemler, okul işgal etmeler, devlet dairelerine baskınlar, sağ-sol çatışmaları, ölenler kalanlar bile birkaç cümleyle geçiştirilir, buna karşın sözgelimi Başbakan'ın ya da bir Bakan'ın verdiği demeç ya da yaptığı bir ziyaret uzun uzun anlatılırdı. Zaten sevmezdi Bergen haber izlemeyi de, dinlemeyi de. Sıkılır, bunalırdı. "Ben kendim haber olmuşum, der, gülerdi zora gelirse. Haksız sayılmazdı. Hiçbir haber onun için kendi hayatında yaşadıklarından, gördüklerinden daha fazla haber değeri taşımıyordu. Gazetelerde de gazino ilanları ve magazin haberlerine bakar, siyaset sayfalarını hızlı hızlı geçerdi. Ankara'nın en büyük gazinolarından birinde, üstelik Bülent Bey'in kadrosunda sahneye çıkmaya başladığını gösteren gazino ilanının ilk yayımlandığı gün, bütün gazeteleri almıştı annesi. Hepsinde ilan aynıydı, ama o yine de her birine tek tek bakmak istemişti. Gülmüştü Bergen.

"Gerçeği karşında duruyor, sen minicik fotoğraftaki kızını seviyorsun," demişti.

Şimdi dün gece duyduğunun gerçek olduğuna kendini inandırmak için, haberi gazetede görmek istiyordu. Esengül'ün denizden çıkarılmış cansız bedeninin fotoğrafını da basmışlar mıydı acaba? Canının daha çok acıyacağını bile bile görmek istiyordu. Ölenin en yakınlarına onu son bir kez görme şansı verilir, ölüyü görenin ölümü daha kolay kabullenip, gidenin yokluğuna daha çabuk alışacağına inanılırdı. Kim bilir belki de bunu umuyordu. Bir an önce çıkarmalıydı bu ölümü aklından. Tam her şey yavaş yavaş yoluna giriyorken, hayatına kaldığı yerden devam edebilmek için, en azından bu gece sahnede yeniden müşterinin gözünün içine bakabilmek, eğlendirmek, son şarkıda göbek atabilmek için...

"Akşam oldu, bulursam alırım," dedi annesi gönülsüzce. Belki ki o da tam tersine, kaza haberini okursa Bergen'in daha kötü etkileneceğini düşünüyordu. Ses tonu ele veriyordu onu her zamanki gibi; gazeteyi almadan gelecekti.

"İyi işte, bak madem," dedi Bergen yataktan doğrulurken. Gerindi. Dolaşmış saçlarını bir el hareketiyle düzeltti, ağır adımlarla banyoya doğru yürüdü.

Yüzünü yıkarken sokak kapısının kapandığını duydu. Aynı anda telefon çalmaya başlamıştı. Duraksadı bir an. Eve telefon iki gün önce bağlanmıştı daha. Numarayı Mersin'dekilerden başka bilen yoktu. Olsa olsa ablalarından biri olabilirdi arayan. Yüzünü, ellerini bile kurulamadan telaşla çıktı banyodan. Sallonda sehpanın üzerinde duran telefona yetişeyim derken sendeledi, nerdeyse düşüyordu. Islak eliyle kaldırdı ahizeyi. Tek bir "alo"dan tanımıştı arayanın kim olduğunu, aylardır unutmayla çalıştığı sesi...

"Halis?"

KASIM 1979, ANKARA

"Nereden bulmuşsa bulmuş telefon numarasını. Aklına estikçe arıyor."

"Konuşuyorsunuz yani?"

"Ne konuşacağım? Annem açıyor; ben çıkmıyorum telefona. Sesine bile tahammülüm yok. Benim için çoktan bitti o iş."

Otelin sıcacık yemek salonunun camlarından, dışarıda yağan lapa lapa kar nasıl da romantik görünüyordu. Oysa kar, şehrin kenar semtlerinde yaşayanlar için üşümek demekti; odun kömür parası demekti, işe gitme telaşında otobüs beklerken titremek, akşam karanlığında eve dönerken yolları asfalt görmemiş sokaklarda çamurlara bata çıka yürümek demekti... Hepsini biliyordu Bergen, yaşamıştı. Bu yüzden mutlu etmiyordu oturdukları yerden kuşbakışı gördükleri şehrin kar manzarası. Böylesi lüks yerleri de sevmiyordu zaten. Yediği içtiği boğazına diziliyor, bir türlü rahat edemiyordu. Ona kalsa Ulus'taki küçük lokantalardan birinde çok daha rahat hissederdi kendini. Ama Osman'a bunu teklif etmek bile hakaret gibi olurdu. Adam zengindi çünkü ve zenginliğini doyasıya yaşamayı da, etrafına pervasızca göstermeyi de çok seviyordu.

"Büyük gazinonun kısmeti de böyle oluyormuş demek," diye geçirmişti içinden Osman'la tanıştığı gün. Gülmüştü kendi kendine. Halis gibiler ancak pavyonda çıkardı insanın karşısına. Osman, Halis'le kıyaslanmayacak kadar kibar, gör-gülü, efendi bir adamdı. İlk günden beri çok iyi davranıyor, bir dediğini iki etmiyor, gün aşırı hediyelere boğuyordu Bergen'i. Tuhaf bir şey olmuştu aralarında. Aşk desen aşk değil, sevgi desen o da değil... Belki arkadaşlık, dostluk... Her ne ise, iyi

gelmişti Bergen'e. Üstelik annesi de pek memnundu bu yeni ilişkisinden.

Şöyle bir baktı karşısındaki adama Bergen. Hatırlamak bile istemediği şeyleri nasıl olmuştu da bir çırpıda anlatıvermişti böyle? Daha on gün önce tanıştığı birine bu kadar içini açmak doğru muydu? Ama nedense bir başka efkârlanmıştı bu akşam... Havadan mı, içtiği şarabın yarattığı tatlı sarhoşluktan mı, yoksa Halis'in arkası kesilmeyen telefonlarının yarattığı can sıkıntısından mı bilmiyordu, ama bugüne dek sakladıklarını döküvermek gelmişti içinden durduk yere. Tutamamıştı dilini, tutmak istememişti. Bundan sonra daha rahat hissedecekti kendini Osman'ın yanında belki de. Kendince günah çıkarmıştı çünkü.

"Ya kalkıp gelirse," dedi Osman gözlerine endişeyle bakarken.

"Ne yapacaksın o zaman?"

Düşünmemiş miydi sanki bu ihtimali? Kim bilir kaç kere düşünmüştü hem de.

"O kadar uzun boylu değil. Bizim de elimiz armut toplamıyor burada."

Gevrek bir kahkaha attı Osman.

"Ne yani, dövecek misin?"

"Sen benim deli damarımı görmedin daha," diyerek güldü Bergen. Besbelli onun şaka yaptığını düşünüyordu Osman. Sahiden görmemişti çünkü deli damarını.

Osman'la tanıştıkları o gece geldi aklına. İş bitmiş, gazinodan çıkıyorlardı. Taksi gelmişti kapıya. O sırada durdurmuştu patron onları.

"Bergen bir dakika!"

"Hayrola?"

"Osman Bey geliyor."

"Osman Bey kim?"

"İşadamı. Önemli bir şirketin ortaklarından... İçerideydi arkadaşlarıyla. Sesini çok beğenmiş, seni tebrik etmek istedi."

Başka zaman olsa kıyamet koparır, asla kabul etmez, basar giderdi. Nedense basireti bağlanmıştı o gece. Gazinonun patronu Salih Bey, daha önce çalıştığı patronlara benzemiyordu hiç. Pek yüzü gülmeyen, ciddi, otoriter bir adamdı. Bu Osman denen her kimse, onun hatırına böyle kapıya kadar çıktıysa, sahiden önemli biriydi galiba. Tersleyememişti patronunu bu yüzden. Annesine bakmış, dudak bükmişti. Sabahat Hanım da belli ki merak etmişti şu Osman Bey'i. Adamın niyeti sahi-den tebrik etmekten başka ne olabilirdi? Önemli bir işadamı neden uvertür bir şarkıcının peşinde koşundu ki?

Birkaç dakika öylece kalmışlardı kapı önünde. Kelli ferli bir adam beklerken gele gele genç bir delikanlı gelince çok şaşırılmışlardı sonra. Genç, sempatik, güleç yüzlü, yakışıklı bir adam. Hiç askıntı filan olmamıştı üstelik. Güzel söyler söylemiş, ruhunu okşamıştı Bergen'in. Ayaküstü kendinden bahsetmiş, İngiltere'de üniversiteyi bitirip geçen yaz Türkiye'ye döndüğünü, İstanbul'daki aile şirketlerinde işe başladığını, yılbaşından beri de burada şirketin Ankara bağlantılarıyla ilgili çalıştığını anlatmıştı. Gece-leri çok gezmesine, her gazinoya, gece kulübüne girip çıkmasına rağmen ilk kez bir sesten bu kadar etkilendiğini söylemişti sonra. Bergen kibarca teşekkür etmiş, ne diyeceğini bilememişti. İltifat almaya alışkındı alışkın olmasına, ama bu adamın samimi iltifatları karşısında mahcup olmuştu. Eve dönünce annesi Osman'ı ne kadar beğendiğini söylemekten geri kalmamıştı tabii.

"Şöyle bir adam bulamadın da gittin o Halis'in peşine takıldın," deyip lafı yine Halis'e getirmeyi de ihmal etmemişti. Halis konusunda kızına yenilmiş olmanın acısını böyle çıkarıyordu Sabahat Hanım. Bergen'in üzüleceğini bile bile sık sık yüzüne vuruyordu yaptığı hatayı. O gece de vurmıştı. Ama Bergen bu defa kızmak, köpürmek yerine gülmekle yetinmişti.

"Her lafın arkasına Halis'i getirmesen olmaz değil mi anne?"

"Bak bu Osman sana takmış kafayı, ben sana söyleyeyim. Bunun arkası gelir."

"Yok daha neler! Hiç öyle birine benzemiyor, görmedin mi? Söyleyeceğini söyledi, efendi gibi girdi içeri."

"Eh, göreceğiz bakalım."

Annesi sahiden inandığı için mi öyle söylemişti, yoksa olmasını istediği bu olduğu için mi bilmiyordu, ama sahiden Osman'la arkadaş olmaları için pek fazla zaman geçmesine gerek kalmamıştı. Başka biri olsa tersler, reddeder, onu sahnede görüp beğenen biriyle arkadaşlık kurmayı asla düşünmezdi Bergen. Halis'ten önce hep öyle olmuştu. Hatta sonra da... Ama nedense Osman'ı tersleyememişti. Kalbi çarpmıyordu onu görünce. Nefesi kesilmiyor, dudakları kurumuyordu. Halis'in kömür gözlerine bakarken duyduğu heyecanın zerresini bile duymuyordu Osman'ın yanındayken. Ama yine de hoşuna gidiyordu onunla birlikte olmak, sohbet etmek, gezmek, dolaşmak. Kısa sürede çok samimi olmuşlardı zaten. Hemen her günü birlikte geçiriyorlardı.

Bir hafta önce gazino programı bitmişti. Yeni kurulacak kadroda yer almak istememişti Bergen. Patronla el sıkışıp ayrılmıştı gazinodan. Annesine söyleyememişti kendi ayrıldığını; "Yeni assolist kendi kadrosunu istemiş," deyip geçiştirmişti.

Sabahat Hanım gerçeği bilse kıyameti koparırdı. Ama Bergen sıkılmıştı gazinoda çalışmaktan. O çok şikâyet ettiği Adana'daki pavyonu bile özler olmuştu. Gazinonun saçma sapan kurallarına, anlamsız adabına ayak uyduramıyordu bir türlü. Zaten Osman da, "Çalışma bir süre," demişti. "Ne ihtiyacın varsa ben alırım. Sen biraz kafanı dinle. Hem şöyle rahat rahat gezip tozalım. Sonra solist altı filan çıkarınız seni bir gazinoda."

Bu zenginler hep böyle miydi? Osman'a göre dünyada parasını vererek halledemeyeceği hiçbir şey yoktu. Şimdi de Bergen'in hem tatilini hem de bundan sonra çalışacağını işini parasıyla satın alacağını söylüyordu. Bir taraftan kızıyor, züppeliğini yüzüne vurmamak için kendini zor tutuyordu Bergen, ama bir taraftan da hoşuna gidiyordu bu lüksü yaşamak. Hayatı boyunca kimse onun için bu kadar cömert davranmamış, önüne bu kadar imkân sunmamıştı. Nereye kadar giderdi bilmiyordu, ama bunun tadını çıkarmak istiyordu. Çünkü buna ihtiyacı vardı. Çünkü aslında her ne kadar "bitti o iş" dese de, bitmeyen bir şeyler olduğunu biliyordu. Bazen sahnede söylediği bir şarkı, bazen içtiği içkinin kokusu, bazen olmadık bir yerde edilmiş bir laf, ansızın aklına Halis'i getiriyordu. İçinde bir yerlerde bir yanıp bir sönen kömür gözleri hissediyordu sonra. Biri etini bir kerpetenle sıkıştırır gibi, derin, ağır bir acı burkuyordu yüreğini. Ne yapsa kaçamıyordu bundan. Kendine ne kadar yalan söylese, kurtulamıyordu.

En çok da bu yüzden Osman'a kolay teslim olmuştu. Ona âşık olmadığına emindi. Osman ona âşık mıydı, onu da bilmiyordu. Ama hayran olduğu kesindi. Öyle bakıyordu çünkü. Güzel bakıyordu. Ve Bergen bir daha hiç kimseyle Halis'le ol-

duğu kadar tutkulu sevişmeler yaşayamayacağına emin olduğu için, Osman'ın kollarında rol yapıyor olmaktan dolayı kendini suçlu hissetmiyordu. Belki biraz sahte, biraz zoraki, ama buna rağmen son derece uyumlu bir arkadaşlık yakalamışlardı ve Osman'ın gerçekte ne hissettiğini anlayamasa da, Bergen yaşadığı bu şeyden gayet memnundu.

"Devam ediyor musunuz efendim?"

Başında dikilen garsonun sesiyle irkildi Bergen. İşte en çok da bu yüzden sevmiyordu lüks lokantaları; tepesinden ayrılmayan, haddinden fazla nazik garsonlar yüzünden.

"Yiyorum daha kardeşim, alma," dedi azarlarcasına. Osman gülererek baktı. Bu güleç yüzü sayesinde Bergen'in Halis'le yaşadıklarını anlatması umduğundan çok daha kolay olmuştu zaten. Çünkü bir şey anlatırken dinleyen, dinlerken karşısındakini rahatlatan insanlardandı Osman. Ara sıra şaşırmış, bazı şeyleri sormuş, sorgulamıştı haliyle. Kolay anlaşılacak bir hikâye değildi ki bu. Yaptıklarından dolayı bazen ona, bazen Halis'e kızdığını belli etmişti dinlerken. Ama sanki bir parça da Bergen'i Halis'ten kıskanmış, pek de belli etmemeye çalışmıştı. Oysa kıskanç bakışlar kadar kolay fark ettiği hiçbir şey yoktu Bergen'in. Ne kadar yurtdışında okumuş olursa olsun, ne kadar modern, kibar, efendi durursa dursun, o da erkekti nihayetinde. Ne gariptir ki bunu fark etmek her şeye rağmen hoşuna gitmişti Bergen'in. Bu ilişkinin zamanla gerçekte bir aşka dönüşmeyeceğini kim garanti edebilirdi ki?

"Haftaya İstanbul'a götürüyem mi seni?" deyiverdi aniden Osman. Bergen ağızındaki lokmayı zorlukla yuttu. şaka yapıp yapmadığını anlamak için dikkatle baktı Osman'ın gözlerine.

"İstanbul'a mı?"

KASIM 1979, İSTANBUL

Akşam olmak üzereydi. Görkemli ahşap yalının Boğaz'ı bir uçtan bir uca kucaklayan salonunda, pencere önündeki koltuklarda oturuyorlardı. Dışarıda yağan karla karışık yağmura rağmen haddinden fazla sıcaktı salon. Islak camlardan Boğaz Köprüsü ve karşı kıyılar hayal meyal görünüyordu. Bergen elinden gelse elindeki kahve fincanını fırlatıp atacak, geniş kanatlı pencerelerden birini açıp, yüzünü soğukla, yağmurla yıkayacaktı. Bunalmıştı. Bir an önce kaçıp gitmek istiyordu buradan.

Oysa ne güzel başlamıştı gün. Sabah erken saatlerde Ankara'dan uçakla gelmişlerdi İstanbul'a. Sonra gün boyu, kötü havaya rağmen gezmedikleri yer kalmamıştı. Havaalanında onları karşılayan özel arabanın şoförüne habire komut veriyordu Osman. Bir yandan da geçtikleri, gördükleri yerleri çocuksu bir sevinçle anlatıyordu Bergen'e. "Emirgan'a gidelim şimdi. Bir çay içer, oradan Tarabya'ya geçeriz. Bergen bak sağ taraf Dolmabahçe Sarayı. Atatürk burada ölmüştü. Başka zaman içini de gezdireceğim sana. Muhteşemdir. Topkapı Sarayı o kadar ihtişamlı değil mesela. Burası bir başka... Şimdi Beşiktaş'a doğru gidiyoruz. İstanbul'un en eski semtlerinden biri Beşiktaş...

Ne kadar mutluydu Bergen. Bitmesini hiç istemeyeceği bir rüyada gibiydi. Kendini bildi bileli merak ettiği, ancak sinema filmlerinde, dergilerde, gazetelerde gördüğü bu şehre böyle ansızın gelivermenin şaşkınlığını yaşıyordu bir yandan. Lüks otomobilin camlarından akıp giden şehir manzarası, Boğaz'ın kurşuni sularında nazlı nazlı süzülen vapurlar, upuzun surlar, asırlık ağaçlar, saraylar, kasırlar, bugünün mimarisiyle gelişigü-

zel kondurulmuş kocaman binalar, havanın kötülüğüne rağmen kaldırımlardan taşan insan seli, gürültülü ve karmaşık trafik... Her şey, hepsi, değil başka bir şehre, başka bir ülkeye, tamamen başka bir dünyaya geldiği hissini uyandırmıştı Bergen'de. Nereye bakacağını, neyi seyredeceğini şaşırmış, Osman'ın anlattıklarını bile duymaz olmuştu bir yerden sonra. Öğleden sonra Anadolu yakasına geçmişlerdi. Nefesini tutmuş, soluksuz kalmıştı Bergen, köprüden geçerlerken. Ne büyük, ne ürkütücüydü Boğaz Köprüsü böyle. Bunu insan elinin yaptığına inanmıyordu bir türlü. Beylerbeyi'nde hayatında yediği en lezzetli balığı yemişti. Köprü, ellerini uzatsalar dokunacaklarmış gibi yakındı oturdukları yere. Gün boyu gördükleri içinde en çok köprüden etkilenmişti Bergen. Yemek boyunca gözlerini alamamıştı Boğaz'ın gerdanlığından.

Ne var ki gün boyu hissettiği mutluluk, Osman'ın ailesinin Kanlıca sahilindeki yalısına adım attığı andan itibaren bıçak gibi kesilmişti. Bunu istememişti Bergen başından beri. Birlikte İstanbul'a gelmek ne kadar iyi bir fikirse, Osman'ın ailesiyle tanışmak o kadar kötü bir fikirdi ona göre. Karşı çıkmış, en azından bu tanışmayı ertelemek için ayak diremiş, ama Osman'a ne yapsa söz geçirememişti. O kadar emindi ki o, ailesinin Bergen'i sıcak karşılayacağından ve koşulsuz şartsız seveceğinden... O kadar kaptırmıştı ki kendini, Bergen onun çocuk hevesini kırmaya kıyamamıştı sonunda. Yay gibi gerilmişti arabayla yalının geniş kapısından girdikleri anda. Sanki olacakları hissetmiş, ama engel olamamıştı işte.

Kapıyı evin hizmetçisi açmış, daha içeri buyur etmeden boydan boya süzmüştü Bergen'i. Üzerindeki kıyafetin uygun

olup olmadığını bilmiyordu Bergen. Ne giymesi gerektiğini de bilmiyordu. Bir pantolon, bir kazak vardı üzerinde. Kendince şıktı. Yalı da olsa bir evdi gittikleri yer nihayetinde. Ev gezmesinde tuvalet giyecek hali yoktu ya. Gelmeden arabada rujunu da tazelemişti. Daha ne yapsındı?

Osman'ın annesi ve babası görünürlerde yoktu. Osman ona yatacağı odayı göstermiş, eşyalarını odaya bırakmış, sonra birlikte salona geçip beklemeye başlamışlardı. Bergen ne kadar gerginse, Osman o kadar rahattı. Birer kadeh içki koymuş, pencerenin önünde Bergen'e gün boyu yanından geçtikleri Boğaz kıyılarını bir kez de önlerinde uzanan uçsuz bucaksız manzaraya bakarak anlatmıştı uzun uzun. Sonra bir başka hizmetçi gelip onlara yemeğin hazır olduğunu söylemişti. Upuzun bir yemek masasının üzerinde özenle yerleştirilmiş gümüş takımları, ince porselenleri ve üzerlerinde mumlar yanan koca şamdanları görünce sinirleri boşalmış, gülmesi gelmişti Bergen'in. Osman'la birlikte gittikleri lüks lokantalarda bile bu kadar abartılı bir ihtişam görmemişti bugüne dek. İçtiği bir kadeh içkinin de tesiriyle olsa gerek, Osman'a dönüp alay edercesine:

"Bu ne böyle yahu? Film mi çeviriyoruz?" demiş, Osman'ın anlamadığını görünce yaptığı şakanın yersiz kaçtığını anlamıştı. Osman için sıradandı oysa tüm bunlar. O böyle bir hayata gözlerini açmış, hep böyle yaşamıştı. Bergen'in sadece filmlerde gördüğü ve gerçek olduğundan bile emin olmadığı bir hayata...

Osman'ın anne ve babası tam o sırada girmişti yemek odasından içeri. Kadının saçları yapılıydı. Üzerinde uzun bir gece elbisesi, yüzünde ağır bir makyaj vardı. Gözlerini gölgeleyen

kahverengi, kocaman, yuvarlak çerçevele gözlük, bakışlarındaki memnuniyetsizliği saklayamıyordu. Boynundaki taşlı گردانlık eğer gerçekse, bir servet değerinde olmalıydı. Elbisenin üzerine giydiği kısa ceketin yakası ve kollarına da renkli ve belli ki kıymetli taşlar işlenmişti. Babası ise siyah bir takım elbise giymiş, kurşuni bir kravat takmıştı. Rugan ayakkabıları bakanın gözünü alacak kadar parlaktı. Bergen o anda yer yarılsa içine girebilirdi. Üstünden başından, saçından, makyajından, ayakkabılarından, her şeyden, kendinden utanmıştı onları karşısında öyle görünce.

Osman onları tanıştırmış, annesi gibi babası da Bergen'in elini zoraki bir nezaketle sıkmış, belli belirsiz gülümsemişti. Yemek servisi yapılırken odada Osman'dan başka yüzü gülen yoktu. Bergen elini ayağını nereye koyacağını şaşırmış, önünde dizili çatal ve bıçakları hangi sırayla kullanması gerektiğine Osman'a bakarak karar vermiş, yemek boyunca sıkıntıdan kan ter içinde kalmıştı. Osman'ın babası durmaksızın işle ilgili konular açmış, ikisi uzun uzun konuşurken Bergen başını bile kaldırmadan, boğazından zor geçen lokmaları yutmaya çalışmıştı. Birkaç kez göz göze gelmişlerdi Osman'ın annesiyle. Buz gibiydi kadının bakışları. Bilmediği bir suç işlemişti sanki Bergen. Kadın belli ki onun oğlunu ayarttığını düşünüyor, eve kadar gelme cesaretini gösterdiğinden dolayı da bir kaşık suda boğmak istiyordu. Kendini bu duruma düşürdüğü için bin pişman olmuştu Bergen. Ne çare, bu gece böyle sürüp gidecekti.

Yemekten sonra salona geçmişlerdi. Kahve servisi yapılmış, "Kahvenin yanında ne alırsınız?" sorusunda ne cevap vereceğini şaşırmıştı. Allahtan Osman yetişmişti imdadına.

"Nane likörü," demişti onun tereddüt ettiğini fark edince.

Neden sonra bir an sessizlik olmuştu. O saate kadar usulen hal hatır sormak haricinde ağzını dahi açmayan Osman'ın annesi yerinde şöyle bir kıpırdanmış, kahvesinden bir yudum daha alıp Bergen'e çevirmişti delici bakışlarını.

"Demek şantözsünüz?"

Salonun ortasına bir yıldırım gibi düşmüştü bu soru.

Tam o anda pencereyi açmak istemişti Bergen. Bu evden kaçıp gitmek... Bir daha ne bu evi, ne annesini, ne babasını, ne de Osman'ı görmek...

"Öyle efendim," dedi titrek bir sesle. Kadın ne yapmış etmiş, bir sorusuyla onu utandırmayı başarmıştı işte. Belli ki gecenin başından beri planlıyordu bunu.

"Ne tür şarkılar okuyorsunuz sahnede?"

"Piyasa türü..

Bir anda ağzından çıkmıştı Bergen'in bu alışık olduğu tabir. İstemedi, hesap etmeden...

"Ne demek o? Anlamadım."

"Yani piyasada sevilen eserler. Arabesk olur, aranjman olur. Öyle yani..."

"Enteresan... deyip dudak büktü kadın.

"Bergen'in sesini bir duysanız, inanamazsınız. Ben hayatımda böyle ses duymadım."

Osman'ın durumu yumuşatmak için içine girdiği yersiz çaba fark edilmeyecek gibi değildi. Bergen ona kızsın mı, acısın mı bilemiyordu. Bildiği tek şey vardı. Onun aklına uyup bu eve gelmekle büyük hata yapmıştı. Sehpanın üzerinde duran likör kadehini uzanıp aldı, bir dikişte içti. Genzini yakan nane tadı ve alkol biraz olsun rahatlatmıştı onu. Kadehi yerine bırakırken kadının ona ayıplayan bakışlarla baktığını gördü.

"Şantözlük de pek moda oldu bu sıralar. İstanbul'un her yeri gazino... E böyle olunca şantöz olmak isteyenler de sıraya giriyor tabii. İyi para kazanıyorlar herhalde. Bir de hayranlarınız filan oluyordur. Hediyeler mediyeler..."

Bergen konunun nereye gideceğini anlamıştı. Bu eve adım attığından beri yaşadığı gerilimin bir noktada kırılacağını da...

"Ne demek istiyorsunuz siz hanımefendi?"

Kadın beklemediği bu çıkış karşısında bir an afalladı. Elindeki fincanı usulca sehpaıa bıraktı. Osman annesine kaş göz mü ediyordu, Bergen mi öyle anlamıştı? Ama kadının altta kalmayacağı aşikârdı.

"Bak kızım," dedi. Sesi sinirden titriyor, gözlerinden ateş çıkıyordu.

"Bizim soyumuz sopumuz, mertebemiz belli. Osman da bu ailenin oğullarından biri... Ne o seninle evlenebilir ne de biz buna müsaade edebiliriz. Gençtir, kanı deli akıyor. Gezecek, tozacak elbet. Sen de güzel kızsın. Ne yaptığınız bizi ilgilen-dirmez. Ama bu eve gelmeye nasıl cüret ettin, ona akıl sır erdiremiyorum. Ne umdun da taktın oğlanı koluna, buraya getirmeye ikna ettin bilmiyorum. Söylemeyeyim söylemeyeyim diye kendimi tuttum, ama herkes de haddini, nereden geldiğini bilecek. Bu akşam burada yemek yediysek birlikte, o da bizim nezaketimizdendir, Osman'ın hatrınadır. Aklına sakın başka bir şey getirme. Yarın sabah geldiğiniz gibi gidersiniz. Bir daha da bu evden içeri adım atacağını umma!"

Bütün bunları, öldürücü bir zehri Bergen'in damarlarına yavaş yavaş enjekte eder gibi, gözlerinin içine baka baka, her kelimenin üzerine basa basa söylemiş, Bergen gözlerini kaçır-maktan başka ne yapacağını bilememişti. Ağlamamak için du-

daklarını ısıırıyordu. Hayır, ağlamayacak, onlara bu kozu vermeyecekti. En çok da Osman'ın susmasına, annesine müdahale edememesine içlermişti. Kendini yapayalnız, korunmasız ve çaresiz hissediyor, alnından akan boncuk boncuk terleri silmek için elini alnına götürmeye bile çekiniyordu.

"Anladım hanımefendi," dedi ürkek bir sesle. Az önce yırtıcı bir kaplan gibi üzerine saldırmaya hazır olduğu kadının karşısında bir anda yaralı bir serçeye dönmüştü. Kadın haklıydı; haksız değildi. Ama bilmediği bir şey vardı. Ne o bu eve gelmek istemiş ne de Osman'la evlenme hayalleri kurmuştu. Bunu anlatsa ne değişirdi ki artık? Onu dinlerler, inanırlar mıydı? Onların gözünde zengin erkek avcısı bir şarkıcı parçasıydı. Birkaç saat önce Osman'a dalga geçmek için sorduğu, "Film mi çekiyoruz?" sorusu nasıl da gerçeğe dönüşmüştü. İzlediği, izlerken ağladığı Türk filmlerinden birinin içindeydi sanki. Sanki o, köyden geldiği için zengin akrabalarının aşağıladığı Hülya Koçyiğit'ti. Ya da sevdiği adamla evlenecekken bir bar kadını olduğu ortaya çıkan Türkan Şoray. Tuttuğu gözyaşları içine akıyor, canını yakıyordu şimdi.

Bir an Halis'i özlediğini hissetti Bergen. Daha öncekilere benzemeyen, yakıcı, kavurucu bir özlemde bu defa içine oturan. Şimdi şu salonun iki kanatlı, ceviz kaplama kapıları açılsa, Halis girseydi içeri. Kolundan tutup götürseydi onu buradan. Bir daha hiç ayırmısaydı yanından. Sadece ona ait olsaydı. Bütün kötülüklere, bütün utanmazlıklara, tüm dünyaya onunla birlikte karşı koysaydı... O anda kafaya koydu. Ankara'ya döner dönmez Halis'i arayacaktı.

"Sabah erken çıkarsınız herhalde," dedi annesi Osman'a dönüp. Sesi sakinleşmiş, içindeki zehri akıttığından mıdır ne-

dir, ses tonu adeta hiçbir şey olmamış gibi yumuşamıştı. "Size iyi geceler," diyerek kalktı kadın oturduğu yerden. Babası da hiçbir şey söylemeden peşine takıldı. Usulca çıktılar salondan. Dışarıda kar iyiden iyiye bastırmış, hava tipiye dönmüştü. Kararan gökyüzünde, manzaradan geriye sadece karşı kıyının belli belirsiz gözükken ışıkları kalmıştı. Osman gelip yanına oturdu Bergen'in. Ellerini tutmak istedi. Bergen öfkeyle çekti ellerini.

"Beni bir otele götür," dedi.

ARALIK 1979, ANKARA

"Halis'im.

Bugün yine tartıştık telefonda. Sen beni yine anlamadın. "Sevmiyor musun?" diye soruyorsun ya bana. Sevmesem niye affedeyim seni? Sen beni aldattın Halis. Hem aldattın hem de yalan söyledin. Benim bunları kabul etmem mümkün değil. Ben kendimle ne kadar savaştım, sen bilmiyorsun. Eğer seni sevmiyor olsaydım, hiçbir kuvvet beni sana döndüremezdi. Benim ne deli olduğumu sen iyi biliyorsun.

Gelmeyeceksin Ankara'ya. Ne zaman ki, "Bergen ben boşandım, diyeceksin, mahkemen görülecek, o zaman çalacaksın kapımı. Beni öldürsen bu kararımdan döndüremezsin. Bunu seni sevmediğimden değil, sevdiğimden söylüyorum. Sağda solda, "Halis metres tutmuş, dost hayatı yaşıyormuş, demediler mi? Bana "metres" demelerine müsaade mi edeceksin? Beni onursuz mu yapacaksın? Senin bir karın var Halis. Onu sevmesen de, boşanmak istesen de bir karın var. Çocukların var. Onların elleri öbür dünyada benim yakamda olur sonra. Günabını ödeyemem. Bir cabilliktir ettim. Beni kandırdın. Ben tuttum yine seni affettim her şeye rağmen. Ama şimdi bana zaman vereceksin.

Sakin bana kızma, kırılma. Şu hayatta bir ailem var, bir de sen varsın. Başka kimsem yok benim. Ben seni sevgili belledim, dost belledim. . . Abim, kardeşim, babam, her şeyim oldun sen benim. Ve sana ne kadar kızsam da senden vazgeçemedim. Sana söylüyorum ben bütün şarkıları, sen bilmiyorsun. Sabneden bakınca salonda ben seni görüyorum. Adana'daki pavyonda, o masasında oturup hayran hayran bana bakan adamı görüyorum. Onun için söylüyorum. Sonra eve geliyorum, yatağıma giriyorum. Senin hayaline sarılıp uyuyorum. Seni özlüyorum. Ama seni görmeme, elini tutmama, koynuna girmeme gururum mani. Artık yalan dolan olmasın hayatımızda. Ayrıl karından, onların düzenini kur, sonra gel yanıma. Ondan sonra hep beraber yaşayalım. Gerçekten evlenelim. O zaman sana söz, sabneyi de bırakacağım. Ama şimdi isteme bunu benden. Kalbim hâlâ kırık. Hâlâ yaralıyım ben. Sana hâlâ güvenmiyorum, darılmaca yok. Onun için de kendi hayatımı kazanmak mecburiyetindeyim.

Bütün bunları böyle açık seçik anlatamıyorum telefonda. Ya sen beni anlamıyorsun, ya ben anlatamıyorum. Zaten annem ne zaman telefon çalsa dibimde bitiyor. Mutlaka dinliyor ne konuşsak. O da beni korumaya çalışıyor haklı olarak. O da sana güvenmiyor. Ama sen dediğimi yapar da, adam gibi çıkarsan karşısına, "Bergen benim ömür boyu karım olacak," dersen, o da kabul edecek. Ben annemi tanıyorum. Seni de tanıyorum. Başından beri yanlış tanıdı o seni. Gerçek yüzünü görse, o da seni sevecek biliyorum. Hani çiçeğin içindeki karta yazmıştın ya, "tanısan seversin" diye. Ben seni tanıdım da sevdim Halis. Annem de sevecek. Yeter ki artık bu yalandan, dolandan, karışık işlerden kurtulalım.

Senden sonra çok bocaladım. Kendime geledim. Ne zamanki aklım başıma geldi, "Ben bu adamı hâlâ seviyorum, dedim, o gün çıktım zaten telefonuna, seni affettim. Omuzumdaki yük kalktı inanır mısın? Seni görmesem de, sarılamasam da şöyle sıkı sıkı, varlığını, yanımda olduğunu o

gün tekrar hissettim. Sana kavuşmayı ben de dört gözle bekliyorum. Hep diyorsun ya bana telefonda. Bir kere şöyle bir kucaklaştık, bütün olanı biteni unutacağız belki de. Birbirimizi bir daha hiç üzmeyeceğiz. Ama o gün gelene kadar beklememiz lazım. Bu da söylediğin yalanların cezası olsun sana.

Daba uzun yazmak istedim. Ama birazdan gaziinoya gitmek için evden çıkmam lazım. Erken çıkayım ki, mektubu da postaneden atıvereyim hemen. Seni özlemle kucaklarım.

Bergen'in.

ARALIK 1979, MERSİN

Parmaklarının ucu sızlıyordu hâlâ. Aralık ayı bile olsa, en fazla ne kadar soğuk olurdu ki Mersin? Ama üşümüştü işte. İçi üşümüştü. Bir yanı eksikti artık. Babası ölmüştü. Babası ölen çocuklar üşürdü.

Evdeki kalabalıktan, gelen gidenlerin 'başınız sağ olsun'larından, iç çekişlerinden, ağlaşmalarından, manasız konuşmalarından, teselli cümlelerinden, en çok da onu başka bir dünyadan gelmiş bir yaratılmış gibi süzüp durmalarından fena halde sıkılmıştı. Usulca kalktı oturduğu sandalyeden. Başındaki örtüyü çekip aldı. Koridorun sonundaki yatak odasının kapısını hafifçe araladı. Cemile karyolanın kenarına ilişmiş, kucağındaki bebeği emziriyordu. Gülümsemeye çalıştı Bergen.

"Emiyor mu?"

"Şükür. Sütüm azaldı artık, ama emdiği kadar emsin diyorum. Arada mama da veriyorum."

"Huysuzluk yaptı mı uçakta?"

"Yapmaz mı? Büyük insanın bile kulakları tıkanıyor. El kadar bebek n'apsın? Ağladı durdu."

"Olsun. İyi ki getirdiniz."

"Biri gidiyor, biri geliyor işte. Hayat!"

Derin bir iç çekti Bergen. Sevgiyle baktı ablasının yüzüne.

"Bitirince versene, gazını ben çıkarayım."

"Sen iyi misin? Yatıp uyusaydın biraz keşke."

"İyiyim iyiyim. Merak etme."

Ona 'iyi misin' diye soruyordu, ama ablası ondan çok daha yorgun görünüyordu. Daha bu sabah gelmiş, hiç dinlenememişlerdi. Dünden beri yollardaydılar. Aktarma beklerken iki çocuk bir de bebekle havaalanlarında perişan olmuşlardı. Ama o kendi yorgunluğunu düşünecek fırsat bulamamıştı. En büyük ablaydı ne de olsa. Anne yarısıydı. Hatta Cemile bazen Sabahat Hanım'dan bile daha fazla anne gibi davranırdı kardeşlerine.

Bütün çocuklar biliyordu babalarının öleceğini. Hepsi buna hazırlıklıydı. Yine de üzülmemek elde değildi işte. En çok Bergen üzülmüştü; çünkü en az o zaman geçirmişti babasıyla, doyamamıştı. Cenaze defnedilirken kazılan mezara girmek, babasının kefen içindeki ölüsünü toprağa kendi elleriyle vermek istemişti. Mehmet abisi herkesin içinde sert çıkmış, "Kadına kıza mı kaldı mezara girmek!" diye azarlamış, Mukadder ablası kolundan çekerek uzaklaştırmıştı Bergen'i. Çok ağlamıştı Bergen.

Haberi alır almaz annesiyle birlikte buldukları ilk otobüsle Mersin'e atmışlardı kendilerini. Eve geldiklerinde üzeri beyaz

çarşafıla örtülmüş ölünün başında dualar okunuyordu. Çarşafın üzerine konulmuş bıçağa bakmış, çeliğin soğuşunu iliklerinde hissetmişti Bergen. Sonra üşümesi hiç geçmemişti zaten. Çarşafı usulca kaldırdıklarında gözleri açıldı babasının. "Belgin gelene kadar öyle kalsın," demişlerdi. Gözlerini o kapatsın istemişlerdi. Hepsinin aklının bir köşesinde asılıydı babalarının o cümlesi: "Belgin şarkıcı olursa, gözlerim açık gider..." Sahiden açık gitmişti gözleri. Bergen babasının buz kesmiş yüzüne ellerini sürdüğünde, tam o anda birileri içinden çocukluğunu yırtarak alıvermişti sanki. Babasıyla birlikte çocukluğu da ölmüştü. Elleriyle ölünün gözlerini kapattığında, yanaklarından süzülen yaşlar babasının yüzüne damlamış, hıçkırıkları dua seslerine karışmıştı.

Ablası kucağındaki bebeği Bergen'e verdi, elbisesinin yakasını ilikleli.

"Helvayı kim kavuruyor?" diye sordu o an aklına gelmiş gibi. Cemile her şeyi düşünürdü. En üzüntülü anında bile her şeyin yolunda gitmesi için duruma el koyar, herkesi organize ederdi böyle. Bütün gün en çok o seferber olmuştu zaten. Herkes ne yapacağını bilemez bir halde ortalıkta dolanırken, İsmet eniştesi cenaze işlerine koşturmuş, Cemile gelen gidene ikram edilecekler için bakkal alışverişini yapmış, kalabalıkta evdekiler yetmez diye konu komşudan ödünç tabak çanak, sandalye almıştı.

"Hatice ablamla Mukadder ablam var mutfakta. Bir de karşı komşu var. Kazan da getirmişler, nereden buldularsa."

"Ben bir bakayım. Sen bakabilecek misin Esra'ya, olmazsa anneme vereyim ben."

"Kalsın işte. Biraz oyalanırım ben de."

Cemile telaşla çıktı odadan. Bergen nihayet yeğeniyle baş-başa kalmıştı. Göğsüne yasladı kollarındaki küçücük bebeği. İnce birer çizgi gibiydi gözleri, dudakları... Kirpikleri yoktu daha. Teni pespembeydi. Dokunsan kırılacaktı sanki sırça bir biblo gibi... Bebek kokusunu çekti içine derin derin. Dünyanın en güzel kokusuydu bu. Saflığın, kirlenmemişliğin, günahsızlığın, cennetin kokusu... Sağ omuzuna doğru aldı sonra bebeği. Gazının çıkması için dik tutması gerektiğini biliyordu. Önceki yeğenlerinden tecrübeliydi. Bir eliyle sıkıca kavrarken, diğer eliyle bebeğin sırtını sıvazlamaya, odada dolaşmaya başladı.

Altı ay önce doğmuştu Esra. Hollanda'dan gelen müjdeli haberi telefonla almışlardı. Ne çok görmek istemişti Bergen, Esra bebeği. Cemile'nin kızları Deniz ve Mehtap'ı oldum olası severdi zaten, ama Esra'nın doğumu nedense bir başka etkilemişti Bergen'i. Çok merak etmiş, daha görmeden sevmiş, hatta özlemişti. "Kaderde bugün görmek varmış," diye geçirdi içinden. Babasının cenazesinde... Haklıydı ablası. Biri geliyor, biri gidiyordu işte. İnsan gelene seviniyor, gidene üzülüyor, ama durduramıyordu zamanı. Sonra sıra bir gün ona da geliyordu. "Sıra" lafın geliyordu tabii. Gitmenin sırası yoktu. Belki de vardı, ama bunu kimse bilmiyordu.

Kocaman, derinden gelen bir geçirtiliyle irkildi Bergen. Gaz çıkarmıştı Esra bebek. Büyük insandan bile beklenmeyecek bir gürültüyle geçirmişti. Elinde olmadan gülmeye başladı. Kendini tutamıyor, bir yandan böyle bir günde güldüğü için utanırken, bir yandan kahkahalarına engel olamıyordu. Esra bebek bile şaşırmış gibiydi, onu kollarında sımsıkı tutan teyzesinin

odayı çınlatan kahkahalarına. Küçücük, çekik gözlerini açmış, merakla bakıyor, bir yandan sarmalandığı kundaktan kurtulmak istercesine kımıldanıyordu. Tam o sırada açıldı odanın kapısı. Bergen'in gülüşü asılı kaldı yüzünde. Öylece bakıştılar bir an. Kömür gözlerin sıcaklığı sabahtan beri bir türlü ısınmayan bedenini o bir tek anda ısıtıvermişti işte. Kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı yeniden.

"Yakışmış kucağına bebek," dedi Halis gülümseyerek. Sesi Bergen'in tüm bedenini, kalbini, ruhunu okşayarak dağıldı odaya.

1980

OCAK 1980, MERSİN

Otobüs terminalinin içi ana baba günüydü yine. Gelenler, gidenler, uğurlayanlar, karşılayanlar, satıcılar, çığırtkanlar bir olmuş, terminal binasının içindeki yankılı uğultunun bir an bile durmaması için çaba gösteriyorlardı sanki. Annesiyle buradan otobüse binip Ankara'ya gittikleri o gün geldi aklına Bergen'in. Hayal meyal hatırlıyordu. Oyun gibiydi her şey onun için. Otobüsle ilk kez bu kadar uzun yolculuk yapacaktı. Bir yandan seviniyor, bir yandan da Mersin'deki evlerine bir daha geri dönmeyeceklerini bilmenin mutsuzluğunu yaşıyordu. Ev neyse de, arkadaşlarını çok özleyecekti. Ablalarını, abilerini. En çok da babasını... Sıkı sıkı tutmuştu annesinin elinden. Bırakırsa kaybolacağından korkuyordu. Sokakta oynarken otur-

dukuları semtin en uzak mahallelerine, hiç girmediği sokaklarına gözü kapalı giden, annelerinden tembihli çocukları bile ayartıp öncülük eden o değildi sanki. Kaç kere kaybolduğunu sanıp sokaklara dökülmüştü evdekiler. Kısacık hayatında belki de ilk kez kaybolmaktan o gün, bu terminalden bir otobüse binip Ankara'ya doğru yola çıkacakları gün korkmuştu. Hayat ne kadar hızlı geçiyordu böyle? Dün ne zaman bugün olmuştu?

"Nereye daldın?"

Halis'in sesiyle geldi kendine.

"Hiç," dedi dudak bükerek. İç geçirdi. "Bu kadar büyümek iyi değil be Halis. Birer birer gidecek sevdiklerin böyle. Bak babam gitti... Can mı dayanır buna?..

Şefkatle gülümsedi Halis.

"Allah sabrını verir, merak etme sen. Daha acın taze de ondan böyle konuşuyorsun." Sustu bir an. Aklındaki söyleyip söylememekte tereddüt etti sanki. "Hem ben varım yanında. Ben kolay kolay gitmem."

"Allah gecinden versin!" dedi Bergen biraz da kızarak. "Deme öyle şeyler. Şakası bile kötü."

Güldü Halis. Masanın üzerindeki bardakta kalan son yudum çayını da içti. Karmakarışık Bergen'in aklı. Kalmalı mıydı burada? Geri dönmemeli miydi? Halis'in teklifini kabul edip, onunla birlikte tekrar Adana'ya mı gitmeliydi? Otobüsün kalkmasına yarım saat vardı ve o hâlâ bunları düşünüyordu. Halis'in gözlerine uzun uzun bakıyor, anlamaya çalışıyordu. Onu gerçekten seviyor muydu Halis? Rol mü yapıyordu yoksa? Hâlâ, bunca şeye rağmen neden onu yanında istiyordu? Üstelik daha boşanmamıştı karısından. Kalıp yine onunla ya-

şaması için neden bu kadar ısrarcıydı? Şimdi şuradan çıkıp gitse Halis'in elinden sıkıca tutarak... Tıpkı yıllar önce annesinin ellerinden tuttuğu gibi... Onlar yalnız kalsın diye kalkış saatini otobüsün yanında bekleyen annesi ve Muhittin abisi ne yaparlardı acaba? "Bu kız yine kayboldu," diye düşerler miydi peşine? Çocukluğundaki gibi telaşa verirler miydi ortalığı? Yoksa "Allah'ından bulsun!" mu derdi annesi? Öyle ya, Halis ansızın çıkıp gelince cenaze evine, Sabahat Hanım deliye dönmüştü yine. Halis'in yüzüne bir şey diyemiyor, ama söylenip duruyor, her bulduğu yerde sıkıştırıyordu Bergen'i. "Niye geldi bu? Sen mi çağırdın? Sen şimdi peşine takılır gidersin de bunun! Bana bak bu defa hakkımı helal etmem ona göre."

Neyse ki birkaç gün geçip de Bergen'in Halis'le beraber gitmeye niyeti olmadığına ikna olunca sakinleşmişti Sabahat Hanım. Dışarıda buluşmalarına da ses etmemiştii bu yüzden. Zaten o günden sonra bir daha eve gelmemiştii Halis. Bergen sıkı sıkı tembih etmişti bunu. Onun yanında ablalarının, abilerinin yüzüne bakamıyordu çünkü. Herkes, her şeyi biliyordu. Onun hatırı olmasa, abilerinin Halis'in üzerine yürüyüp Bergen'e yaptıklarının hesabını soracaklarını da...

"Ne zaman görüşeceğiz bir daha?"

"Bilmiyorum Halis. Hele bir gideyim Ankara'ya. Patrona da çok ayıp oldu. Tam yılbaşına denk geldi."

"Cenazenin ayıbı mı olur? Utanmadan laf mı söyleyecek bir de?"

"Cenazeyi kaldırıncı döneriz dedim, dönmedim. Adam kızsı haklı... Belki yerime birisini bulmuştur bile."

"Bulduysa da buldu. Çalışmazsın olur biter. Kalkar gelirsın Adana'ya. Ben bakarım sana."

Bergen'in gözlerinden kara bulutlar geçti bir anda. Az önce aklından geçen şey bu değil miydi? Halis'le Adana'ya gitmeyi istemiyor muydu bir yandan? Ama Halis söyleyince böyle, öfkelenmişti işte yine.

"Kaç kere konuştuk bunu! Boşan..."

"Tamam tamam, uzatma. Nasıl istersen öyle olsun. Ama paraya ihtiyacın varsa gönderirim ben. Çalışmasan da olur. Aklında bulunsun."

"Yok, istemem para mara. Çalışırım ben. Orası olmazsa başka yer bulurum."

Daha fazla böyle karşılıklı oturlarsa, kafasının büsbütün karışacağını biliyor, Halis'e bunu sezdirmemeye çalışıyordu Bergen. Apar topar kalktı oturduğu sandalyeden.

"Hadi burada vedalaşalım."

"Niye? El sallayacaktım."

"Yok, lüzum yok. Abim bir terslik yapmasın şimdi. Sen buradan git. Zaten on beş dakika kaldı."

"Peki, sen bilirsin. Ne zaman gel dersen gelirim Ankara'ya. Madem sen gelmeyeceksin."

"Sen de gelme. Şartımı biliyorsun. Daha da söyletme beni."

Gözleri onu ne kadar sevdiğini avaz avaz bağırırken bile inadından bir an olsun vazgeçmeyen bu kadın, daha önce tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu. Ondan sonra tanıdıklarına da... Başkaydı Bergen. Bambaşkaydı. Belki de bu yüzden kopamıyordu ondan. Bu inatçılığını, dediğim dedikliğini, suratına bir tokat yediğinde karşılığını vermek üzere elini kaldırarak kadar korkusuz olmasını, öfkesini, hırçınlığını seviyordu... Ve en çok da onu sevmesini... Hiçbir kadının sevmediği kadar çok sevmesini.

Sıkı sıkı sarıldılar birbirlerine. Terminal binasının cızırtılı hoparlörlerinden yükselen anonslar, çığırtkanların bağıırış çağırışlarına karışırken bir damla yaş süzöldü Bergen'in gözlerinden. Halis görmesin istedi. Kendini usulca çekti. Sandalyeye asılı çantasını koluna taktı. "Allahaismarladık," dedi usulca. "Allah'a emanet ol."

MAYIS 1980, BURSA

"Dallas Turistik Aile Gazinosu."

Pavyonun kapısında asılı tabelaya gülererek baktı Bergen. Bursa'ya ilk geldiğı günü hatırladı. Taksinin içinde otobüs terminalinden şehre doğru ilerlerken, "Mersin'den bile yeşil burası," demişti annesine. "Yeşil Bursa dedikleri kadar varmış."

"Öyledir," demişti annesi. "Neriman'ın kızı buraya gelin geldiymi ya, anlata anlata bitiremezdi."

Neriman'ı da kızını da hatırlamıyordu Bergen. Üzerinde durmamıştı.

"İyi oldu be geldiğimiz anacığım. Tam da güzel mevsimde."

"Evet," demekle yetinmişti yaşlı kadın. Bergen kadar heyecanlı görünmese de, o da memnundu Bursa'ya gelmiş olmaktan. Bir süre önce İzmir'de bir pavyonda çalışmıştı Bergen. Üç hafta boyunca hava hiç açmamış, yağmurun, fırtınanın ardı arkası kesilmemişti. Ankara'nın kirli havasından, soğuşundan uzaklaşırız diye bir hevesle gittikleri İzmir burunlarından gelmişti. Ankara'dakinden daha çok üşümüşlerdi aksine. Kaldıkları otelde kaloriferler yakıt sıkıntısı nedeniyle günde iki saat ya

yanıyor ya yanmıyordu üstelik. Ankara'ya nasıl döndüklerini bilememişlerdi İzmir'deki program bittiğinde. Şimdi baharı bu yeşil şehirde karşılamak, bir aylığına Bursa'da olmak iyi gelecekti ikisine de.

Taksiden indiklerinde, çalışacağı pavyonun kapısını görünce gülmekten kendini alamamıştı Bergen. Dallas Pavyon demişlerdi taksiciye, ama kapının üzerinde kocaman harflerle Dallas Turistik Aile Gazinosu yazıyordu. Şu "turistik" lafına oldum olası gülerdi zaten. Pavyon sahipleri bu "turistik" lafını pek seviyorlardı nedense. "Bari bir tane de turist gelse," diye alay ederdi Bergen. "Ne işi var elin turistinin pavyonda?" Yetmezmiş gibi bir de "Aile Gazinosu" yazmışlardı. Hem de "Dallas" Aile Gazinosu! Dallas denilen televizyon dizisi zaten aile yaşantısına uygun olmadığı için yerin dibine sokulmuyordu? Annesi neden güldüğünü anlamamış, "Aklına kim bilir ne esti yine?" diye düşünmüştü. Sonra birlikte girmişlerdi gösterişli kapıdan içeri. Patron Mustafa Bey, odasında onları bekliyordu.

Yirmi gündür burada çalışıyordu. Bursa'yı da, pavyonu da çok sevmişti. Elbette "aile gazinosu" değildi, ama her şehirde olduğu gibi burada da pavyonun müşterileri genellikle evli barklı adamlardı. Aile hayatından, karısından bunalanı da vardı içlerinde, evliliğini mutlu mesut sürdürdüğü halde bir gecelik kaçamak yapmak isteyen de... Kimisi zorla, bir iş yemeği çıkışı arkadaş hatırına gelmiş olurdu, kimisi şehirde misafirken hovardalığa heves edip soluğu pavyonda almış... Bazısı alışkın olurdu pavyon raconuna, bazısı acemi... Hemen belli ederlerdi zaten kendilerini. Kızları masaya çağırışları, içki sipariş ediş-

leri, sohbet ederken çekingen ya da rahat duruşları... Sahneye bakışlarından bile anlardı Bergen kimin ne olduğunu. Zaten mesafesini de ona göre ayarlar, şarkı söylerken kimine gülümser, kiminin yüzüne bile bakmazdı.

Neyse ki bu pavyonun müşterisi de, çalışan kızları da daha akıllı başında gibiydi. En azından gün aşırı kavga çıkmıyor, o şarkı söylerken sarhoşu ayyaşı sahneye laf atmıyor, boşta kalan konsomatris kızlar ona bakıp bakıp kendi aralarında fısıldaşmıyordu. Öyle de bir kıskançlık vardı çünkü pavyonlarda, konsomatrisler ve sahneye çıkanlar arasında. Burada yoktu. Ya da en azından o hissetmiyordu. İşini yapıyor, şarkısını söylüyor, annesiyle oteline dönüyordu sonra. Ne polis baskını olmuştu geldiğinden beri pavyonda, ne de başka bir gürültü patırtı. Daha ne isterdi ki?

Soyunma odasındaki aynanın karşısına oturdu her zaman yaptığı gibi. Kendine şöyle bir baktı aynada. Gördüğünü beğendi. Keyfi yerindeydi. Halis'le en son Mersin'de görüştüklerinden beri hemen her gün telefonlaşmışlar, uzun uzun konuşmuşlardı. Annesi de daha ılımlıydı artık sanki. Öyle eskisi gibi her konuştuklarını dinleyeceğim diye odanın içinde dört dönmüyor, hatta bazen mutfaktan çıkıp gelmiyordu bile. Halis'in boşanmak için mahkemeye başvurmuş olması, kızının Halis'le boşanmadan görüşmemek konusunda ısrar etmesi belli ki rahatsızlatmıştı onu. Bergen yine de temkinliydi. Halis'le tekrar evlenmeyi, bu defa gerçekten evlenmeyi düşündüğünü annesine söylemek için acele etmiyordu.

Bursa'ya geldiklerinden beri gündüzleri otelin telefonundan arıyordu Halis. Biraz tavır yapmıştı Bursa'daki işi kabul ettiği

için. İstememişti. Ona kalsa Bergen hiç çalışmasa da olurdu. Her defasında bunu söylüyordu. Ama bu kez ipler Bergen'in elindeydi ve Halis'in bir daha onu elinden kaçırmamak için üzerine gidemeyeceğini iyi biliyordu. Üsteleyememişti zaten bu yüzden. Bergen yine kafasına koyduğunu yapmış, Bursa'dan gelen teklifi fazla düşünmeden kabul etmişti. Uzun süre kalınca sıkılıyordu Ankara'dan. Kabul etmekle ne iyi ettiğini düşündü yine. Çantasını açtı, makyaj malzemelerini çıkarıp masasının üzerine dizmeye başladı.

Kapının tıkladığını neden sonra fark etti. Annesi bir kenarda sahne kostümünü ütülüyor, elbisenin hışırtısından belli ki duymuyordu. "Gel," dedi.

Gelen, patronun ayak işlerine bakan Murat'tı. Sarı saçlı, mavi gözlü, ince uzun delikanlı, odayı şöyle bir süzdü, Sabahat Hanım'ı görünce ona doğru dönerek, "Sabahat Anne telefon varmış sana," dedi.

Bir an annesiyle göz göze geldi Bergen. İkisi de şaşkındı. Pavyonun telefonundan kim arayabilirdi annesini? Burada olduklarını Halis'ten ve Mersin'dekilerden başka bilen yoktu ki... Halis arasa Bergen'i arardı. Hem zaten daha birkaç saat önce konuşmuşlardı. Mersin'de birine bir şey mi olmuştu acaba? Bu telefon hiç hayra alamet değildi.

Aynı şeyler, aynı anda Sabahat Hanım'ın da aklından gelip geçmişti. "Kimmiş?" diye sordu tedirgin bir sesle.

"Bilmiyorum abla. Mustafa Abi'yi aramışlar, seni istemişler."

Ütüyü elinden nasıl bıraktığını bilemedi Sabahat Hanım. "Hayırdır inşallah!" diyerek koşar adımlarla çıktı odadan. Bergen annesinin elbisenin üzerine öylece bıraktığı ütüyü düzelt-

ti, fişini çekti, Sabahat Hanım'ın peşinden patronun odasına doğru telaşla koşmaya başladı.

Telefonun ahizesi masanın üzerinde duruyordu. Mustafa Bey belli ki rahat konuşsunlar diye odadan çıkmıştı. Sabahat Hanım elleri titreyerek ahizeyi kulağına götürdü. "Alo? Efendim Hatice? Hayrolsun?"

Hatice ablasıydı arayan. Demek Mersin'de bir şey olmuştu. Bergen çıldıracak gibi oldu. Annesinin elinden ahizeyi almak için zor tutuyordu kendini. Hatice karşı tarafta ne söylüyorsa, bir anda beti benzi solmuştu Sabahat Hanım'ın. Bergen dayanamadı daha fazla.

"Anne n'olmuş, birine bir şey mi olmuş? Ne diyor ablam?" diye atıldı.

Sabahat Hanım eliyle sert bir işaret yapıp susturdu Bergen'i. Dehşete kapılmış bir halde dinliyordu telefonun diğer ucundaki kızını.

"Nasıl olmuş?" diye sordu. "Sana kim haber verdi?"

Uzun bir sessizlik oldu. Annesi ağlamaya başlamıştı.

"Tamam kızım, yarın sabah çıkarız biz buradan yola. Yapacak bir şey yok artık."

Sabahat Hanım telefonu kapattı. Bergen şaşkınlık ve merakla bakıyordu karşısında ağlayan, yüzü al al olmuş yaşlı kadına.

"Anne n'oldu?" dedi son bir gayretle. Kötü bir haber alacaktı, bunu biliyordu. Ama ne olursa olsun bir an önce duymak istiyordu.

"Ev yanmış," dedi Sabahat Hanım yutkunarak. Adeta uyuşturulmuş gibiydi, sanki kendinde değildi.

"Ankara'daki ev yanmış. Her şey yanmış," diyebilirdi sadece. Yanında duran koltuğa yığılırcasına oturdu.

MAYIS 1980, ANKARA

"Halis bana doğruyu söyle! Yangını sen mi çıkardın?"

Görür görmez, daha bir 'merhaba' demeden ilk sorduğu soru bu oldu Bergen'in. Aklında başka bir ihtimal yoktu çünkü. Bursa'dan ilk otobüsle apar topar Ankara'ya dönerlerken yol boyunca hep bunu kurmuştu kafasında. Onu tavlama için arabasını yakan adam, Bergen Ankara'dan Adana'ya dönsün diye evi de yakmış olabilirdi pekâlâ. Onu iyi tanıyordu artık. Halis en az kendisi kadar gözü karaydı ve bu ihtimal hiç de uzak gelmiyordu Bergen'e.

Annesine hiçbir şey söyleyememişti. Arabayı yakanın Halis olduğunu bilmiyordu Sabahat Hanım. Halis'i yeni yeni kabullemeye başlamıştı zaten. Bu saatten sonra öğrenirse bir çuval incir berbat olurdu. Şüphesini de açık edemiyordu bu yüzden. İçi içini yiyor, Halis'ten bir an önce hesap sormak istiyordu. Evi onun yaktığından neredeyse emindi.

Akşamüzeri çıkmıştı yangın. Kapı komşuları fark etmişti apartmana yayılan yoğun dumanı. Kadın önce itfaiyeye haber vermiş, ardından Sabahat Hanım'ın ne olur ne olmaz diye bıraktığı telefon numarasını aramıştı. Mersin'deki ablasının numarasıydı bu. Hatice haberi alınca neye uğradığını şaşırmış, önce Bursa'daki oteli aramış, onlara ulaşamayınca pavyonun numarasını çevirmişti. Haber Bursa'ya ulaştığında artık çok geçti. Evde ne var ne yok yanmıştı çoktan. Taksitle aldıkları koltuk takımları, annesinin yıllardır bir türlü vazgeçemediği çeyizinden kalma dantel örtüleri, emektar buzdolapları, Bergen'in bütün sahne elbiseleri ve zor günler için bir kenara

ayırıp, gardıroptaki patiska çarşafların arasında sakladıkları birikmiş paraları... Hepsi sadece iki saat içerisinde kül olmuştu.

Sabaha karşı binanın önüne geldiklerinde, evin kırık camlarından dışarı taşan alevlerin bıraktığı is karasını görmüşlerdi önce. Apartman boşluğuna sinmiş ağır yanık kokusu burun direklerini sızlatmıştı. Evden geriye kalan simsiyah duvarlara, etrafa saçılmış, artık ne olduğu anlaşılamayan yanık eşya parçalarına öylece bakakalmışlar, sabahın o saatinde uyandırmak pahasına komşunun kapısını çalmışlardı sonra. Ağlayarak sarılmıştı komşu kadın Sabahat Hanım'a, "Çok korktuk," demişti. "Allah'tan evde değildiniz. Verilmiş sadakanız varmış!"

Sonra polis karakolu, ifadeler, ev sahibiyle tartışmalar... Bitmek bilmeyen bir gün olmuş, her ikisinin de gücü tükenmişti. Maltepe'de, daha önce çalıştığı pavyonun hemen yanındaki otele yerleşmişlerdi akşam saatlerinde. Annesi yirmi dört saatlik uykusuzluğa daha fazla dayanamamış, üstü başıyla uyuyakalmıştı otel odasında. Halis geldiğinde otelin lobisinde oturuyordu Bergen. Sabah erken saatte onu arayıp olanları anlattığında hemen yola çıkacağını, Ankara'ya geleceğini söylemişti. Kaçta geleceğini bilmiyordu Bergen. "Nerede kalacağımızı komşuya söylerim, ondan öğrenirsin," demişti. O kadar perişandı ki onunla konuştuğu sırada, kalacak yer en son düşüneceği şeydi.

Bütün yorgunluğuna rağmen uyuyacak halde değildi. Dünden beri kaç paket sigara içtiğini bilmiyordu. Beynini kemiren düşüncelerden kurtulamıyor, tüm konuşulanları tartıyor, yangının çıkış sebebi üzerine polislerin ve komşu kadının öne sürdüğü ihtimalleri düşünüyor, yine dönüp dolaşıp Halis'e kitle-

niyordu şüpheleri. Bir gözü de otelin giriş kapısında idi sürekli. Girer girmez görmüştü Halis'i. Gece yarısını çoktan geçmişti saat. Anca gelebildiğine göre, demek ki sahiden Adana'dan geliyordu. Bitkin görünüyordu. Yoldan gelmiş gibi... Peki evi kim yakmıştı?

"Manyak mısın kızım sen?"

Bergen'in beklenmedik sorusu karşısında belli ki öfkelenmişti Halis.

Dünden beri tuttuğu gözyaşları sanki bu anı bekliyormuş gibi akmaya başladı gözlerinden Bergen'in. Her şeye, aklındaki şüphelerin yarattığı bütün kızgınlığa, bütün öfkeye rağmen istemsizce atıldı Halis'in kollarına. Başını göğsüne gömdü. Kokusunu çekti içine. Otelin sessiz lobisinde hıçkırıkları yankılanmaya başladı sonra. Halis kollarıyla sardı Bergen'in titreyen bedenini. Etrafa bakındı. Resepsiyonda onları yan gözle izleyen ebleh suratlı gençten başka kimse yoktu ortalıkta.

Bir süre kaldılar öylece. Bergen neden sonra sakinleşince uzun uzun baktı Halis'e. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Evi onun yaktığına inanmak istemiyor, bunu duymaktan korkuyordu. Öyle bile olsa, söyler, itiraf eder miydi ki? Arabayı yaktığını da Turan'dan öğrenmemiş miydi? Onu görene, sarılana, kokusunu duyana kadar neler kurmuştu oysa kafasında. Ve şimdi allak bullak olmuştu. Belki de yanılıyordu. Günahını alıyordu. Tam her şey yoluna girmişken, neden böyle bir şey yapmıştı ki Halis? Öyle olsa, bu kadar içten, bu kadar şefkatle sarılabilir miydi bir gece önce evini ateşe verdiği kadına? Kendine kızıyordu Bergen şimdi. Hem Halis'e güvenmediği hem de güvendiği için.

"Oturalım mı şöyle?" diye sordu Halis. Bu ses tonuna aşınaydı Bergen. Ne vakit onu kırmaktan, üzmekten endişelense, böyle kısık, sakın çıkıyordu sesi. Başka hiç kimseyle bu tonda konuştuğunu duymamıştı. Yan yana oturdular yüzü eskimiş koltuğa. Bergen elini tuttu Halis'in.

"Halis... Sinirlerim çok bozuldu. Kusura bakma..."

"Ben niye yakayım evi?" diye sordu Halis. Az önceki ses tonunun yerinde yeller esiyordu şimdi. Hazmedememişti sevdiği kadının onu görür görmez sorduğu şüphe dolu soruyu. Ellerini çekti hırsıyla. Cebinden bir sigara paketi çıkardı. Yaktığı sigarayı Bergen'e verdi, sonra kendisi için de yaktı bir tane. Birer nefes çektiler sigaralarından. Uzun süren sessizlikten sonra Halis alttan almaya karar vermiş gibiydi.

"Nasıl olmuş, anlat bakalım," diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Bergen.

"Elektrik kontağı olabilir," dedi polis. Apartmanın tesisatı eskiymiş. Komşu da 'Birden başladı,' diyor. On dakikada yayılmış duman. Sonra bakmış ne kapı kalmış ne baca."

"Bir şey kurtaramamışlar mı?"

"Yok. Hiçbir şey Harabeye dönmüş ev. Paramız filan vardı dolapta. Kül olmuş."

"Hırsız filan girmiş olmasın?"

"Bilmiyorum. Ne fark eder ki? Ha öyle ha böyle... Dımdızlak kaldık ortada. Kostüm mostüm her şeyler gitti."

"Alınır onlar yeniden, sen takma kafana. Annen nasıl?"

"Uyuyor. Dünden beri uyumadık. Perişan oldu o da. Hiç bu kadar ağladığını bilmem."

Boğazı düğümlendi Bergen'in. İçine çekemedi dudağına götürdüğü sigaranın dumanını. Öksürmeye başladı.

"Senin de betin benzin atmış. Ruh gibisin," dedi Halis.

"Toparlarım ben. Sen ne zaman geldin Adana'dan?"

"Demin geldim. İner inmez aradım komşuyu. Kadını da uykusundan ettim gece gece. Burayı tarif etti. Geldim işte."

Cevap vermedi Bergen. Elinde ne bir valiz vardı, ne de bir çanta. Öylece mi çıkıp gelmişti? Bir an utandı düşündüğünden. Yanındaydı işte. Onu yalnız bırakmamıştı bu zor günde. Karşı duvarda asılı saate baktı.

"Geç olmuş."

"Uyuyacak mısın? Bir kadeh bir şey içelim mi?" diye sordu Halis.

"Sen nerede kalacaksın?"

Halis resepsiyonda hâlâ sezdirmediğini sanarak onları izlemeye devam eden gence bir bakış attı.

"Vardır herhalde boş oda. Burada kalırım ben de."

"İyi madem. Sen ayarla odanı. Odada içeriz ne içeceksek."

Şaşırmıştı Halis. Aylardır kaçıyordu oysa Bergen ondan. Bir an emin olmak ister gibi baktı gözlerine. O kadar üzgün ve o kadar yorgun görünüyordu ki. Her zamankinden daha sıkı sarılmak istedi ona. Hayatta hiçbir şey onu üzmesin istedi. Onu hep mutlu görmek istedi.

EKİM 1980, ANKARA

"Alo? Ne oldu?"

Telefonun zilini duyar duymaz oturduğu kanepeden ok gibi fırlamış, sehpaye ayağını vurmıştu. İkinci kez çalmadan kaldırmıştı ahizeyi. Karşısındakinin kim olduğunu öğrenme-

yi beklemeden telaşla sormuştu sorusunu da. Kim olabilirdi ki başka? Aramasını beklediği kişi Halis'ti. Saatlerdir bu telefonu bekliyordu. Sabah saatlerindeydi duruşma. Mahkeme tarihi belli olduğundan bu yana, "Endişeye mahal yok," diyordu Halis. Bu defa bitecekti bu iş. Ama nedense içindeki tedirginliği atamıyordu Bergen bir türlü. Her zaman, hep kötü bir şeyler olacak kaygısı bırakmazdı peşini. İşin kötüsü, her zaman, hep kötü bir şeyler de olurdu.

Sabahat Hanım hiçbir şey olmamış gibi elindeki tığı şıkırdatarak dantelini örmeye devam ediyor, bir yandan da burnuna düşürdüğü gözlüklerinin üzerinden kaçamak bakışlarla kızını seyrediyordu. Her ne kadar renk vermemeye çalışsa da Bergen'in telefonda alacağı haber onu da yakından ilgilendiriyordu çünkü. Beklenen haber gelirse hayatlarının yeniden altüst olması işten bile değildi.

Bergen duydukları karşısında önce derin bir iç çekti. Bir an rahatlamış gibiydi. Ama kısa sürdü. Sonra yüz hatları tekrar gerildi. Halis ne söylüyorsa telefonun diğer ucunda, Bergen anlamıyor gibiydi.

"O ne demek? Niye öyle? Nereden çıktı şimdi bu? Olur mu böyle şey! Saçmalığın daniskası! Kati karar mı bu şimdi? Ne zamana kadar?"

Ardından küfürler sallamaya başladı Bergen. Sabahat Hanım şaşkın, elindeki danteli bıraktı, ayağa kalktı. Bergen'in yanına geldi. Halis'in söylediklerini duyacakmış gibi yanaştı iyice kızının elindeki ahizeye. Bir yandan da soran gözlerle Bergen'e bakıyordu. Bergen'i mutsuz eden haber her ne ise, Sabahat Hanım'ı içten içe sevindirmişti. Ama bunu kızına asla belli etmemeliydi.

"Tamam. Anladım. Canımız sağ olsun, ne diyeyim. Tamam, peki."

Belli ki Halis'i teselli etmek için söylüyordu bunları Bergen. Belli ki Halis üzgündü. Telefonu kapattı. Az önce sehpayaya çarptığı ayağını ovuşturdu. Canının acıdığını şimdi fark etmişti.

"Ne olmuş?" diye sordu Sabahat Hanım merakla.

"Boşanmış," diyebildi sadece Bergen bezgin bir halde. Kendini az önce kalktığı kanepeye attı. Allak bullaktı yüzü.

"Eeee? Bu surat ne o zaman?"

"Bir yıl evlenmeme cezası vermiş hâkim. Nasıl şeyse..."

Sabahat Hanım da anlam vermemişti duyduğuna. Yine de ferahlamıştı içi. Bir yıl az zaman değildi. Kim öle kim kalaydı. Belki Bergen'in karşısına Osman gibi doğru düzgün biri çıkar, Halis'le bağları kopardı bu sürede. Allah da ondan yanaydı işte. Duaları kısmen de olsa kabul olmuştu. Halis'in karısının boşanma işini uzatabileceğinden, razı olmayacağından korkuyordu Bergen. Bunu her dillendirdiğinde, "İnşallah!" diye geçiriyordu içinden Sabahat Hanım. Tek tesellisi buydu. Ama anlaşılan kadın sorun çıkarmamıştı mahkemede. Buna rağmen hâkimin verdiği karara memnundu Sabahat Hanım.

"İyi ya," dedi memnuniyetini gizlemeye çalışan bir ses tonuyla.

"Boşanır boşanmaz hemen mi evlenecektiniz? Acelen ne? Boşanmış işte. Gün ola harman ola."

Bergen öyle bir baktı ki annesine, bu sözleri duyunca, Sabahat Hanım bir kelime daha ederse kızının gazabına uğrayacağını hemen anladı.

"Çayın altını kapatayım ben," deyip mutfağa doğru seğirtti.

Aslında son birkaç aydır yaşadıkları, Halis'le Sabahat Hanım'ı daha önce hiç olmadığı kadar yakınlaştırmıştı. Yangından

sonra yaptıkları için Halis'in hakkını ödeyemeyeceğini düşünür olmuştı Sabahat Hanım. Evi bir ay gibi kısa bir sürede adam ettirmiş, çalışan ustaların başında bizzat durmuş, badanaya boyaya yardım etmişti. Bütün evi baştan aşağı yeniden döşemişlerdi sonra. Hepsinin parası Halis'in cebinden çıkmıştı. İtiraz edecek durumda değillerdi. Zaten Bergen annesine söz hakkı tanımıyordu bu konuda. Adeta sınar gibiydi Halis'i. Bu konularda ne kadar gururlu ve söz dinlemez olduğunu iyi bildiği kızının bütün masrafları Halis'in ödüyor olmasına ses çıkarmamasının ardında başka bir hesabı olduğunu düşünüyor, ama ne olduğunu bir türlü kestiremiyordu. Yukarıda Allah vardı; Halis'in de en ufak bir imasını, serzenişini duymamış, onun tüm bunları canı gönülden isteyerek yaptığını bizzat gözleriyle görmüştü. Yaptığı masraftan ziyade bu tavrı etkilemişti Sabahat Hanım'ı. En azından Halis'in Bergen'i gerçekten sevdiğine ikna olmuştı. Her ne kadar tamamen güvenmiyorsa da Halis'e, biraz daha yakın davranıyordu bu yüzden. Bu yakınlığın en çok Bergen'i sevindirdiğinin de farkındaydı. Çok iyi biliyordu; çocukluğundan beri Bergen'e neyi 'yapma' dese, onu yapardı inadına. Belki bu tavrı, Bergen'in Halis ısrarından vazgeçmesine de yardımcı olurdu, kim bilir?

Bir süre Bergen'e görünmese iyi ederdi. Hiç gereği yokken, mutfak raflarındaki tabakları indirmeye başladı bu yüzden. Rafları silip tabakları tekrar yerleştirerek zaman geçirirdi hiç olmazsa.

Bergen öylece kalmıştı oturduğu yerde. Boş gözlerle bakıyor, düşünemiyordu bile. Niye hiçbir şey istediği gibi olmuyordu? Çok fazla bir şey istemiyordu ki hayattan... Huzur istiyordu sadece, mutluluk istiyordu. Karşısına her defasında yeni engeller çıkmasından, her defasında tökezlemekten yorulmuştu artık. Bu genç yaşında yorulmuştu.

Başını çevirdi. Pencereden sokağa baktı. Ne kadar boştu sokak. İki ay öncesine kadar Allah'ın her günü bir olayın olduğu mahallede çıt çıkmıyordu artık. Herkes evine kapanmıştı. Şehir adeta bir ölüm sessizliği yaşıyordu. Dün gece pavyon dönüşü apartmana girerlerken alt dairede kalan öğrencilerin evlerinden pijamalarıyla alınıp askeri bir araçla götürüldüklerine şahit olmuşlardı. Ortalık çok karıştı. Zaten darbeden sonra bir aya yakın kapalı kalmıştı pavyon. Açıldığından beri de eski tadı yoktu. Sokağa çıkma yasağı başlamadan kapatmak zorunda oldukları için erkenden bitiyordu program. Kendisinden sonraki birkaç solisti işten çıkarmıştı patron. Allah'tan ona dokunmamıştı. Yine de müşteri az oluyordu. Yevmiyesi neredeyse yarı yarıya azalmıştı bir aydır.

Herkeste bir tedirginlik vardı. "Oh iyi oldu, memlekete huzur geldi," diyenler çoğunluktaydı çevresinde, ama evlere apan-sız baskın yapan askerlerin kimi ne zaman, nereye götüreceği belli değildi. Bir yandan sağ-sol çatışmasının bitmesinin, sokaklarda olayların durulmasının rahatı yaşanırken, bir yandan herkes bir sebepten suçlanıp, sorguya alınmanın, tutuklanmanın, daha da kötüsü mahkûm olmanın korkusunu duyuyordu. Darbeden önce siyasi olaylara karışmayan neredeyse yok gibiydi çünkü. Oturduğunuz mahalle, elinizde tuttuğunuz gazete bile taraf olmanıza yetiyordu. Bergen siyasetle hiç ilgisi olmamasına rağmen sokakta dolaşmaya korkar olmuştu darbeden sonra. Pav-yona gidip gelmek dışında neredeyse hiç dışarı çıkmıyorlardı. Sokaklarda anarşi varken bir kaza kurşununa kurban gitmekten korkmamıştı oysa hiç. "Allah herkesin ömrünü önceden biçmiş zaten," der, gözü kapalı girerdi herkesin girmekten korktuğu yollara, sokaklara. Ama şimdi durum başkaydı. Askerler ülkeyi

savaş alanına çevirenleri tek tek bulup cezalandırmaya ant içmiş gibiydiler ve Bergen kurunun yanında yanan yaşlardan olmak-tan, durduk yere anarşist damgası yemekten çekiniyordu.

Askerlerin pavyonu bastıkları gün ömründen ömür gitmişti Bergen'in. Tam da sahnede şarkı söylüyorken bir anda müziği durdurmuşlar, ışıkları yaktırmışlardı. Pavyondaki herkes gibi o da polis baskınlarına alışıkta aslında. Genellikle zührevi hastalıklar hastanesinde biterdi pavyonda çalışan kadınlar için bu baskınların sonu. Bergen de nasibini almıştı birkaç kez bu onur kırıcı muayenelerden. Üstelik çalışma ruhsatı denilen, ama aslında hayat kadınlarının aldığı vesikalardan bir farkı olmayan izni elinde olduğu halde. Ama asker baskınıyla ilk kez karşılaşıyorlardı. Neyse ki sadece kimlik kontrolü yapıp gitmişti askerler. Kimliği yanında olmayan birkaç müşteriyi götürmüşlerdi sadece.

Salona çevirdi gözlerini tekrar. Canı acıyarak baktı etrafındaki mobilyalara, odanın daha boyası solmamış duvarlarına. Yangından sonra karşılaştıkları o virane, Halis'in çabalarıyla eskisinden de güzel, çiçek gibi bir eve dönüşmüştü kısacık bir zamanda. Şimdi bu evde nereye baksa, her yerde Halis'in izi vardı. Şu koltuklarda, vitrinde, yerdeki marleylerde, tavandaki avizede... Her şeyi Halis almış, yaptırmış, mobilyaları dükkân dükkân dolaşıp birlikte seçmişlerdi. Annesi onlara bırakmıştı her şeyi. Sanki evleniyorlarmış da, kendi evlerini döşüyorlarmış gibi hissetmişti Bergen o günlerde. Çok ama çok mutlu olmuştu. Adana'da oturduğu o evi, o evin eşyalarını hatırlamak bile istemiyordu. Bu ev gerçek anlamda onların eviydi artık. Evet, Halis'in izi her yerdeydi. Bir tek o yoktu.

Biraz daha sabredeceklerdi. Halis boşanınca önlerinde hiçbir engel kalmayacağını düşünmüştü hep. Belki de her şey yeni

başlayacaktı. Bir yanda Halis'e karşı yumuşamış olsa da, onunla yeniden evlenmek istediğini söylemeye hâlâ çekindiği annesi, bir tarafta asla vazgeçmek istemediği sahne, öte yanda onun evinin kadını olmasını isteyen, deli gibi sevdiği Halis. Boşanma kararından sonra içine düşeceği bu karmaşanın üstesinden nasıl geleceğini düşünüp, kalbini karartmak istemiyordu şimdiden. Sanki Halis boşandığı gün hayatına bir sihirli değnek dokunacak, her şey kendiliğinden yoluna girecek ve hiç kimse üzülmeyecekti. Bunun böyle olmayacağını çok iyi bilse de buna inanmak istiyordu.

Darbe Halis'in işlerini de kötü etkilemişti. Bir hayli sıkıntıdaydı bir süredir. Bergen annesinden gizli para göndermişti daha bir hafta önce. Vicdan azabı duyuyordu. O günlerde Halis'in evi yaktığı şüphesi o kadar karıştırmıştı ki aklını, onun evi yaptırıp sonra da dayayıp döşemesine hiç itiraz etmemişti. Eğer sahidensiyse, bu da onun cezasıydı. Yakmamışsa da, bunu kesin olarak bilse, iki kat mutlu olacaktı Bergen. Hem sandığı kadar kötü bir adamı sevmediği için hem de aynı adamın onun mutlu olması için gösterdiği insanüstü çabaya şahit olduğu için. Ama bilemiyordu işte gerçeği. Galiba hiçbir zaman da bilemeyecekti. Bildiği tek şey vardı: Evi yeniden yaşanır hale getirdikleri o bir ay boyunca hiç yaşamadığı kadar güzel günler yaşamıştı. Galiba insanların mutlu olması için büyük felaketlerden geçmeleri gerekiyordu. Yani en azından o günlerde öyle düşünmüştü. Ama ne çare, büyük mutlulukların da beraberinde yeni felaketler getirdiğini unutmuştu o sarhoşlukla. Tam hayatını yoluna koymuşken, çalıştığı pavyondan memnunken, yaşadıkları evi eskisinden daha çok seviyorken, dört gözle Halis'in boşanmasını beklemeğe başlamışken, 12 Eylül sabahı darbeye uyanmışlardı. Bu sefer

değişen onun değil, ülkenin kaderiydi. Ama ülkede yaşayan herkes gibi onu da, onları da derinden etkileyecekti.

Vicdan azabı bu yüzdendi Bergen'in. Eve dünyanın parasını harcamıştı Halis. O güne dek tomar tomar para kazanan adam, o para kazandığı iş her ne ise, darbeden sonra onu yapamaz hale gelmişti. Bu yüzden kendini ona borçlu hissetmiş, para göndermek istemişti Bergen. "Şayet bu ev için bunca parayı harcamamış olsa, bu zor günlerde bir kenarda birikmiş olurdu," diye düşünmekten alıkoyamıyordu kendini çünkü. Halis itiraz bile etmemişti teklifine. Durumu o denli kötüydü demek ki. Bir de nafaka işi çıkmıştı şimdi. Boşandığı karısına nafaka ödeyecekti her ay. Onu da söylemişti Halis telefonda iki cümleyle. Para nasılsa bir şekilde bulunur, ödenirdi belki, ama önlerinde duran bir yılı gün be gün yaşamaktan başka çareleri, çözümleri yoktu. Bu bir yıllık yasak, her ne için konulduysa, en çok Bergen'e verilmiş bir ceza oluvermişti bir anda. Kim bilir, belki de boşandığı karısının ahıydı bu. İnanırdı böyle şeylere. Korkardı da ah almaktan. Ama onun bu işte bir suçu, günahı yoktu ki. Evli olduğunu başından bilse, her şey böyle olur biter, bu noktaya varır mıydı?

İlk andaki şoku biraz atlatmış, bu fikre yavaş yavaş kendini alıştırmaya başlamıştı bile. En azından bir yıl daha sahneye çıkmaya, şarkı söylemeye devam edecekti. Hem kim bilir, belki böylesi daha iyi olur, bu süre zarfında önündeki problemler çözüldü. Ne demişti annesi? "Gün ola harman ola." Sahi annesi tıklar tıklar ne yapıyordu bir saattir mutfakta? Oturduğu koltukta doğruldu. Mutfığa doğru seslendi:

"Sabahat Hanım, kapatamadın mı çayın altını? Yardıma geleyim mi?"

1981

OCAK 1981, ANKARA

Saatlerdir kesik olan elektrikler nihayet gelmişti. İlk iş mumları söndürmüş, sonra televizyonu açmıştı Bergen. Sabahat Hanım derin bir "Ohh" çekip, "Çok şükür," dedikten sonra hemen mutfağa seğırtmiş, gündüzden aldığı meyveleri ve çerezi tabaklara koyup salondaki sehpanın üzerini donatmıştı. Anne kız karanlıkta girmişlerdi yeni yıla. En azından gecenin kalan kısmında uykuları gelene kadar yılbaşı havasında geçirsinler istiyordu. Geçen sene cenaze nedeniyle kutlayamamışlardı yılbaşını. Oysa çok severdi Sabahat Hanım yılbaşı gecelerini. Evliliğinin ilk yıllarında her yılbaşı bir gazinoya giderlerdi kocasıyla. Eş dost, akraba, şen şakrak girerdi her yeni yıla. Ankara'ya geldikleri ilk yıllarda da Bergen'le birlikte mütevazı yeni

yıl kutlamaları yaparlardı. Bergen pek de önemsemez, anlam veremezdi annesinin yeni yıl telaşına. Gazinolarda çalışmaya başladıktan sonra da zaten yılbaşı demek, daha fazla iş demekti sadece. Birden fazla yerde sahneye çıktığı oluyordu yılbaşı gecelerinde. İlk kez bu sene sadece çalıştığı pavyonda, her zamanki saatinde sahneye çıkmıştı. Erkenden eve dönmüşlerdi böylece. Gece on ikiden sonra sokağa çıkma yasağı vardı çünkü ve pavyon erken kapanacak, herkes yeni yıla ister istemez evinde girecekti.

Eve geldiklerinde bütün mahallenin karanlıkta olduğunu görünce sinirleri bozulmuştu Sabahat Hanım'ın. Enerji darboğazı nedeniyle sürekli elektrikler kesiliyordu zaten, bazen sular da ak mıyordu günlerce. Buna neredeyse alışmaya başlamışlardı, ama yılbaşı gecesi karanlıkta kalmak canını sıkıyordu. Bergen'in aklındaysa Halis vardı hâlâ. Pavyonun telefonundan aramıştı Bergen sahneye çıkmadan biraz önce. Yeni yılını kutlamıştı. "Keşke gelseydin ben oraya," demişti sonra. Sesi kötü gelmişti. Efkârlandırmıştı Bergen'i. Ama kış o kadar kötü geçiyordu ki, gelmeye kalkarsa yollarda kalacağından korkmuştu Bergen. Bu sefer de böyle olsundu. Nasılsa geçen yılbaşını birlikte geçirmişlerdi. Nasılsa bundan sonra bütün yeni yıllara birlikte gireceklerdi. Yine de Halis'in sesindeki burukluğu hissedince canı sıkılmıştı Bergen'in. Hatta bu yüzden biraz da sevinmişti elektriklerin kesik olmasına. Erkenden yatar, uyurlardı. Annesinin kutlama hevesi kursağında kalırdı gerçi o zaman da. Ona da kıyamıyordu bir taraftan. Kadıncağız gündüz çarşıya çıkmış, kendince yılbaşı alışverişi yapmıştı. Televizyondaki yılbaşı programı da çok güzeldi, gazetede görmüştü. Anlata anlata bitiremiyordu Bergen'e. Dansöz bile çıkacaktı televizyona bu gece.

Oturduğu yerden boş boş bakıyordu siyah beyaz ekrana Bergen. Annesi mutfaktan taşıya taşıya bitirememişti tabakları.

"Kim yiyecek bu saatte bu kadar şeyi? Âlemsin Sabahat Hanım," diye takıldı annesine.

"Aşk olsun Belgin. Yılda bir gece... Sabaha kadar yolu var."

"Yahu bize her gece çalgı çengi zaten," diye güldü Bergen. Tam o sırada fark etti televizyon ekranındaki tanıdık yüzü. Aniden fırladı oturduğu yerden. Ses düğmesini sonuna kadar çevirdi. Sesi de tanımıştı. Evet, bu oydu!

"Aaaa!"

Sabahat Hanım neredeyse elindeki tabağı düşürüyordu.

"Bu o kız değil mi? İzmir'deki?"

"O vallahi, baksana sesine. Nerede duysam tanırım. Vay bel! Televizyonda nasıl güzel görünüyor insan."

"Sus da dinleyelim."

Soluksuz kaldılar oldukları yerde. Şarkı bittiğinde Bergen acı acı gülümsüyordu. Televizyonun sesini kıstı. Az önce duyduğu şarkıyı mırıldanmaya başladı.

"Kim bilir, kim bilir Biliyorum ben bu parçayı. Sahnede de söylüyordu. Güzel parça."

"Ne zaman meşhur oldu bu kız da televizyona çıkardılar hemen? Allah Allah!"

"Olmuş işte, baksana. Televizyona öyle her önüne geleni çıkarırlar mı?"

"Yok yok, var bunda bir iş. Kolay mı o kadar? Sen de çalıştın aynı pavyonda üç hafta. Seni görmediler de onu mu gördüler?"

"Aman anne... Bu kız senelerdir çalışıyordu orada. Anlatmadı mı kaç kere, 'Emel Hanım geldi, Zeki Bey geldi, o geldi bu geldi beni dinlemeye,' diye. Belli ki birinden biri tutmuş

elinden. İyi kız hem. Temiz kız. İyi olmuş. Allah bahtını açık etsin."

"Bilemem. Benim gözüm o kocasını hiç tutmıyordu."

"Yahu nelere dikkat ediyorsun anne? Adamın yüzünü görsem tanımam. Bir kere mi ne gördüm. Sen nasıl hemen notunu verdin?"

"Veririm ben. Bak hazır meşhur da oldu. Şimdi o koca bunun başına bela. Annem dediği dersin. Hemen kocaya koşun siz, aman geç kalmayın."

Dönüp dolaşıp Halis'e gelmişti laf yine. Bergen annesinin bu konudaki maharetini takdir etmiyor değildi. İzmir'deki pavyonda aynı kadroda çalışıp, aynı kulisi paylaştıkları, o biraz saf ama çok iyi niyetli Roman kızının yılbaşı gecesi televizyona çıkmış olması mutlu etmişti onu. Annesiyle hiç tartışmaya niyeti yoktu şu anda. Bir kez televizyona çıktın mı geri dönüşü yoktu artık. Yarın herkes onu konuşacaktı kesin. Roman kızı yırtmıştı.

"Tövbe Yarabbi. Kara kuru da bir kız," dedi Sabahat Hanım hayıflanarak.

"Nerde sendeki güzellik, nerde bu? İşte çirkin şansı olacak insanda."

"Geç bunları geç. Taş gibi söylüyor kız. Hem nesi varmış? Gayet güzel görünüyordu. Kıskanma Sabahat Hanım!"

"Delinin zoruna bak. Ben ne kıskanacağım? Sen kıskan asıl. Kıskan da biraz hırsın olsun. Aklın fikrin Halis'te... Yazık ediyorsun şu sesine, şu güzelliğine. Bak Allah 'yürü ya kulum' demiş kıza."

"Olacağı varsa olur anacığım, sen içini ferah tut. Hem sabaha kadar başımın etini yiyeceksen böyle ben gidip yatayım. Sen oturur yersin bunları."

"Aman sana laf söyleyende kabahat. Sen önce bir elimi öp, bir yeni yılını kutla bakayım."

Bergen tutamadı kendini. Tutup omuzlarından sarılıverdi annesine. Gülüyordu bir yandan da. Uçup gitmişti akşamki burukluğu, hüznü. Damarına daha çok basmak istedi annesinin.

"Bu sene böyle olsun. Seneye damadınla birlikte öperiz artık elini."

Sabahat Hanım kendisinden beklenmeyecek bir çeviklikle çıkardı ayağındaki terliklerden birini. Rastgele vurmaya başladı kızının kollarına, sırtına. Bergen bir yandan gülüyor, bir yandan da terlik darbelerinden kendini korumaya, kaçmaya çalışıyordu. Sabah saatlerinde duran kar yine yağmaya başlamıştı dışarıda. Üst kattaki komşuların neşeli gürültüleri Bergen'in şaka yollu haykırıışlarına, Sabahat Hanım'ın azarlarına karışıyordu. Sehpanın üzerinde duran yeni soyulmuş mandalina, portakal ve elmaların kokusu çocukluğunun kış gecelerini, çocukluğunu geri getirmişti sanki. Bir an kaçırmaktan vazgeçti, çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi durdu. Beş yaşında ya var ya yoktu şimdi.

"Anne, mısır da patlatalım mı?"

NİSAN 1981, ADANA

Başını yastıktan kaldırdığında ensesine saplanan ağrıyla irkildi. Yüzünü ekşitti. Külçe gibiydi tüm vücudu. Gözlerini ovuşturdu. Perdenin aralığından sızan güneşe bakılırsa çoktan öğlen olmuştu. Sızıp kaldığında saatin kaç olduğunu hatırlamıyordu. Etrafa bakındı. Gecenin izleri olduğu gibi duruyordu

odada. Devrilen sandalye, etrafa saçılmış kıyafetler, öfkeyle kıldığı parfüm şişeleri... Odanın içindeki ağır havayı ancak o zaman fark etti. O kadar çok sigara içmişti ki dün gece, değil koku almak, nefes almakta bile zorlanıyordu şu anda. Zar zor doğruldu yattığı yerden, pencereyi açtı. Dışarıdan sıcak hava doldu içeriye. Adana'da nisan demek yaz demekti. Temiz hava iyi geldi biraz. Gerindi, cam kırıklarına basmamaya çalışarak yatak odasının açıldığı koridora çıktı. Evde hiç ses çıkmıyordu. Demek ki eve dönmemişti Halis. Ayaklarının ucuna basarak geldi salonun kapısına. İçeriye göz attı. Kimse yoktu. Mutfığa seğırtti. Duvarda asılı ecza dolabını açtı. Bulduğu ilk ağrı kesiciyi paketinden çıkarıp susuz yuttu.

Niye böyle olmuştu? Her şey bu kadar güzel gidiyorken neden girmişlerdi yine birbirlerine? Nasıl böyle kaybetmişlerdi yine kendilerini? Halis neredeydi acaba? Gece kapıyı çekip gitmişti. O giderken ağlıyordu Bergen. Saatlerce ağlamıştı. Sonra yine içmişti. Sonra uyuyakalmıştı sabaha karşı.

Oysa daha dün bu saatlerde ne kadar mutluydu. Uzun süre sonra ilk kez bir hafta çalışmayacaktı. Fırsattan istifade Adana'ya, Halis'in yanına gelmişti. Hem hasret giderecek hem de tatil yapacaktı. Bir hafta önceden başlamıştı hazırlıklara. Annesinin bütün itirazlarına rağmen biletini bile önceden almıştı. Ne zamandır görüşemiyorlardı çünkü. Halis maddi durumu kötü olduğu için çıkıp gelemiyordu ha deyince. Zaten gelse de rahat edemiyorlardı Ankara'da. Halis'in evlerinde kalmasını istemiyordu annesi. Otelde kalıyordu mecburen. Ama şimdi bir hafta, tıpkı eski günlerdeki gibi baş başa olacaklardı.

Halis bir arkadaşıyla kalıyordu tuttuğu evde. Arkadaşını da bir haftalığına göndermişti evden. Küçük bir evdi, doğru düz-

gün eşyası da yoktu, ama umurunda değildi Bergen'in. Çok özlemişti. Tek derdi, sevdiği adamla bir süre birlikte olabilmektir. Üst üste gelen kötü olaylardan çok yorulmuştu. Bazen 100 yaşında hissediyordu kendini. Feraye geliyordu aklına o zamanlarda. "Ben 100 yıl yaşadım," derdi hep Feraye. Onu şimdi anlıyordu. Kim bilir şimdi nerede, ne yapıyordu? İki senedir hiç haber alamamıştı ondan. Arayıp sormak da gelmemişti içinden zaten. Halis'in yalanını bildiği halde ona söylememesine, üstüne üstlük sahte nikâha şahit olmasına çok kızmış, kırılmıştı. Halis'i çoktan bağışladığı halde Feraye'yi affedemiyordu bir türlü.

Halis almıştı onu otobüs garından. Sonra eve gelmişler, akşama kadar evden çıkmamışlar, uzun uzun konuşup özlem gidermişlerdi. İçki de içmişlerdi biraz. Çakırkeyif olmuşlardı hatta. Sonra akşam yemeği için dışarı çıkmışlardı. Halis çıkmak istememişti aslında. Belli ki parası olmadığı için mahcup olmak istemiyordu. Bergen aylardır bir kenara koyduğu üç beş kuruş ne varsa, fırsat buldukça gönderiyordu. Hiç itiraz etmiyordu Halis. Sadece parayı aldıktan sonra telefon açıp teşekkür ediyor, "Ne gerek vardı?" diyordu. Fazla da uzamıyordu zaten bu para konusu. Bergen Halis'i bu konuda utandırmaktan çok çekiniyordu.

Halis neden sonra dışarıda yemek yemeyi kabul etmişti. Güle oynaya hazırlanmış, kol kola girip yola düşmüşlerdi. Arabayı aylar önce sattığını da o zaman söylemişti Halis. Ona aldığı arabayı.

"Canın sağ olsun," demişti Bergen. "Durumun düzelince yine alırsın," diye teselli etmişti.

Gittikleri lokanta, Adana'nın en meşhur kebabçılarından biriydi. Birlikte yaşadıkları o günlerde, yemek yemek için en sık gittikleri yerdi burası. Bergen hasret kalmıştı şöyle doya doya bir Adana kebabı yemeye. O kadar aç ve iştahlı görünüyordu ki, lokantanın pahalı olması nedeniyle girmek istemeyen Halis sesini çıkaramamıştı. Ne var ki kursaklarında kalmıştı kebablar.

Yeni gelmişti yemekler sofraya. Bergen tuvalete gidip gelmiş, tam oturmak üzereyken Halis gülerek, "Şimdi ben ellerimi yıkamadım diye bir ton laf edersin. Sen demeden gideyim de yıkayayım bari," demiş, gülerek masadan kalmış, tuvalete gitmişti. Tam o sırada lokantanın kapısından giren ve oturacak yer bulmak için bakınan iki adamdan biri, tanıdık birini görmüş gibi onların oturduğu masaya doğru yürümüş, yüzünde pis bir sırıtışla elini Bergen'e doğru uzatmıştı.

"Bergen?"

Bergen adama boş gözlerle bakmış, belli belirsiz gülümseyerek elini nezaketen uzatıp, adamın elini sıkmak zorunda kalmıştı.

"Nerelerdesin sen yahu?"

Bergen'in soran gözlerle baktığını gören adam hiç istifini bozmadan aynı laubalilikle devam etmişti.

"Hatırlamadın mı beni? Aşk olsun. Kuyubaşı Gazinosu'nda söylüyordun ya sen. Kaç kere geldik seni dinlemeye. En önde otururduk. Şampanya açtırırdık. Kaç kere teşekkür ettin sah-neden. Kulise çok haber gönderirdim sana, ama hiç cevap vermedin. Vallahi senden sonra o gazinoya senin gibi şarkı söyleyen gelmedi. Sordum ettim, 'Ankara'ya gitti,' dediler. Ne oldu? Geri mi döndün? Kuyubaşı'nda mısın yine? Neredeysen bilelim de oraya gelelim seni dinlemeye."

Bergen tam ağzını açmak üzereyken yanlarında bitiveren Halis'i görmüştü. Barut fıçısı gibiydi Halis. Gözlerinden ateş çıkıyordu.

"N'oluyor hemşerim?" diye efelenmişti Halis adama. Adam bir anda neye uğradığını şaşırmış, çaresiz gözlerle Bergen'e bakmış, ağzında bir şeyler gevelemiş, ama yine de suratına yumruğu yemekten kaçamamıştı.

Bir anda karışmıştı sonra lokanta. Adam yere düşmüş, masa devrilmiş, büyük bir gürültü kopmuştu. Adamın lokantaya beraber girdiği arkadaşı koşturarak gelmişti yanlarına. Tam o da Halis'e yumruk atmak üzereydi ki, garsonlar girmişti araya. İtiş kakış bir süre devam etmiş, sonra Halis Bergen'i kolundan tuttuğu gibi, adeta sürükleyerek çıkarmıştı lokantadan. Adamların peşlerinden gelmelerine garsonlar engel olmuştu. Bergen avazı çıktığı kadar bağııyordu o sırada.

"Halis, ne yapıyorsun? Halis dursana! Kolumu acıtıyorsun, bırak beni!"

Bindikleri takside başlamıştı Halis ona bağırmaya.

"Namusunla oturamıyorsun değil mi evinde? Ne halt var elin heriflerinin karşısına geçip şarkı söylüyorsun? Böyle bel-lerler işte seni! Hoşuna mı gitti? Söyle bakayım hoşuna mı gitti adam sana asılınca? Kaç kişi asılıyor ulan? Kaç tane var böyle adam?"

"Halis manyak manyak konuşma! Sen benim namusumdan şüphe edecek adam mısın? Bırak beni, dönüyorum ben Ankara'ya. Şoför bey çeksene sen şurada sağa!"

Bir bardak su aldı mutfaktan. Salona geçti. Camları açtı ardına kadar. Odanın tek mobilyası olan divana attı kendini. Bir yudum su içti. Koluna baktı. Mosmor olmuştu.

Eve girene kadar kolunu bırakmamıştı Halis. İçeri girer girmez de Bergen'i şimdi üzerine uzandığı divana doğru savurmuş, küfretmeye, bağırmaya başlamıştı.

"Çıkmayacaksın ulan sahneye mahneye. Sen beni katil mi edeceksin? Elin şerefsiz heriflerine meze etmem ulan seni!"

Böyle zamanlarda kanı deli akmaya başlıyor, dilini tutamıyordu Bergen. Hep öyle oluyordu. Yine öyle olmuştu.

"Bana ne lan elin şerefsiz herifinden. Ben ona cilve mi yapmışım, koynuna mı girmişim? Kendi kendine gelin güvey olmuşsa bana ne!"

Uzamış gitmişti sonra tartışma... Küfürler, bağırışlar, öfke, isyan, evin içinde koşturmaları, itiş kakış, suratına yediği tokatlar, Bergen'in Halis'in odasında ne var ne yoksa kırıp döküşü... Bir an sakinleşir gibi oluyor, ağlıyor, susuyor, alçak sesle konuşmaya başlıyorlar, sonra birinden biri bir laf ediyor, ikisi de tekrar deliriyordu.

Gecenin o saatinde kapıları çalınmıştı sonra. Karşı komşu karakola haber vermiş, kapıya iki polis memuru dayanmıştı. Halis onları içeri buyur ettiğinde Bergen banyoya girip yüzünü yıkamış, sonra ikisi birlikte polis memurlarını kötü bir şey olmadığına ikna etmeye çalışmışlardı. Adamlar bunun bir aile kavgası olduğu anlayınca uzatmadan çekip gitmişlerdi zaten. Ortalık durulunca mutfaktan bir şişe rakı alıp getirmişti Halis. Oturup hiç konuşmadan karşılıklı içmişlerdi.

Sonrası net değildi Bergen'in hafızasında. Belli belirsiz hatırlıyordu sevişmelerini. Ve daha terleri bile kurumamış, divanda öylece koyun koyuna yatıyorlarken söylediklerini...

"Olmayacak bu böyle Halis. Olmuyor işte. Ben seni çok seviyorum, ama olmuyor. Sen hâlâ benim senden başkasına

bakmayacağımı anlamıyorsun. Olmuyor kömür gözlüm. Canım acımıyor sen vurduğunda benim. Kalbim acıyor kalbim. Sen bana nasıl kıyıyorsun? Asıl sen beni sevmiyorsun!"

Hiç cevap vermemiş, sadece ağlamaya başlamıştı Halis. Gözyaşları birbirine karışmıştı. Sonra birdenbire kalkmış, üstünü giyinmiş, Bergen daha ne olduğunu anlamadan, kapıyı çarpıp gitmişti. Peşinden gitmeyi bir an düşünmüş, sonra vazgeçmişti Bergen. Kalan rakıyı dikmişti kafasına. Sabah olunca ilk iş valizini toplayıp gidecekti bu şehirden. Bir daha asla geri dönmeyecek, Halis'in yüzünü görmeyecekti. Halis'in odasına gitmiş, başını yastığına gömmüş, onun kokusunu içine çeke çeke, ağlaya ağlaya uyuyakalmıştı.

Peki gidebilecek miydi sahiden? Buna cesareti var mıydı? "Daha önce nasıl gittiysem, yine öyle giderim," diye geçirdi içinden. Halis gelmeden bir an önce toparlanmalıydı. Uzandığı yerden doğruldu. Bir an başı döndü aniden kalkınca. Başındaki ağrı içtiği ilaca rağmen geçmemişti hâlâ. Mutfağa gitti. Bir ilaç daha attı ağzına. Elindeki suyu dikti kafasına. Harareti vardı. Dudakları acıyordu. Halis'in öfkeli ve hoyrat öpüşleri geldi sonra aklına. Teni tenine değdiğinde hissettiği sıcaklık geldi. Ağlamamak için zor tuttu kendini. Bir ağlamaya başlarsa, arkası gelirdi.

Hangi erkek sevdiği kadına sırnaşan bir adam görünce sinirlenmezdi ki? Niye bu kadar kızmıştı Halis'e? Niye alttan alamamış, niye yine öfkesine kapılıp her lafına karşılık vermişti? Peki bu hep böyle mi olacaktı? Bu kıskançlıktan öte bir şeydi. Deliriyordu Halis böyle anlarda. Şuurunu kaybediyordu. Buna ömür boyu dayanabilir miydi? Toplayamıyordu kafasını bir türlü.

Bir gün önce Halis'in odasında askılara astığı elbiselerini aceleyle toplayıp valize tıktı. Sonra çantasını açtı. Kendisine yol parası ayırdıktan sonra cüzdanında kalan bütün parayı çıkarıp yatağın üzerine bıraktı. Duvarda asılı sırları dökülmüş küçük aynada yüzüne baktı. Saçlarını topladı. Üzerindeki kırış kırış olmuş elbiseye çekidüzen verdi. Tam valizi eline almış odadan çıkıyordu ki, evin kapısının açıldığını duydu.

NİSAN 1981, ANKARA

"Abi bana karışmayın artık yeter! Benim mutlu olmaya hakkım yok mu? Niye çok görüyorsunuz?"

Telefonun öbür ucundaki oğlunun neler söylediğini duymıyordu Sabahat Hanım. Ama tahmin ediyordu az çok. Bergen köpürmüştü yine. Köpürsündü! Hak etmişti bu azarı.

"Tamam abi tamam. Daha fazla uzatmaya gerek yok. Yok bilin madem siz kardeşinizi. Farz edin ki öldü Belgin. Aramayın sormayın, olsun bitsin. Hadi eyvallah!"

Ahizeyi öfkeyle çarparak yerine koydu Bergen. Muhittin abisinin yüzüne kapatmıştı telefonu. Sabahat Hanım çekinerek bakıyordu kızının yüzüne.

"Sen söyledin değil mi anne?"

"Ben söyledim tabii. Ne yapacaktım, saklayacak mıydım?"

"Basıp gideceğim buralardan, o olacak. Ne istiyorsunuz bizden Allah aşkına? Ne alıp veremediğiniz var şu adamlar?"

"Bergen, benim tepemi attırma! Bu Halis evliyken sana sahte nikâh kıymadı mı? Seni dövmedi mi kaç kere? Bana hâlâ Ha-

lis'i mi savunuyorsun? Sen nasıl gidip kimsenin haberi olmadan nişanlanırsın? Ailenin hiç mi değeri yok senin gözünde? Benim hiç mi değerim yok?"

"Kaç kere söyleyeceğim anne? Ben Adana'ya nişan yapacağız diye gitmedim!"

"Tabii. Adam uyanık. Oldubittiye getirdi. A benim saf kızım!"

"Anne yeter! Yeter ama yeter!"

Öfkeyle odasına attı kendini. Eli ayağı titriyordu sinirden. Kapıyı çarparak kapattı. Anahtarı çevirdi. Bir sigara yaktı sonra. Üst üste birkaç nefes çekti sigarasından. Haklıydı annesi. Ama haklı olması böyle davranmasını gerektirmiyordu. Sevincini kursağında bırakmıştı Bergen'in. Yetmezmiş gibi bir de ta Mersin'lere telefon açıp, abileri, ablalarını üzerine salmıştı. Hepsi birden isyan ediyordu şimdi onun aileden habersiz nişanlanmasına.

Yalan söylemiyordu ki. Aklının ucundan bile geçmiyordu Adana'ya giderken nişanlanmak. Üstelik daha Halis'in evlenme yasağı bitmemişti. Kavga ettikleri o günün sabahı, tam valizini hazırlamış evden çıkıyorken Halis çıkıp gelmiş, hiçbir şey olmamış gibi sarılmıştı ona. O kadar karmakarışık ki o anda, ister istemez karşı koyamamıştı.

"Gel konuşalım madem azıcık," demişti. Niyeti salim kafayla son sözlerini söylemek, kavgasız gürültüsüz vedalaşmaktı. Ama Halis fırsat vermemişti onun ağzını açmasına. Salona geçer geçmez cebinden çıkardığı kırmızı kadife kaplı küçük kutuyu açmış, Bergen bir çift altın yüzüğün ışıltısına öylece bakakalmıştı.

"Benimle nişanlanır mısın Bergen?" demişti sonra Halis, o çok sevdiği sakın ve huzurlu ses tonuyla. Dün gece hiç olmamış gibi. Hiçbir şey hatırlamıyormuş gibi.

"Ama..." diyebilmişti sadece. Gerisini getirememişti. Halis yüzükleri kutudan çıkarmış, küçük olanı Bergen'in parmağına takıvermişti oracıkta.

"Biraz büyük mü geldi? Bilemedim ölçüsünü. Gider küçültürüz."

O kadar doğal bir şey yapıyormuş gibiydi ki, şaşırıp kalmıştı Bergen. Sanki bunu önceden kararlaştırmışlardı. Sanki sabah evden yüzük almaya çıkmıştı. Kim bilir... Belki de aniden çıkıp gitmesi bundandı. Ya da o da Bergen gibi düşünüp taşınmış, onun gitmesini engellemek için aklına bu gelmişti. Ne fark ederdi ki? Bergen onun her şeye rağmen samimi olduğunu biliyordu. Annesinin düşündüğü gibi bir kurnazlık değildi bu. Halis ne yapıyorsa onu sevdiği için yapıyordu. Dün akşamki fırtına da bu yüzden kopmamış mıydı? Başka bir erkeğin ona kur yapması delirtmişti Halis'i. Çünkü o Bergen'i kendisinden başkasına yâr etmezdi. Tıpkı Bergen'in ondan başkasını sevmeyeceğini düşünmesi gibi...

Hiçbir şey söyleyememişti Bergen. Sarılmışlardı sadece. Uzun uzun. Sonra birkaç damla sevinç gözyaşı. O gece dışarıda bir gazinoda Halis'in arkadaşlarıyla beraber yaptıkları kutlama... Ve ardından her biri birbirinden mutlu geçecek altı koca gün. Her fırsatta bir parmağındaki yüzüğe bir sevdiği adamın gülen yüzüne bakıp, kalbinin sevinçle dolduğu rüya gibi günler. Kavgasız, gürültüsüz, huzurlu... Ta ki Ankara'ya dönene kadar.

Sabahat Hanım Bergen'in parmağındaki yüzüğü görür görmez kopmuştu kıyamet evde. Daha Halis'in evlenme yasağı bile bitmemişti. Aceleleri neydi? Neden kendi başlarına yüzük takmışlardı? Bu Halis yine neyin peşindeydi?

Bir sürü saçma sapan soru, bir sürü şüphe... Bir tebrik bile etmeden sayıp dökmüştü annesi. Bunun böyle olacağını bildiğinden Ankara'ya dönene kadar saklamıştı nişanlandıklarını. Annesinin böyle bir tepki vereceğini az çok kestiriyordu. O da isterdi, en azından aile içinde nişanlanmayı. Güzel bir nişan elbisesi giyseydi mesela. Mor renkli, etekleri kabarık bir elbise... Saçlarını topuz yaptırsaydı. Alnına dökülen iki buklesi olsaydı... Ablalarıyla birlikte gitselerdi kuaföre. Akşama kadar güle oynaya, neşeli bir telaşla hazırlansalardı nişan için. Pastaneden kilolarca kurabiye alınsa, limonatalar yapılsaydı. Yüzüklerinin kurdelesini aile büyüğü olarak İsmet eniştesi kesseydi sonra. Sırf nişan için gelmiş olsalardı Hollanda'dan. Yeğenlerini, dünyalar güzeli Esra'sını da getirselerd. Bir de bu eklenseydi sevinçlerine, heyecanlarına. Almanya'dan da Aynur'la Mukadder gelirdi. İzin alabilirler miydi bilmiyordu. Alamazlarsa da yaza yaparlardı nişanı. Bütün aile bir arada olurdu.

İşte bu yüzden hak veriyordu annesine bir yandan. Ama nasıl anlatırdı ki büyük bir kavga sonrasında, ayrılığın eşiğinden dönüp, hiç hesapta yokken nişanlandıklarını... Annesi onun bu nişanı önceden planlayıp Adana'ya gittiğine inanıyordu. Halis'in onu yine kandırdığına inanıyordu. Muhittin abisi bu kadar sert çıktığına göre telefonda, ona da aynı şeyleri söylemişti mutlaka. Ne dese inandıramayacaktı hiçbirini.

Sabahat Hanım'ın sesi çıkmıyordu. İki gündür yaptığı gibi kapısının önüne gelip açması için zorlamıyordu. Kızının fazla

üstüne gittiğini anlamıştı demek. Bunu düşünmek bile rahatlatıyordu Bergen'i. Keşke tam şu anda Halis arasaydı. Sesini duymaya o kadar ihtiyacı vardı ki. Dün konuştuklarında birazcık bahsedebilmişti annesinin tepkisinden. Halis, "Üzülme, anadır niha-yetinde. Biraz kızar, sonra affeder," demişti. Onun hep böyle kısacık cümleleri vardı. O kısacık cümlelerle her defasında su serpiyordu yüreğine. Hayatta hiçbir şey Bergen'i bu kadar rahatlatmıyordu.

Odadaki formika komodinin çekmecesini açtı, defterini çıkardı. Kalemle kâğıtla pek arası yoktu. Ama babasının öldüğü gün, hayatındaki önemli günleri defterine not düşmeye karar vermişti. Hayatın nasıl insanın elinden kayıp giden, tutulamayan bir şey olduğunu fark ettiği için belki de. Yaşadığı her ne ise, onu bir kâğıdın üzerinde sabitlemek, hep hatırdaki tutmak, hiç unutmamak için...

Defterin ilk sayfasını açtı. Sadece bir satır vardı. "29 Aralık 1979 babam vefat etti." Çekmeceyi karıştırdı. Eline geçirdiği kurşun kalemle bir alt satıra şunları yazdı: "19 Nisan 1981 nişanlandım (pazar günü)."

TEMMUZ 1981, ANKARA

O kadar uzundu ki gelinliğinin eteği, geriye dönüp baktığında ucunu göremiyordu. Ama çok hafifti yine de. Rahatça yürüyebiliyordu Halis'in kolunda. Tül duvağının altından kaçamak bir bakış attı Halis'e. Ne güzel ışıldıyordu kömür gözleri. Siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ne kadar yakışmıştı esmer tenine. Nasıl da mutluydu.

Nikâh masası çok uzaklarındaydı nedense. Kırmızı bir halının üzerinde ağır ağır yürüyorlardı masaya ulaşmak için. Onlar yürüdükçe kırmızı halının etrafında sağlı sollu dizilmiş insanlar alkışlıyor, üzerlerine durmaksızın konfeti atıyorlardı. Ren-gârenk konfetiler ışıltılarla uçuşuyor, ayaklarına dökülüyordu sonra. Her yer göz alabildiğine çiçek doluydu. Kırmızı, beyaz, turuncu, sarı, bordo kır çiçekleri..

Nikâh masasına yaklaştıkça tanıdık yüzleri seçmeye başladı. Hepsi oradaydı işte, bütün ailesi. Aynur, Cemile, Mukadder, Hatice, Mehmet ve Muhittin. Bütün kardeşler... İsmet eniştesi, yeğenleri Deniz, Mehtap ve ablasının kucağında Esra bebek... Ve Sabahat Hanım. Hepsi en güzel kıyafetlerini giymiş, gülerek bakıyorlardı onlara. Kimse kızgın ya da kırgın değildi artık. Bütün sorunlar çözülmüş, herkes onların aşkına saygı duymuş, evlenmelerini kabul etmişti. Ve nihayet evleniyorlardı işte.

Onlar masaya doğru yaklaştıkça alkış sesleri de artıyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu Bergen'in. Halis'in kolundan aldığı destek de olmasa, oracıkta düşüp bayılabilirdi. Marş gibi, tuhaf bir müzik çalıyordu fonda. Bergen sevmemişti çalan müziği. Ama şu an itiraz edecek durumda değildi. Kocaman, her yanı çiçeklerle süslü nikâh masasının önüne gelince durdular. Bir acayip giyinmişti nikâh memuru. Sırtında sarı-kırmızı renkli, etekleri yerlerde sürünen koca bir pelerin, başında üstü parlak taşlarla süslenmiş taç gibi bir şey vardı. Elinde pirinç bir asa tutuyor, nedense hiç gülmeden, soğuk ve ciddi bir ifadeyle bakıyordu Bergen ve Halis'e. Nikâh masasının etrafında oturacak bir sandalye yoktu. Demek ki ayakta kıyacaktı nikâhı. O kadar mutluydu ki Bergen, bu ayrıntılar umurunda bile değildi şu anda.

Durmaksızın, deliler gibi alkışlıyordu kalabalık. Anlamadığı bir şeyler söylüyor, tezahürat yapıyorlardı bir yandan da. Nikâh memuru adeta mumyalanmış gibi öylece duruyor, nedense bir türlü başlatmıyordu nikâhı.

Neden sonra fark etti babasını. Gözlerine inanamadı. Abalarının arkasına adeta saklanmış gibiydi. Herkesin aksine alkışlamıyor, gülmüyordu ama. Çok solgun görünüyordu. Yatağında cansız bir şekilde yataarken gördüğü gibiydi tıpkı. Kımıldamıyordu, ölüydü. Ama gözleri açıktı. Bergen ani bir hareketle sıyrıldı Halis'in kolundan. Babasına doğru yürüdü. İnsanlar onun bu hareketini görmemiş gibiydi. Hâlâ alkışlamaya, ısıklık çalmaya devam ediyorlardı. Elini uzattı. Tam dokunacaktı ki babasına, annesinin sesini duydu.

"Belgin! Belgin hadi!"

Gözlerini araladı. Etrafa manasız gözlerle baktı. Salondaki kanepede uyuyakalmıştı. Sabahat Hanım başında dikilmiş, onu uyandırmaya çalışıyordu.

"Hadi kalk, bu saatte ne uykusu bu böyle? Geç kalacağız."

"Rüya görmüşüm," dedi yerinden doğrulurken. Ter içinde kalmıştı. Evin bütün pencereleri açıktı oysa. Ankara'nın Temmuz sıcağında, akşam çökmüş olmasına rağmen dal kıpırdamıyordu dışarıda.

"Hayırdır, ne gördün?" dedi Sabahat Hanım bir yandan televizyonu kapatırken.

"Acayip acayip şeyler," diye geçiştirdi Bergen.

"Düğünün sonunu kaçırдын," dedi Sabahat Hanım.

O anda hatırladı Bergen, televizyonda "asrın düğünü"nü seyrederken uyuyakaldığını. İngiliz krallığının varisi Prens Charles'la Lady Diana'nın aylardır konuşulan düğün töreni bu-

gün yapılmıştı. Bu masal gibi geçen töreni gösteriyordu televizyon akşam haberlerinde. Elinde olmadan güldü Bergen. O tezahüratların, alkış seslerinin, marş gibi müziğin, papaz gibi giyinmiş nikâh memurunun, uzun etekli gelinliğinin ve kırmızı halının nereden rüyasına girdiğini anlamıştı şimdi. Ama rüya bile olsa, gelinliği çok güzeldi. Varsın etekleri Lady Diana'nınki kadar uzun olmasındı. Sonra içi acıdı birden. Hepsineyse de, Halis'le evlenmesini alkışlayarak, gülerek karşılayan ailesinin görüntüsü nasıl da sahici gibi gelmişti ona. Nasıl da inanmak istiyordu günün birinde sahiden böyle olabileceğini.

"N'oldu, evlendiler mi bari?" diye takıldı annesine.

"Yok, boşandılar!" diye tersledi Sabahat Hanım kızını. "Az daha oyalanırsan gazino da seni boşayacak."

Duvarda asılı saate baktı. Hiç bu saate kalmazdı normalde. Biraz daha oyalanırsa gazinoya sahiden geç kalacaklardı. Telaşla kalktı. Annesi çoktan çantasını koluna takmış, kapının önüne dikilmişti bile.

"Anne, olmazsa sen git, beni bekleme. Bu gece de sen çıkıverirsin sahneye. Benden önce hazırsın maşallah!"

Sabahat Hanım Bergen'in bu şakasına gülmek yerine, kaşlarını çatı. Bergen koridordaki aynada üstünü başını düzeltti. Dün gece eve girdiğinde bıraktığı yerde duran makyaj çantasını eline aldı.

"İyi peki, gidelim madem," dedi.

1982

OCAK 1982, ADANA

Ne kadar suratsız, ne kadar mutsuz olurdu oysa sabahları. Öğlene kadar kendine gelemez, ilk sigarasını yakmadan ağzını bıçak açmazdı. Bu sabah öyle değildi ama. Gece neredeyse hiç uyumamış olmalarına rağmen, güneş doğarken açmıştı gözlerini. Kalbinin ritmi hâlâ normale dönmemişti; hızlı atıyordu gecedan beri. Yüreği ağzındaydı sevinçten ve heyecandan. Usulca kalktı yataktan. Yarı beline kadar kaymış yorganı düzeltip Halis'in üzerine güzelce örttü. Gülümseyerek baktı sevdiği adama.

Yatak odasının kapısını sessizce kapatıp salona geçti. Ocak ayı olmasına rağmen hava çok soğuk değildi Adana'da. Yine de evin gecedan kalma soğukunu kırmak için sobayı yakmaya

karar verdi. Kahverengi boyalı gaz sobasını biraz uğraştıktan sonra yakmayı becerdi. Salona şöyle bir baktı. Etrafa saçılmış kıyafetleri toplardı. Pek fazla eşya yoktu içeride, ama yine de olan da gözüne güzel gözüksün istiyordu bu sabah. Güzel bir kahvaltı hazırlayacaktı şimdi. Sonra Halis'i öperek uyandıracaktı. Uykusu ağırdı, kolay uyanmazdı. Nasılsa rahat rahat kurardı sofrayı.

Birden aniden aklına bir şey gelmiş gibi aranmaya başladı. Aradığını bulması uzun sürmedi. Antredeydi çantası. Gece kapıdan girerken portmantonun üzerine bırakmıştı demek ki. Çantayı açtı, içeri karıştırdı. Defteri eline geliverdi kolayca. Salona gitti tekrar. Masanın üzerindeki kâsenin içinde birkaç tükenmez kalem duruyordu. Birini aldı, oturdu. Defterinin uzun süredir açmadığı o ilk sayfasını açtı özenle. Üçüncü satıra gülümseyerek şunları yazdı: "9 Ocak 1982 Cumartesi günü evlendim."

Uzun uzun baktı yazdığı satıra. Sayfayı şöyle bir okşadı sonra. Kalktı. Defteri tekrar çantasına koydu. Artık kocasına kahvaltı hazırlayabilirdi.

Nasıl da apar topar olup bitmişti her şey. Demek ki böyle olması gerekiyordu. Bergen'in hayatında uzun uzun planlamalara, hesap yapmalara yer yoktu. Çünkü o, tamamen duygularıyla hareket ediyordu. Kalbi ona ne emrederse, gözünü kırpmadan onu yapıyordu. O yüzden işi gücü bırakıp çıkıp gelmemiş miydi Adana'ya? Hem de tam yılbaşı öncesinde, işlerin en iyi olduğu zamanda. Bir gece tak etmişti canına. Sıkılmıştı. Halis'i çok özlemişti. O günlerde işlerini yoluna koymuştu Halis. Bir ortağı vardı, birlikte bir işlere girmişlerdi. Fena da gitmiyor olmalıydı ki Bergen'e artık para göndermesine gerek kalmadığını söylemişti. Kozan'da yeni bir ev tutmuştu. Ama bu defa da işi gücü

olduğundan gelemiyordu Ankara'ya. Neredeyse iki ay olmuştu yüzünü görmeyeli. Zaten Bergen de bu son çalıştığı gazinodan hiç memnun değildi. Bir bahane arıyordu işi bırakmak için. Eskisi gibi korkmuyordu artık işsiz kalmaktan. Ankara'da iyi kötü tanınır olmuştu, hangi gazinonun kapısını çalsa iş bulurdu nasılsa. Biraz mola vermek istiyordu ve yeni yılı Adana'da, Halis'in yanında geçirmek hiç de fena bir fikir değildi. Halis de istiyordu zaten gelmesini. Telefonda habire sıkıştırıp duruyordu onu.

Sabahat Hanım yine söylene söylene bir hal olmuş, neden sonra ona da yılbaşını Mersin'de geçirme fikri cazip gelince, Bergen'in Adana'ya gitmesine izin vermişti. Ana kız bu yeni yıla ayrı gireceklerdi belki, ama bir yıl önce Bergen'in şaka yolu sarf ettiği, "Seneye elini damadınla birlikte öperiz," sözü Sabahat Hanım'ın aklından hiç çıkmadığı için, en azından bunun gerçekleşmemiş olması bile bir avuntuydu yaşlı kadına. Hem Mersin'deki çocuklarını da çok özlemişti. Bergen ne kadar olsa yoruyordu onu. O da biraz kafa dinlerdi fırsattan istifade.

Bergen içten içe de kırgındı Halis'e. Mahkemenin yasağı bitmiş, ama nedense Halis'in ağzından henüz evlilik sözü çıkmamıştı. Bergen parmağındaki yüzüğe her baktığında bu nişanlılığın daha ne kadar süreceğini düşünüp içleniyordu. Üstelik bir de bir önceki çalıştığı yerin patronuyla parmağındaki yüzük yüzünden kavga etmişti. Adam sahneye çıkarken yüzüğünü takmamasını söylemişti Bergen'e. "Müşteriler bilmesin senin nişanlı olduğunu," demişti bir de utanmadan. Bergen deliye dönmüştü bunu duyunca. Az kaldı adamın üzerine yürüyordu. O gece eşyalarını toplayıp ayrılmıştı zaten gazinodan. Üstüne üstlük gazino patronuna hak veren annesinin dırdırını günlerce dinleme pahasına.

Bir taraftan çok seviyordu şarkı söylemeyi, sahnede olmayı, bir taraftan da yanında hep Halis olsun istiyordu. Ama bu ikisinin birlikte olması mümkün değildi. Halis geçen sene yaşanan o olaydan sonra artık Bergen'in sahne hayatıyla ilgili en ufak bir şey duymaya, dinlemeye tahammül edemez olmuştu. Bu konu yokmuş, Bergen hiç sahneye çıkmıyormuş gibi davranıyorlardı her defasında. İkisinin dünyasında Bergen'in şarkıcı olduğu gerçeği yoktu. Ve Bergen günün birinde, "Sahneyi bıraktım," diyene kadar Halis'le aralarındaki bu görünmez yalan perdesinin kalkmayacağını farkındaydı. Bunu ne zamana kadar erteleyeceğini de bilmiyordu. Belki de bu yüzden bekliyor, evlilikten söz açmıyordu Halis.

On beş günlüğüne gelmişti Adana'ya. Halis'in Kozan'da kiralamış olduğu evde kalacaklardı birlikte. Yeni yapılmış bir binaydı, geniş ve ferah bir apartman dairesiydi burası. Tek kusuru, henüz fazla taşınan olmadığı için kaloriferlerin yanmıyor olmasıydı. Onu da salona bir gaz sobası kurarak halletmişti Halis. Zaten fazla soba yakmaya da gerek kalmıyor, pek de soğuk olmuyordu. Halis, "Sobayı yakayım mı?" dediğinde, gülerek cilve yapıyordu Bergen ona, "Sen varken sobayı ne yapayım," diye. Sonra sarılıyor, öylece kalıyorlardı uzun uzun. Bu defa başka bir uyum vardı aralarında. Daha öncekiler gibi değildi. Nedenini bilmiyordu Bergen, ama Halis'i çok daha fazla yakın hissediyordu kendine bu kez. Belki de olacakları sezinlemişti, kim bilir?

Darbeden sonra birlikte belediye başkanlığını da yürütmeye başlayan ilçe kaymakamı, Halis'in ahbabıydı. Ve nasıl yapmışsa yapmış, Kozan Belediyesi'nin meclis üyesi oluvermişti Halis bu sayede. Bergen bir türlü hayal edemiyordu onu meclis üyesi olarak, şaka gibi geliyordu. Hatta lafı açıldığında alaya

alıyor, kızdırıyordu onu. Halis'in de bu işi çok ciddiye aldığı söylenemezdi. Ama itibarlı bir paye olduğu kesindi.

Dün gece Halis'in iki arkadaşı ve onlardan birisinin karısıyla yemek yemişler, geç saatlere kadar gülüp eğlenmişlerdi. Sohbet Halis'in arkadaşının evinde devam etmiş, kahve içmek için gittikleri evde, ev sahibinin açtığı rakı şişesine kimse itiraz etmemiş, kafalar iyiden iyiye dumanlanmıştı. Laf dönüp dolaşıp ikisine gelmişti sonra. Bergen içkiyi biraz fazla kaçırınca içinde nicedir sakladığı sıkıntısı su yüzüne çıkıvermişti. Nasıl o noktaya geldiklerini hatırlamıyordu, ama bir anda bir iddiaya tutuşmuşlardı.

"Sen söyle bakayım bana, sahneyi mi daha çok seviyorsun, beni mi?"

"Seni seviyorum be adam, bilmiyor musun?"

"Bu gece seni nikâhıma alırsam, sahneyi bırakacağım diye söz verir misin?"

"Bu gece? Nasıl olacak o iş?"

"Sen söz verir misin vermez misin, onu söyle."

"Ha verdim diyelim. Bu saatte nasıl nikâhına alacaksın? İmam mı çağıracaksın, tövbe estağfurullah! Güldürme beni!"

"Hayır, resmi nikâh kıyacağım!"

Arkadaşları gülerek onları izliyor, bu konuşmanın nereye varacağını anlamaya çalışıyordu. Bergen'in sarhoşluktan dili dolaşıyor, yine de cevap yetiştirmekten geri kalmıyordu.

"Kaç ay oldu kaç ay Sen bir kere, 'Hadi Bergen, evlenelim artık,' dedin mi? Demedin. Ben sordum mu? Sormadım. Niye? Sormam çünkü. Sen adam olup karşıma dikilecektin benim. Sen ne yaptın? İşim var dedin, gücüm var dedin. Ben meclise girdim dedin. Ben sana bir şey söyleyeyim mi? Sen meclise girmişsin ne fayda? Adam olamamışsın adam!"

Halis başka zaman olsa kızacağı bu cümleleri her nedense yüzünde tuhaf bir gülüşle, neredeyse ciddiye almaz bir tavırla dinliyordu.

"Geç bunları Bergen Hanım geç. Lafı dolandırma! Ben sana bir soru sordum."

"Ne sordun?"

"Sahneyi bırakacak mısın?"

"Bırakacağım lan! Tamam. Bu gece bas nikâhı, ben de bir daha sahneye çıkarsam en adiyim. Ama bak bu gece dedim, yarın marın değil."

"E tamam, ben ne dedim? Bu gece."

"Öyle kolaydı çünkü. Halis efendi, ben bir daha sahte nikâhlara kanmam! O bir kere olur! Bak sen benim gözüme..."

Parmağıyla gözünü işaret ediyor, sonra tehdit edercesine Halis'e doğru sallıyordu. İkisi de sarhoştü.

"Sahte mahte değil. Adam gibi nikâh... Yarın da evlilik cüzdanını teslim edeceğim sana!"

"Ohooo, bitmez bu muhabbet. Halis, hadi götürelim sizi evinize," diye araya girmişti arkadaşı. Bir yandan da karısına işaret etmişti. "Sen kahveleri pişir artık. Rakının dibini bulduk zaten."

"Dur! Otur sen de!" diye çıkmıştı Halis.

"Önce meselemizi halledelim."

"Git Allah'ını seversen Halis! Sapıttın sen gece gece."

Bergen'in bu sözü, konu açıldığından beri gülüp duran Halis'i sinirlendirmiş, Bergen Halis'in şaka yapmadığını o an anlamıştı.

"Kızım sen sahneyi bırakacak mısın? Adam gibi söz ver bana."

"Bırakacağım dedim ya! Söz ulan söz. Hadi bas nikâhı nasıl basacaksan."

Halis aniden çevik bir hareketle kalkıvermişti oturduğu yerden. Sanki az önce sarhoşluktan konuşmakta zorlanan o değildi.

"Şeref, al arabanın anahtarlarını, gel benimle."

"Dur oğlum! Nereye gideceksin bu saatte?"

"Beraber gideceğiz. Erdoğan'ın evine!"

"Saçmalama Halis, otur oturduğun yerde!"

Bergen, Halis'in sarhoşlukla yine olmadık bir işe kalkıştığını düşünmüş, ama oturduğu yerden çıkmaktan başka bir şey yapamamıştı. Ayağa kalkarsa oturduğu koltuğa gerisingeri yığılacağını biliyor, başı fıldır fıldır dönüyordu. Zaten arkadaşları çoktan tutmuşlardı kolundan Halis'in.

"Oğlum bu saatte Belediye Başkanı uyandırılır mı? Öyle pat diye nikâh kıyılır mı? Ne yapıyorsun sen?"

Halis'in duracağı yoktu.

"Ver o zaman anahtarları bana. Ben kendim giderim!"

Ondan sonra yaşananlar sisli bir perdenin ardında gibiydi Bergen için. Halis'i engelleyemeyeceklerini anlayınca hep beraber arabaya doluşup Belediye Başkanı Erdoğan Bey'in evine gitmeleri, adamın çok doğal bir durummuş gibi uykusundan uyanıp onları karşılamasını, karısının yaptığı kahveleri içerken sohbet etmelerini... Erdoğan Bey'in Halis'le samimiyetini, Bergen'e gösterdiği ilgiyi, Halis'in arkadaşlarının şaşkın bakışlarını ve sonra salondaki yemek masasında kıyılan sembolik nikâhı... Ne nikâh masası vardı, ne nikâh defteri. Ama koskoca belediye başkanı, üstelik aynı zamanda da kaymakamdı nikâhı kıyan. Sahte olacak değildi ya! Zaten kapıdan çıkarlarken adam, "Yarın öğleden sonra uğrarsınız, ben o zamana kadar işlemlerinizi yaptırırım, gelir imzalarınızı atar, evlilik cüzdanınızı alırsınız," demişti.

İçtikleri acı kahvenin de etkisiyle biraz ayılmaya başladıklarında, eve dönerken kafasına dank etmişti Bergen'in tüm olup bitenler. Filmlerde görse inanmaz, saçma bulurdu. Ama olmuştu. Belediye başkanı, saat gece yarısını geçmişken kapısına dayanan Bergen ve Halis'e yıldırım nikâhı kıymıştı. Bir rüya görmüş gibiydi Bergen. Neyse ki bu defa kötü bir rüya, bir kâbus değildi gördüğü. Hayatının en mutlu anını böyle yaşayacağını söyleseler, güler geçerdi herhalde.

Mutfağa girdi, buzdolabını açtı. Dolaptan peynir, zeytin, yumurta çıkardı. Hâlâ inanamıyordu. Sahiden evli miydi şimdi? Dün gece sağ parmağından çıkarıp sol parmağına taktığı yüzüğüne baktı. Güldü.

ŞUBAT 1982, ROTTERDAM

"Gözünü sevdiğimin, rakı gibi içki var mı yahu? Şuna bak şuna, aslan sütü dememişler boşuna," diyerek kadehini havaya kaldırdı İsmet. "Hadi kayınço, baldız... Şerefimize!"

Bergen ve Halis önlerinde duran rakı kadehlerini alıp tokuşturdular İsmet'in kadehiyle.

"Vallahi gümrükten geçmez diye korkumuzdan bir şişe getirebildik enişte. Bilseydik, iki üç şişe alırdık," dedi Bergen, kadehinden bir yudum aldıktan sonra.

"Canınız sağ olsun, bu meret yalnız başına içilmez zaten. Birlikte içiyoruz işte!"

"Elimizle getirdiğimizi ağzımızla götürüyoruz," diyerek güldü Halis.

"O nasıl laf öyle? Sizle içmeyeceğiz de kiminle içeceğiz?"

Oturduğu yerden dönüp, salonun kapısına doğru baktı. "Uyumadı galiba bizim kız. Gelemedi Cemile."

"Ben bir bakayım mı?" dedi Bergen.

"Yok yok otur sen, uyutunca gelir nasılsa."

"Bunun da akli fikri Esra'da," dedi Halis. Gülüyordu Bergen'e şefkatle bakarak. "Dakika saydı uçakta... Esra'ya kavuşacağım diye öldü öldü dirildi..."

"Ne yapayım Halis? Allah Allah! Hepsini özledim bir kere. Deniz'i de Mehtap'ı da, ablamı, eniştemi de."

Bergen'in şaka yollu kızması Halis ve İsmet'i daha da neşelendirdi.

"Damat Bey, kızdırma benim baldızımı," dedi İsmet kahkahalar atarak. Tam o sırada salonun kapısı açıldı. Cemile saçları dağılmış bir halde girdi içeri.

"Uyudu nihayet. Evde misafir var ya, ondan sapıttı. Yoksa uyurdu bu saatte çoktan."

"Canım benim," dedi Bergen.

Ne kadar mutluydu. Hayatta en sevdiği şeydi ailesiyle bir arada olmak. Bir de Halis vardı yanında şimdi üstelik.

Ablası telefonda sitem etmişti kimseden habersiz, apar topar evlendiği için. Sonra da birdenbire, "Hadi kalkın Hollanda'ya gelin," demişti. "Hem balayı olur size hem de görmüş oluruz. Özledik vallahi."

Bergen sevinçten havalara uçmuştu o anda. Hep istemişti ablasının ballandıra ballandıra anlattığı o yerleri görmeyi, ama bir türlü fırsat bulup gidememiş, giderse ona orada kalması için ısrar edeceklerini düşünerek çekinmişti biraz da. Ama tıpkı rüyadaki gibi olmuştu işte her şey. Artık, 'Sahneyi bırak, gel bizimle yaşa,' diye ısrar edemezlerdi. Sahneyi zaten bırakmıştı.

Ve en önemlisi, artık onlarla yaşaması için bir sebep de kalmamıştı. Artık evliydi. Halis de hiç itiraz etmemişti Hollanda'ya gitme fikrine. İşini gücünü ayarlamış, bir hafta içinde hazırlanıp düşmüşlerdi yola. Evin mobilyalarını, mutfak malzemelerini filan alma işlerini Hollanda dönüşüne bırakmışlardı. Nasılsa hepsi hallolurdu yavaş yavaş.

Tıpkı rüyasındaki gibi olmuştu aslında. Habersiz nişanlandığı için kızan abileri ve ablaları, bu defa fazla tepki göstermemiş, kolay kabul etmişlerdi evliliğini. Evlilik cüzdanını aldıklarının ertesi günü atlayıp Mersin'e gitmişlerdi. Yol boyunca Bergen heyecandan ve sıkıntıdan tir tir titremişti. En çok annesine söylemekten korkuyordu evlendiklerini. Kıyamet kopacaktı kesin. Ama dönüşü yoktu artık. En azından evlilik cüzdanı çantasındaydı bu defa.

Kıyamet kopmamıştı, ama epeyce söylenmişti Sabahat Hanım. Biraz da surat asmıştı haliyle. Akşam yemekte bütün aile bir araya gelmişti sonra. Böyle düğünsüz, gelinliksiz, ailesi yanında olmadan evlenmesine herkes kızmıştı kızmasına, ama bir daha sahneye çıkmayacağını söylemesi hepsini rahatlatmıştı bir taraftan da. Zaten herkesin istediği de buydu, Sabahat Hanım hariç.

Annesi Bergen'i bir ara mutfakta sıkıştırmış, "Bana bak, doğruyu söyle, zorla mı nikâh kıydı bu sana?" diye sormuştu.

"Anne anlattık ya içeride. Niye zorla nikâh kıysın? Ne mecburiyetim var?"

"Ne bileyim, sen böyle yapmazdın. Çağırsaydın en azından ben gelirdim. Halis mi istemedi gelmemizi? Kesin o istememiştir, engel oluruz diye korktu tabii."

"Anne saçmalama Allah aşkına. Gece vakti birden oldu diyorum sana. O saatte mi çağıracaktık sizi?"

"Çağırısaydınız, ne var? Sanki Fizan'dayız!"

Bergen gülmüş, sarılmıştı annesine. Biliyordu. Sahneyi bırakması demek, annesinin yıllardır çektiklerinin boşa gitmesi demekti. Bütün çocuklarını Mersin'de bırakıp, küçücük kıızıyla kadın başına hiç bilmediği bir şehirde geçirdiği o günler, bütün o yokluklar, sıkıntılar, gazino kulislerinde geçen geceler... Ve Sabahat Hanım'ın hayattaki tek umudu... Bir gün kızını şöhret olmuş görmek. Plakları kapış kapış satılan, gazino neonlarında ismi en tepeye yazılan, tıpkı o Roman kızı gibi televizyonlara çıkan, ülkede herkesin tanıdığı Bergen... Sabahat Hanım'ın kızı Bergen. Hepsi bir hayal olarak kalacaktı. Annesi bunu yediremiyordu kendine. Hayatı boyunca da yediremeyecekti belki. Bergen razıydı Sabahat Hanım'ın bütün bu kuruntularına, kızgınlıklarına, söylenmelerine. Hepsinin hayal kırıklığından kaynaklandığını biliyordu çünkü.

O gece Bergen'in hiç ummadığı kadar güzel geçmişti. Halis herkesle sohbet etmiş, şakalar yapmış, evlendikleri gecenin ayrıntılarını, Bergen'in şaşkınlığını, sarhoşluklarını filan tekrar tekrar anlatıp masadakileri epeyce güldürmüştü. Sabahat Hanım gidip yattıktan sonra daha da şenlenmişti masa. Kardeşler bir olup annelerini çekiştirmişler, gülmüşlerdi. Her şeyin iyi olacağına o gece yürekten inanmıştı Bergen. Çok acı çekmişti. Gencecik yaşında başına gelmeyen kalmamıştı. Söylediği şarkılarda bulmuştu teselliyi. Hayatta söyleyemediklerini, haykıramadıklarını şarkılarla haykırmıştı. Ama hepsi geride kalacaktı artık. Şimdi mutlu olma zamanıydı.

Masada kadehlerin bir kez daha kalktığını neden sonra fark etti. Cemile de kadehini doldurmuş, onlara eşlik etmeye başlamıştı.

"Hâlâ başın dönüyor mu?" diye sordu ablası Bergen'e biraz alaylı.

"Dönmez mi? Ölüyorum sandım yahu!"

Bu sözüne kahkahalarla güldü masadakiler.

"Bir daha da tövbe çıkmam o kadar yükseğe."

"Rakıdandır rakıdan," dedi Halis.

"Ne rakıdan be! Bir kadeh rakıyla başım döner mi benim? Çıkardınız Allah'ın kulesine beni. Neymiş, manzaraymış. Eksik olsun manzarası!"

"Kule değil Belgin," diye atıldı ablası. "Öromaster!"

"Ben bilmem masteri musteri. Bir de iple iniyorlarmış aşağı. Manyaklık parayla mı?"

Bir kez daha kahkahalar yükseldi. Gün boyu Rotterdam'ı gezmiş, sonra şehrin simgesi sayılan seyir kulesine çıkmışlardı hep beraber. Bergen Rotterdam'ın tuhaf binalarına, anlamsızca geniş yollarına, şehrin orta yerinden akan nehre, nehrin üstündeki acayip köprülere filan bayılmış, ama seyir kulesinden şehri kuşbakışı izleme fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Çocuklar da ısrar edince çıkmışlardı kuleye. Daha asansördeyken içi bir tuhaf olmuş, o kadar mesafeyi nasıl saniyesinde alıp kulenin tepesine geldiklerine akıl erdirememiş, seyir terasına çıktıklarında başlayan baş dönmesi indikten sonra bile durmamıştı. Buzdan yapılmış bir masal şehri gibi görünüyordu Rotterdam. Son yılların en soğuk kışı yaşanıyordu, enişttesi öyle söylemişti. Yine de onları memnun etme çabasıyla görmedikleri yer kalmasın diye gezdirip durmuşlardı bütün gün. Bergen ablasıyla, çocuklarla birlikte olmaktan zaten yeterince mutluydu. Şehri de görmeyi istemişti, ama kuleden indikten sonra "eve dönelim" diye tutturmuş, yemeği dışarıda yeme fikrini kabul etmemişti.

Bir an bir sessizlik oldu.

"Çok özlemişim be abla," dedi Bergen. "İyi ki gelmişiz."

Gülümsedi Cemile. Dünden beri, her fırsatta fark ettirmeden izliyordu kardeşini. Halis'in ona nasıl davrandığını, aralarında nasıl bir ilişki olduğunu anlamaya çalışıyordu. Daha önce yaptıklarından dolayı temkinliydi Halis'e karşı. O da annesi gibi düşünüyor, evlilik meselesinin böyle apar topar olmasına, Bergen'in ailesine haber vermeden evlenmesine bir anlam veremiyor, işin içinde bir bit yeniği arıyordu. Kocasına da söylemişti aklındaki şüpheyi. Ama geldiklerinden beri Halis hem onlara hem de Bergen'e karşı o kadar iyiydi ki, o kadar gerçek gibi anlatıyorlardı ki o tuhaf evlilik hikâyelerini, bir taraftan da kendi kendine kuruntu yaptığını düşünmeden edemiyordu Cemile. Diğer kardeşleri gibi onun da en çok sevindiği şey, Bergen'in o berbat gazinolardan, o ne idüğü belirsiz gece hayatından uzaklaşacak olmasıydı. Kaç yaş küçüktü kendisinden kardeşi. Ama bazen bakışlarında uzun yıllar yaşamış, yaşamaktan yorulmuş, tükenmiş insanların yorgunluğunu görüyor, korkuyordu. Neyse ki şimdi mutlu görünüyordu. Hele ki Esra'yla o kadar güzel vakit geçiriyor, onu o kadar çok seviyordu ki, Cemile Bergen'in kucığına Esra gibi bir bebeğin ne çok yakışacağını, onu ne çok mutlu edeceğini düşünmüştü ister istemez. Kim bilir? Belki çocuk da doğururdu vakit kaybetmeden.

"Hadi bir şarkı söyle," dedi Cemile. Çocukken bütün kardeşler bir olur, şarkı söyletirlerdi Bergen'e. O da yarım yamalak ezberlediği türküleri, şarkıları söyler, eğlendirirdi hepsini. Elinde ütü kordonu, üzerinde etekleri yerlerde sürünen annesinin elbisesiyle, koltuğun tepesinde bağıra çağıra şarkılar söyleyen küçük kız geldi Cemile'nin gözlerine. Ne çabuk büyümüştü! Ne çabuk büyümüşlerdi böyle! Şimdi kendisinin de koca koca kızları vardı.

Bergen çekingen gözlerle Halis'e baktı. Halis gülümseyerek, "Patlat bir tane," dedi. Bergen rahatladı bunu duyunca. Eniştesi kalktı, bir köşede kendi kendine çalışıp duran televizyonu kapattı.

"Çocuklar uyanmasın sonra," dedi Bergen tedirgin.

"Yok, uyuduktan sonra hayatta uyanmazlar. Senin sesin ninni gibi gelir onlara," diye cevapladı Cemile.

"Durun bir dakika," dedi eniştesi sonra. Televizyonun üzerinde durduğu dolabın kapağını açtı. İçinden tuhaf bir alet çıkardı. Kurcalamaya başladı. Onlara doğru tuttu sonra.

"O nedir yahu?" diye sordu Bergen.

"Kamera. Bu anı ölümsüzleştirelim," dedi gülerek İsmet.

"Ay utanırım ben, kameraya söyleyemem," diye atıldı Bergen. Yıllarca sahnede tanımadığı insanların karşısında şarkı söyleyen o değildi sanki. Halis gürültülü bir kahkaha patlattı.

"Sen mi utanacaksın? Sen assolist değil misin yahu? Assolist utanır mı?"

"Halis kafana geçireceğim şimdi bardağı da rakıya yazık olacak!"

Gülüştüler. Kamera kayıttaydı. Bergen bir an durdu, hafifçe öksürüp gırtlakını temizledi. Şarkıya başladı.

"Şikâyetim var kaderden yana, bir avuç kül oldum ben yana yana."

MAYIS 1982, MERSİN

"Allah'ım ya onu kavuştur bana ya da bir an önce al kollarına."

Ağlıyordu bir yandan. Bir yandan içiyordu. Plak döndükçe çalan her şarkı daha çok canını yakıyordu. Ama bu şarkının

anısı çok başkaydı. Çok değil, iki ay önce bu şarkıyı söylediği o geceyi hatırlıyor, o söylerken Halis'in masanın altından elini tutuşu aklına geliyordu. Utanmıştı belli ki eniştesinden. O mahcup adam Halis miydi sahiden? O Halis'se, bu kimdi peki? Şu an içeride, hiçbir şey olmamış gibi uyuyan adam kimdi?

Sabah olacaktı neredeyse. Gözünü bile kırpmamıştı bu saate kadar. Düşünüyor, taşınıyor, işin içinden çıkamıyordu bir türlü. Aklına türlü türlü şeyler geliyordu. Açsa pencereyi mesela, bırakıverse kendini aşağıya... Gün ağarınca bulurlardı ölüsünü. "Vah vah, neden ölmek istedi acaba?" diye sorardı konu komşu birbirine. Dedikodular başlardı sonra... "Adana'dan yeni gelmişlerdi daha. Kızın annesi, ailesi Mersin'de diye buraya taşınmak istemiş. Adamın işi de Kozan'daymış. Gidip geliyormuş. Hayır, yalnız da değildi kız burada. Annesi var, abileri, ablaları var. Gidip geliyorlardı, görüyordum apartmana girip çıkarlarken. Niye bunalıma girdi ki bu durup dururken? Genç yaşında canına kıyması için ne sebep vardı acaba? Adam Kozan'da dost filan mı tuttu acaba? Onu mu yediremedi kendine? Ne kadardır evliymişler ki? Eskiden pavyonlarda şarkı söylüyormuş bu. Fatma'ya kocası söylemiş. Kocasını da başka bir yerden duymuş. Artık ne yaptıysa bilinmez. Günahı boynuna. Belki de adamın kabahati yoktur. Bu bir haltlar karıştırdıysa, adam da öğrendiyse... Pavyon kadınından hayır mı gelir? Ama ben duyuyordum bunları, kavga gürültü eksik olmuyordu evde. Neyse... Allah günahlarını affetsin. Pek de gençti!"

Ya annesi? Ya abileri, ablaları? Hepsi onun mutlu olduğunu düşünüyordu. Kozan'daki evi dayayıp döşemişlerdi ne güzel. Her şey Bergen'in zevkine göre alınmıştı. Ama ters giden bir şeyler vardı. Bir türlü sevememişti Bergen orayı. Sıkılıyordu.

Birlikte yaşamaya başladıktan kısa bir süre sonra Halis yine eski hayatına dönmüştü. Sık sık arkadaşlarıyla birlikte dışarıya çıkıyor, eve geç vakit dönüyordu. Sanki evde Bergen yoktu. Ya da vardı da, evin bir eşyasıydı. O kızınca Halis de kızıyor, bütün bu dışarı çıkmalarının iş gereği olduğunu söylüyordu. Onun bir işi vardı. Bergen'in yoktu. Bergen şarkı söylemeyi öz-lüyordu. Ne vardı o da çalışsaydı? Oysa Halis onun değil çalış-mak, sokağa çıkmasını bile istemiyordu. Onu pavyondan tanı-yan birileri çıkacak diye diken üzerindeydi. Bu yersiz kuruntu nedeniyle ikisinin hayatını da zindan ediyordu. Bir gece kavga etmişler, o gecenin sonunda Bergen Halis'e Mersin'e taşınmayı teklif etmişti. En azından orada ailesine yakın olur, zamanını onlarla geçirirdi. Halis birkaç gün düşünmüş, sonra bir akşam gelip Mersin'de ev tuttuğunu söylemişti. Apar topar taşınmış-lardı. Herkes hayret etmişti bu duruma. En çok da Sabahat Hanım. Bergen onlara yakın olmak için taşındıklarını söyleyip durmuş, Kozan'ı sevmediğini anlatmıştı. Yalan da değildi. Ama yalan olan bir şey vardı. Görüldüğü kadar mutlu değildi.

Mersin'e taşındıktan sonra biraz rahatlamıştı. Ama kafasın-daki sorular azalmamıştı hiç. Daha önce de aynı şey olmuştu. Bergen hep evde otursun, ona yemek yapsın, onu beklesin ist-iyordu. Sadece onun olsun. Kimseyi görmesin, kimseyle ko-nuşmasın. Ama o istediği gibi gezsin, tozsun, çalışsın, canı iste-mezse eve de gelmesin. Bergen hiç itiraz etmesin, hep sessizce beklesin. Geldiğinde "neredeydin" diye sormasın, ona kızmasın. O nereye giderse gitsin, Bergen'in onu evde beklediğini bilsin.

Erkekti nihayetinde. Kadınına sahip çıkmak istiyordu. Di-ğer erkeklerden farklı da değildi belki. Ama evlenmeden önce kanatsız bir melek gibi dolaşan adam, onu eve kapattıktan son-

ra birden değişiyordu. Bunu hazmedemiyordu bir türlü Bergen. Halis'in bu dengeyi kuramamasından, onun isteklerini umursamamasından, onu sadece bir kadın olarak görmesinden rahat-sız oluyordu. Kadındı evet. Onu kollayan, koruyan bir erkeğe ihtiyaçı vardı. Ve bu erkeğin Halis'ten başkası olamayacağına artık kesinlikle inanmıştı. Ama insandı da aynı zamanda. Ve Bergen, Halis'in ona insan olarak değer vermediğini düşünme-ye başlamıştı.

Allah'ın her günü görüştükleri, gidip geldikleri halde ne an-nesinin ne de kardeşlerinin haberi vardı yaşadığı sıkıntılardan. Nasıl söylerdi ki? Sormazlar mıydı ona, "Apar topar evlenirken bunları düşünmedin mi" diye! Ne cevap verecekti o zaman? Onların yanında mutluluk oyunu oynuyordu mecburen. Bu oyunu oynamak onu yorsa da, en azından ailesinin yakınların-da olduğunu bilmenin güven duygusuyla rahatlıyordu. Daha önce yaşadıklarına benzer bir şeyler gelirse başına, en azından çalabileceği birden fazla kapı vardı Mersin'de.

Halis iki üç günde bir geliyordu Mersin'e. Çoğunlukla Ko-zan'da kalıyor, işlerini bahane diyordu. Neyse ki Mersin'de olduğu geceler en azından evde oluyordu. Ama bir soğukluk vardı aralarında. En tutkulu sevişmelerinde bile eksik kalan bir şeyler vardı. Bergen ißerlemıřti Halis'e. Bu ilk değildi belki. Ama bu defa şunu kesinlikle anlamıştı: Ne kadar özveri göste-rirse göstersin, Halis değişmeyecekti. O zaman bunca özveri-ye ne gerek vardı?

İki gündür yoktu yine Halis. Sabah Sabahat Hanım uę-ramıştı. Kahvelerini ißerken açı mıştı konuyu Bergen. Nicedir aklındaydı. Korkuyordu. Ama gece geldiğinde Halis'le konu-şabilmek ißer önce annesinin ağzını aramalıydı.

"Anne ben sana bir şey söyleyeceğim, ama kızmayacaksın."

Sabahat Hanım'ın yüzü ciddileşmişti bir anda. Sanki bunu bekliyormuş gibi, lafı ağzından almıştı kızının.

"Ben biliyorum senin ne söyleyeceğini."

Şaşırmıştı Bergen.

"Yapamıyorsun değil mi?"

"Neyi yapamıyorum?"

Bergen zaman kazanmak istiyor, Sabahat Hanım'sa bir an önce konuya girmek istiyordu.

"Sen beni salak mı sanıyorsun Bergen? Ben farkında değil miyim? Sen boşuna mı taşınmak istedin Mersin'e?"

Bergen suçüstü yakalanmış gibi hissetmişti kendini. Daha fazla lafı dolandırmanın anlamı yoktu.

"Anne, ben Halis'e söyleyeceğim bu gece. Bana müsaade etsin. Ben sahneye çıkmak istiyorum."

Sabahat Hanım'ın gözleri parlamıştı bunu duyunca. Kızının ona açılacağını anlamışsa da, bu kadarını tahmin etmemişti belli ki.

"Aklın başına geldi değil mi? Sen evde oturacak kız mısın? Çamaşır, bulaşık senin neyine? Neyse... Açtırma benim ağzımı şimdi! Kabul edecek mi peki? Sen söz vermedin mi bu adama, nikâh kıyarsan sahneye çıkmayacağım diye?"

"Verdim ama..."

"Kabul etmez. Ben azıcık tanıdıysam Halis'i, asla kabul etmez."

"Biliyorum."

"Eeee?"

"Bilmiyorum anne, sana soruyorum işte."

"Bak Belgin. 'İyiyim' dedin, 'mutluyum' dedin, sesimi çıkar-
madım. Benim bu evliliğe başından beri karşı olduğumu bili-

yorsun. İyi adamdır, hoş adamdır, seviyorsundur, orasını bilemem. Ama... Sen adamın donuyla çorabıyla uğraşırken hayat geçiyor be kızım. Bu güzellik, bu gençlik bir daha geri gelmez. O kadar mesafe kat ettik biz seninle. Ana kız el ele verdik, ne sıkıntılar atlattık. Allah'a şükür her şeyin üstesinden de geldik. Ama bu Halis denen adamın üstesinden gelemedim ben. Pes ettim artık. Bak sesim çıkmıyor kaç zamandır. Biliyorum ben, farkındayım. Ama gık demedim. Sen şimdi söylemesen yine demezdim. Ben suçlu oluyorum sonra, nemelazım."

"Anne başlama yine, tamam. Ben seviyorum Halis'i. Ama o başka bu başka. Şarkı söylemeyi de seviyorum."

"O adam seni sahneye mahneye çıkarmaz. Boşuna hayal kurma! Ya adam gibi boşanırsın..."

"Anne ne diyorsun sen?"

"Olacağını söylüyorum. Hep burnunun dikine gidiyorsun. Biraz da anne sözü dinlesen... Şimdiye kadar nerelere gelmiş-tin sen!"

Haklı mıydı annesi? Zaten karışık olan kafasını daha da karıştırmaktan başka bir işe yaramamıştı söyledikleri. Annesi gittikten sonra da düşünmüş, akşama kadar Halis'in geleceği ânı beklemişti. Kararını bu gece verecekti. Söyleyeceklerini Halis'in nasıl karşılayacağına bağlıydı kararı. Ya en azından Mersin'de sahneye çıkmasına izin verecekti ya da...

Kıyamet kopmuştu sonra. Saatlerce tartışmışlardı. Yine bardaklar, tabaklar kırılmış, yine ortalık toz duman olmuş, ama Halis Nuh demiş, peygamber dememişti. Sonra da sabah erken Adana'ya dönmesi gerektiğini söyleyip, gamsızca gidip yatmış, uyumuş, Bergen'i hıçkırıklarıyla baş başa bırakmıştı. Nasıl bu kadar vicdansız olabildiğini aklı almıyordu bir türlü Bergen'in.

Onu ne kadar sevdiğini gözlerinden okuduğu adamın, onun isteklerine bu denli kayıtsız kalabilmesini anlayamıyordu bir türlü. Bu kadar katı, bu kadar keskin olması korkutuyordu Bergen'i. Onu dövmesinden, hırpalamasından korkmuyor, ama bundan çok korkuyordu. Vicdanı olmayan insan her şeyi yapardı gözünü kırpmadan. Ve Bergen her şeye rağmen Halis'in vicdanının olmadığına inanmak istemiyordu.

Bir dikişte bitirdi bardakta kalan viskisini. Gözündeki yaşları sildi. Plak çoktan bitmiş, iğne boşta dönmeye başlamıştı. Dışarı baktı. Gün ağarmıştı. Camı açtı. Yaz geliyordu artık, kokusu duyulur olmaya başlamıştı birkaç gündür. Daha kim bilir kaç yazı koklayacaktı böyle? Önünde uzun, çok uzun yıllar vardı. Hiçbir şey dünyanın sonu değildi belki de. Her doğan gün, yeni bir başlangıçtı. Camdan kendini atmaya hiç niyeti yoktu. Yaşayacaktı. Yaşadığı müddetçe de şarkı söyleyecekti. Buna o anda karar verdi.

HAZİRAN 1982, ANKARA

"Peki bu adam gelmeyecek mi peşinden şimdi?"

"Gelirse gelsin. Geleceği varsa göreceği de var!"

"Bergen yapma böyle. Sen akıllı kızsın. Şuursuz davranıyorsun tatlışkom."

"Ne yapayım Rıfkı? Sen akıl ver madem."

Severdi Rıfkı'yı. Ankara'da çok defa aynı gazinolarda çalışmışlardı. Ona iş ayarladığı da olmuştu Rıfkı'nın. Eli kolu uzun. Gece hayatını iyi bilir, herkesi tanırdı. Acemilik günlerinde az yardım dokunmamıştı Bergen'e. Mersin'den Ankara'ya ka-

çınca da ilk kapısını çaldığı Rıfkı olmuştu. İş bulmalı, sahneye çıkmalıydı. Ama Ankara'da çalışırsa Halis'in gelip onu bulması işten bile değildi. Başka bir şehre gitmek istiyordu. Neresi olursa olsun, yeter ki Halis izini kolayca bulmasıydı.

Halis'in çalışmasına kesinlikle izin vermeyeceğini söylediği o gecenin ertesinde kararını vermiş, iki gün içinde de eşyalarını toplayıp annesiyle birlikte Ankara'nın yolunu tutmuştu. Korkmuyor değildi. Ama korkudan daha güçlü bir duygu vardı içinde. Halis'e ne kadar kararlı olduğunu göstermek istiyordu. Onun kolay lokma olmadığını bilmesini istiyordu. Ona, onun kararlarına saygı duymasını istiyordu. Bunun için gözünü karartmıştı. Ne olacaksa olsun artık.

Rıfkı uzun uzun düşündü. Şüphyle bakıyordu Bergen'in yüzüne. İlk duyduğundan beri karşı çıkmıştı Bergen'in evlenmesine, sahneyi bırakmasına. Ama gönül ferman dinlemiyordu işte. Bunu iyi bilirdi. Kendi hayatı da benzer hikâyelerle doluydu. Kaç kere âşık olup hayatını baştan aşağı değiştirmeye karar vermiş, ne kadar olmayacak insan varsa, gidip onların peşinde koşmuş, her defasında ağlaya sızlaya eski yaşantısına geri dönmüştü. Kadın da olsan erkek de olsan değişmiyordu aslında hiçbir şey. O yüzden farkındaydı. Ne söylese dinlemeyecekti. Halis'ten kurtulmak için değil, onu kendine daha çok bağlamak için kaçtığını şu anda anlaması mümkün değildi Bergen'in.

"Ayol ne diyeyim ben sana? Bende akıl olsa kendi kıcıma sürerdim. Boşanmayı düşünüyor musun peki? Dava filan açacak mısın?"

"Ne münasebet! Ben kocamı seviyorum."

Derin bir iç geçirdi Rıfkı.

"Neyse... En azından bunun farkındasın. Ama illa gidip sahneye çıkacağım diyorsun."

"Rıfkı! Amma tatava yaptın be kardeşim! Sen de mi korkuyorsun Halis'ten, anlamadım ki."

"Ayol ne korkacağım? O benden korksun! Deli karının zoru-
runa bak. Sen yerin dibine de girsen bu herif gelir bulur. Bunu
da bal gibi biliyorsun. Kolundan tuttuğu gibi de Adana'nın yo-
lunu tutarsın!"

"Öyle kolay değil o işler! Onu sen bana bırak. Ne yapacağız
şimdi, onu söyle? Var mı aklında bir yer?"

Rıfkı bir kez daha iç geçirdi.

"İzmir olabilir," dedi. "Bir konuşayım bakayım."

"İşte bu kadar yahu! Kaç saattir anamı ağlattın burada. Şunu
başından söylesene!"

"Bergen, bak bu işler çocuk oyuncuğı değil. Şimdi gidip iki
gün sonra, 'Ben kocamla geri dönüyorum,' dersen bir daha iş
miş bulamayız sana. Bir de Halis manyak zaten. Gelir bir reza-
let çıkarırsa o da ayrı dert."

"Oğlum amma kıvırdın be. Dansöz müsün mübarek? Ben
senin kadar korkmuyorum Halis'ten!"

"Bak şimdi! Ay ne halin varsa gör, uğraşamam senle. Git!
Git de üçün birini al!"

"Koçum benim! Ne güzel de sinirlenirmiş. Ulan bayağı ka-
badayı oldun sen de başımıza!"

"Ay yangın var diye bağıracağım şimdi. Hadi git evine ar-
tık. Misafirim gelecek birazdan. Akşam arayacağım ben seni."

"Misafir mi? Hayırdır inşallah? Yeni mi bu? Bu kaçınıcı lan?"

"Eski yeni sana ne? Namusumun bekçisi misin? Hadi yallah
yallah, anca gidersin!"

Kahkahalarla itişe kakışa kapıya doğru gittiler. Bergen evden çıkarken hâlâ gülüyordu. Apartmanın kapısında yaşlıca bir adamla neredeyse çarpışıyorlardı. Bergen fark edince adama yol verdi, adam gülümseyerek selamladı onu. Rifki'nin bahsettiği misafir bu olmalıydı. Herkesin bir hikâyesi vardı. Herkes kendi hikâyesinin kahramanıyken başkalarının hikâyelerinden şöyle bir geçiyordu. Hiç âdeti değildi sokakta sigara içmek. Ama canı istedi. Çantasından çıkardı, yaktı bir tane. Ağır ağır yürürken bir yandan da düşünüyordu. "İzmir... Gel de bul bakalım Halis Efendi, nasıl bulacaksınız?"

EKİM 1982, İZMİR

"Halis içeride!" dedi telaşla annesine. Kadıncağız sahne gerisinde elinde havluyla kızını beklerken duyduğu bu sözlerle donup kalmıştı. Bergen'in yüzü bembeyazdı. Kanı çekilmiş gibi duruyordu adeta. Bir an durup öylece birbirlerine baktılar.

"Ne bakıyorsun anne? Halis içeride diyorum. Çabuk, hemen gidelim buradan!"

Koşarak soyunma odasına girdiler. Bergen elbisesini yırtarcasına çıkardı üzerinden. Teri filan umurunda değildi şu anda. Pantolonu, bluzunu geçirdi üzerine. Aceleyle topladı makyaj malzemelerini. Sabahat Hanım bir yandan anlamaya çalışıyordu olan biteni.

"Bir şey söyledi mi sana?"

"Yok. Öyle oturuyordu masada. Baktı da baktı. İnemedim de sahneden. Kadeh kaldırdı manyak!"

"Nereye gideceğiz?"

"Nereye gideceğiz, pansiyona! Başka gidecek yerimiz mi var?"

"Peşimizden gelir kızım."

"Hemen çıkarsak gelmez. Arka kapıdan çıkarız."

"Para?"

"Bırak şimdi parayı, bekleyemeyiz. Yarın alırız. Hadi!"

Sabahat Hanım kızının üzerinden çıkardığı kıyafeti ve ayakkabıları telaşla küçük el çantasına tıktırtmaya çalışıyor, aceleden eli ayağına dolaşıyordu. Heyecandan düşüp bayılsa yeriydi.

"Ah kızım ah! Ben sana demedim mi bulur bizi diye!"

"Anne söylenip durma, hadi!"

Koşar adımlarla kulisin koridorlarından alt kata inen merdivene yürüdüler. Alt kattaki mutfaktan can havliyle geçtiler. Mutfakta çalışanların şaşkın bakışları arasında kilere açılan kapıyı iterek açtı Bergen. Patates, soğan çuvallarının, yağ teneke-lerinin arasındaki daracık boşluktan kilerin arka kapısına ulaştılar. Nihayet dışarı çıktıklarında derin bir soluk aldı Bergen. Sabahat Hanım nefes nefeseydi. İzmir'in sonbahar gecesinin üşütmeyen tatlı esintisi, körfezden insanın burnunun direğini sızlatan kötü kokuları getiriyordu.

"Şuradan iki adım yürüyelim, caddenin karşısından bir arabaya bineriz," dedi Bergen. Sabahat Hanım kızına yetişebilmek için adımlarını hızlandırdı. Bir yandan da gelen var mı diye dönüp dönüp arkasına bakmaktan kendini alamıyordu.

"Ben öcü müyüm ki benden kaçyorsun? İnsan hiç kocasından kaçarmı?"

Yine o yumuşak ses tonuyla konuşuyordu Halis telefonda. D n gecedenden beri Bergen'in dinmeyen yürek  arpıntılarının sebebi o değildi sanki. Bu adam bir melekti. Bergen'in korktuğu ise bir şeytan... Hangisi gerçek Halis'ti? Bunu hiç bilememişti ki.

Cevap vermedi Bergen. Sustu sadece.

"Gelip alayım mı seni? Konuşalım sadece."

"Halis sahneye çıkacağım birazdan."

"Biliyorum, sahne bitince gelirim. Bak kaçma diye haber vermeden gelmedim. Daha ne yapayım? Konuşalım sadece."

"Konuşacak bir şey yok Halis. Paşa paşa d n sen Adana'ya. Biz iyiyiz burada."

Halis'in ses tonu bir anda değişmişti.

"Beni zorlama Bergen. Gelirsem fena yaparım!"

"Ne yaparsın lan? Gel sıkıyorsa, hadi gel!"

"Sen bana söz vermedin mi? Sahneye çıkmayacağım dededin mi? Ne işin var lan senin İzmir'de? Evli barklı kadınsın, hiç mi utanman yok? Pezevenk miyim lan ben? El leme 'Halis pezevenk oldu' mu dedirteceksin?"

"Kimsenin sana bir şey dediği yok. Sen kendi kendine halleniyorsun. Ne kalkıp geldin buralara? Bıraksana sen benim peşimi!"

"Karım değil misin ulan? Boşarım seni o zaman. Yarın gidip mahkemeye veriyorum seni. Ne halt edersen et ondan sonra. Sahneye mi çıkarsın, orospuluk mu yaparsın..."

"Boşanmam. Zor boşarsın sen beni. Orospuluk da yapmam. Adam gibi sahneye çıkar şarkımı söylerim. Sen de eşek gibi kabul edeceksin! Ateş olsan cürmün kadar yer yakarsın!"

Avaz avaz bağırıyordu Bergen. İkisinin  fkesi birbirini tetikliyordu yine. Bir kez daha o geri dönüşü imk nsız noktaya gelmişlerdi birkaç dakika içinde. Akıllarını, mantıklarını kay-

bettikleri o delirme anlarından biriydi bu. Telefonda oldukları için daha cesurdu Bergen. Daha kolay meydan okuyordu bu defa. Kalkıp İzmir'lere gelmiş olması, onu çalıştığı yerde bulmuş olması gururunu okşamış, güç vermişti ona. Bu güçle daha saldırgan, daha cesur olduğunun farkında değildi.

Sabahat Hanım oda kapısının pervazına dayanmış, korku dolu gözlerle bakıyordu kızına. Ne yapması gerektiğini bilmiyor, kestiremiyordu. Kavgalarına ilk kez böyle yakından şahit oluyordu. Kaç ay sonra birdenbire ortaya çıkan Halis'in ahizeden taşan öfkeli sesi odanın duvarlarında yankılanıyordu.

"Sen beni tanıımıyorsun daha! Sen beni bilmiyorsun! Ben Adana delikanlısıyım! Ulan bak sana söylüyorum! Ben de Halis'sem, üç gün sonra bütün gazeteler senden bahsedecek. Bu sözümü unutma Bergen Hanım! Sen aya çık, güneşe çık, ben de gelip seni bulacağım. Gör bak neler olacak!"

"Siktir git!" diye bağırdı Bergen. Öfkesini ahizeden çıkarmak istercesine vurarak kapattı telefonu. Bütün vücudu titriyordu öfkeden.

"Bergen... Gidip konuşsa mıydın bir kere?"

"Konuşmam anne. Ölsem konuşmam. Şuna bak yahu. Tehdit ediyor beni utanmadan!"

Tam o sırada kapıda pavyonun müdürü Cengiz Bey belirdi. Bergen'i telefonla aradıkları haberini göndermiş, Bergen odaya girince de dışarı çıkmıştı, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa konuşulanları duymuş olmalıydı. Bergen, Cengiz Bey'i görünce sustu. Yine de yaprak gibi titremesine mani olamıyordu.

"Bergen... Otursana iki dakika," dedi Cengiz Bey.

Bergen ayakta zor duruyordu zaten. Kısılmış sesiyle mırıldanır gibi, "Sahne sıram geldi," dedi.

"Ben söyledim, Esmâ çıkacak şimdi. Sen ondan sonra çıkar-sın. Otur da bir konuşalım."

Sabahat Hanım kızından önce oturdu müdür masasının karşısındaki koltuklardan birine. Bergen'e başıyla işaret etti. Bergen yanındaki koltuğa bıraktı kendini. Cengiz Bey masanın arkasındaki sehpanın üzerinde duran şişeden bir bardağa viski doldurdu, Bergen'e uzattı.

"İç şunu, sakınleş biraz."

Bergen'in o anda tam ihtiyacı olan şeydi bu. Sahneye çık-madan önce mutlaka bir kadeh viski içerdi, ama bu gece hazır-lanırken gelen telefon yüzünden fırsat bulamamıştı. Kim bilir, belki birkaç yudum içmiş olsaydı, bu kadar sert konuşmazdı Halis'le. Ama dün gecedен beri o kadar kasılmış, bu gergin-likten o kadar yorulmuştu ki, Halis'le konuşurken sinirleri iflas etmişti artık. Dün bütün gece uyumamış, Halis'in, kaldıkları pansiyona gelip kapılarına dayanacağı korkusuyla sabahı sabah etmişti. Sabah erkenden pansiyondan çıkmış, akşam saatlerine kadar olmadık yerlere gidip avarelik etmişlerdi annesiyle. Ha-lis koskoca İzmir'i sokak sokak dolaşıp onları bulacak değildi ya. Ama sonra pavyona gelme saati yaklaşınca yine bir telaş almıştı ikisini de. Mutlaka gelecekti Halis ve dananın kuyruğu kopacaktı bu gece. Ama nedense gelmemiş, onun yerine tele-fon etmişti. Telefonda kopmuştu bu kez dananın kuyruğu.

"Ne dedi telefonda?" diye sordu Cengiz Bey, Bergen biraz yatışana kadar bekledikten sonra.

"Cengiz Bey Halis... Telefondaki... Kocam benim..."

Hiç şaşırmamış gibiydi Cengiz Bey buna.

"Biliyorum," dedi sakın bir ses tonuyla. "Hepsini biliyorum. Dün gece sizi kuliste bulamayınca bana geldi."

Anne kız birbirlerine baktılar şaşkınlıkla.

"Tehdit etti beni. 'Çalışmasına izin verme, kov onu,' dedi."

Bergen kendini tutamadı, bir küfür savurdu. Elindeki kadehte kalan içkiyi bir dikişte içti.

"Siz ne dediniz abi?"

"Ne diyeceğim, 'Öyle tehditle mehditle olmaz bu işler,' dedim. 'Madem nikâhlı karın, ikna et, al götür,' dedim."

"Sağ olun," diye atıldı Sabahat Hanım.

"Bu musallat oldu Bergen'in başına. Yoksa çok güzel sahne hayatı vardı. Zorla kandırıp evlendi Bergen'le. Şimdi de bırakmıyor peşini."

Bergen sert bir bakış attı annesine. Sabahat Hanım'ın susmaya niyeti yoktu ama.

"Ne var? Yalan mı?"

Cengiz Bey'e döndü sonra.

"Siz bu işleri daha iyi bilirsiniz. Şu kızın sahneyi bırakması reva mı Allah aşkına? Nerede var böyle ses?"

Cengiz Bey onu hiç duymamış gibi doğrudan Bergen'e bakarak kaldığı yerden devam etti.

"Aylardır beraber çalışıyoruz. Çok da memnunuz senden, biliyorsun. Sen istemedikçe kimse seni buradan zorla alıp götüremez. Zaten bu gece talimat verdim, kapıdan almadılar onu. Onun için telefon etti. Aslında çağırmayacaktım seni ama... Karı koca arasına fazla da girilmez. Biz öyle biliriz."

"Sağ olun," diyebildi Bergen bitkin bir halde.

"İyi yaptınız. Zaten kopacaktı ipler. Böylece kopmuş oldu."

"Öyle deme. Nihayetinde kocan. Sözleşme filan önemli değil. İş bırakmak istersen, yırtar atarız. Ama yok sahneye çıkacağım diyorsan da... Sen bilirsin."

Cengiz Bey'in bu sözlerinden hiç hoşlanmamıştı Sabahat Hanım, ama ikinci bir kez konuşmaya karışmak istemiyor, lafın varacağı yeri merak ediyordu.

"Çıkacağım. Tehdit filan işlemez bana. Cehenneme kadar yolu var!"

"Peki, sen bilirsin. Bozma moralini. Olur böyle şeyler. Her gün neler oluyor buralarda, neler görüyoruz. İstersen kaldığın pansiyonu değiştir. Başka bir yer ayarlarız. Olmazsa bir de adam veririm yanınıza. Gelip giderken..."

Bergen istemsizce, yüzünde küçümseyen bir gülüşle sözünü kesti Cengiz Bey'in.

"Yok yahu, gerek yok öyle şeylere. Ondan mı korkacağım? Tamam dün korktum, ama bitti gitti. Ben sözümü söyledim. Ne hali varsa görsün artık. Hâlâ akıllanmamış. Onunla mı uğraşacağım? Ben işime bakarım. Kusura bakmayın, sizin de başınızı ağırttık kendi meselemizle."

"Olur mu öyle şey? Şurada abi kardeş sayılırız. Ama madem 'ben hallederim' diyorsun, öyle olsun. Yalnız bak... Nasıl söylesem..."

Cengiz Bey ağzından çıkacak her kelimeyi tartıyor, yanlış bir şey söylemekten çekiniyor gibiydi. Bergen aniden içtiği içkinin etkisiyle gevşemiş, konuştukları meseleyi o kadar da önemsemez olmuştu sanki. Sabahat Hanım gözlerini dikmiş, Cengiz Bey'in ne söyleyeceğini bekliyordu merakla.

"Bu Halis denen adam pek tekin gelmedi bana. Yanlış anlama. Tanımam etmem. Sadece... Nasıl desem? Bir abi tavsiyesi olsun. Haddim değil belki..."

"Estağfurullah," diye atıldı Sabahat Hanım. Bergen fısıltıyla tekrar etti annesinin söylediğini.

"Sen yine de dikkatli ol. Yani dikkatli olun birlikte. Dünya'nın bin türlü hali var."

"Siz merak etmeyin," dedi Bergen kayıtsızca. "O Halis var ya o Halis. Köpek gibi seviyor beni. Siz bakmayın onun öyle dayılandığına. Yarın gelir ağlar o benim dizime kapanıp. Dö-ver döver, sonra gelir karı gibi zırlar karşımda. Kıyamaz o hana. Kıyamaz. Bakma sen, erkekliği tutuyor işte arada bir!"

Bergen'in bu sözleri buz gibi bir hava estirdi odada. Cengiz Bey daha fazla bu meseleye karışmaması gerektiğini anlamıştı. Zoraki bir tebessüm yerleştirdi yüzüne. Sabahat Hanım endişeyle ona bakıyor, adeta yardım istiyordu. Anneydi ne de olsa. Bergen'e kimsenin, hatta annesinin bile yardım edemeyeceği nasıl anlatılırdı ki o anda? Yaşayacak ve kendisi görecekti demek. Belki de söylediği gibiydi sahiden. Belki de Bergen haklıydı. Bunu ummaktan başka çare yoktu. Ayağa kalktı Cengiz Bey.

"Peki, hadi git bir yüzünü yıka, toparlan." Saatine baktı. "On beş dakikan kalmış zaten."

Bergen ağır ağır kalktı oturduğu koltuktan. Annesi son bir kez baktı Cengiz Bey'e. Adam belli ki konuşmayı bitirmişti. Kızının koluna girdi. Kapıya doğru yürürlerken Bergen bir anda aklına bir şey gelmiş gibi döndü. Uzun uzun baktı. Ne söyleyeceğini bilememişti sanki. "Yine de sağ olun," diyebilirdi sadece.

"Halis mi?" diye sordu Sabahat Hanım gergin bir ifadeyle. Bir yandan da arayan Halis olsa Bergen böyle neşeli olmazdı diye geçiriyordu içinden. Yine de emin olmak istiyordu.

"Ne Halis'i? Halis mi kaldı? Üç gündür yok bak ortalarda. Bizim çocuklardı arayan. Buraya gelemeyeceklermiş, pansiyondan alalım seni dediler."

Soyunma odasının kapısında gözlerinin içi gülerek annesine bakıyordu Bergen. Kızının sahne ayakkabılarını elindeki çantaya yerleştirmeye çalışan Sabahat Hanım derin bir iç geçirdi.

"İlla gideceksiniz yani?"

"Ne var anne? Azıcık kafa dağıtırım."

"Kızım gece gece olacak iş mi?"

"Bodrum'un gecesi güzelmış anne, öyle diyorlar. Gündüz git gel sahneye yetişemem zaten. Merak etme. Bir şey olmaz. Yarın akşama döneceğiz."

Bergen'in İzmirli arkadaşlarından zerre kadar hoşlanmıyordu Sabahat Hanım. Geçen kış çalıştığı pavyonda iki şarkıcı kız ve onların sevgilileriyle pek ahab olmuştu. Bergen şehirde kimseyi tanımadığından, hemencecik kaynaşmıştı onlarla. Pek de kafa dengiydi beşi nedense. Hatta erkekler bir de arkadaşlarını tanıştırmışlardı Bergen'le, ama Bergen fazla da yüz vermemiş, ahablıktan öteye geçmemiş, adam da Bergen'in o taraklarda bezi olmadığını anlayınca işi dalgaya vurmuştu. Yüz göz olmuşlardı sonra zaten. Onların didişmeleri hepsini eğlendirmiş, o soğuk İzmir günleri bu sayede güzel geçmişti Bergen için.

İzmir'e tekrar gelince de ilk iş kızları aramıştı Bergen. Kaldıkları yerden devam etmişti dostlukları. Bazen gündüzleri, bazen de programdan sonra geceleri çıkıyor, gezip tozuyorlardı. Bunca sıkıntı varken başlarında, iyi geliyordu Bergen'e kafa dağıtmak. Sabahat Hanım'sa her defasında yüreği ağzında bekliyordu kızının dönüşünü. Nedense onlarla beraberken

Bergen'in başına kötü bir şeyler geleceği korkusunu taşıyordu hep. İşleri güçleri, eğlenmek, dalga geçmek, gezip tozmak olan insanlardan oldum olası hoşlanmazdı.

Üç gündür Halis hiç ummadıkları anda bir yerlerden çıkıverecek diye tedirgin olmaktan sinirleri yıpranmıştı Sabahat Hanım'ın. Bergen'se sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor, her zamankinden daha fazla gezip tozuyordu. Sabahat Hanım dayanamamış, uyarmıştı kızını.

"Bu adam seni takip ediyordur, ben sana söyleyeyim. Seni onların yanında görüp iyice işkillenecek. Olmadık işler açacak başımıza."

"Aman anne, takip ediyorsa da görsün işte. Fena mı? Görsün de azıcık karısının değerini anlasın."

Sabahat Hanım kızına ne dese söz geçiremiyordu bugünlerde. Bildi bileli öyleydi ya, Mersin'den kaçtıklarından beri iyice rayından çıkmıştı. Halis'in özellikle damarına basmak istiyordu. O görsün, duysun diye inadına yapıyordu sanki. Sabahat Hanım'ın aklından Cengiz Bey'in söyledikleri hiç çıkmıyordu. Halis'in tekin bir adam olmadığını söylemişti. O da öyle düşünmüyor muydu ilk gördüğü günden beri? Peki Bergen bunu niye görmüyor, görmezden geliyordu?

Dün de arkadaşlarıyla Bodrum'a gitme planı yapmıştı. Gece programı bitince çıkıp gidecekler, ertesi gün akşama doğru döneceklerdi. Sabahat Hanım'ın içini sıkıntılar basmıştı bunu duyunca.

Bergen annesinin yanaklarını sıktı, bir de öpücük kondurdu peşinden.

"Merak etme Sabahat Hanım, seni de götürürüm bir dahakine. Şimdi arabada yer yok!"

"Aaa! Delinin zoruna bak! Ben gitmek istediğim için mi söylüyorsun? Aman ne halin varsa gör! Hadi gidelim. Madem buraya gelmeyecekler, boşuna durmayalım."

Bergen neşeyle toplamaya başladı eşyalarını. Annesinin aklından neler geçtiğini az çok tahmin edebiliyordu. Bodrum'a gitmesini en çok Halis yüzünden istemiyordu. Halis'in onu takip ettiğine neredeyse emindi. Haksız da sayılmazdı. Ama Bergen zaten takip etsin istiyordu. Onun da bir hayatı olduğunu görsün, ayağını ona göre denk alsın. Bir daha da onu eve kapatabileceğini, aklına estiği gibi davranabileceğini düşünmesin. Üç gündür sesi soluğu çıkmadığına göre muhakkak ki pişmandı. Kim bilir nasıl bir çıkış yolu arıyordu onu ikna etmek için. Halis hak etmişti bunu. Bergen ona biraz daha ceza çektirmek istiyordu.

Taksi pansiyonun kapısının önünde durdu. Bergen çantasından para çıkarmaya çalışırken Sabahat Hanım indi arabadan. Kapının ziline bir kez dokundu. İçeriden cevap gelmediğini duyunca bir kez daha çaldı zili. Pansiyoncu kadın yine uyuyakalmıştı anlaşılan. Bergen parayı şoföre uzattı, "Üstü kalsın abi," dedi. Çantasını koluna taktı, koltuğun üzerinde duran makyaj çantasını da eline aldı. Kapıyı açtı. Tam o sırada arabanın yanından birinin geçtiğini fark etti. Kapı neredeyse adama çarpacaktı. "Hasbinallah!" diye söylendi. Arabadan çıktı.

"N'oldu anne?"

"Duymuyor yine bu," dedi Sabahat Hanım. Evin camını tıkladıyordu bir yandan da. Bergen taksinin kapısını kapattı. Pansiyonun olduğu dar sokak neredeyse zifiri karanlıktı. Köşe başındaki sokak lambasının kör ışığı hiçbir işe yaramıyordu. Gündüz saatlerinde yağın yağmurun yerde bıraktığı su birikintilerini görmeye çalışarak iki adım attı Bergen.

Tam o anda, nereden çıktığını anlamadığı o adamı fark etti. Birkaç saniye sürdü her şey Adam elindeki kovayı Bergen'e doğru savurdu. Önce bir sıcaklık hissetti Bergen yüzünde, vücudunda. Sendeledi. Annesinin çığlığını duydu o anda. Sonra adamın koşarak kaçarken sokakta yankılanan ayak sesleri geldi kulağına belli belirsiz. Ve hâlâ çalışan taksinin motor gürültüsü... Bedenindeki sıcaklık her saniye giderek artıyor, kovanın içinden üzerine saçılan sıvının değdiği her yer cayır cayır yanıyordu. Çantasını elinden düşürdü. Ardından yere yıkıldı Bergen. Avazı çıktığı kadar bağırırmaya başladı. Canı yanıyordu. Hem de çok yanıyordu. Daha önce hiç yaşamadığı bir acı bütün bedenini kaplamıştı bir anda. En çok da gözleri, yüzü alevler içinde kalmış gibiydi... Gözlerini açamıyordu.

"Anneeee! Anneeee!"

Gecenin karanlığında Bergen'in çığlıkları taksicinin ve annesinin telaşlı seslerine karışıyordu.

"Yüzünü yıkayalım, hemen yüzünü yıkayalım," dediğini duydu birinin. Kollarından tutup ayağa kaldırdıklarını, sürüklercesine pansiyondan içeri soktuklarını anlıyor, ama hiçbir şey görmüyordu. Durmaksızın bağıırıyordu canının acısıyla. Susarsa acısı daha da ağırlaşacak, oracıkta ölecekti sanki. Yardım istiyordu. Birilerinin ona yardım etmeye çalıştığını anlıyordu seslerden. Çok ses vardı. Bir sürü ses... Ayak sesleri, bağırışmalar, koşturan birileri...

"Sular kesilmişti akşam. Gelmemiş hâlâ. İp gibi akıyor!"

Yüzüne serpilen her su damlası canını daha çok yanıyor, canı yandıkça daha çok bağıırıyordu. Neydi bu? Ne gelmişti başına? Gözlerini açmak istiyor, ama açamıyordu. Gözlerini

hissetmiyordu. Kör mü olmuştu? Peki göğsü, kolları, bacakları niye yanıyordu böyle cayır cayır?

Birilerinin onu kucağına aldığını fark etti. Daha fazla feryat edecek gücü kalmamıştı. Başı deli gibi dönüyordu. İçi geçmeye başlamıştı. Taksinin arka koltuğuna yatırıldığında çoktan bayılmıştı.

KASIM 1982, İZMİR

"Anaaaaam! Yanıyorum anaaaammm! Öldürün beni! Öldürün de kurtulayım! Dayanamıyorum! Anaaaammm!"

Bergen'in iç parçalayan çığlıkları yankılanıyordu hastane-
nin koridorlarında. Sabahat Hanım kim bilir kaçınıcı kez fırladı oturduğu sandalyeden. Kızının yattığı odaya girmek istiyor, elini tutmak, "Ben buradayım, hepsi geçecek, acın bitecek kızım," demek istiyordu. Sokmuyorlardı oysa doktorlar içeri. Esmâ omuzlarından tutarak oturttu Sabahat Hanım'ı kalktığı yere.

"Otur abla, otur gözünü seveyim," dedi.

"Uyur şimdi zaten. İğne yaptık dedi ya hemşire."

"Buna can mı dayanır be kızım! Nasıl oturayım ben?"

"Dua edeceğiz Sabahat Abla, Allah'a dua edeceğiz. Başka yapacak bir şeyimiz yok."

Yaralı bir kuş gibi çırpınıyordu Sabahat Hanım. Otursa oturamıyor, ayağa kalksa baş dönmesinden duramıyordu. Ağlamaktan şişmiş gözleri küçücük kalmış, saç başı darmadağın olmuştu. Kendi canının acısını unutmuştu çoktan. Savrulan kovadan sıçrayan kezzaplı su, onun bacaklarına da gelmişti oysa.

Neyse ki derin yanıklar değildi. Doktor bir merhem sürmüş, acısını almıştı. Kabul etmemişti onu da bir odaya yatırmalarını. Kızının başında beklemek istiyordu o. Ama giremiyordu işte odasına.

Gözünün önünden bir türlü gitmiyordu Bergen'in kezzap-tan yanmış yüzü. Bir ana için bundan büyük bir azap olabilir miydi? Dünyalar güzeli kızının, gözünden sakındığı, bakmaya doymadığı kızının yüzü tanınmayacak hale gelmişti. Yanmış-tı. Düzeler miydi bir daha? Nasıl düzelecekti? Peki ama kim yapmıştı bunu? Niye yapmıştı? Halis'ten başka biri gelmiyordu aklına. Düşündükçe çıldıracak gibi oluyor, beddua üstüne beddua ediyordu.

Bergen'in haykırıışlarının yavaş yavaş kesildiğini fark edince birazcık rahatladı Sabahat Hanım. Uyumuştu demek nihayet. Kaçınıcı kez uyutuyorlardı dün gecedən beri? Bu ne kadar böyle devam edecekti? İstirabı hiç bitmeyecek miydi kızının?

"Ablam, çay alayım sana diyeceğim, ama durabilir misin iki dakika yalnız?"

"Dururum dururum. Ama çay istemem. Sen git iç."

Sustu bir an. O anda fark etti gecedən beri onun yanından ayrılmayan Esmâ'nın bitkin halini.

"Sen evine git be kızım. Perişan oldun gecedən beri."

"Aşk olsun, bırakıp gider miyim seni böyle? Ama bir lokma bir şey yemen lazım... Saat kaç oldu, ağzına lokma koymadın."

"Ben ne yerim ne içerim bundan sonra. Ben öldüm kızım. Bana hayat yok artık. Hayat bitti."

Tekrar ağlamaya başladı Sabahat Hanım. Esmâ artık ne diyeceğini, onu nasıl teselli edeceğini bilemiyordu. Bir şeyler geveleyip duruyordu gecedən beri. Ne teselli ederdi ki insanı

böyle bir durumda? Hangi söz yeterdi acısını soğutmaya? O bile kıskanmıyor muydu Bergen'in güzelliğini? Pavyondaki soyunma odasında kaç kere bakakalmıştı Bergen'in aynadaki aksine. İmrenmişti. Aynı yaşıydılar. Onun da sesi çok güzeldi. Ama Bergen bu güzelliğiyle ondan daha şanslıydı. Severdi yine de Bergen'i. Kıskansa da bir kötülük yoktu içinde ona karşı. Çok yakın ahbab olamamışlardı belki o koşuşturma içerisinde, ama o, Bergen'in bütün delidolu hallerine rağmen kalbinin temiz olduğunu bilirdi.

En çok da Sabahat Hanım'a şaşıırırdı Esmâ. Kızının yanından bir dakika olsun ayrılmayan, Bergen sahnedeiken perde arkasından onu izleyen, elinde havluyla kızının terini silmeyi bekleyen bu kadına tarifsiz bir saygı duyardı. Kendi annesini özlerdi Sabahat Hanım'ı öyle gördükçe. Şarkıcı olduğu için onu evlatlıktan reddeden, o gün bugündür yüzünü görmediği annesini.

Bergen'in başına geleni pavyonun taksicisinden öğrenir öğrenmez soluğu hastanede almıştı Esmâ. Sorumlu hissetmişti kendini. Ana kızın İzmir'de kimi kimsesi de yoktu ki başka. Bergen'in arkadaşlarıyız diye geçinen o akıllı bir karış havada kızlar şöyle bir uğramışlar, hastanede yapacak bir şey olmadığını görünce de çekip gitmişlerdi. O olmasaydı Sabahat Hanım yalnız kalacaktı. Gönlü elvermemiştir Esmâ'nın. Başka zaman olsa içi kaldırmazdı bu kadar acıyı. Ama tuhaf bir meta-net gelmişti üzerine. Böyle bir olay onun başına asla gelmezdi. Bunu biliyordu. Bunu ister istemez geçirmişti içinden. Çünkü o, bu âlemlerin pisliğine hiç bulaşmamış, âşık olduğu ilk adamla nikâh kıymış, hatta bir de çocuk doğurmuştu. İmam nikâhiydi aralarındaki, ama Haydar boşanır boşanmaz resmi nikâhla da evleneceklerdi. Zaten karısıyla bir münasebeti de

yoktu yıllardır. Haydar'la Esmâ evli gibi yaşıyorlardı çocuklarıyla birlikte kendi evlerinde. Bergen'inki gibi ne hikâyeler duymuş, kimilerine şahit de olmuştu Esmâ. Üzülüyor, acıyor, sonra da şükrediyordu haline.

"Düzelir mi yüzü?" diye sordu Sabahat Hanım gözlerindeki yaşları silerken.

Kezzabın yaktığı yüz, kör ettiği gözler düzelir miydi? Bunun cevabını nasıl verebilirdi ki karşısında ondan medet uman kadına?

"Düzelir Allah büyük!" dedi.

"Anne?"

Tüm vücudu uyuştu henüz. Sesi zor çıkıyordu. Bergen'in uyandığını fark eden Esmâ, elindeki gazeteyi bir kenara atıp, telaşla fırladı oturduğu sandalyeden. Yatağın yanına yaklaştı. Arkadaşının sargılar içindeki yüzüne baktı.

"Benim, Esmâ. İyi misin Bergen?"

"Esmâ? Annem nerede?"

"Yandaki odada uyuyor," dedi Esmâ.

"İki gündür uykusuzdu. Çağırayım mı?"

"Bırak. Uyusun."

"Sen nasılsın? Var mı ağrın?"

"Bilmiyorum. Uyuşuk her yanımdır. Ne oldu? Yakaladılar mı o şerefsizi?"

Esmâ bir an ne diyeceğini bilemedi. Besbelli Halis'i soruyordu Bergen.

"Bilmiyorum. Ben buradayım iki gündür. Polisler geldi ifade almaya. Sabahat Teyze'yle konuştular."

"Kör mü oldum ben Esmâ?"

Esmâ sarsıldı bu soruyla. Az önce haberi okuyordu gazete-
de. Doktoruyla konuşmuştu gazeteciler. Doktor Turgut Bey,
Bergen'in görme ihtimalinin çok zayıf olduğunu söylemişti.
Yüzünde ve vücudunda da derin izler kalacaktı. Esmâ tüm
bunları doktorun ağzından da duymuştu. Ama içi başka türlü
acımıştı böyle gazetede haber olarak okuyunca. Açık açık yaz-
mışlardı her şeyi. Gazetelerde her gün yayımlanan tanımadığı
insanlara dair böylesi haberleri bir hikâye gibi okur, geçerdi.
Ölenler, öldürülenler, intikam cinayetleri, yasak aşklar, dayak,
cinnet ve daha neler neler... Genellikle gazetelerin üçüncü
sayfalarını dolduran acıklı, acılı, kimi zaman tüyler ürperten
hikâyeler. Oysa bu defa hikâyenin kahramanları gözünün
önündeydi Esmâ'nın. Kim bilir kimler öylece okuyup geçiver-
mişti pavyonlarda şarkı söyleyen genç ve güzel karısını kısı-
kandığı için yüzüne kezzap atan kocanın hikâyesini? Gerisini
kimse merak etmez, gazetelerde çoğunlukla yazmazdı zaten.
Unutulur giderdi. Oysa onların hayatı sadece birkaç dakika
içinde değişivermişti. Bergen'in de, Halis'in de, Sabahat Ha-
nım'ın da. Ve bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Haberi
gazetelerde gördükten sonra daha derinden hissetmişti bu ger-
çeği Esmâ. Canı daha çok yanmıştı.

Sabahat Hanım'ın hem bacaklarında kezzabın sıçradığı yer-
ler acıyor hem de yüreği yanıyordu hastaneye geldiklerinde.
Peşine düşen gazetecilere sayıp dökmüştü olan biteni. Halis'i
suçlamıştı doğrudan doğruya. Bunu ondan başkası yaptırmış
olamazdı. "Kızımın başarısını kıskanan damadım her gün bir
huzursuzluk çıkarıyordu. Kızımın peşini bırakmayan Halis
devamlı tehdit ediyordu. Sonunda kezzap atarak, bakanların

yüzüne doymadığı kızımı mahvetti," demişti. Gazeteciler de öylece yazmışlardı bunları. Polis her yerde Halis'i arıyordu, öyle söylemişti ifade almaya gelen komiser.

Esmâ zavallı Bergen'e gazetelerin birinci sayfalarına haber olduğunu nasıl söylerdi ki şimdi? Kendinden biliyordu. Günün birinde meşhur olup gazetelerde resimlerinin yayımlanmasını hayal ederdi hep. Mutlaka Bergen'in de vardı böyle hayalleri. Sesiyle güzelliğiyle değil, yüzüne atılan kezzapla haber olmuştu oysa. Bu onun ilk ve son haberiymi belki de. Bu haliyle artık bir daha şarkı söyleyebilir miydi? Bir gün gelip meşhur olabilir miydi? Şu karşısında sargılar içerisinde bir mumya gibi yatan, "Kör mü oldum?" diye soran genç kadına ne cevap verebilir, ne söyleyebilirdi ki?

"Daha hiçbir şey belli değil. Yavaş yavaş iyileşecek dedi doktor," diyerek savuşturmak istedi Bergen'in sorusunu Esmâ.

"Allah'ından bulsun!" dedi Bergen öfkeyle.

"Allah onu benim şu halimden bin beter etsin!"

Esmâ cevap veremedi. Kapı tıkladı o sırada. İçeri Cengiz Bey girdi. Elinde bir buket çiçek vardı. Esmâ'ya baktı soran gözlerle. Esmâ sadece dudaklarını kımıldatarak, ses çıkarmadan Bergen'in uyanık olduğunu hissettirdi Cengiz Bey'e.

"Anne," dedi Bergen içeri birinin girdiğini fark edince. Yerinden doğrulmak ister gibi kımıldandı. Canının acısıyla vazgeçti doğrulmaktan. Acı bir "ah" çıktı dudaklarından.

"Benim Bergen," dedi Cengiz Bey.

"Hoş geldiniz," dedi Bergen bitkin bir sesle.

"İyi misin?"

"Halim ortada. Yaşıyorum, ölmedim."

"Allah korusun!"

"Korudu, korudu da... Keşke korumasaydı kurban olduğum Allah'ım! Keşke alıvereydi canımı."

"Deme öyle şeyler, günaha girme! Daha göreceğünlerin var."

"Bu gözlerle mi göreceğimi!" dedi Bergen, kolunu hafifçe kaldırıp sargılar içindeki yüzünü işaret ederken. Cengiz Bey ve Esmâ birbirlerine baktılar. Esmâ gözlerinden süzölen yaşları gizleyemedi.

Kapkaranlıktı her yer. Koyu siyah, zifir gibi bir karanlık... Hiçbir şey görmüyordu Bergen. Sesleri duyuyordu sadece. Alkışlar durmak bilmiyordu. Sanki binlerce, on binlerce insan vardı bulunduğı yerde. Deli gibi alkışlıyorlardı. Çıkan seslerden ve yemek kokularına karışan parfüm kokularından anladığı kadarıyla bir gazino olmalıydı burası. Sigara dumanlarını, içki kokularını duyuyor, alkışlara karışan çatal bıçak sesleri kulaklarını çınlatıyordu. Derken bir şarkıya girdi orkestra. Çalıştığı gazinolardaki gibi değil, bayağı kalabalık bir orkestra olmalıydı bu. Ne de güzel çalışıyorlardı. Hem de en sevdiği şarkıyı...

"Tanrı istemezse yaprak düşmezmiş, Tanrı istemezse insan ölmezmiş. Sen Tanrı mısın beni öldürdün? Eşime dostuma beni güldürdün."

Bergen inanamadı bir an kulaklarına. Sahnede şarkı söyleyen Müslüm Bey'di. Ne çok dinlemişti bu şarkısını plaktan. Şimdi karşısında söylüyordu işte. Daha bu yaz Fuar'daki gazinoya gidip onu dinlemek için kaç kere niyetlenmiş, bunu çok istemiş ama fırsat bulamamıştı bir türlü.

"Anne?"

Sesi müziğin gürültüsüne karışıp duyulmamıştı bile. Annesi yanında değil miydi yoksa? Hiç canı acımadığına göre iyileşmişti demek ki. Ama görmüyordu işte. Kör olmuştu. Yüzüne götürdü ellerini korkarak. Ağzı, burnu, dudakları yerli yerindeydi. Yaraları geçmişti. Peki nasıl gelmişti buraya? Kim getirmişti? Hiçbir şey hatırlamıyordu. Tek bildiği Müslüm Bey'le aynı salonda bulunduğuydu. Çok yakınında bir yerlerdeydi hem de. Sahneye yakın bir masada; ancak kalantorların, para babalarının ya da sahnedeki şarkıcının eşinin dostunun otura-bildiği masalardan birinde olduğunu hissedebiliyordu.

"Allah öldürür, dünyadan alır. Sen beni öldürdün, hayatta bıraktın.

Şarkıyı sadece kulaklarıyla değil, bütün bedeniyle duyuyor, içinde hissediyordu. Bu anın tadını çıkarmaya karar verdi. Müziğe bıraktı kendini, eşlik etmeye başladı sözlerle.

"Cehennem ateşi ahrette olur. Sen beni dünyada ateşe attım.

Sanki birisi onun yaşadıklarını bilerek yazmıştı bu şarkıyı. Sanki Bergen başına gelecekleri önceden tahmin etmiş, onun için bu kadar çok sevmişti bu şarkıyı.

Şarkının ara nağmesi girdiğinde bir alkış daha koptu salon-da. Sonra orkestra daha sessiz çalmaya başladı. Müslüm Bey konuşuyordu.

"Aramızda canım kardeşim Bergen var. Onu bir alkışlayalım."

Kulakları sağır eden bir alkış dalgası yayıldı bu kez. Bergen ne yapacağını bilemedi. Gülümsedi sadece. Oturduğu yerden biraz doğrulup, selamlamaya çalıştı onu alkışlayanları. Ne tarafa bakacağını kestiremiyor, rastgele bir sağa, bir sola dönüyordu. Bu insanlar nereden tanıyorlardı Bergen'i? Neden bu kadar çok alkışlıyorlardı?

"Öyle olmaz, öyle olmaz," dedi Müslüm. "Gel bakayım sen buraya!"

Şaşkındı Bergen. İnanamıyordu olan bitene. Birilerinin koluna girdiğini hissetti. Ağır adımlarla ilerlediler. Yürümüyor, sürükleniyordu adeta. Birkaç basamak çıktılar. Sahnede idi şimdi. Alkışlarla inliyordu salon. Orkestra tekrar yüksek perdeden çalmaya başladı. Bergen bir an bekledi. Müslüm Bey şarkıya girmediğine göre onun girmesini bekliyordu demek. Çekinerek söylemeye başladı.

"Senin için herkes kötü söylüyor Söylemesi kolay, bir de bana sor."

Tam o sırada acı acı çalan bir zil sesi duydu. Bir yerlerde bir telefon çalıyordu. Ama çok yakınında, sanki yanı başındaydı telefon. Şarkıya devam edemedi. Susmuyordu telefon bir türlü. Orkestranın sesi, alkışlar, çatal bıçak sesleri giderek azalmaya başladı. Sonra derin bir sessizliğin içinde duyulan tek ses oldu telefon zili.

"Görüşmek istemiyor seninle. Arama bir daha!"

Annesiydi bu. Biriyle konuşuyordu telefonda. Bunun farkına vardığında anladı hâlâ hastane odasında olduğunu. Bir rüya görmüştü. Gazinoya filan gitmemiş, Müslüm Bey onu sahneye filan davet etmemişti. Hepsi rüyaydı. Canı çok yandı bir anda. Yaraları sızladı. Kalbi sızladı.

"Ver telefonu bana," dedi belli belirsiz duyulan bir sesle.

Bir an sessizlik oldu odada.

"Belgin? Uyandın mı?"

Sabahat Hanım şaşkın, elinde telefon ahizesiyle kalakalmıştı.

"Anne, telefonu ver bana."

Kim bilir kaç kez aramıştı Halis son birkaç gündür. Her defasında ya Ema, ya Sabahat Hanım açmıştı telefonu. Bergen

sesini duymak istemiyordu Halis'in. Hayatının geri kalanında bir daha ne sesini ne de adını duymak istiyordu. Söylemişti bunu. Onlar da Halis'e söylemişti. Sabahat Hanım demediğini bırakmamıştı hatta. Ama ısrarla arıyordu yine de. Polisin her yerde arayıp nedense bir türlü bulamadığı Halis, hiç utanmadan her gün hastaneye rahat rahat telefon açabiliyordu.

Sabahat Hanım usulca uzattı ahizeyi kızına doğru. Ellerinin arasına sıkıştırdı. Bunu niye yaptığını bilmiyordu. Kızının sinirlerini daha beter bozmaktan başka ne işe yarayacaktı ki Halis'le konuşması? Ama karşı koyamamıştı bir anda. Bergen'in ne diyeceğini merak da ediyordu üstelik. Hayatlarını karartan, kızını yaşarken öldüren, gözlerini kör eden bu adamdan nasıl kurtulacaklardı? Bir bildiği vardı belki de Bergen'in. Günlerdir ısrarla telefona çıkmayıp şimdi konuşmak istiyorsa bir sebebi olmalıydı. Belki hastaneye çağırır, yakalanmasını sağlardı böylece. Sağlıklı düşünemiyordu Sabahat Hanım. Karmakarışıklı aklı.

"Halis?"

"Bergen... Nasılsın?"

"Allah belanı versin Halis!"

"Bergen..."

"İki gözüm kör oldu. Bana bunu neden yaptın?"

"Ben yapmadım Bergen. Allah canımı alsın ben yapmadım. Sen benim canımsın. Ben seni çok seviyorum."

Ağlıyor muydu, Bergen'e mi öyle gelmişti? Haksız yere suçlanmış masum bir çocuk gibi çıkıyordu sesi.

"Sen yapmadın da kim yaptı Halis? Gel de gör halimi. Hâlâ sevecek misin beni bu halimle? Senin sevdiğin güzel Bergen öldü Halis. Sen öldürdün. Daha ne istiyorsun benden?"

"Bergen..."

Halis'in hıçkırıkları duyuluyordu telefonun diğer ucundan. Bergen ahizeyi ileriye doğru uzattı. Yanı başında bekleyen Sabahat Hanım kızının elinden aldı ahizeyi, kulağına götürdü. Kısa bir an dinledi. O da fark etti Halis'in ağladığını. Usulca kapattı telefonu.

"Ağlayamıyorum anne," dedi Bergen. "Gözlerimden yaş gelmiyor. Ağlayamıyorum."

Bir ok gibi saplandı Sabahat Hanım'ın kalbine bu sözler. Cevap veremedi bir süre.

"Hadi uyu kızım. Hemşireye söyleyeyim, söksünler bu telefonu buradan."

"Bırak! Sökmesinler. Arasın. Arasın da böyle çeksın vicdan azabını. Benim şu acım onun da ciğerini yaksın bırak."

"Belgin..."

"Anne su versene bana azıcık."

"Vereyim kızım."

Sabahat Hanım komodinin üzerindeki sürahiden su doldurdu bardağa. Kızının dudaklarına yanaştırdı bardağı. Bir yudum ya içti ya içmedi Bergen. Sabahat Hanım bardağı yerine koyarken gözünden akan bir damla yaş suya damladı. Bergen o sesi duydu. Annesinin ağladığını anladı.

1983

OCAK 1983, ANKARA

Sabahtan beri aynaya kim bilir kaçınıcı bakışıydı Bergen'in. Başındaki sargı da olmasa, hiç fena görünmüyordu aslında. Hem yüzündeki yanık izleri epeyce azalmış, hem de kaşıntıları, gerginlik hissi geçmişti. Üstelik burnu da tıpkı eskisi gibi olmuştu. Gülümsemeye çalıştı. Onur Bey'in hatrı için kabul etmişti röportaj teklifini. Pişmandı yine de. Artık rahat bırak-salardı keşke onu. Kimse aramasa, sormasaydı. Ama kalkıp İzmir'den gelmişti gazeteciler. Başından beri takip ediyor, yazıyorlardı onun hikâyesini.

Hastanede yatarken hakkında yaptıkları haberleri de sonradan okumuştı. Annesinin sakladığı, ama ona okutmak istemediği gazeteleri her nasılsa bulmuştu bir köşede. Olayın İzmir'de

olması, Bergen'in İzmir'de, en azından çalıştığı yerlere gidip gelenler tarafından iyi kötü tanınıyor olması, hikâyenin haber değerini en çok İzmir'de basılan o gazetenin görmesine neden olmuştu haliyle. Onur Bey'se cerrahlık başarısını gazete haberlerine taşımak istiyordu ister istemez. Bir tarafta gazetecilerin ısrarı, bir tarafta Onur Bey'in ricası... Hayır diyememişti işte.

Kapı tıkladı. Onur Bey gazetecilerle birlikte girdi odadan içeri. Annesi de yanlarındaydı. Kızının alnındaki sargı bezine sıkışmış saçlarını düzeltti telaşlı bir hareketle Sabahat Hanım. Bergen kötü kötü baktı annesine. Bu haldeyken saçının ne önemi vardı ki? Alnında sargı, üzerinde sabahlık, kolları desen onlar da sargılar içinde. Boynunun gövdesiyle birleştiği yerde iyileşme aşamasında olduğu için açık bırakılmış yara izleri tamamen ortada... Annesinin bu sevecenliği, anneliğini başkalarının yanında fazladan gösterme çabası sinirine dokunuyordu bazen. Bilerek yapmıyordu yaşlı kadın, onun da farkındaydı Bergen, ama yine de katlanamıyordu işte.

"Hoş geldiniz," dedi gazetecilere, sesini alabildiğine kibarlaştırmaya çabalayarak. Daha önce görmediği iki genç adam gelmişti bu kez İzmir gazetesinden. İnce, uzun olanın boynunda fotoğraf makinesi asılıydı. Daha tıknaz olanı ise elindeki not defterini ve kalemi her an not almaya başlayacakmış gibi tutuyor, bir yandan da kırmızı ve tombul yanaklarını olduğundan daha kocaman gösteren gülüşüyle Bergen'in gözlerinin içine içine bakıyordu.

"Hoş bulduk Bergen Hanım, çok iyi görünüyorsunuz."

"Öyle mi?"

O kadar da değildi. Az önce aynada görmüştü kendini.

"Onur Bey'in sayesinde... Allah razı olsun."

Onur Bey kibarca gülümsedi. Odasındaki koltuklara buyur etti gazetecileri. Bergen neden sonra fark etti, odada gazetecileri beklediği süre boyunca hiç oturmadığını, dolanıp durduğunu. Yarım saatten fazla olmuştu Onur Bey odadan çıkıp gazetecileri karşılamaya gideli. O, masasına geçerken Bergen de masanın karşısındaki ikili kanepeye doğru seğirtti. Gözü annesine ilişti. Kafasıyla işaret etti yaşlı kadına. Sabahat Hanım anlamazdan geldi. Yanına oturmak üzere harekete geçmişti ki, Bergen fırsat vermeden fısıldadı.

"Anne sen dışarıda bekle istersen.

Bereket o sırada Onur Bey gazetecilere ne içmek istediklerini soruyordu da fark etmemişlerdi anne kızın arasındaki gerginliği. Sabahat Hanım utanmıştı yine de. Biraz da kızmıştı Bergen'e. Oysa onun da anlatacakları vardı gazetecilere. Aylardır ne çektiğini bir o biliyordu. O korkunç geceden beri Bergen'in ilaçla uyutulduğu günler, geceler boyunca ayakta olan, en az kızı kadar, hatta belki ondan daha fazla acı çeken o değil miydi? Ama Bergen, kendisi konuşamayacak durumdayken annesinin gazetecilere anlattıklarını, hele hele Halis hakkında söylediklerini bir bir okumuştı sonradan. Ne olursa olsun annesini gazetecilerle bir daha konuşturmamakta kararlıydı. Sabahat Hanım kızının onu neden odadan çıkarmak istediğini anlamamıştı. Ama üstelerse Bergen'in hırçınlaşacağını da çok iyi biliyordu. Olur olmaz bir laf çıkardı ağzından şimdi. Maazallah rezil olurlardı hem Onur Bey'e hem de gazetecilere. Kaşlarını çatarak kapıya yöneldi. O sessizce odadan çıkarken Bergen çoktan gazetecilerle konuşmaya başlamıştı bile.

"Vallahi benim anlatacak pek bir şeyim yok. Ne yaptıysa Onur Bey yaptı. O anlatsın."

Onur Bey bunu bekliyormuş gibi atıldı hemen.

"Dışarıda da bahsetmiştim biraz, ama detayları anlatayım şimdi. Bergen Hanım bana geldiğinde son derece geniş ve derin yaraları vardı. Sadece yüzünde değil, bildiğiniz gibi. Göğsünde, boynunda, kollarında... Şimdi daha tıbbi olmayan bir dille açıklayayım ben. İlk ameliyatında sadece zemin hazırladım. Kulağından parça alıp burnuna ek yaptık. Göz kapağında sorun vardı, onu açtık. Kaybettiği gözünün boşluğunu takma göz takılabilecek şekilde düzelttik. Yanan yerlerine de zımpara yaptık. Sonraki ameliyatta vücudunun değişik yerlerinden aldığımız deri parçalarını bu yaraların üzerine aşıladık. Şimdi pansumanlarımız devam ediyor. Aşıladığımız deriler tamamen kaynadıktan sonra, yaklaşık bir dört ay içinde de bu defa estetik operasyon yapacağız."

"Şu ana kadar yaptıklarınız estetik operasyon değil miydi?"

"Hayır, elbette değildi. Dedim ya, önce zemini düzeltmemiz gerekiyordu."

Tüm bunları tekrar tekrar dinlemeyi yüreği kaldırmıyordu Bergen'in. Kim bilir kaç kişiye anlatmıştı böyle Onur Bey Asistanlarına, başka doktorlara, arkadaşlarına... Her defasında canlı bir manken gibi yanında durmuş, onu uzun uzun izlemelerine, uzaydan gelmiş bir yaratığı inceler gibi incelemelerine göz yummak zorunda kalmıştı. Hepsi için az bulunur bir meslek tecrübesiydi Bergen'in geçirdiği operasyonlar. Enteresan bir tıbbi vakaydı onlar için her şeyden önce. Bergen'inse Onur Bey'e yüklü bir vefa borcu vardı. Aynalara korkmadan, canı

yanmadan bakabiliyordu artık. Sıkıntıları yok denecek kadar azalmıştı. Üstelik para da talep etmemişti Onur Bey Ona karşı duyduğu minnetin karşılığını böyle veriyordu Bergen de.

Gazetecilerle Onur Bey'in sohbeti saatlerce sürmüş gibi geldi Bergen'e. Bir yerden sonra duymamaya başladı konuşanları. İçine tuhaf bir sıkıntı çökmüştü. Başına gelenlerden sonra sık sık kâbuslar, kötü rüyalar görüyor, bazen uyanırken bile kendini bir kâbusun, bir karanlığın içinde bulduğu oluyordu. Buna neredeyse alışmaya başlamıştı. Ama bu kez öyle bir şey de değildi. Başka türlü bir sıkıntıydı bu. Derin bir iç geçirdi. Canı sigara çekti. Onur Bey odasında sigara içilmesine asla müsaade etmiyordu. Bir anda girdi konuşmanın arasına.

"Onur Bey, rica etsem.. Yani ben bir sigara içip gelsem. Ayıp olur mu size?"

Onur Bey ayıplar gibi bir bakış attı Bergen'e. İnce, uzun gazeteci atıldı hemen:

"Ama fotoğraflarınızı alacaktık Bergen Hanım."

"Alırsınız yine. Hemen gelirim ben."

Tam o sırada kapı mı çaldı, yoksa Bergen odadan dışarı çıktığında mı burun buruna geldi annesiyle, hatırlayamadı sonrasında. Sabahat Hanım'ın onu görür görmez, heyecandan soluk soluğa kalmış bir halde, bir çırpıda söylediklerini hatırlıyordu sadece.

"Bergen... Ablan aradı şimdi. Mersin'den... Onu da Adana'dan aramışlar... Halis... Halis yakalanmış. Polisler yakalamışlar!"

MAYIS 1983, İZMİR

"Sen beni öldürmek mi istiyorsun? Bana mı senin kastın? Sen nasıl evlatsın? Allah canımı alsın da kurtulayım!"

"Anne bağırp durma, herkes bize bakıyor!"

"Bakarlarsa baksınlar! Bana bunun hesabını vereceksin! Ne halt ettiğini bir bir anlatacaksın bana!"

"Anlatacak bir şey yok!"

Sabahat Hanım hızlı adımlarla yürüyor, bir yandan da arkasından neredeyse koşarak ona yetişmeye çalışan kızına dönüp dönüp söylenmeye devam ediyordu. Adliye binasından çıkarlarken fotoğraflarını çekmeye çalışan gazetecilerin yanından bir hışımla geçti Sabahat Hanım. Bergen mahkeme boyunca gözünden hiç çıkarmadığı güneş gözlüğünün arkasından sezdirmeden baktı gazetecilere. Onları görmemiş gibi yaptı, annesine yetişmek için adımlarını daha da hızlandırdı. Gördüğü ilk taksiyi çevirdi yaşlı kadın. Arabaya binerken kızına sert bir bakış attı. Bergen ön tarafa, şoförün yanına oturdu. Yanına otursursa, annesinin yol boyunca susmayacağını biliyordu. Böyleyken en azından taksi şoföründen utanır, fazla konuşmazdı.

Annesi öfkeden deliye dönmekte haklıydı aslında. Çektikleri bunca sıkıntıdan sonra, kızının mahkemede onu bu hale getiren adamın lehine ifade vermesi, yüzüne kezzap atan kişinin Halis'le bir ilgisinin olmadığını söylemesi çıldırtmıştı Sabahat Hanım'ı. Bir de üstüne üstlük Halis, Bergen'in hapishaneye, ona gönderdiği mektupları mahkemede delil olarak sunmuştu. Karısıyla arasında bir sorun olmadığını söylemişti utanmadan. "Aramızda sorun olsa, bana bu mektupları gönderir miydi?" demişti bir de pişkin pişkin. Sabahat Hanım neredeyse küçük di-

lini yutacaktı gördükleri, duydukları karşısında. Bergen'in nasıl böyle bir şey yaptığını anlayamıyordu bir türlü. Hele Halis'e gönderdiği o fotoğrafın arkasına yazdıkları... "Canım kocacığım... Sana hep böyle gülerek, ömrümce gülerek bakmak dileğiyle..."

Bunu göze almıştı oysa Bergen. Mahkemede Halis lehine ifade verdiğinde annesinin ona ne kadar kızacağını tahmin edebiliyordu. Gece boyu gözünü bile kırpmamış, hiç uyumamıştı bu sıkıntıyla. Her şey iki dudağının arasındaydı. Hayaatının en zor kararıydı vermesi gereken. Ya Halis'i suçlayacak, onun kim bilir kaç yıl ceza almasına neden olacaktı ya da her şeye rağmen onun hapisten çıkması için göz göre göre yalan söyleyecekti. Annesini ve bütün ailesini karşısına alacağını bile bile... Uykusuz gecenin sabahında kararını vermişti. Ne olursa olsun sonuçlarına katlanacak, duygularının sesini dinleyecekti.

Kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu Halis'le mahkeme salonunda göz göze geldikleri ilk anda. Sanki kimse yoktu salonda o anda; sadece ikisi vardı. Sanki Adana'da, o çay bahçesinde karşılıklı oturuyorlardı yine. Hiçbir şey olmamıştı aralarında. Ne kavgalar, ne dayaklar, ne kezzap... Onlar hâlâ âşıktılar. Ve aralarındaki aşktan başka her şey yalandı.

Mahkeme boyunca kaçamak bakışlarla nasıl mahçup, nasıl utanarak izlemişti Halis onu. Ona bakmasa bile hissedebiliyordu Halis'in gözlerini Bergen. Aylardır her gece rüyalarına giren o kömür gözler... Aralarındaki mesafeye rağmen soluğunu duyuyor gibiydi. Ona koşmak, sarılmak, kollarının arasında kendini güvende hissetmek istiyordu yine. Evet, ne pahasına olursa olsun onun hapse girmesine müsaade etmemeliydi. Onsuz yaşamaya dayanamazdı.

Halis'in o mektupları mahkemede ortaya çıkaracağını bilmiyordu Bergen. Annesinin gizli gizli mektuplaştıklarını öğrenmesi tahmin ettiğinden de büyük bir fırtına koparacaktı. Ama geriye dönüşü yoktu artık. Halis'in mutlaka bir bildiği vardı ve eğer bu onun ceza almasını engelleyecekse, sadece onun okuyacağını düşünerek yazdığı, kalbinin tüm gizli saklısını döktüğü o satırların herkesin önünde okunmasına razı olabilirdi.

Taksi akşam trafiğinde ağır ağır ilerlerken, kaldırımlarda hızlı hızlı yürüyen, bir yerlere yetişmeye çalışan insanlara, dolup dolup boşalan dükkânlara, yanlarında seyreden otobüslerle, dolmuşlara boş gözlerle bakıyordu Bergen. Her nasılsa yol boyunca hiç konuşmayan annesinin sesiyle irkildi. Yaşlı kadın sanki yarım saat önce adliye koridorlarında kızına avazı çıktığı kadar bağırان kendisi değilmiş gibi, alabildiğine sakın bir sesle konuşuyordu şimdi.

"Belgin... Allah aşkına bana doğruyu söyle. Tehdit mi ediyor Halis'in adamları seni?"

Buna inanmak istiyordu demek annesi. Her şeye rağmen, yine de kızının suçsuz olduğuna, mahkemede söylediklerinin ona tehditle, zorla söyletildiğine inanmak istiyordu. Ne diyeceğini bilemedi Bergen. "Evet," dese ne değişecekti ki?

EYLÜL 1983, İZMİR

Masanın üzerinde, gazino ilanları sayfası açık duran gazeteye bir kez daha göz attı Bergen. Yarım saattir makyaj yapıyor, aynada gördüğü yüzü bir türlü beğenmiyor, durup durup

ağlamaya başlıyordu. Annesi onu avutmak için, gazeteyi açıp makyaj masasının üzerine bırakmıştı hiçbir şey söylemeden. Cengiz Bey'in gazeteye verdiği ilana boş gözlerle bakmıştı Bergen. Sanki fotoğraftaki kendisi değil de, bir yabancıydı. Pırıl pırıl, tertemiz, yarasız, beresiz, izsiz yüzü, ceylan gibi gözleriyle gencecik, dünya güzeli bir kadın mutlu mutlu tebessüm ediyordu fotoğrafta. Oysa kafasını kaldırınca aynada gördüğü tek gözü bantlı, geçirdiği onca ameliyata rağmen yüzü yanık izlerinin pürüzlerini taşıyan, olduğundan on yaş büyük gösteren, gören tek gözü acı acı bakan bir kadındı. "İşte Bergen! Sesi güzel, kendi güzel... 20 kişilik özel sazları eşliğinde, en son şarkılarından müteşekkil repertuarı ile... yazıyordu ilanda. Gülsün mü ağlasın mı bilememişti. Rujunun üzerinden kim bilir kaçınıcı kez geçti. Tam o sırada tıkladı kulisin kapısı. Gelen Cengiz Bey'di.

"Ben sana demiştim," diyerek telaşla girdi odaya Cengiz Bey "Gelenlerin yarısı kapıda kaldı. İçeride yer yok."

Sabahat Hanım, Cengiz Bey'in bu müjdesi karşısında kızının ne diyeceğini beklemeksizin girdi lafa.

"Allah'ım sen büyüksün! Şükürler olsun!"

Bergen belli belirsiz gülümsedi.

"Herkes bu kadın ne hale gelmiş diye görmeye mi gelmiş?"

Sabahat Hanım kızgınlıkla baktı kızına. Cengiz Bey, onu aylardır sahneye çıkması için ikna etmeye çalışırken buna benzer çok şey duymuştu Bergen'den. Aldırmadı.

"Çık da aslan gibi oku şarkılarını. Millet şarkıcı görsün. Yüzle gözle olmuyor bu işler. Ses lazım önce.. O da sende gümbür gümbür."

"Sesi güzel, kendi güzel Bergen... dedi Bergen alaycı bir sesle, masanın üzerinde açık duran gazeteyi işaret ederek. Bar-
dağında kalan viskiyi bir dikişte içti sonra. Umutsuzca bakı-
yordu Cengiz Bey'e. Ciddiye almak istiyordu söylediklerini.
Ama alamıyordu işte. Bir iki gün kalabalık olur, merak edenler
gelir, sonra biterdi bu izdiham. Buna inandırmıştı kendini. Bo-
şuna heyecanlanıyordu Cengiz Bey. Gelip geçiciydi bu ilgi.
Üstelik sahneye çıkmaya başlaması, Halis'le olan son bağlarını
da koparması anlamına geliyordu. Halis bunu öğrenince çok
kızacaktı.

Sabahat Hanım ikinci mahkemede hâkimin karşısına elinde
Kuran-ı Kerim'le çıkmış, kızının kocasından korktuğu için ya-
lan söylediğini, her şeyi Halis'in yaptırdığını, peşine adamlar
taktığını ve sonunda kezzabı attırdığını söylemişti. Bergen her-
kesin önünde annesiyle atışmış, bir kez daha polise verdiği ilk
ifadede söylediklerinin tam aksini iddia etmiş, Halis de, "Ka-
rım beni seviyor, ben de onu," diyerek Bergen'in mektuplarını
yine kanıt göstermişti. Şahitlerin dinlenilmesi için bir kez daha
ertelenmişti mahkeme. Avukatının söylediğine göre Bergen'in
de, Halis'in de çabası boşunaydı. Halis'in suçu apaçık ortaday-
dı ve mahkemede ceza alma ihtimali çok yüksekti.

Günlerce konuşmamıştı annesi Bergen'le. Otelde kalıyor,
gündüzleri prova için gazinoya gidiyorlardı. Annesini bile göz-
den çıkarmışken, Bergen'in tek kıramadığı insan Cengiz Bey'di.
Bütün yaptıkları için kendini ona karşı borçlu hissediyordu. Bu
yüzden kabul etmişti sahneye çıkmayı. Hem biraz para kazan-
ması gerekiyordu. En azından hapishaneye, Halis'e göndere-
bilmek için. Sonra Halis çıkınca nasılsa bırakacaktı bu işi.

"Şişeyi nereye kaldırdın anne?"

"İçtiğin yeter kızım. Sahneye çıkacaksın."

Bergen'in gözlerinde şimşekler çaktı. Günlerdir olmadığı kadar iyi davranıyordu bugün annesi ona. Sanki hiçbir şey olmamış gibi... Sanki onu mahkemede söylediklerine rağmen affetmiş gibi. Sahneye çıkmaya başlayınca kızının fikrinin değişeceğini umuyordu Sabahat Hanım. Bergen bunun farkındaydı. Sahneyi, şarkı söylemeyi ne kadar çok sevdiğini, bunun hayattaki en büyük zaafı olduğunu iyi biliyordu annesi. Hâlâ anlayamadığı bir tek şey vardı oysa. Şu anda hayatındaki hiçbir şey Halis'ten daha önemli değildi. Cengiz Bey'in yanında annesine çıkışmamak için zor tuttu kendini.

"Zaten zaman da geldi Bergen," dedi Cengiz Bey, anne-kız arasında çıkacak yeni bir tartışmaya meydan vermemek için. "Dansöz inmek üzere..."

"Hadi kızım," dedi Sabahat Hanım. "Allah muvaffak etsin."

Bergen önde, Sabahat Hanım ve Cengiz Bey arkada çıktılar odadan. Kulisin dar koridorlarında ilerlerken sahnedeki sunucunun anonsu duyuluyordu.

"İşte merakla beklediğiniz o an geldi. Sayın misafirlerimiz. Başına gelen felaketten sonra, aylar sonra yeniden bu sahnede! Çok güçlü bir ses, çok güçlü bir yorum.. Hanımlar, beyler Kuvvetli alkışlarınızla, huzurlarınızda Bergen!"

EKİM 1983, İZMİR

"Ne oldu bana?"

"Belgin... Uyandın mı? İyi misin?"

"Ne oldu anne?"

Hastane odasında idi bir kez daha. O nefret ettiği hastane kokusu, beyaz çarşaf, tavandan sarkan ölü sarı ışık... Sabahat Hanım oturduğu sandalyeden apar topar kalkmış, gelip elini tutmuştu Bergen'in. Niye bu kadar üzgün bakıyordu? Ne olmuştu?

"Neden geldik buraya?"

"Yok bir şey kızım. Sakinleştirici yaptılar. Uyudun birkaç saat."

Başındaki sersemliğin, gözkapaklarının üzerinde ağırlığın sebebi buydu demek ki. Bir an düşündü. Hayal meyal hatırlıyordu olan biteni. Sahnede idi en son. Şarkı söylüyordu. İlk geceki tedirginliğini çoktan atmıştı artık. Tıpkı eskisi gibi, o olaydan önceki gibiydi her şey. Çok rahattı sahnede. Korktuğu gibi olmamış, gazinoyu her gece dolduranların ardı arkası kesilmemişti. Bir gelen bir daha geliyordu üstelik. Demek ki sadece merak değildi onları gazineye çeken. Demek sesini, şarkı söylemesini beğeniyorlardı. Rezervasyonlar günler öncesinden dolmaya başlamıştı. Gülüyor, dalga geçiyordu bu durumla. "Demek meşhur olmak için kezzap yemek lazım," diyordu. Öyle ya, eskiden de böyle şarkı söylüyordu. Üstelik çok daha güzel bir kadındı. Sahnede kendisine baktıran kadınlardan... Ama bu kadar müşteri çekmemişti hiç gazineye. Cengiz Bey haklı çıkmıştı. Kezzap olayı insanların ilgisini çekmiş, bu sayede sesi fark edilmişti. Belki de kötü kaderi tersine dönecekti artık. Belki de bu daha başlangıçtı.

Ama aklından Halis'i çıkaramıyordu bir türlü. Duruşmaya çok az bir zaman kalmıştı ve artık dava karara bağlanacaktı. Hiç konuşmuyorlardı bu konuyu annesiyle. Sabahat Hanım kızının sahnede olmasından, hele hele gazinonun her gece dolmasından o kadar memnundu ki, Halis'i de, mahkemeyi de unutmuş gibiydi. Oysa hâlâ ifade değiştirmemişti Bergen.

'70'li yıllar, Ankara

'70'li yıllar, Ankara

Başkent 20 GAZİNO
KASIMON (BASKIN) GAZİNO
BÜLENT ERDOY

MÜJDE AR
Her Gecede Pazar
Her Hafta Pazar

FUSUN ONAL
Her Gecede Pazar
Her Hafta Pazar

HAKKI CAGDAS
Her Gecede Pazar
Her Hafta Pazar

YASEMIN KUTSI
Her Gecede Pazar
Her Hafta Pazar

IBRAHİM TATLİSES
Her Gecede Pazar
Her Hafta Pazar

NESRİN ÇETİNEL
Her Gecede Pazar
Her Hafta Pazar

BERGEN
Her Gecede Pazar
Her Hafta Pazar

LEYLA DİZDAR
Her Gecede Pazar
Her Hafta Pazar

Rez. 12.77 - 18.3567

'70'li yıllar, Ankara

GAZİNO GRAND Rez. 25 379
29 02 0
29 50 4

NESE KARABÖCEK

ADNAN SENSES

SERPİL BARLAS

MERAL ZEREN

AHU TUĞBA

MERAL AYDAN

MİNE ZEREN
Selahattin Altınbaş
İdaresinde fesih
Bilgi tüm ziyaretçiler
kubel edilir

BERGEN

MÜJDAT GEZEN

RİTM 71
PK. ORGANİZE

Nisan 1981, Adana - Nişan Kutlaması

Ocak 1982, Adana - Nikâh

1982, İzmir: Kezzap olayından
sonra hastanede

1983, Ankara: Estetik ameliyatları
sırasında hastanede

1984, İzmir: Kezzap olayı sonrası
ilk sahne programı

STAR MÜZIKHOLÜ
BERGEN
YARIN AKŞAMDAN İTİBAREN
YILIN OLAYINI SUNAR
Muhteşem Kadrosu
Rez. 586 5186 - 585 1166

Lutusse
GECE KULÜBÜ
YILBAŞI BALOSU
BERGEN
PROGRAM
0130'ya BAŞLIYOR

LEYLA
ÖNDER

ATILLA ARCAN

MEHTAP
DENİZ

SULUKULE EKİBİ

Villa'd Este

BU AKŞAMDAN İTİBAREN
SÜPER 10 GALA

BERGEN
Batı Müziği ve Türk Sanat Müziği
Sazları eşliğinde
GÜLSEN GÜRSON
ORK. GURUP SENTRİE
Rez. 146 06 52 - 147 64 05

Albüm kayıtları esnasında
Uğur Bayar ile

Albüm kayıtları esnasında
Yaşar Kekeva ile

1984, *Kardeşiz Kader* albüm kapağı

1985, *İnsan Severse* albüm kapağı

BERGEN'in Teşekkürü

Beni 2.ci kez dünyaya getiren,
tüm müziksever halkımızın beğenisini kazanan
"insan severse"

adi kasetim gerçekleştiren
Yazar Plakçılığı,
müzik direktörü Uğur Bayar,
Tormalister İnsan Apçaya ve
emeği geçen müzisyen
arkadaşlara, Tüm plak ve
kaset bayilerine emekten
teşekkürü bana bil-
cenden ve içtenlikle sunarım.

1986, Acıların Kadını albüm kapağı

1986, Acıların Kadını
Altın Kaset ödülü

BİR METRO FİLM YAPIMIDIR

ACILARIN KADINI

Bergen

**YALÇIN
GÜLHAN**

ASUMAN ARSAN
BORA ERBORAN
ALİ RIZA ÖZBİLGİÇ
ÖNDER BARGIÇ
ve MERAL NİRON

YAZAN ve YÖNETEN

**ÜLKÜ
ERAKALIN**

GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ
ERHAN CANAN
MÜZİK
UĞUR BAYAR

1986, Acıların Kadını film afişi

TÜRK MÜZİĞİ • HALK MÜZİĞİ
ARABESK MÜZİK • TAVERNA

FIYAT: 200 TL. (KDV DAHİL)

MÜZİK MAGAZİNİ

HAFTALIK MAGAZİN DERGİSİ
SAYI: 18 • YIL: 1 • 15 HAZİRAN 1987

BİRLİKTE
SÖYLEYELİM

**"YA BENİMSİN
YA TOPRAĞIN"**

NOTASI
ŞARKI SÖZÜ
VE ÖYKÜSÜ

**POSTER
GALATASARAY**

Bergen
**Acıların kadını
mutluluk arıyor**

1987, İstanbul: Sahne programları

1987, Onu da Yak Tanırım albüm kapağı

1988, Müzik Magazin dergisi için hayranlarıyla telefonda konuşurken

1987 Mart, Mersin: Bergen ailesi ile

1987 Ağustos, Adana:
Bıçaklanma olayı sonrası

1988 Mart, İstanbul: Rahim ameliyatı sonrası

1988, Sevgimin Bedeli albüm kapağı

istemiyorum

1988, İstemiyorum albüm kapağı

1988, Mersin'deki evde Halis ile

Yeğeni Esra ile Mersin'de

1989, Yıllar Affetmez albüm kapağı

Halis, Sabahat Hanım ve Bergen birlikte

1989 Ağustos, ölümünden sonra yayımlanan haberler

Acıların Kadını öldürüldü

Öldürülme sebebi, "Kıskançlık" mı?

Bergen'in acısı... 'le evlenmesinden sonra bağırarak kıskanç koca birgün kavgaya ettiği Bergen'in y.üzüne kezzap attı ve sanatçının gözünün kör olmasına neden oldu. . . hapisten çıktıktan sonra yine Bergen'le yaşamaya başladı. Tekrar ayrılık bu kez ölüm getirdi..

Eski koca, Bergen'e bu kez kurşun attı...

Acıların Kadını'na "Acı son"

Katil kaçtı...

Engelir: Denizli'de, Bergen ve annesine tabancası...

● Bergen... Acıların Kadını... Bu ismi, eski kocası tarafından yüzüne kezzap atıldığı zaman almış... Tekrar barış... Ayrılık ve kıskançlıklar...

● Saat sabaha karşı:05.30... Kavuştu kınası... Alınlar

MUTSUZ Yüzüne atılan kezzapla gözü kör olan Bergen, yaşama ümidini yitirmeden sahnelere dönmüş, yaşadığı çileyi anlatan "Acıların Kadını" kaseti ile bir anda üne kavuşmuştu..

Son taksit altı kurşun

Değiştirmeyi de düşünmüyordu. Halis ceza almasın, hapisten çıksın ve ona geri dönsün istiyordu. Ona en büyük cezayı kendisi verecekti. Kör olan gözüyle, yüzündeki, vücudundaki izlerle... Böyle rahatlatıyordu vicdanını. Cengiz Bey birkaç kez bu konuda onunla konuşmaya yeltenmişti. Günahı boynuna, kim bilir, belki de annesi tembihliyordu onu. Ama Bergen her defasında bir bahaneyle ertelemişti konuşmayı. Kaçmıştı.

Bu gece... Bu gece nereden geldiğini bilmediği bir acı çökmüştü içine. Durduk yere, anlamsızca. Daha sahneye çıkarken daralmıştı içi. Her gece sahneye çıkmak için perdenin arkasında beklerken dua ederdi mutlaka. İçki de içmiş olurdu, ama o başka bu başkaydı. Ettiği duanın onu sahnede koruyacağına inanırdı bütün kalbiyle. İçki ferahlardı. Bu, Yaradan'la onun arasında bir şeydi. Ama bu gece nedense ne dua ne de içki rahatlatmıştı onu.

"Su içer misin? Karnın aç mı?"

"Bir şey istemem anne."

Yavaş yavaş canlanıyordu gözünde olan biten. Ya ikinci ya da üçüncü şarkısıydı. Engel olamamıştı kendisine. Hep oluyordu bu aslında. Durup dururken ağlamaya başlıyor, bazen saatlerce gözyaşları durmuyordu. Kendisi bile hayret ediyordu nasıl bu kadar çok gözyaşı dökkebildiğine. Ama sahnede ilk kez başına gelmişti. Her gece söylediği şarkıları söylüyordu oysa yine. Bütün bunlar başına gelmeden önce de dokunurdu söylediği şarkılar. Her şarkının sözlerini yüreğinde hissedirdi. Ama öyle bir şey değildi bu defa başına gelen. Herkes ona bakıyordu. Salondaki yüzlerce insan, hepsi gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Boğazını sıkıyorlarmış gibi hissetmişti bir an. Nefes

alamıyordu. "Dayanamayacağım artık!" diye bağırdığını, mikrofona yere fırlatarak kulise kaçtığını hatırlıyordu. Koridorda kendini yere attığını, dövüne dövüne ağladığını...

Demek sakinleştiremeyince hastaneye getirmişlerdi onu. Demek ancak iğneyle uyutabilmişlerdi.

Bir şeyler söylesin diye gözünün içine bakıyordu annesi. Belki de kızının aklını kaybedeceğinden korkuyordu. Kaybediyor muydu yoksa sahiden?

"Merak etme. Ben iyiyim anne. Biraz daha uyuyayım, gözlerimi açamıyorum," dedi fısıltıyla. Ellerini annesinin avuçlarından kurtardı, bu kez o kavradı yaşlı kadının ellerini sıkıca. Gülümsedi. Sabahat Hanım'ın ne kadar rahatladığı, aldığı derin nefesten belli oluyordu.

KASIM 1983, İSTANBUL

"Perişan ettin beni, yaktın bu genç yaşımda. Mahşerde olsa bile iki elim yakanda..."

Annesiyle göz göze geldiler. Kadıncağız stüdyoyu ikiye ayıran camlı bölmenin öteki tarafında adeta nefes almadan bakıyordu kızına. İki gündür okuyamıyordu bu şarkıyı Bergen. Her defasında, daha ilk cümlesinde ağlamaya başlıyordu. İkinci cümleyi ilk kez okuyabilmişti. Boğazına düğümlenen hıçkırığı tuttu. Cengiz Bey eliyle "çok güzel oldu" işareti yapıyordu, yüzünde tedirginliğini belli etmemeye çalışan sahte bir gülümsemeyle. Stüdyodaki mikserin başında duran İhsan'sa başını kaldırmıyordu masadan. Bergen bir kez daha topladı gücünü. Şarkının nakaratını söylemeye başladı.

"Bana neler vaat ettin, her şeyimi kaybettim. Adım kötüye çıktı, utan ettiklerinden.

Utaniyor muydu ettiklerinden sahiden? O da Bergen gibi uykusuzluk çekiyor muydu geceleri? Hapishanede yattığı randa bir sağa bir sola dönüyor muydu bütün gece uyuyamadan? Bergen'in yanmış yüzü, kör olmuş gözü, solmuş güzelliği geliyor muydu gözlerinin önüne? Üşüyor muydu? Çok özlüyordu Bergen Halis'i. O kadar öfkeliydi ki ona karşı, o kadar çok kızıyor, aynada kendine her baktığında o kadar çok lanet ediyordu ki Halis'e, onu kendi öfkesinden, beddualarından korumak, affetmek istiyordu bir yandan da. Yanında olsaydı, olabilseydi şayet, tüm yaşananlar unutulacaktı sanki. Hiçbir şey olmamış gibi.

Oysa bu artık imkânsızdı. 12 yıl vermişti hâkim. 12 koca yıl... Bergen'in kızgınlığı onu bu hale getirdiği için değildi. 12 yıl ceza almasına neden olacak o suçu işlemiş olmasıydı canını yakan. Onu kendisinden, aşkından mahrum bırakmasıydı. Her şeye rağmen bir ümidi vardı oysa. Her şeye yeniden başlayabilirdi. Ama bir anda tüm hayalleri 12 yıl öteye gidivermişti işte. Bir türlü unutamıyordu o göz göze gelişlerini. Kararın açıklandığı an, Halis'in arkasına dönüp ona bakmasını... Kömür gözlerindeki hüznü, pişmanlığı, hayal kırıklığını... Suçlu hissetmişti kendisini Bergen. Utanmıştı.

Şarkı biter bitmez kulaklığı çıkarıp attı kulağından. Kapıyı açıp diğer tarafa geçti hızla. "Sigaram nerede?" diye sordu. Cengiz Bey ve İhsan var güçleriyle alkış tutuyorlardı o sırada. Belli belirsiz gülümsedi. Sehpanın üzerinde duran paketi titreyen elleriyle aldı, bir sigara çıkardı. Sabahat Hanım telaşla elindeki çakmağı uzattı kızına. Bergen sigarasını yaktı, derin

bir nefes çekip koltuğa bıraktı kendini. "Bir daha da söylemem artık. Olduğu kadar."

"Oldu oldu," dedi Cengiz Bey.

"Hem de gayet güzel oldu! Helal olsun sana!"

"Çay söyleyeyim mi?" diye atıldı İhsan. "Dinlerken içeriz."

"Söyle," dedi Bergen fısıltıyla. Annesine baktı. Sabahat Hanım ne diyeceğini, ne yapacağını bilemez halde duruyordu kızının başında.

"Otursana anne, ne dikildin kaldın öyle?"

Sabahat Hanım usulca ilişti kızının yanına. Hâlâ elleri titriyordu Bergen'in. Neye, ne zaman, nasıl tepki vereceği belli olmuyordu artık. Huyu çok değişmişti. Eskiden de çabuk parlar, çok sinirlenir, ama yelkenleri suya kolay indirirdi. Onun bu hallerine alışkındı Sabahat Hanım. Ama şimdi tanıyamıyordu kızını. Kolay değildi. Kendisi de en az kızı kadar yıpranmıştı aylardır. Ağlamadığı gün yoktu. Bütün o hastane günleri, Bergen'in feryatları, inlemeleri, çektiği acılar, geçirdiği ameliyathane kapılarında defalarca kez saatler süren bekleyişleri. Sonra mahkemeler... Hayatlarını mahveden adamı tekrar görmek... Kızının hiç de sağlıklı olmayan ruh haliyle mahkemede ifadesini değiştirmesi... Yaşlı kadının sabırla, tevekkülle, Bergen'e rağmen Halis'in alacağı cezayı beklemesi...

Bir insanın bir ömür boyu yaşayabileceğinden çok daha fazla acı gelip geçmişti bir yılda hayatlarından. İkisi de hâlâ kendinde değildi. Yine de Sabahat Hanım'ın bildiği bir tek şey vardı. Kızının gücünü yeniden toplayıp normale dönebilmesi, Halis denilen adamı tamamen unutması için kendisinin daha güçlü olması gerekiyordu. Bu yüzden sıkıyordu dişini. Bergen'in bir dediğini iki etmiyor, sinirlenmesin, kızmasın, tekrar

ağlama nöbetlerine tutulmasını diye elinden ne gelirse yapıyordu. Bir dakika olsun ayrılmıyordu yanından; üstüne titriyordu. Nasılsa Halis belasını savmışlardı artık başlarından. Halis hapse olduğu sürece onlar güvendedi.

İhsan elinde tepsiyle içeri girdiğinde, Cengiz Bey kayd edilen şarkıların listesini yapıyor, geriye kaç şarkı kaldığını hesap ediyordu. Bergen daha birini söndürmeden bir sigara daha yakmış, boş gözlerle dinliyordu Cengiz Bey'i. Ne çok şey yapmıştı Cengiz Bey onun için. Tam her şey bitti sandığı anda, hayata yeniden tutunması için ne çok didinmiş, ne çok dil dökmüştü. Onun sayesinde buradaydı şimdi. Her şeyden kaçmak, hiç bilmediği bir şehre gidip yerleşmek, hayatının bundan sonrasını bir eve kapanıp geçirmek istiyordu oysa. Hastanede yattığı günlerde bir daha şarkı söyleyemeyeceğine inandırmıştı kendini. Kim ne yapsındı bu çirkin, bir gözü kör kadını sahnede?

Ama Cengiz Bey Ankara'ya kadar gelmiş, saatlerce konuşmuştu onunla hastane odasında. Her şeye baştan başlayacaklardı. Hem sahneye çıkacak hem de plak dolduracaktı. Hem plaktan hem de sahneden kazandığıyla da ilk iş göz ameliyatı olacaktı. Alınan gözünün yerine takma göz takılacaktı. Yüzü gün geçtikçe iyiye gidiyordu zaten. Gözü de yerine geldi mi, eski güzelliğine kavuşacaktı işte. Daha çok gençti. Önünde parlak bir gelecek vardı. Hem herkes onu merak ediyordu şimdi. Gazetelerde hikâyesi günlerce anlatılan Bergen sahneye çıktığında, plak doldurduğunda herkes onu dinlemek, izlemek isteyecekti. Kendini niye cezalandırıyordu ki? Halis cezasını almış, hapsi boylamıştı. Bergen için hayat asıl şimdi başlıyordu.

Cengiz Bey bu söylediklerine sahiden inanıyor muydu, ona emin değildi Bergen. İyi niyetliydi, iyi kalpliydi. Bunu bilecek

kadar tanımıştı onu. Ama neye yeterdi ki iyi niyet? İyi kalpli olmak neye yeterdi bu zalim dünyada? Günlerce düşünmüş, ölçmüş biçmiş, defalarca karar değiştirmişti. Ama sahneye çıkmıştı sonunda. İyi de olmuştu. Şimdi de stüdyodaydı işte. Adana'da çalıştığı günlerde şehrin gazetelerinde çıkan haberleri geldi aklına. Nasıl da özenle kesip saklamıştı onları. "Arabeskin yeni kraliçesi" diye yazmışlardı onun için. Bir de yakında plak doldurmak için İstanbul'a gideceğini... Yoktu öyle bir şey oysa. Kimse plak teklifinde bulunmamıştı. Nasıl bulunsunlardı ki? Kim gelip Adana'da keşfedecekti onu? Yalan da olsa hoşuna gitmişti gazetede bu haberi okumak. Kim bilir belki de bir gün gerçekleşirdi. Öyle saf, masum, öyle içten geçmişti içinden bu dilek. Şimdi gerçeğe dönüşmüştü işte.

Belki de kaderi buydu. Şarkı söylemek, sahneye çıkmaktı alın yazısında yazan. Ne tuhaf, Halis buna engel olmak isterken, vesile olmuştu. Eskisinden çok daha ilgi görüyordu sahnede artık. Ve önünde Halis olmadan geçecek koca bir 12 yıl vardı.

Cengiz Bey ayarlamıştı her şeyi. Roman kızını meşhur eden de oydu zaten. Aynı plak şirketine bu defa Bergen'i götürmüştü. Plak şirketinin sahibi Polat Bey minnet duyuyordu Cengiz Bey'e. Roman kızının plağı çok satmış, şirketi iflastan kurtarmıştı çünkü. Polat Bey, hikâyesini gazetelerden okuduğu Bergen'in sesini dinlemeye bile gerek görmeden kabul etmişti plak yapmayı. Cengiz'e itimadı tamdı. Üstelik İzmir'deki gazino programının ne kadar başarılı olduğu da gitmişti kulağına.

Cengiz Bey plağı fazla masraf da çıkarmadan bir an önce bitirmek için bir formül bulmuştu. Daha önce okunmuş alt-

yapıların üzerine söyleyecekti Bergen. Bunların bir kısmı roman kızının söylediği şarkılardı. Bir kısmını ise Selami Bey'den rica minnet almıştı. Selami Bey, büyük assolistlerden Gönül Hanım'ın söylediği şarkıların altyapılarını vermeye nasıl razı olmuştu, bilmiyordu Bergen. Ama bunu duyunca çok sevinmişti. Böylece İstanbul'a gelip girivermişlerdi stüdyoya. Bir haftaları vardı sadece ve o şarkıya bu kadar çok takılmasalardı çok daha kısa sürede bitecekti işleri. Cengiz Bey, Bergen'in her defasında ağlayarak yarıda kestiği şarkıyı plaktan çıkarmak istemiş, Bergen şiddetle karşı çıkmıştı buna. İnat etmiş, söylemişti işte. Halis nasılsa duyacak, dinleyecekti plağı. Bergen'in kime, "Mahşerde olsa bile iki elim yakanda," dediğini nasılsa anlayacaktı.

"Sen niye getirdin çayları be adam," dedi biraz mahcup, biraz alaycı.

"Çaycı yoktu yerinde. Ben de bekletmeyeyim dedim," diyerek gülümsedi İhsan. Sabahat Hanım uzanıp aldı tepsiyi İhsan'ın elinden. Önce Cengiz Bey'in, sonra kızının önüne koydu birer bardak. Yeni demlenmiş çayın kokusu, basık tavanlı stüdyoya çökmüş yoğun sigara dumanına karıştı.

1984

NİSAN 1984, İZMİR

"Allah her kulunu aynı yaratmamış be abi. Kimisi doğuştan şanslı, kimisi de böyle benim gibi işte..."

"Öyle deme," dedi Cengiz Bey "Allah beterinden saklasın de."

Derin bir iç geçirdi Bergen. Hava nasıl da güzeldi. Körfezin insanın midesini bulandıran kokusu bile daha az duyuluyordu bugün. Baharın tazeliği, ılıkılığı, ferahlığı sinmişti havaya. İzmir ne güzel oluyordu bahar gelince. Cengiz Bey önündeki bira bardağından bir yudum daha aldı. Sözde azıcık kafa dağıtmak için getirmişti Bergen'i Kordonboyu'ndaki bu restorana ama konu dönmüş dolaşmış, yine aynı yere gelmişti. Tam karşılarından vuran güneş nedeniyle Bergen'in yüzünü görmekte

zorlanıyordu Cengiz Bey. Gözünde de yine kocaman güneş gözlükleri vardı zaten. Ağlayıp ağlamadığını görmeye çalıştı.

"Sen de haklısın. Beterin beteri var, haline şükret dostum... dedi Bergen gülümseyerek. Cengiz Bey konuyu değiştirmek çabasıyla Bergen'in sözünü bitirmesini beklemeden girdi lafa.

"Bu sefer iyi olacak plak. Öbürü aceleyle geldi."

"Bilmiyorum ki be abi."

"Yaşar Bey bu. Başkalarına benzemez."

Cengiz Bey, ilk plağın neredeyse hiç satmamasına çok üzölmüştü. Defalarca İstanbul'a gidip gelmişti bu yüzden. Ne yapıp etmiş, Yaşar Bey'den randevu almış, adamı ikna etmişti. Plakçılar çarşısındaki en büyük firmalardan biriydi Yaşar Bey'in firması. Cengiz Bey çok ümitliydi. Bu defa turnayı gözünden vuracaklardı. Bir an önce yeni plağın hazırlıklarına başlamak istiyordu. Gerçi Yaşar Bey işi büsbütün üzerine almamış, "Bandı hazırlayıp getirin, ben basayım," demişti. Yani ceplerinden para harcamaları gerekiyordu. Bergen'e kalsa gerek yoktu yeni bir plak doldurmaya. Olmayınca olmuyordu işte. Belli ki onun şöhreti İzmir'den öteye gitmeyecekti. Ama Cengiz Bey her zaman ki gibi yine olanca iyi niyetiyle anlatıp duruyordu günlerdir.

"İyisin hoşsun da Cengiz Abi... Ne bileyim ben... Yuvarlanıp gidiyoruz işte kör topal. Allah'a şükür doluyor da dükkân her gece. Plak yapsak ne, yapmasak ne? Millet Bergen plak çıkarsın diye mi bekliyor sanki?"

"Kaç kere konuştuk bunu Bergen. Bak, sahneye çıkmayacağım diye direttin de ne oldu? Gayet de güzel çıkıyorsun işte. Plak yapmazsan ne uzarsın, ne kısalırsın. Kalırsın olduğun yerde. Senin yerin burası değil. Büyük gazinolarda solist altı çıkman lazım senin... Onun için de plak şart."

"Hoş geldin Sabahat Hanım," diyerek güldü Bergen. Şu Cengiz Bey bazen sahiden annesi gibi konuşuyordu.

Az önce ikinci biralarını getiren garson, bu defa elindeki servis tabağını bıraktı masanın orta yerine. Henüz kızartılmış kalamarların iştah açıcı kokusu sardı ortalığı.

"Sabahat Hanım'ın kulakları çınlasın o zaman," dedi Cengiz Bey gülerek. "Kaçırdı ziyafeti."

"Vallahi iyi oldu gelmediği be abi. Bir şeyi de kaçırsın. Zangoç gibi tepemde yirmi dört saat... Gerçi o sana talimatı vermiştir önceden."

"Ne talimatı?"

"Şunu şunu söyle Bergen'e diye. Kendi söyleyemediği ne varsa sana söyletiyor. Ben anlamıyor muyum sanki?"

"Yapma Bergen. Günahını alma kadıncağızın."

"Yahu ben annemi tanımaz mıyım Cengiz Abi? Sen de inkâr etme şimdi."

"Hadi hadi, soğutma. Sıcak sıcak yenir bu meret."

"Amma da çokmuş. Karnımız doyacak. Balıklara yer kalmayacak."

"Kalır kalır, merak etme."

İştahla büyücek bir kalamarı sosa batırıp ağzına götürdü Bergen. Ne iyi adamdı şu Cengiz Bey Babası gibi koruyup kolluyordu onu. Derin bir saygı duyuyordu bu adama. Şu piyasaya girdiğinden beri karşılaştığı en doğru dürüst insandı. İşini de iyi biliyordu üstelik. Yaşar Bey gibi bir plakçıyı bile ikna etmişti. Daha ne yapsındı adam onun için? Bir an nankörlük ettiğini düşündü. Başkası olsa, ne halin varsa gör der, katiyen bu kadar dil dökmezdi. Çiğnemedi yuttu ağzındaki lokmayı.

"Yapalım be abi şu plağı. Yapalım bakalım. Ne olacaksa olsun!"

"Hah şöyle yahu! Hadi o zaman yeni plağın şerefine!"

Bergen bira bardağını kaldırıp Cengiz Bey'in bardağıyla tokuşturdu. Çınlayan bardakların sesi Bergen'in içine beklenmedik bir neşe düşürdü.

MAYIS 1984, İZMİR

Başındaki eşarbyı çıkardı, çantasına tikiştirdi. Saçlarını düzelitti. Gardiyan önünde hızlı adımlarla yürüyor, Bergen soluk soluğa yetişmeye çalışıyordu. Neyse ki kimselere görünmeden içeri girmeyi başarmıştı. Her defasında yüreğı ağzına geliyordu böyle. Kim görecektik, kim tanıyacaktı, onu da bilmiyordu. Yine de tedbiri elden bırakmamak lazımdı. Yüzüne kezzap attırdığı için hapse mahkûm edilen kocasını cezaevinde ziyarette gelmesi gazetelerin arayıp da bulamadığı haber olurdu. O, gazetecilerden çok annesinin öğrenmesinden korkuyordu oysa.

Duvarları kirden kararmış, ne renk olduğu bile belli olmayan küf kokulu koridorun sonundaki demir kapıyı tık tıkladı gardiyan. Kapı gıcırtyla açıldı. İlk geldiğı günden beri nefret ediyordu bu görüşme odası denilen yerden Bergen. İnsan boyunu aşan yükseklikteki demir parmaklıklı pencereden sızan gün ışığı, bozuk zeminin bütün çirkinliğini gösteriyor, kordorda duyduğundan daha yoğun bir küf kokusu içeri girer girmez insanın genzini yakıyordu. Oda tavana kadar uzanan tel örgüyle ikiye bölünmüş, her iki tarafa da paravanlarla bölmeler yapılmıştı. Kim bilir kaç yıldır orada duran tahta paravanlar

dokunsan un ufak olacakmış gibi görünüyordu. Tel örgünün karşı tarafında birkaç mahkûm, bu tarafındaysa birkaç görüşe gelmiş insan vardı. Çocuklar, yaşlı anneler, babalar, kadınlar...

"Sağ ol kardeş," dedi Bergen gardiyana dönüp. Adam cevap bile vermeden dönüp gitti. Şöyle bir bakındı Bergen. Henüz gelmemişti belli ki Halis. Yine saçlarına gitti eli. Bir iki hareketle düzeltti saçlarını. Yüzündeki güneş gözlüğü zaten karanlık odada etrafı görmesini iyice engelliyordu. Gözlüğü çıkardı bir an, sonra hemen geri taktı. Neme lazım, tanıyan filan olurdu. Tam o sırada Halis'in karşı bölmeye açılan kapıdan geldiğini gördü. Kapıdan girerken bakınan Halis hemen görmüştü onu. Ona en yakın paravanların arasına girdi. Bergen de tel örgünün diğer tarafında, tam karşısına geçti. Bir sandalye bile yoktu oturmaları için.

"Nasılsın?" dedi Halis o uysal, sakın sesiyle.

"Ben iyiyim. Asıl sen nasılsın?"

"Nasıl olayım?..

"İyi ol!"

Gülümseyerek baktı Halis. Elini tel örgüye dayadı. Bergen de aynı şeyi yaptı. Aralarındaki telin soğuğu, birbirine değen ellerinin sıcaklığında yok olup gitti.

"Para getirdim sana. Bıraktım kapıya. Sana veriyorlar değil mi? Eksiksiz..."

"Veriyorlar veriyorlar merak etme. Ne kadar getirdin?"

Bergen etraftakilerin duymasından korkarcasına fısıltıyla, utanarak söyledi getirdiği paranın miktarını.

"Çamaşır, çorap filan da var. Başka ihtiyacın olursa da gönderirim yine, geçen seferki gibi."

Bu iş için gazinodaki garsonlardan birini ayarlamıştı Bergen. Üç beş kuruş para sıkıştırıyordu eline. Kendisi gelemedi-

ğinde, Halis'in ihtiyaçlarını o getiriyordu cezaevine. Kimseye söylememesi için de sıkı sıkı tembih etmişti.

"Olursa haber veririm," dedi Halis. Elleri öylece asılı kalmıştı tel örgünün üzerinde. Şu an ona daha fazla dokunabilmek, sarılabilmek için neler vermezdi Bergen.

"Çok özledim seni," dedi Bergen utanarak.

"Ben de seni özledim."

Bergen ağlamamak için zor tutuyordu kendini. Yutkundu.

"Ben ameliyat olacağım haftaya," deyiverdi bir çırpıda. Halis şaşırmıştı.

"Ne ameliyatı? Gözünden mi?"

"Yok. O değil. Bu başka."

Göz boşluğuna takma göz takılabilmesi için yurt dışına gitmesi gerekiyordu. Ve bunun için lazım olan para kolay kolay denkleştirebileceği bir meblağ değildi. Parası yetmediği için göz ameliyatı olamadığını söylememiştir Halis'e. Zaten hapishaneye ilk geldiğinde, yüzünü yakından ilk gördüğünde yeterince üzülmüştü Halis. Acısını gözlerinden okumuştur Bergen. Gözlüğünü zorla çıkarttırmış, gözünü de görmek istemiştir. Ama gözlüğünü çıkardığı halde, Halis'in tüm ısrarlarına rağmen gözünün üzerindeki bandı çıkarmamıştır Bergen. Onu bu yüzden üzme, vicdan azabı çektiğini görmek istiyordu oysa. Ama yapamamıştır işte. Sevdici adam, karşısında o kadar çaresi ve perişan görünüyordu ki, her şeye rağmen kıyamamıştır.

"Nasıl başka?"

"Kist... Kist varmış da rahmimde. Onu alacaklar."

"O nereden çıkmış?"

"Çıkmış işte. Olur öyle. Kadın hastalığı. Önemli bir şey değil."

"Nasıl değil? Ameliyat diyorsun?"

"Ben ne ameliyatlar geçirdim Halis!"

Ağzından çıktığı anda pişman oldu söylediklerine. Bir an herkes sustu sanki. Odadaki herkes... Ne diyeceğini, lafı nasıl toparlayacağını bilemedi Bergen. Ne gerek vardı şimdi yüzüne vurmaya? Onu yine üzme?

"Sen yine de dikkat et," dedi Halis. Duymamış gibiydi söylediğini. Duymak istememişti belki de. "Haber gönder bana, merak ederim."

"Tamam," dedi Bergen. Daha fazla tutamadığı gözyaşları, gözlüğünün altından dökülüp, yanaklarından süzölmeye başladı.

Körfeze nazır, alabildiğine geniş balkonun kapıları, evin bütün pencereleri açıktı. Yine de sıcaktı içerisi. Sabahat Hanım'ın alnından ter damlaları süzölüyordu mutfakta yemek pişirmeye çalışırken. Telefonun sesiyle irkildi. Ellerini önlüğüne kurularıp koşar adımlarla salona gitti. Bergen yattığı yerden denizi görebilsin diye kanepeyi pencerenin kenarına yanaştırmıştı Sabahat Hanım. Kızının kalkmaya yeltendiğini gördü. Eliyle kalkmaması için işaret etti. Konsolun üzerinde acı acı çalan telefonun ahizesini kavradı.

"Alo?"

Bergen soran gözlerle bakıyordu annesine.

"Veriyorum, bir dakika Cengiz Bey," dedi Sabahat Hanım. Telefonu bulunduğu yerden aldı, kablosunu çekiştirerek Bergen'e doğru uzattı. Bergen derin bir oh çekmişti. Telefonu ne zaman annesi açsa tedirgin oluyordu. Ya Halis aramışsa, ya

birine arattırmışsa diye ödü patlıyordu. Ola ki acil bir durum olursa ona ulaşabilsin diye vermişti telefon numarasını. O yüzden de hep kendi açıyordu telefon çaldığında. Gerçi hiç aramamıştı bugüne dek ama yine de tedbiri elden bırakmıyordu Bergen.

"Anne şu telefon benim yanımda dursun demedim mi sana kaç kere?" diye söylendi.

Annesi telefonda bekleyen Cengiz Bey'in duyacağı endişesiyle kaş göz işareti yaptı Bergen'e. Bergen ahizeyi kulağına götürdü.

"Alo? Buyur abi."

Sabahat Hanım enikonu heyecanlanmıştı. Cengiz Bey'in İstanbul'da olduğunu biliyordu. Bekledikleri haberi verecekti büyük ihtimalle.

"Tamamdır abi, Allah razı olsun. Sağ ol abi."

Duyduklarına bakılırsa işler yolunda gitmişti. Rahatladı yaşlı kadın. Zaten şu ameliyat tuz biber ekmişti sıkıntılarının üstüne. Neyse ki üç günde çıkmıştı hastaneden. Bir haftadır da evde yatıyordu. İyileşmiş sayılırdı aslında. Bergen'e kalsa çoktan ayaklanacak, gazineye gitmeye başlayacaktı. Ama doktorlar on günden önce ayağa kalkmamasını söylemişlerdi. Sabahat Hanım adeta sıkıyönetim ilan etmişti bu yüzden evde. Zaten plak çalışmalarında, stüdyoda geceleri gündüzlerine karışmıştı haftalarca. Bir deri bir kemik kalmıştı Bergen. En azından bu bahaneyle dinleniyordu biraz.

Bergen telefonu kapattı.

"Tamam, bitmiş her şey. Bir aya kadar çıkacakmış kaset."

"Oh çok şükür! E fotoğraf?.."

"Cengiz abi benim şu otelin bahçesinde çekilen fotoğraflarımı vermiş. Onlardan birini kullanacaklar işte."

"Hay Allah! Yeni çektirseydik iyiydi."

"Anne benim fotoğraf düşünecek halim mi vardı? Adam hemen baskıya sokalım demiş. Bir şey olmaz. Güzel bir şeyler bulurlar kapağa koyacak."

"Hayırlısı olsun kızım. Allah yüzümüzü kara çıkarmasın! Ayyyyy! Yağ yandı ocakta!..

Sabahat Hanım telaşla koştu mutfığa doğru. Hakikaten yanık yağ kokusu sarmıştı ortalığı. Güldü Bergen kendi kendine. Şaka maka ikinci kaseti de çıkıyordu işte. Hayatta üzülme için de sebepler vardı, mutlu olmak için de. Biri bitiyor öbürü başlıyordu, ne garip. Günlerdir geçirdiği ameliyatın sıkıntısını yaşarken... Canı yanarken. Üzülürken... Öyle ya, ameliyatta alacakları kistin patlamak üzere olduğunu görünce, tek yumurtalığını tamamen almıştı doktor. Bu da çocuk sahibi olma şansının yarı yarıya azalması demekti. Gerçi doktorun ameliyattan sonra anlattıkları yüreğine biraz su serpmişti. Tek yumurtalıkla da çocuğu olurdu, boşuna endişe etmesine gerek yoktu. Yine de içine bir sıkıntı düşmüştü işte. Eninde sonunda bir gün, Halis'den bir çocuk doğuracaktı. Bu onun sadece kendine sakladığı, Halis'e bile söylemediği bir hayaldi. Ve daha uzun yıllar boyu ayrı kalacaklarını biliyor olsa bile ne olursa olsun bu hayaline gölge düşmesini istemiyordu.

Başını pencereye doğru çevirdi. Annesi söylenip duruyordu mutfakta. Kendi kendine kızıyordu belli ki. Gülesi geldi. Bu evi kiraladıkları iyi olmuştu. En azından yemektir, temizliktir, çarşı pazardır, oyalanıyordu Sabahat Hanım. Otelde kaldıklarında yapacak iş bulamadığından Bergen'e sardırıyor, yanın-

dan bir dakika olsun ayrılmıyordu. Hele ki mahkemede Halis'e yazdığı mektuplar ortaya çıktıktan sonra iyice jandarma kesilmişti başına. Artık eskisi gibi şüphelenmiyor olsa gerek ki, araları çok iyiydi bu ara. Günlerce süren plak kayıtları, stüdyoda sabahlamaları, arkasından ameliyat filan derken hiç o konular açılmamıştı bir süredir aralarında. Kim bilir belki de Bergen'in Halis'i unutmaya başladığını düşünüyor, kendince mutlu oluyordu. Bu neşesi, iyiliği de ondandı.

Anındaki teri sildi elinin tersiyle. Öğlen güneşi salonun her köşesini dolduruyor, havadaki nem insanın nefesini tıkıyordu. Körfeze, bir göl kadar sakin duran denize doğru baktı. Canı şarkı söylemek istedi. Plağı kaydederken günlerce dilinden düşürmediği şarkıyı mırıldanmaya başladı.

"Uzaktan görenler mesut sanıyor, bilmezler gözlerim her gün ağlıyor. İçimde dinmeyen yaram kanıyor, bir meçhule döndü benim hayatım."

1985

MART 1985, İZMİR

Halis'im.

Gelemedim uzun zamandır sana. Biliyorum kızılıyorsundur sen şimdi. Ama bana da hak ver. Her seferinde yüreğim ağzıma geliyor biri görecektedecek diye. Annem zaten her dakika başımda, biliyorsun. Kırk tane yalan uyduruyorum her defasında. Elinden gelse beni hiçbir yere yalnız göndermeyecek. Gerçi son zamanlarda eskisine göre çok rahatladı, ama hâlâ sıkıyönetim devam ediyor.

Sana bir haberim var Halis. Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.. Korkarım bir süre daha görüşemeyeceğiz. Ne kadar sürecektir, orasını Allah bilir. Çünkü ben İstanbul'a gidiyorum. Bu ay sonunda İstanbul'da programa başlıyorum. Cemal Bey diye birisi var. Kumkapı'da bir gazinosu varmış. Daha evvel rahmetli Esengül çıkarmış orada. Beni istemişler. Cengiz Abi'yi

aramışlar. Cengiz Abi de bana sordu. "Vallahi seni bırakmak istemem, dedim, ama "Senin için daha iyi olacak," dedi. O zaten, "İzmir'de bundan daha fazlası olmaz," diyor. Dükkân belli, gelen giden belli, kazandığım para belli. İstanbul için gecede iki katını teklif ediyorlar. Nereden baksan iyi para. Cengiz Abi, "Oradan da büyük gazine olursun, ben biliyorum, deyip duruyor. "İstanbul'a gidince artık meşhur olacaksın, diyor.

Halis'im, biliyorsun benim şanda şöhrette, parada pulda gözüm yok. Ama sahneye çıkmayı seviyorum. Bir Allah, bir sen, bir de şarkı söylemek. Şu hayatta başka neyim var ki benim? Bir de ailem var işte. Abilerime, ablalarım da kırgınım. Anneme de kızıyorum, biliyorsun. Sana da kızıyorum bazen. Keşke seni hiç sevmeseydim diyorum. Seni üzme değil niyetim. Ben kadere isyan ediyorum. Sahneye çıktığım için sen kızyorsun, ablalarım, abilerim kızıyor. Ailedeki herkes başıma gelenler yüzünden beni suçluyor. Seni hâlâ sevdiğimi anneme söyleyemiyorum. Sahneyi bırakacağım diye ödü kopuyor. Ben zaten sahneyi bırakmak istemiyorum. Ama seni de bırakmak istemiyorum. Arapsaçı gibi hayatım. Ben kimi idare edeyim? Beni kim idare etsin? Tüm bunları düşündükçe aklıma oynatacak gibi oluyorum. Bir sigara daha yakıyorum. Hatta şu anda bunları yazarken yine yaktım.

Benim para kazanmam lazım. Şarkı söylemem lazım. Onun için kabul ettim İstanbul teklifini. Çok düşündüm. "Her şerde bir hayır vardır," der hep annem. "Hayırlısıyla olsun, der. Bu hayırlı olacak benim için Halis. Bu halimle bile baş tacı ediyorlar beni. Demek ki mesele sadece güzellik değilmiş. Demek ki gözümü kör etsen, yüzümü yaksan bile insanlar benim sesimi dinlemeye gelecekmiş. Keşke yapmasaydın be Halis. Keşke yapmasaydın da şimdi yanımda olsaydın. Tahta ranzalarda yatacağına yanımda yatsaydın geceleri. Sarılıp uyutsaydın beni.

Sana bu mektupla beraber para da göndereceğim. Bizim oğlan uğrar, bırakır bu hafta. Fırsatını bulursam kaçır gelirim ben de, ama pek ihtimal vermiyorum. Haftaya gidiyoruz zaten İstanbul'a. Sözleşme yapacağız,

sonra provalar filan.. Büyük reklam kampanyası yapacaklarmış bana, ilk defa İstanbul sahnelerinde filan diye. Bakalım, bayırlısı.

On gün için anlaştık. Sonra ne olur, ne biter bilmem. Olmazsa da dönerim İzmir'e. Mektupları da postayla göndereceğim artık. Gider gitmez adres bildiririm sana. Şimdilik otelde kalacağız İstanbul'da. Program uzarsa belki bir ev tutarız diye konuştuk. Buradaki evimiz iyiydi, bayağı da alışmıştım, ama ne yaparsın.

Bana kızma olur mu? Ne yapıyorsam ikimiz için yapıyorum. Oralarda dikkat et kendine. Çok soğuk geçiyor kış, üşütme sakın. Hasta olursan kim bakar sana? İstanbul'da çok kar varmış bu sene. Geçen ay okullar tatil edilmiş, millet işe gidememiş, yollar kapanmış. Bakalım ne yapacağız oralarda?

Hasretle kucaklar, gözlerinden öperim.

Bergen.

NİSAN 1985, İSTANBUL

"Merhaba Yaşar Bey, çok memnun oldum."

"Ben de. Buyurun oturun."

Bergen gülümseyerek garsonun çektiği sandalyeye oturdu. Yaşar Bey olanca kuvvetiyle sıkıştı elini. Bergen bu kadar içten el sıkıyan insanlardan zarar gelmeyeceğini düşünürdü hep. Annesinin ayakta beklediğini fark edince atıldı hemen.

"Annem," dedi Yaşar Bey'e dönerek. Sabahat Hanım bunu bekliyormuş gibi heyecanla uzattı elini.

"Müşerref oldum," derken tekrar ayağa kalktı Yaşar Bey. Bir eliyle de düğmeleri açık ceketinin önünü tutuyordu.

"O şeref bize ait Yaşar Bey," dedi Sabahat Hanım. Kızının yanındaki sandalyeye ilişti.

Salonda bir sağı sola koşturan garsonlar, alışkın hareketlerle ortalığı toplamaya çalışıyordu. Gecenin çok geç bir saatiydi. Belli ki salonu bir an önce yarına hazır hale getirip evlerine gitmek istiyordu onlar da. Kimi yerleri süpürüyor, kimi masa örtülerini topluyor, kimi sandalyeleri ters çevirip masaların üzerine koyuyordu. Gazinonun patronu Cemal Bey, uzaktan bir el işareti yaptı şef garsona. Kısa boylu, şişman şef garson patronunun ne demek istediğini anladı. Garsonlar bir anda işi gücü bırakıp ortadan kayboldular.

Cemal Bey, yanında oturan Yaşar Bey'e doğru dönüp, masadaki boş rakı bardağını işaret etti.

"Tazelesinler mi?"

"Yok Cemal'ciğim, yeter bu kadar. Hanımefendiler bir şey içecekse.

"Sağ olun. Ben sahneden indikten sonra içmiyorum genelde," diye atıldı Bergen. Sabahat Hanım memnun gözlerle baktı kızına.

"Çok güzeldi program," dedi Yaşar Bey "Tebrik ederim, çok beğendim."

"Teşekkür ederiz," dedi Sabahat Hanım kızının lafını ağzından alıp. Yaşar Bey, Sabahat Hanım'a çevirdi bakışlarını.

"Allah yolunu bahtını açık etsin. Biliyorduk sesini zaten, ama sahnede izlemek başka tabii. Kızınızla iftihar edin."

"Ediyorum, etmez miyim," dedi Sabahat Hanım duydukları karşısında hissettiği sevinci gizleyemeyen bir edayla.

Bergen enikonu heyecanlanmıştı bu gece. Oysa sahnede şarkı söylerken kaptırır gider, heyecanını kolay yenerdi. Ama sahneye çıkmadan önce Cemal Bey kulise gelip, Yaşar Bey'in salonda olduğunu söyleyince eli ayağına dolaşmıştı. Hiç tanış-

mamışlardı. Ama nedense ona karşı korkulu, çekingen bir saygı besliyordu Bergen.

Yaşar Bey'in firmasından çıkan kaset pek de parlak satış yapmamıştı. Bergen plak macerasının tamamen sona erdiğini düşünüyordu bir süredir. Yaşar Bey'in firmasından çıkan kaset bile satmadıktan sonra artık hangi plakçı ona plak yapmak isterdi ki? Ama ne olmuşsa olmuş, Yaşar Bey onu izlemeye gelmişti işte.

Cengiz Bey'le İzmir'de vedalaştıkları gece geldi aklına. Ertesi sabah yola çıkacaklardı. O gece gazinoya şarkıcı olarak değil, müşteri olarak gitmişti Bergen. Birlikte oturup programı izlemiş, yemiş, içmiş, sonra sabaha kadar sohbet etmişlerdi. Çok ağlamıştı Bergen. Hakkını ödeyemezdi Cengiz Bey'in. Onu yeniden hayata döndürmüştü. Zor günlerinde hep yanında olmuş, maddi manevi destek vermiş, arka çıkmıştı. İnsanın babası olsa bu kadarını yapmazdı şu hayatta. Cengiz Bey'in karısı da vardı o gece yanlarında. O geceye kadar kadıncağızla hiç öyle uzun uzun oturup konuşmuşluğu yoktu, ama o gece Bergen'le sanki kırk yıllık dost gibi sarılıp sarılıp ağlaşmışlardı. Hatta Cengiz Bey'in "Demir Lady" diye isim taktığı Sabahat Hanım bile gözyaşlarını tutamamıştı. Öyle hüzünlü olmuştu ayrılışları.

"Cengiz Abi, Allah aşkına bana doğruyu söyle. İçinde bana karşı en ufak bir kırgınlık varsa..."

"Yahu yapma etme Bergen. Ne kırgınlığı? Ben seni teşvik etmedim mi, İstanbul'a git, buralarda durma diye?"

"Ettin etmesine de..."

"O zaman daha ne? Sonsuza kadar burada mı şarkı söyleyeceksin? Müsaade et de ben de başka şarkıcılar çıkarayım artık!"

Gülmüştü Cengiz Bey. Bergen'in içi sıcacık olmuştu. İyilik, dostluk ne zor bulunur şeylerdi şu dünyada.

"İki gün sonra geri gelersen ne olur bilemem yalnız. Yeni kadro kuruyorum. Burada iş bulamayabilirsin. Ona göre ayağını denk al!"

Bergen gülerek şaka yollu bir yumruk attı Cengiz Bey'in omuzuna.

"Çok fenasın sen abi."

Cengiz Bey kahkahaları koyverdi.

"Elin de ne ağırmış kıız!"

Masadaki herkes gülüyordu. İki dakika önce ağlaşanlar onlar değilmiş gibi...

İstanbul'da on günlüğüne anlaştığı program, önce yirmi güne, sonra bir aya uzatılmıştı. Cemal Bey'in daha da bitirmeye niyeti yoktu. Üstelik bir de Nişantaşı'nda bir gece kulübünden teklif gelmişti. Haftaya orada da başlayacak, her gece buradaki programını bitirir bitirmez Nişantaşı'na geçecek, sabaha kadar da orada şarkı söyleyecekti. Her şey tam da Cengiz Bey'in tahmin ettiği gibi olmuştu. İstanbul'da büyük sükse yapmıştı Bergen. Hikâyesini, yaşadıklarını bilenler kadar bilmeyenler de kulaktan kulağa yayılan söylentiler nedeniyle geliyordu onu dinlemeye. Gazino her gece doluyordu. Cemal Bey'in keyfine diyecek yoktu. Bergen de mutluydu. Ne kadar olsa İzmir ona hep o korkunç geceyi, sonrasında yaşadığı hastane günlerini, çektiği acıları, sıkıntıları hatırlatan sokaklar, caddeler demekti. İstanbul iyi gelmişti ona da, annesine de.

"Çok geç oldu, siz de yorgunsunuz. Lafı fazla uzatmadan konuya gireyim," dedi Yaşar Bey

"Estağfurullah, buyurun," diye tebessüm etti Bergen. Yaşar Bey'in ne söyleyeceğini deli gibi merak ediyor, ama elinden geldiğince sakın durmaya çalışıyordu.

"Bastığımız kaset pek de iyi olmadı malum. Aceleye gelmişti biraz. Cengiz üsteleyince ben de kıramadım. Ama bana kalsa o haliyle basmazdım."

"Evet," diye atıldı Bergen. "Ben de pek istemiyordum aslında. Cengiz Abi..."

"Yooo. İstememek olur mu? Böyle ses, böyle tavır kolay kolay çıkmaz. Sen çok başarılı olacaksın Bergen. Bu gece de fark ettim yanılmadığımı. İnsanlar seni çok sevecek."

Bergen şaşkındı duyduklarından. Mahcup oldu. "Sağ olun," diyebildi sadece. Sabahat Hanım masanın altından kızının bacağına vurdu. Bergen ters bir bakış attı annesine.

"Tabii bu işi profesyonel ele almak lazım. Ben sana bir plak daha yapmak istiyorum Bergen. Ama öyle uydur kaydır değil. Adam gibi bir şey yapalım bu sefer."

Bergen nefesinin kesildiğini hissetti. İnanamıyordu. "Sahimi?" deyiverdi elinde olmadan.

"Doğru düzgün bir iş yapalım. Müzik yönetmenin olsun, iyi şarkılar bulalım. Doğru düzgün kaydedelim. Reklamını da yapalım. Şeytanın bacağına kıralım bu sefer."

Bu Yaşar Bey iyi bir adamdı. Buna tamamen emin olmuştu artık. Bugüne kadar hakkında duydukları yanlış değildi demek. Bu babacan tavrı, açık sözlülüğü, güleç yüzü...

"Allah sizden razı olsun," diye atıldı Sabahat Hanım. Lafa karışmamak için ne kadar kendini tutsa da, duyduğu sevinci göstermeden edememişti.

"Hepimizden razı olsun," dedi Yaşar Bey gülümseyerek. "Ama bunu ben hayır işi olsun diye yapmıyorum. Sahiden inanıyorum Bergen'in iyi yerlere geleceğine. Ben onu hissetmem buraya gelmezdim zaten bu gece."

Sabahat Hanım pot kırdığını düşünüp mahcubiyetle baktı Yaşar Bey'in gözlerine. Bergen'den kesin azar işitecekti eve döndüklerinde.

"Siz öyle diyorsanız," dedi Bergen. "Allah biliyor, ben ne şan peşindeyim ne şöhret. Ama insan tabii ne diyeceğini şaşırtıyor siz böyle söyleyince. Koskoca Yaşar Bey

"Anlaştık o zaman," diyerek Bergen'in sözünü kesti Yaşar Bey. Bergen şaşkındı. Bir an durdu, yutkundu. Elini tokalaşmak için Yaşar Bey'e doğru uzattı.

"Anlaştık," dedi.

EYLÜL 1985, İSTANBUL

Asansör dördüncü katta durdu. Nihat kapıyı itti, Bergen önden geçsin diye yol verdi. İki daire vardı katta. Elindeki anahtar destesinden bir anahtar seçti, sekiz numaralı dairenin kapisını açtı. Kapı açılır açılmaz uzun süre kapalı kalmış evlerin o ağır, kekremsi kokusu çarptı suratlarına. Geniş bir koridora açılıyordu daire kapısı. İçeri girdiler. Bergen ayakkabılarını çıkarmaya yeltendi.

"Ev kirli zaten, çıkarma," dedi Nihat.

Kocaman bir salonu vardı evin. Yemek masasının bulunduğu kısma iki basamaklı bir merdivenle çıkılıyordu. Konsolun

üzerinde duran devasa ayna, salonu olduğundan da geniş gösteriyordu. Sağ köşede iki duvarın birleştiği yerde gösterişli bir şömine vardı. Oymalı ahşap aksamıyla desenli kadife koltuklar, haki renkli kadife perdelerle ve desenli duvar kâğıtlarıyla abartılı bir uyum içerisindeydi.

"Burası salon," dedi Nihat, sımsıkı kapalı, ağır perdeleri aralamaya çalışırken. Pencereyi açtı.

"Havasız kalmış içerisi. Kaç aydır kullanılmıyor."

Bergen tedirgindi. Hâlâ doğru bir şey yaptığından emin değildi.

"Gel, içerileri de göstereyim," dedi Nihat. Elinden tuttu Bergen'in. Ondan biraz daha uzundu boyu. Kumrıldı. Yeşil gözleri vardı. Yakışıklı sayılmazdı. Kulakları kepçeydi. Saçlarının ön kısmı epeyce seyrelemişti. Yaşını hiç sormamıştı Bergen. Olsun olsun 30-35 olmalıydı. Üzerindeki koyu renk takım elbiseye, ayağındaki parlak rugan ayakkabılara rağmen yüzündeki çocuksu ifadeyi gören biri, onu ilk bakışta ciddiye almakta zorlanabilirdi.

Nişantaşı'ndaki gece kulübüne gelip giden müşterilerden biriydi Nihat. Genellikle erkek arkadaşlarıyla geliyor, ön masalarda oturuyor, çok gülüp, çok eğleniyordu. Kulübün işletmecisinin de yakın arkadaşıydı. Birkaç kez çiçek göndermişti kulise. Sahneye şampanya gönderdiği de olmuştu. Bunlar Bergen'in alışık olmadığı şeyler değildi. Ta başından beri böyle nicelerini görmüştü. Hatta Halis de onlardan biriydi en başta. Mesafesini korur, kolay kolay yüz vermezdi böylelerine. Bir tek Osman girmişti hayatına zaten Halis'in olmadığı dönemde. Başka kimseyi de yaklaştırmamıştı yanına. Ama nedense

Nihat'ı terslemek gelmemiştii içinden. Sevmiştii onu daha tanışmadan. Hani olurdu ya öyle. Bazen birilerini uzaktan görmek yeterdi onun hakkında hüküm vermek için. Kimi kez birilerine yersiz yere sinir olurdu insan, birilerini ise nedensiz sever, yakın hissederdii kendini. Nihat onlardan biriydi işte. Uzun zaman sonra ilk kez bir erkek böyle sempatik gelmişti Bergen'e.

"Arkadaş olalım," demişti Bergen. "Benden daha fazlasını bekleme."

Gülmüştü Nihat. "Tamam, öyle olsun," diye cevap vermişti.

Elinde değildi. İçi ısınsa, kanı kaynasa da Halis'ten bir başka erkeğe dokunmayı düşünemiyordu bile. Nitekim iki iyi arkadaş olmuşlardı kısa sürede. Nihat her fırsatta kur yapmaktan, şansını zorlamaktan geri kalmıyordu. Az çapkın değildi. Zaten gece hayatında çapkınlığıyla tanınıyordu. Ama Bergen'in üzerine fazla gitmiyordu Allah'tan. Nerede durması gerektiğini biliyordu. Dahası çok güldürüyordu onu. Uzun zamandır gülmeye o kadar hasret kalmıştı ki, sadece bunun için bile Nihat'la arkadaşlığa devam edebilirdi.

Kimi kez programdan sonra sabaha karşı kulüpten çıkıp işkembeciye gidiyorlar, gün ağarana kadar arabayla dolaşıyorlar, kimi kez de öğleden sonraları buluşup Boğaz'da balık yiyorlardı. Bazen yanlarında Nihat'ın arkadaşları da oluyordu. İyi geliyordu Bergen'e böyle gezip tozmak. Haftalardır otelle gazino, gazinoyla kulüp arasında gidip gelmekten, günün yirmi dört saatini annesiyle geçirmekten sıkılmıştı. Sabahat Hanım da hiç sesini çıkarmıyordu onun bu gezip tozmalarına. Nihat'ı pek sevdiği söylenemezdi. Annesinin mesafeli tavırlarından anlıyordu Bergen. Ama en azından Nihat'la sağa sola gitmesine göz yumuyor, onu rahat bırakıyordu.

Nihat, Bergen'in hikâyesini biliyordu. Onunla tanışmadan önce duymuştu başına gelenleri. Hatta Nihat onu, daha gece kulübünde sahneye çıkmaya başladığı ilk gece, sırf meraktan izlemeye geldiğini de itiraf etmişti sonradan. Ama Bergen sahneye çıkar çıkmaz ondan çok etkilendiğini, adeta büyülediğini de söylemekten geri kalmamıştı. Bergen'i çok çekici buluyordu. Bunun farkında olmak hoşuna gidiyordu Bergen'in. Bu haline rağmen bir erkek tarafından beğenildiğini hissetmek kalbini onarıyordu. Ama hepsi o kadar.

Bu evi de Nihat önermişti Bergen'e. Kiralık bir ev aradıklarını öğrenince, "Benim Osmanbey'de bir evim var," demişti. "Öyle boş boş duruyor. Karşıya taşınmadan önce orada oturdum. Dayalı döşeli. Orada oturun işte. Ne diye boşuna kira vereceksiniz," demişti. Bergen önce itiraz etmişti. Saçma gelmişti. Ancak kira ödeyerek kalabileceklerini söylemişti hatta. Ama Nihat altından girmiş üstünden çıkmış, ikna etmişti sonunda Bergen'i. "Bir gün gideriz beraber, gösteririm evi sana," demişti.

Uzun ve geniş koridorun sağ tarafında duran kapıyı açtı Nihat. Bergen'in hayatında gördüğü en büyük, en gösterişli banyoydu bu. Kocaman bir küvet, bir klozet, üzeri aynayla kaplı bir dolap, iki kişinin birden kullanabileceği genişlikte bir lavabo, altın rengi musluklar... Çamaşır makinesi bile vardı banyoda. Bergen şaşkınlığını gizleyemedi. Kirayla tutmak istese, kim bilir kaç lira ödemesi gerekirdi bu eve. Üstelik şehrin tam göbeğindeydi.

"Beğendin mi?" diye sordu Nihat. Çocukça bir merak vardı sesinde. Cevabını gerçekten duymak istiyordu.

"Beğenmemek mümkün mü!" dedi Bergen.

"Ama... Bize çok büyük bu ev Ne bileyim... Temizliği filan... Biz daha mütevazı bir...

"Derdin temizlik mi? Amma yaptın ha! Temizlikçi var bizim. O gelir gün aşırı. Mesele mi şimdi?"

Sanki bir aksi söz daha çıkarsa Bergen'in ağzından, Nihat oracıkta kırılacak, küsecek gibiydi. Böyleydi hep. Hayatta her şey onun planladığı gibi olsun istiyor, istediğini gerçekleştirmesine engel olacak hiçbir şeyi kabul etmiyordu. Cebinde parayla büyüyenler hep böyle değil miydi? Parayla, güçle, nüfuzla satın alamayacakları hiçbir şey olmadığına inanır, aksi bir ihtimal karşısında ya kolayca kırılır, parçalanır ya da hırçınlaşırlardı.

Bir anda beklemediği bir hamle yaptı Nihat. Bergen'i kendine doğru çekti, kollarıyla belinden kavradı. Burun burunaydılar. İlk kez bu kadar yakınlaşmışlardı. Bergen, Nihat'ın solğunu hissetti yüzünde. Ürperdi. Göz göze geldiler. Neden kabul etmişti ki eve onunla yalnız gitmeyi? Keşke annesini de alsaydı yanına.

"Ne yapıyorsun Nihat?" diye sordu. O kadar soğuktu ki ağzından çıkan ses, kendisine bile yabancı geldi.

"Burada oturmanızı istiyorum Bergen," dedi Nihat. "Lütfen bari buna hayır deme."

Nihat'ın üzerine dikilmiş yeşil gözlerindeki ateşi, ihtirası teninde hissetti Bergen. Bedeninden belli belirsiz bir elektrik akımı geçti sanki. Titredi bir an. Geri çekti kendini. Sıyrıldı Nihat'ın kollarından.

"Ben evliyim Nihat. Bunu da başından söyledim sana."

Sesi sert ve kızgındı. Nihat yaptığından pişman olmuş, utanmıştı.

"Affedersin," dedi gözlerini kaçırarak.

"Yürü gidelim, ev mev istemiyorum ben!"

"Bergen, saçmalama lütfen. Bir an zaafa kapıldım. Özür dilerim..."

Bergen cevabını dinlememiş, çoktan kendini sokak kapısının önüne atmıştı bile. Nihat koşar adımlarla gitti peşinden, kolunu tuttu.

"Tamam, arkadaşız. Daha fazlası olmayacak. Sana söz. Ama saçma bir şey yüzünden arkadaşlığımızı da bozmayalım."

Bergen sinirden titriyor, ama bir yandan da Nihat'ın yüzündeki sahici pişmanlığı, iyi niyeti görmezden gelemiyordu. Sadece arkadaş kalmaya razıydı Nihat. Doğrusu bu ya, Bergen'in de içi elvermezdi bu arkadaşlığı bir kalemde silmeye. Yalvaran bakışlarla bakıyordu Nihat. Bir an sessizlik oldu. Bergen bir sigara çıkardı çantasından. Yaktı, bir nefes çekti. Kendine de kızıyordu bir yandan. Her şeyden çok, o kısacık bir anda istemsizce hissettiği şey kızdırmıştı onu aslında. Bunu kendine itiraf edemiyordu. Bildiği tek şey vardı. Halis'i her zamankinden daha çok özlediğini hissetmişti o an. Çok derin, çok ağır bir özlemde bu. Oysa karşısındaki adam Nihat'tı işte. Halis'e hiç mi hiç benzemeyen Nihat...

"Tamam, peki," dedi fısıltıyla, geçiştirir gibi. "Bozmayız..."

KASIM 1985, İSTANBUL

"Sen onunla hâlâ görüşüyor musun?"

"Bak yemin ettin. Ağzından kaçırırsan bir daha hayatta konuşmam seninle!"

"Merak etme, söylemem kimseye. Ama çok şaşırdım şu anda. Ver bakayım."

Bergen az önce çantasından çıkarıp Ali'ye gösterdiği mektubu uzattı titreyen elleriyle. Ali katlanmış mektubu aldı, açıp okumaya başladı.

En iyi arkadaşı olmuştu Ali kısa sürede. Kuaförleri sevmezdi pek. Dedikoducu bulurdu onları. Etrafındaki kadınların aksine, o kuaförlerle pek sohbet etmez, işi bitince de hemen kalkar giderdi. Anlam veremezdi kadınların kuaförlerine en mahrem sırlarını anlatmalarına. Bazen saç yaptırmak bahane, sırf kuaförüyle laflamaya gelen kadınları görür, hayret ederdi. Yıllardır kaç kuaför saçını yapmıştı hatırlamıyordu, ama ilk kez biriyle böyle ahbab olmuştu.

Nihat tanıştırmıştı onları. Nişantaşı'ndaki gece kulübünün bulunduğu binadaydı Ali'nin kuaför salonu. Sahneye çıkmadan bir saat önce gelse yetiyordu. Oradan da hemen bodrum kata, kulübe iniyordu. Dükkânın bu kadar yakın olması bir yana, Ali'nin ilk tanıştıkları günden beri ona gösterdiği arkadaşlık hoşuna gitmişti Bergen'in. Kimselere bırakmıyordu Bergen'in saçlarını Ali. Her defasında kendi tarıyordu. İlk günler hep havadan sudan konuşmuşlardı. Sonra laf açılmış, başına gelenleri uzun uzun anlatmıştı Bergen. Her şeyi bu kadar detaylarıyla anlattığı ilk kişiydi. Öyle bir samimiyet doğmuştu aralarında. Bergen yıllardır hayret ettiği kadınların yaptığını yapmış, kuaförüyle sırdaş olmuştu.

Sabahat Hanım genellikle dükkânın kapalı balkon kısmında oturur, gazete okurdu Bergen'in saçları yapılırken. Bugün de öyle yapmıştı. Bergen de Ali'yle yalnız kaldığında birdenbire

çıkartıvermişti ağzındaki baklayı. "Halis'ten mektup geldi yine," demişti. Sanki Ali daha önce gelen mektupları, onların mektuplaştıklarını biliyormuş gibi.

Bergen'in bu beklenmedik itirafı karşısında sahiden çok şaşırılmıştı Ali. Aklının ucundan bile geçmezdi onun hâlâ Halis'le görüşüyor olma ihtimali. Bu kadar şeyden sonra...

Öyle ya, Nihat ve Bergen aylardır arkadaşlıklar. Nihat'ın onu ne kadar çok sevdiğini, ona ne kadar çok değer verdiğini yakından biliyordu Ali. Bergen de pek mutlu görünüyordu onun yanında. Ali, Bergen'in bu konudaki inadını biliyor, ama yine de onların eninde sonunda sevgili olacağına inanıyordu. En çok o yüzden şaşırılmıştı bu mektup işine.

Bergen uzun uzun söz verdirtmiş, yemin ettirmişti Ali'ye, bu sırrı kimseye söylememesi için. Artık birine anlatmak, biriyle bu konuda dertleşmek, birine akıl danışmak istiyordu. Ali en doğru kişiydi. Zaten artık hakkında bilmediği şey yoktu. Bunu da bilsin, sırrı kendisinden çıksın istiyordu. Boğulduğunu hissediyordu çünkü bazen. Birine anlatırsa biraz olsun rahatlayacaktı.

"Para mı gönderiyorsun bir de?" diye sordu Ali. Bergen'in yanındaki boş koltuğa oturdu. Hayretler içerisinde bakıyordu elindeki mektuba. Bergen mahcup bir ifadeyle başını sallayarak onayladı.

"E kızım ben sana ne diyeyim?"

"Öğüt vermeye başlama da ne desen de!"

Ali mektubu daha fazla okumak istemediğini gösteren bir ifadeyle katladı, Bergen'e uzattı.

"Niye Bergen?"

"Ne niye?"

"Nihat'la ne güzel bir arkadaşlığınız var. Bir dediğini iki etmiyor, ağzının içine bakıyor. Ne kadar da iyi bir çocuk... Annen desen, bu yaşında, yanından ayrılmıyor, pervane oluyor etrafında. İşin gücün de yerinde Allah'a şükür. İstanbul'da herkes senden bahsediyor."

Bunu derken eliyle kulak memesini çekip, aralarındaki sehpaya tık tık tık diye vurdu üç kere. Bergen gülümsedi.

"Bu başka bir şey Ali... Halis'le benim aramdaki... Nasıl desem..."

"Hiçbir şey deme Bergen! Bu adam seni aldattı mı, aldattı. Dövdü mü, dövdü. Hem de kaç kere... Yetmedi bir de bu hale getirdi. Hadi sen hepsini unuttun, mahkemede yine de onu kurtarmaya çalıştın... Ama bitti gitti hepsi. İstanbul'a geldin. Yakında plağın da çıkacak. Yürüyüp git kendi yolunda. Adam daha kaç sene hapis yatacak. Bırak, ne hali varsa görsün."

"Öğüt vermeyecektin hani?"

"Öğüt değil ki bu. Aklın yolu bir... Tamam, biliyorum, sen aklınla değil kalbinle yaşıyorsun. En çok bu yüzden bu kadar seviyorum zaten seni ben. Ama bu kadar da değil be Bergen, bu kadar da değil!"

Bergen sustu. Cevap veremedi. Ne diyecekti ki? Belli ki Ali'nin de anlamaya niyeti yoktu onu. Oysa sırrını bu yüzden söylemişti böyle pervasızca. Ali onu anlar, ona hak verir sanmıştı.

"Sabahat teyze bilmiyor değil mi? Emin misin?" diye sordu Ali.

Bergen şüpheli gözlerle baktı Ali'ye.

"Eminim. Bilse canıma okur zaten. Sen tanımadın mı Sabahat Hanım'ı hâlâ?"

Derin bir iç geçirdi Ali. "Orası öyle," dedi.

"Vallahi ne diyeyim, sen bilirsin. Ama madem bana bunu söyledin... Benim sana söyleyeceğim tek şey var Bergen. Bunca zamandır arkadaşsınız. Sözüme şu kadarcık değer veriyorsan, Halis'le irtibatını kes derim ben. Arama sorma artık. Para göndermek ne demek yahu? Vallahi bak sinirlenmemek için kendimi zor tutuyorum."

"Aman be Ali! Söylediğime pişman edeceksin beni!"

Ali şöyle bir baktı Bergen'e. Bir şey söyleyecekmiş de vazgeçmiş gibi yutkundu. Ayağa kalktı.

"Hadi saçını bitirelim, geç kalacaksın," dedi, eline aldığı fön makinesini çalıştırdı.

"Kalbimizde sevgiye, aşka yer vermeliyiz, kucak açıp dostluğa, sevip sevilmeliyiz."

Bergen yine bülbül gibi şakıyordu stüdyoda. Sabahat Hanım camın arkasında kulağında kulaklıklarla şarkı söyleyen kızını gururla seyrediyordu. Kalabalıktı bugün stüdyo. Nihat vardı, Yaşar Bey gelmişti. Hepsi hayranlıkla bakıyordu Bergen'e. Şarkı söylerken adeta başka biri oluyordu. O deli dolu, bazen neşeli bazen kederli, nerede, ne zaman, ne yapacağı belli olmayan delişmen kız gidiyor, yerine kendinden son derece emin bir genç kadın geliyordu. Sadece şarkı söylerken oluyordu bu. Söylediği şarkıya tamamen kendini kaptırıp, her şeyi unuttuğu anlarda... Başka bir boyuta, başka bir dünyaya ışınlanıyordu sanki.

Sabahat Hanım, Bergen'in "sevmek en güzel duygu, sevmek kulun muradı demek. diye sürüp giden bu aşk şarkısını Nihat'ı düşünerek söylediğine inanmak istedi bir an. Sezdirmeden Nihat'ı izledi bir süre. Yüzündeki şefkatli tebessüme bakılırsa, o da inanmak istiyordu buna büyük ihtimalle. Oysa gerçeği biliyordu Sabahat Hanım. Kızının Nihat'la sadece arkadaş olduğunun, bir aşk yaşamadığının farkındaydı. Hem de ta en başından beri. Bergen'e Halis'ten gelen mektupları bulmadan çok önce...

Ali nasıl da şaşırmıştı, Sabahat Hanım "Biliyorum," deyiverince. Oysa ne kadar kıvranmış, nasıl söyleyeceğini, nasıl anlatacağını bilememişti yaşlı kadına gerçeği.

"Sabahat Teyze. Annemsin sen benim. Bergen bana yemin ettirdi, ant içirdi. Yeminden dönmek günahtır, ama ben bunu sana söylemezsem asıl o zaman günah işlemiş olacağım. Bergen'in iyiliği için... Nasıl desem, nereden başlasam onu da bilemiyorum. Bergen bana bir şey gösterdi... Bir mektup... Halis'ten gelmiş. Yani... Bunlar Halis'le mektuplaşıyorlarmış hapse girdiğinden beri."

"Biliyorum."

Ali küçük dilini yutacaktı neredeyse. Oysa karşısında son derece olağan bir şey duymuş gibi tepkisiz duran yaşlı kadının fenalık geçireceğini, ayılıp bayılacağını filan düşünmüş, korkmuş, o yüzden bu kadar gevelemişti lafı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu neden sonra.

"Biliyorum işte. Mektupları buldum sakladığı yerde. İki ay kadar oldu. Yukarıda Allah var, yalan söyleyecek değilim. Ben evde yokken hep bakıyordum zaten bunun odasına, eşyalarına

filan. Sağı solu belli olmuyor, biliyorsun. Onun iyiliği için... Kilitlediği bir kutusu var bunun, mücevher kutusu. Ne yaptıysa açık unutmış gitmiş. Allah'ın işi işte, denk geldi. Bir baktım bir sürü mektup...

"E peki sormadın mı Bergen'e, bunlar ne diye?"

"Elimden ne gelir ki Ali? Sorsam ne olacak? Kızacak bağırarak. İnadım inat diyecek. Yine mektup yazmaya devam edecek. Laf dinliyor mu? Laf dinletebilseydim bunlar gelir miydi başımıza? Belki dedim şu Nihat'a yavaş yavaş ısındıkça kendiliğinden unutmaya başlar Halis'i. Ama artık ondan da umudum kalmadı."

Ali duydukları karşısında kalakalmıştı. Kadıncağıza mı üzülün, Bergen'e mi yoksa Nihat'a mı bilemiyordu. Demek Bergen'in hâlâ Halis'i sevdiğini Sabahat Hanım çoktan fark etmişti. Ali'den çok daha önce. Oysa Ali bunu ancak mektup meselesini öğrendikten sonra anlamaya başlamıştı. Acı acı gülümsemişti Sabahat Hanım.

"Sadece mektup da değil. İzmir'deyken kaç defa da hapishaneye gitmiş ziyaretine."

Ali'nin bunu duyduğunda gözlerinden geçen çaresizliği fark etmişti Sabahat Hanım. Tanıdık bir çaresizlikti o. Sevdiğin birisinin bile bile kendini ateşe attığını görmek ve onu kolundan çekip kurtaramamak... Bunun ne demek olduğunu en iyi Sabahat Hanım bilirdi.

Yaşar Bey ve Nihat var gücüyle alkışlıyorlardı şarkısını bitiren Bergen'i. Uğur açtı kayıt odasının kapısını. Bergen gülerek geldi yanlarına. Belli ki Yaşar Bey'in stüdyoya kadar gelip çalışmaları görmek istemesi hoşuna gitmişti. Yüzündeki gurur ifadesi fark edilmeyecek gibi değildi.

"Tebrik ederim Bergen. Şahane oldu."

"Sağ olun Yaşar Abi. Sizi görünce daha bir içten okudum vallahi. Ne iyi ettiniz de geldiniz."

"Ağzına sağlık," dedi Yaşar Bey. Uğur'a döndü. Yaşar Bey istemişti Bergen'in bu plak için Uğur'la çalışmasını. Hem çok güzel besteleri vardı, piyasanın aranılan bestecilerinden biriydi, hem de İbrahim Bey'in satış rekorları kıran son plağının müzik yönetmenliğini yaparak bu işte de ne kadar başarılı olduğunu göstermişti. Yaşar Bey, özellikle İbrahim Bey'in plağındaki bazı şarkıları Bergen'in de söylemesini istemişti. "Sen dışı İbrahim olacaksın," demişti ona. Bergen'in ağzı kulaklarına varmıştı bunu duyunca. "İbrahim Bey kim, ben kim," diye gülmüştü içinden. Ama bir yandan da bunun olabileceğine inanmış, gururlanmıştı. Yaşar Bey öyle diyorsa, bir bildiği vardı mutlaka.

"Ne zaman biter kayıtlar?" diye sordu Yaşar Bey.

"Az kaldı. Hafta sonuna okumalar biter. Sonra toparlarız. On beş güne bandı teslim ederim hayırlısıyla abi," dedi Uğur.

"İyi iyi çok iyi, yılbaşından önce çıkarmak istiyorum," dedi Yaşar Bey. Nihat bunu duyunca sanki kendi plağı çıkacakmış gibi sevinmişti. Hissettiği sahici mutluluk gözlerinden okunuyordu. Bergen sevgiyle baktı Nihat'a. İçti acıdı. Göz kırptı Nihat. Sabahat Hanım hepsini gördü. Bir şeyler söylemek ihtiyacı hissetti.

"Allah sizden bin kere razı olsun Yaşar Bey," dedi.

1986

ŞUBAT 1986, İSTANBUL

"Gördün mü ilanı?"

Telefonun öbür ucundaki sesin kime ait olduğunu ayırt etmekte zorlandı bir an Bergen. Yaşar Bey hal hatır bile sormadan lafa dalmıştı. Nereden bilsindi annesinin Bergen'i uykusundan uyandırıp eline telefonu tutuşturduğunu?

"Hangi ilanı Yaşar Abi?"

"Gazetelere bakmadın mı?"

"Yok abi..."

"Hay Allah ya! Uyuyor muydun? Ben herkesi kendim gibi erken kalkıyor sanıyorum. Kusura bakma."

"Esağfurullah abi, olur mu öyle şey? İyi oldu uyandığım. Çok geç olmuş zaten."

Elinde telefon, kablosunu çekiştire çekiştire salona doğru yürürken, bir yandan da koridorda asılı duvar saatine bakıyordu Bergen. Her gün bu saatlerde uyanıyordu aslında. Hava aydınlandığında kulüpten gelip yatağa girdiğinden, güne bu saatte başlamak onun için pek de geç sayılmazdı. Evi mis gibi kızarmış ekmek kokusu sarmıştı. Sabahat Hanım kızını uyardırdıktan sonra yarım kalan kahvaltı hazırlığı için mutfakta almıştı soluğu.

"Eh, madem uyandın. Gazeteyi aç bak. Sonra ara beni."

"Tamam abi, bakıyorum hemen."

Bergen telefonu ortadaki sehpanın üzerine bırakıp, gazeteleri arandı. Sabahat Hanım elindeki tabaklarla girdi salondan içeri. Merakla bakıyordu.

"Ne oldu? Niye aramış?"

"İlan mı varmış gazetede ne? Anlamadım ki..."

"Ayyy çok güzel Belgin! Tam sayfa, kocaman..."

"Gördün mü sen?"

"Aç da bak," dedi Sabahat Hanım, koltuğun üzerinde açık bırakılmış gazeteyi işaret ederek. Bergen heyecanla aldı gazeteyi eline.

"Beni ikinci kez dünyaya getiren, tüm müziksever halkımızın beğenisini kazanan 'İnsan Severse' adlı kasetimi gerçekleştiren Yaşar Plakçılığa, müzik direktörü Uğur Bey'e, tonmayster İhsan Bey'e ve emeği geçen müzisyen arkadaşlara, tüm plak ve kaset bayilerine en içten teşekkürü borç bilir, candan sevgilerimi sunarım."

Bergen tekrar tekrar okudu ilanda yazanları. Adı kocaman harflerle yazılmıştı ilanın başına. Altında da kaset kapağının resmi vardı.

"Çok güzel değil mi?"

"Çok güzel... diyebildi sadece. Yutkundu. Neredeyse ağlayacaktı.

"Ara da, teşekkür et sıcaklığına," dedi Sabahat Hanım mutfığa dönerken.

Dışarıda buz gibi bir hava vardı. Bütün şehir kar altındaydı. Ama birdenbire yaz gelmişti sanki. Alev alev yanıyordu yüzü, ter basmıştı. Koltuğa oturdu. İlane tekrar baktı uzun uzun. Nereden nereye gelmişti böyle... Ülkenin en büyük gazetesinde, tam sayfa bir ilan. "Bergen'in Teşekkürü... Onun teşekkürü değildi aslında. Değil ilanda yazanlardan, ilandan bile haberi yoktu ki. Sürpriz yapmıştı Yaşar Bey ona.

Bir süredir hayatının değişmeye başladığının farkındaydı. Kaset çıktığından beri... Yolda yürürken insanların ona daha önce bakmadıkları gibi baktığını fark ediyordu. Sanki tanıyorlarmış, ahbapmışlar gibi... Yılbaşından önce çalışmaya başladığı Sıraselviler'deki gece kulübüne daha önce hayal bile edemeyeceği insanlar gelip onu dinliyordu. Müslüm Bey bile gelmişti hatta. Hastanede yattığı günlerde gördüğü o acayip rüyayı hatırlamış, tir tir titremişti o gece salonda Müslüm Bey'i görünce. Nasıl titremesindi ki? Yıllarca plaklarını dinlediği, deli gibi hayran olduğu, bütün şarkılarını ezbere bildiği, koskoca Müslüm Bey Rüyası gerçek olmuş, sahnede birlikte şarkı da söylemişlerdi üstelik. Sonra başkaları... Çok meşhur şarkıcılar, artistler, gazeteciler... İzmir'deyken de, özellikle Fuar gazinolarında çıkan meşhurların onu dinlemeye geldikleri olmuştu, ama bu defa başkaydı. Başka türlü bir saygı, sevgi gösteriyorlardı ona. Artık o, kocasının yüzüne kezzap attırdığı

zavallı kadın değildi. İnsanların bakışlarından, tavırlarından, onunla konuşmalarından anlayabiliyordu bunu.

Utaniyordu aslında gördüğü ilgiden. Ne yapacağını bilemiyor, şaşkına dönüyordu. Hele yolda yürürken birbirlerine uzaktan onu işaret edip fısıldaşan insanlar görünce elini ayağını nereye koyacağını şaşıırıyordu. Bir de yanına kadar gelmeye cesaret edip, imzalı resim filan isteyenler olunca iyice yerin dibine giriyordu.

Kaset çok beğenilmiş, iyi de satmıştı. Yaşar Bey çok memnundu bu durumdan. Ne zaman bir araya gelseler, Bergen'e övgü dolu sözler söylüyordu. Dediği çıkmıştı. Şeytanın bacağını kırmıştı Bergen bu defa. Öyle ki *Hey* dergisinin arabesk kasetler listesine bile girmişti. Müslüm Bey'in, İbrahim Bey'in, Emrah'ın kasetlerinin arasında Bergen'in kasetinin de adı vardı. Hele bir keresinde İstiklal Caddesi'ndeki bir plakçının önünden geçerken, caddede kendi sesinin yankılandığını duyunca sevinçten ne yapacağını şaşırmıştı. Önceki plaklarında hiç böyle olmamıştı oysa. Bu defa bu iş tamamdı.

"Alo... Yaşar Abi."

"Gördün mü?"

"Ağlatacaktın beni sabah sabah..."

"Ne sabahı? Akşam olacak neredeyse."

Gülüştüler karşılıklı.

"Vallahi çok güzel olmuş Yaşar Abi. Nereden geldi aklına? Çok mahcup ettin beni. Benim yapmam lazımdı böyle bir şey "

"Yok daha neler! Seni beni var mı? Hak ettin sen bunu. Şanın yürüsün. Bilmeyenler de bilsin. Asıl bombayı bundan sonra patlatacağız."

Şaşırdı Bergen.

"Hayırdır? Ne bombası?"

"Bir şarkı var Bergen. Tam sana göre. Aslında biliyorsun. Yeni değil şarkı. Ama sen başka türlü söyleyeceksin onu."

"Bir şey anladıysam Arap olayım."

"Şu hafta sonunu atlatalım da ofiste toplanalım; Uğur, sen, ben. O zaman anlatırız sana."

"Vallahi merak ettim abi."

"Merak et biraz, bir şey olmaz. Hadi şimdi bekleyenler var beni. Kapatıyorum telefonu."

"Abi tekrar tekrar teşekkür ederim. Beni çok mutlu ettin."

"Hadi hadi oyalama beni."

Bergen telefonla konuşurken Sabahat Hanım çoktan sofrayı kurmuştu bile. Mersin'den gelen turuncu reçeli, kırma yeşil zeytin, halis tereyağı ve kızarmış ekmeklerle sofranın görüntüsü iştahını kabarttı. Çaydanlıktan bardağa dökülen tavşankanı çayın kokusu, buharı yayıldı salona. Bergen çocukluğundaki sıcak, mutlu aile kahvaltılarını hatırladı. Bu kadar zengin olmazdı sofraları, ama en azından bütün aile bir aradaydı o zamanlar. Babası hayattaydı. Yaşar Bey'i düşündü sonra. Allah babasını erken almış, ama yerine Yaşar Bey'i göndermişti işte. İçti huzurla doldu. Oturduğu yerden kalktı. Çayları dolduran annesinin yanına gitti, yaşlı kadını belinden kavrayıp yanağına bir öpücük kondurdu.

"Kız delirdin mi? Çaydanlık var elimde!" diye çıkıştı Sabahat Hanım. Güldü Bergen. Annesinden işittiği azar hoşuna gitti.

MAYIS 1986, İSTANBUL

Halis'im.

Satırlarıma sana bir müjde vererek başlamak istiyorum. O işi oldu bil. Hangi işi mi? Yaşar Abi'yle konuşacağım demiştim ya sana. Niğde Cezaevi'ne aldırılman için. Konuştum. Biraz kızıyor bana, ama hak da veriyor. "Madem sen istiyorsun, dedi. Ankara'da, Bakanlıkta yüksek mevkide bir arkadaşı var demiştim ya sana. Onunla konuşmuş. O da, "Bir aya kalmaz hallederiz," demiş. Belki de bu mektup eline geçtiğinde sen haberi almış olacaksın. Almamış olursan da benden öğreniyorsun işte.

Nasıl sevindim anlatamam sana. Rahat rahat görüşebiliriz artık sen oraya gidince. Aramızda tel örgüler olmadan sana sarılabilirim, elini tutabilirim. O kadar özledim ki kokunu duymayı. Hele bir nakletsinler seni, hemen geleceğim. Bir dakika tutamazlar beni vallahi. Zaten önceki mektupta da yazmıştım sana. Annem her şeyin farkında. Geçen bir şey daha oldu. Artık iyice emin oldum ben de. Para göndermiştim sana. Yaşar Abi'nin yanında çalışan bir Ahmet Abi var. Sağ olsun, her işime koşuyor. Melek gibi adam. Ona vermiştim. O da parayı gönderdikten sonra postaneden aldığı makbuzu bana vermişti. Alacak kişi diye senin adın da açık açık yazıyor makbuzda. Çantama atmıştım. Unutmuşum sonra. Geçen anne-me bozuk para lazım olunca boş bulunup, "Çantamdan alıver," dedim. Bu pazara gitti. O sırada bir şey lazım oldu. Çantamı bir açtım, makbuz açık vaziyette en üstte duruyor. Açmış okumuş belli ki. İnsan makbuzu katlar da koyar değil mi? Öylece bırakmış. Hani okuduğunu göreyim diye sanki. Ama bana hiçbir şey demedi, hayret.

Şüphelendiğimden beri arada laf çakıyorum. Hiç sesini çıkarmıyor. "Halis de olsaydı, dinleseydi şu şarkıyı," diyorum mesela. Eskiden olsa kıyameti koparırdı. Susuyor. Ali'nin ağzını da aradım. Onunla pek sohbet ediyorlar çünkü. Ali'den bahsetmiştim sana. Kuaför. Aslında kesin ona söylemiştir an-

nem bildiğini, ama Ali de bana bir şey çaktırmadı. Vallahi şu nakil işi olsun, açık açık söyleyeceğim, "Ben Halis'i görmeye gidiyorum, diye. Ne yapayım?

Şarkı demişken. Bu son plağım çok güzel oldu Halis. Yani bugüne kadar yaptıklarımın en iyisi oldu. Emrah'ın söylediği "Acıların Çocuğu" diye bir şarkı var ya hani, duymuşsundur. Ben onu "Acıların Kadınıym" diye söyledim. Vallahi enfes oldu. Yaşar Abi mest. "Bu şarkı bu sene ortalığı kırıp geçirecek," diyor. Plağın adını da "Acıların Kadını" koyacaklar Başka güzel şarkılar da var. Ben bayıldım hepsine. Çok severek okudum. Haziranda çıkacak plak kısmetse. Bakalım, hayırlısı.

İşte böyle Halis'im. Beni soracak olursan, bir yandan stüdyoya gidip geldim işte kaç haftadır. Bir yandan da kulüp devam ediyor. Osmanbey'de bir ev tutmuştuk ya. Oradan çıkıyoruz haftaya. Otele çıkıyoruz. Sıkıldım evden. Nişantaşı'nda çalışırken iyi oluyordu da, şimdi çalıştığım yere uzaktı biraz. Kulübe çok yakın bir otel var. Oraya geçeceğiz. Hem Sabahat Hanım da biraz keyif sürsün. Her gün evde iş yapacağım, yemek pişireceğim diye didinip duruyordu. Kadın da var halbuki, ama bizimki titiz ya, kadının yaptığı temizliği beğenmiyor, söylenip duruyor. Bir de üstüne kalkıp yeniden temizlik yapıyor. Otelde kalınca o kadar ses etmiyor. İki günde bir çarşaf lar filan değişiyor ya, hoşuna gidiyor

Sen yine mektuplarını şirketin adresine gönder. Ahmet Abi iki eli kanda olsa kalkıp getiriyor hemen. Hiç bekletmiyor. İyi oluyor böyle.

İnşallah önümüzdeki ay yüz yüze görüşeceğiz Halis'im. Şöyle bir doya doya kucaklarız. Niğde'nin şartları da daha iyi diyorlar. O kadar kalabalık değilmiş koşulları filan. Sen de rahat edersin hiç olmazsa. Böyle böyle geçecek günler. Sayılı gün geçer gider.

Satırlarıma burada son verirken seni hasretle kucaklarım. Allah'a emanet ol.

Bergen'in.

"Yanlış yaptın Bergen. Sen benim lafımı dinlemezsin, ama ben yine de söyleyeyim."

"Bu kaçınıcı söyleyişin Ali? Bitti gitti artık, geçmiş olsun."

"Çocuk bir dediğini iki etmiyordu. Seviyordu seni."

Sevgi böyle bir şey değildi ki Bergen'in gözünde. Bir dediğini iki etmemek sevgi değildi ki. Her dakika pahalı hediyelerle çıkıp gelmek, kıyafetler, mücevherler almak, lüks arabalarla gezdirmek, lüks lokantalara götürmek. Sevgi parayla satın alınan bir şey değildi ki.

Nihat'ın hiç beklemediği bir anda pat diye söyleyivermişti Bergen.

"Evden çıkıyorum Nihat. Anneme de söyledim."

"O nereden çıktı? Neden? Memnun değil misin?"

"Daha fazla kandırmayalım birbirimizi Nihat. Olmuyor. Ben yapamıyorum."

Cevap bile verememiş, allak bullak olmuştu oracıkta. Hafif esintili ama ılık, deniz kokulu bir bahar akşamıydı. Boğaz'ı mor salkımlar, erguvanlar basmıştı yine. Karşı yakadaki Anadolu Hisarı, oturdukları yerden ellerini uzatsalar dokunabileceklermişçesine yakın görünüyordu. Onca kardan, yağmurdan, kömür dumanıyla boğulmuş erken çöken akşamlardan sonra çıkagelmiş bu tertemiz, taptaze bahar akşamında insan cennetin yeryüzünde olduğuna inanabilirdi pekâlâ. Tam da âşık olunacak günlerdi. Oysa Bergen ayrılmaktan söz ediyordu, çok kesin ve kararlı bir dille.

"Benim aklım da fikrim de Halis'te Nihat. Bunu sen de biliyorsun. Sen çok iyi bir adamsın. Ne yapsam hakkını ödeyemem. Ama daha fazla da oyun oynamayalım. Herkes gitsin kendi yoluna."

"Yapma böyle Bergen. Nereden çıktı bu şimdi?"

"Sevtap'la birlikte olduğunu biliyorum Nihat."

Nihat suratına aniden bir tokat çarpmış gibi oldu. Kıpırmızı kesildi.

"Kızmadım. Ayrılmak istememin sebebi de o değil zaten."

Kulüpte Bergen'den önce sahneye çıkıyordu Sevtap. Bergen'e hep en yakın arkadaşıymış gibi davranır, ama nedense Bergen ondan hiç hazzetmez, hep temkinli dururdu. Son günlerde iyiden iyiye samimiyeti artırmıştı Sevtap. Kuliste Bergen'in odasından çıkmıyor, yerli yersiz övgüler yağdırıp duruyordu. Anlam veremiyordu Bergen. Yalnız bir şey dikkatini çekmişti. Onları ne zaman Nihat'la yan yana görse, bir bahane bulup kayboluyordu Sevtap ortadan. Oysa daha önce iki eli kanda olsa yanlarına gelir, mutlaka lafa karışır, Nihat'a hayran gözlerle bakar, hatta ona yaranmaya çalışırdı. Gülüp geçerdi Bergen bu duruma. Umurunda bile olmazdı. Ama birkaç haftadır bir şeylerin değiştiğinin, Sevtap'ın eskisi gibi olmadığını farkındaydı. Nihat'ta bir değişiklik göremese de, ortada bir şeyler döndüğünün farkındaydı. Çok da dert etmemişti yine de. Zaten stüdyoya gidip geldiği zamanlardı ve Nihat'la çok az görüşebiliyorlardı.

Sonra bir gece Sevtap, kuliste Sabahat Hanım'ın yokluğundan yararlanıp çıkarıvermişti ağzındaki baklayı.

"Bergen... Sana bir şey söyleyeceğim, ama seni üzerim diye de çok korkuyorum."

"Neymiş o?"

"Sabahat Teyze gelmeden söyleyivereyim. Vallahi kendimi çok mahcup hissediyorum sana karşı. Ama daha fazla da tutamayacağım içimde."

"Söylesene, meraklandırma adamı."

Anlamıştı Bergen. Merak da etmiyordu aslında duyacaklarını.

"Sen şu Nihat'la ne kadar ciddisin bilmiyorum."

"Değilim."

Sevtap kalakalmıştı Bergen'in bu net cevabı karşısında. Rahatladığı, sevindiği her halinden belliydi.

"Ohhh."

"Birlikte mi oldunuz?"

Çok olağan, çok doğal bir şeyden bahsedermişçesine sakındı Bergen'in sesi. Belli ki Sevtap bu fırsatı kaçırmak niyetinde değildi.

"Nasıl oldu ben de anlamadım. Hayır diyemedim. Topu topu üç kere görüştük. Ama ben galiba âşık oldum Nihat'a Bergen. İnan ki çok zor bunu söylemek sana. Ama..."

Hiç de zorlanıyor gibi değildi oysa.

"Bak kızım. Nihat'ın eli elime değmedi benim. Benim kocam var, evliyim. Nihat benim arkadaşımı sadece. Âşık filan değilim yani. İstedğin gibi gezip tozabilirsin."

Tam o sırada Sabahat Hanım kapıyı çalmadan içeri girivermiş, Bergen'in sözü yarım kalmıştı. Daha fazla konuşmalarına gerek yoktu zaten. Sevtap'ın âşık filan olmadığı, Bergen'in kolunda görüp imrendiği bu paralı ve çapkın adamı kafeslemekten çok memnun olduğu her halinden belliydi. Onunla beraber olduğunu saklamayarak da kendini Bergen'den üstün hissetmenin ve bunu ona da hissettirdiğini sanmanın keyfini çıkarıyordu. Bergen'in o an hissettiği tek şey mide bulantısıydı oysa.

Nihat'a söylediği doğrudu. Ayrılmak istemesinin sebebi Sevtap'la birlikte olması değildi. Nihat zaten böyle bir adamdı. İyiydi, hoştu, nazikti, iyi bir arkadaştı. Ama parasıyla kadınları

etkilemek, onları elde edene kadar peşlerinde koşmak bir oyundu Nihat için. Bergen'den önce de böyleydi. Değişmezdi, değişmeyecekti. Değişmesini istemeye de niyeti yoktu zaten Bergen'in. Stüdyoyu, plak çalışmalarını bahane edip uzaklaşmıştı Nihat'tan bir süredir. O da sıkılmış, kendine yeni bir oyun kurmuştu. Erkekti nihayetinde ve bir kadından beklediği şeyler arkadaşlıktan daha fazlasıydı. Bergen hemen o gece annesine yakında evi boşaltacaklarını söylemiş, Sabahat Hanım nicedir beklediği günün geldiğini anlamıştı. Bergen, Nihat'tan ayrılmaya karar vermişti.

Ali kaşlarını çatmış, öylece bakıyordu Bergen'e. Bergen bir sigara yaktı.

"Sevtao'la birlikte olduğunu biliyorsun değil mi?" dedi.

Bilmemesi mümkün değildi ki. Nihat'ın en yakın arkadaşıydı.

"Bu mu sebep?"

"Git Allah aşkına Ali. Sen beni biraz tanıdıysan sebebin bu olmadığını anlamam lazım."

"Yahu Sevtap kim sen kimsin? İki gün oyalanır, bırakır gider. O seni başka türlü seviyor."

"Ama ben onu başka türlü sevmiyorum Ali."

Ali şefkatli gözlerle baktı Bergen'e. Gülümsedi.

"Sen onu arkadaştan fazla göremedin hiçbir zaman. Görmeye de niyetin yoktu. Onun farkındayım."

"E daha ne o zaman? Ne diye bana yanlış yaptın deyip duruyorsun? Benim parada pulda gözüm yok Ali. Zaten başından hataydı. Ama ne bileyim, insan bazen böyle başını yaslayacak bir omuz arıyor. Yanında bir erkek olsun istiyor. Halis'i çok özlüyorum be Ali. Saçma biliyorum, ama ben Halis'i özlediğim için Nihat'la samimi oldum. Gerisi hikâye. Sevtapmış bilmem kimmiş, şu kadarcık umurumda değil."

Sanki küçük bir kız çocuğuydu karşısındaki. O kadar saf, o kadar yalansız, dolansız. Ali dayanamadı. Yanağından bir makas aldı Bergen'in.

"Sen çok mert bir kadınsın Bergen. Çok mert bir kadınsın."

AĞUSTOS 1986, İSTANBUL

"Yani yapabilir miyim bilmiyorum."

"Niye yapamayasın Bergen? Selami Bey oyuncu mu, Ferdi Bey oyuncu mu? Pekâlâ yaptılar işte. Sen Ülkü Bey'e güven."

Ülkü Bey gülümseyerek onayladı Zeki Bey'i. Bergen kararsızlık içerisindeydi. Üç gün önce Yaşar Bey'den almıştı haberi. Onun hayatını konu alan bir film çekmek istiyorlardı. Başrolü de Bergen oynayacaktı. Bergen çok şaşırmıştı duyunca. Son birkaç aydır o kadar güzel şeyler olmuştu ki hayatında, bir rüyada gibi hissediyordu kendini. "Acıların Kadını" plağı kıyametler koparmıştı. Yaşar Bey, "Anadolu'ya sipariş yetiştiremiyorum," diyordu. Her yerde Bergen'in şarkıları çalınıyordu. Gazeteciler sıraya girmişti onunla röportaj yapmak için. Çalıştığı kulübün rezervasyonları bir hafta öncesinden dolmaya başlamıştı. Sokakta yürüyemiyordu artık. Nereye gitse aynı şey oluyordu. İmza isteyenler, resim isteyenler, onunla iki çift laf etmek için heyecan ve telaşla yanına gelenler bitmek bilmiyordu. Memeleketin dört bir yanından binlerce mektup geliyordu her gün. Ancak birkaçını açıp okuyabiliyor, övgü ve hayranlık dolu satırları gördükçe, sevinçten, mutluluktan ağlıyordu. İnanamıyordu tüm bu olanlara. Ayakları yerden kesilmişti adeta.

Ama sinema hiç bilmediği bir şeydi. Teklifi duyduğundan

beri gidip gidip aynaya bakıyor, ne yapsa kendi suretini beyaz perdede hayal edemiyordu. Çocukluğunda sinemalarda izlediği filmler geliyordu aklına. O filmlerin dünya güzeli kadın oyuncularını... Hepsi perdeye nasıl yakışıyordu. Hepsi ne güzel rol yapıyorlardı. Oysa Bergen ne rol yapmayı bilirdi ne de o Yeşilçam kadınlarına benziyordu. Tek gözü kapalı, yüzü yara izleriyle dolu bir kadın ne kadar güzel olabilirdi ki? Kim seziyordu onu bu haliyle? Akli almıyordu bir türlü. Hiç bilmediği bir dünyaya adım atmaktan, işin sonunda rezil rüsva olmaktan korkuyordu.

"Çok iyi olur," demişti Yaşar Bey "Anadolu'daki insanlar seni merak ediyor. Her yere gidemezsin, ama bir filmin olursa gitmiş kadar olursun. Daha çok insan seni tanır. Plak için de büyük reklam olur."

Yaşar Bey'in bu sözleri üzerine ikna olmuştu görüşmeye gitmeye. Yine de içi içine sığmamıştı üç gün boyunca. Acaba yanlış mı yapıyordu?

"O Türkanlar, Hülyalar ilk başladığında rol yapmayı biliyor muydu sanki? Bir anlatsam, bende ne hikâyeler var."

Ülkü Bey Yeşilçam'ın eski yönetmenlerinden biriydi ne de olsa. Mutlaka işini iyi biliyordu. Ama Bergen'in güvenemediği Ülkü Bey değil, kendisiydi.

"Zaten bol bol şarkı olacak filmde. E onları da sahnede söylerken çekeceğiz. Hem sahneye çıkan, şarkı söyleyen insan az çok rol yapmayı bilir. Sen hiç mutsuzken, üzgünken sahneye çıkıp neşeli görünmeye çalışmadın mı?"

"Çok oldu," dedi Bergen hiç düşünmeden.

"Tamam işte, bu da aynı şey. Zaten sinema yönetmen işi... Ben seni oynatırım, sen merak etme."

"Ülkü Bey estağfurullah, ondan şüphem yok. Beni yanlış anlamayın. Yani benim derdim... Ne bileyim... Bu halimle..."

Zeki Bey, Bergen'in tek derdinin rol yapma meselesi olmadığının farkındaydı başından beri. Ülkü Bey'le göz göze geldiklerinde, onun da aynı şeyi düşünüyordu.

"Ne varmış halinde? Gayet güzel bir kadınsın. Hem zaten insanlar seni bu halinle sevdi. E hikâye de senin hikâyen. Kendini oynayacaksın."

Bergen öne eğdi başını. Derin bir iç çekti. Rutubet kokuyordu oda. Beyoğlu'nun eski hanlarından birindeydi film şirketinin yazıhanesi. Anlattığına göre bir yıl önce kurmuştu firmayı Zeki Bey Sinemalar artık eskisi gibi iş yapmıyordu. O da video pazarına yönelik filmler çekme kararı almıştı. Selami Bey, Ferdi Bey gibi meşhur şarkıcılara, şarkılı türkölü filmler çekmişlerdi. Ülkü Bey yapmıştı hepsinin yönetmenliğini. Senaryoları da o yazıyordu. İyi iş yapıyordu bu filmler. Videocular çok memnundu. Sinema salonlarına pazarlanan filmlerden daha çok para kazandırır olmuştu video filmleri. "Hem zaten 35 milimetre çekeceğiz," demişti Ülkü Bey. "Yani sonradan sinemada da gösterilme şansı olsun diye." Bergen anlamamıştı. 35 milimetrenin ne olduğunu bilmiyordu. Önemli de değildi onun için. Onun derdi başkaydı.

"Yaşar Bey bahsetmiştir," dedi Bergen. "Benim İzmir anlamam var önümüzdeki ay. Yaz boyu İzmir'de olmam lazım."

Belki vazgeçerlerdi bunu duyunca. Vazgeçerlerse rahatlayacak, sonunu kestiremediği bir maceraya atılmaktan kurtulacaktı böylece.

"Mesele değil," dedi Zeki Bey. "Ülkü toplar ekibi, İzmir'e gelir. Orada çekeriz."

Bergen'in son kalesi de yıkılmıştı böylece. Bir yanı da istiyordu. Kendine bunu açıkça itiraf edemiyordu, ama başına gelenlerin bir filme dönüşmesi fikrinde ona cazip gelen bir şey vardı. Halis'i cezalandıracaktı böylece. Yaptığı zalimliği bilmeyen kimse kalmayacaktı. Bu düşünce aklına geldikçe ince bir öfke, derin bir intikam duygusu ürpertiyordu tenini. Onu ne kadar affetse, ne kadar sevse de, içinde bir yerlerde hiç soğumayan bir ateş vardı. Ve o ateşin sıcaklığı, yüzüne kezzap damlalarının ilk değdiği anda hissettiği sıcaklığı hiç unutturmuyordu.

Bir an sessizlik oldu. Bergen'in yine de ikna olmamış yüz ifadesi, üzgün ve suskun hali Ülkü Bey'i başından beri söylemeyi ertelediği şeyi söylemeye mecbur bıraktı.

"Bergen, ben seni anlıyorum. Yani senin asıl derdini... Haklısın. Bu çok hassas bir konu... Eğer o sahnede oynayamam dersen, dublör kullanırız, bir şekilde hallederiz. Onu bana bırak sen. Seni üzmeziz."

"Hangi sahnede? Anlayamadım."

"Kezzap... Yani sana tekrar hatırlatacaksa... Kötü olacak-san..."

Güldü Bergen. Ülkü Bey'in ıkına sıkına söylemeye çalıştığı şeyi şimdi anlamıştı.

"Yok yahu. Hiç aklıma bile gelmedi o mesele. Niye üzüleyim?"

Zeki Bey ve Ülkü Bey şaşkınlıkla baktılar birbirlerine.

"Ben üzüldüğüm kadar üzülmüşüm o meseleye Ülkü Bey. Gerçeğini yaşamışım, filmine mi üzüleceğim?"

Söyleyecek söz bulamadılar. Bergen önündeki çaydan bir yudum aldı. Zeki Bey çekinerek bir kez daha sordu.

"O zaman anlaştık mı? Çekiyor muyuz filmi?"

Bergen bir şey söylemedi. Sadece başını sallamakla yetindi.

1987

OCAK 1987, İSTANBUL

"Başlayalım mı? Hazır mısınız?"

Ergun Bey'in elindeki bir mikrofon değil de bir silahtı sanki. Bergen yıllardır alışık olduğu mikrofondan hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Aynaya son bir kez baktı. Oturduğu yerden kalktı. Sabahat Hanım kızı kalkar kalmaz, elbisesinin kırışan yerlerini düzeltmeye girişti.

"Çok heyecanlandım," dedi Bergen.

"Heyecanlanmayın. Kısa bir röportaj olacak zaten," diyerek gülümsedi Ergun Bey. Mikrofonu her an konuşmaya başlayacaklarmış gibi tutuyordu elinde. Bergen'in kocaman bir resminin asılı olduğu duvarın önüne geçtiler.

"Öyle de. Ne bileyim ben... Hadi, başlayalım madem."

İçeride yanan kaloriferin sıcaklığı yetmiyormuş gibi, gözünü alan ışıklar da kulübün küçücük soyunma odasını alabildiğine ısıtmıştı. Bergen bu işin bir an önce bitmesi için içinden dua etti.

"Sessizlik lütfen!" diye bağırdı kameraman. Kapının önünde çekimi izlemek için toplanan garsonların kendi aralarındaki sohbeti bıçak gibi kesildi.

"Buyurun!"

Komut üzerine Ergun Bey Bergen'e doğru döndü.

"Bergen Hanım herhalde içerideki icranız tamamlandı. Şimdi bizim soracaklarımıza cevap vermenizi isteyeceğiz sizden. Sizi biz daha çok bir arabesk icracısı olarak tanıyoruz. Sizden öğrenelim; arabesk musiki hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Bir an durdu, düşündü Bergen.

"Benim duyarak, severek okuduğum bir müzik türü. Severek okuyorum, duyarak okuyorum."

"Niçin sevdiğinizi sorsak, acaba bunun cevabını almak kolay olur mu?"

"Acılardan. Yani nasıl desem, kişisel meseleler Çektiğim acılar..."

Sıkıldı birden. Toparlayamamıştı bir türlü lafı.

"Burayı baştan mı alsak, olmadı galiba?"

"Tabii tabii," dedi Ergun Bey.

"Rahat olun. İki dakika duralım mı?"

"Yok hayır. Başladık madem, bitirelim."

"Tamam buyurun, baştan alın cümlemenizi o zaman. Arabeski niçin seviyorsunuz?"

"Valla yaşadığım acılar, problemlerim... Kişisel problemlerim falan sebep herhalde, tahminim."

"Yani buradan şu sonucu çıkarabilir miyiz? Bir acılı insanın arabesk musikiye eğilim gösterdiğini söyleyebilir miyiz?"

"Tabii, genelde zaten öyle... İnsanoğlu ya ailevi nedenden üzülüyor, ya parasal nedenden. Birtakım çeşitli yönlerden arabesk müziğe itiliyor. Severek duyarak dinliyor. Belki dertlerini dile getirdiği içindir, bilemiyorum."

"Siz dinleyicilerinizde bunu izlediniz mi, tespit ettiniz mi?"

"Çoğu zaman evet. Ben mesela şarkılarıma başladığım anda ya sözün tesiriyle ya müziğin etkisiyle orada ya sigara yakıyor, ya kadehe sarılıyor, ya ah çekiyor. Derin bir ah... Kim bilir nelerini dile getiriyor. Bunu tabii ki benim bilmem mümkün değil."

"Bir de orkestranız içerisinde ilgi çeken bir görüntü var. Bağlamanın yanında kanun, kanunun yanında gitar, gitarın yanında keman ve ud vardı. Bunlar için ne dersiniz?"

Verecek bir cevap bulamadı Bergen. İster istemez başını çevirdi. Annesinin yanında koltukta oturan, çekimi izleyen kemancısı İrfan'a baktı yardım isteyen gözlerle.

"Bir yardım et İrfan. Ne diyeyim?"

"Karma sazdır arabesk. Karma sazla icra edilir. Onu diyebilirsin."

Ergun Bey'e döndü Bergen. "Kusura bakmayın," dedi.

"Estağfurullah. Soruyu tekrar edeyim mi?"

"Yok hayır, lüzum yok."

"Kayıt akıyor," dedi kameraman. Bergen yüzüne gülümsemesini takınarak devam etti.

"Arabeskin manası meydana çıkıyor. Yani sazlarla bütünleşiyor. Sözler, laflar Yani karma sazdır. Bilmiyorum... Hani

bir Türk sanat müziğine, bir halk müziğine benzemediği için...
Anlamı yani... Karma saz... Bilmiyorum...

"Hepsinden de birer parça var."

"Evet."

"Verdiğiniz bilgiler için çok teşekkür ederiz. İyi geceler efendim."

"İyi geceler.. " Bir an durdu Bergen. Ter içinde kalmıştı.

"Bitti mi?"

"Bitti, teşekkür ederiz tekrar," dedi Ergun Bey

Kameraman ve ışıkçılar çoktan malzemelerini toplamaya başlamışlardı bile.

"Nasıl oldu? Valla ben ne söyledim ne yaptım, hiç bilmiyorum."

"Gayet güzel oldu, merak etmeyin," dedi Ergun Bey.

"Zaten takıldığınız yerleri keserler arkadaşlar montajda."

"Sağ olun."

Bergen, bir telaşla annesine işaret etti. Sabahat Hanım anlamıştı. Kızına sigara paketini uzattı hemen.

"Gel otur şöyle, ter içinde kalmışsın," dedi.

Bergen sigarasını yaktı, oturdu.

"Nasıl oldu?" diye sordu bir kez daha. Bu defa İrfan'a bakarak...

"Güzel oldu. Bundan iyisi can sağlığı..."

"Yani bu da ne zor iş... Film çekmekten de beter."

"Film de mi çektiniz?" diye atıldı Ergun Bey bunu duyunca.

"Evet, geçen yaz çektik. Tam benim hayatım gibi olmadı ama..."

"İlk fırsatta izleyeceğim," dedi Ergun Bey. Sabahat Hanım gülümsedi. Çok memnun olmuştu bunu duyduğuna. Filmi çok

beğenmiş, izlerken çok ağlamıştı. Bergen sigarasından bir nefes çekti.

"Neyse, biz müsaadenizi isteyelim. Tekrar teşekkür ederiz," diyerek kapıya yöneldi Ergun Bey.

"Rica ederim, ne demek," dedi Bergen. Ayağa kalktı. Tokalaştılar. Kameraman, ıstıkçı ve Ergun Bey odadan çıkarken İrfan peşlerine takıldı.

"Ben sizi geçireyim."

Sabahat Hanım odadan çıkanların ardından kapıyı kapattı. Bergen bunu bekliyormuş gibi annesine döndü sırtını.

"Anne, aç şu fermuarı, fenalık geçireceğim yoksa."

Sabahat Hanım beyaz tuvaletin fermuarını indirdi. Bergen sıyırıp attı elbiseyi koltuğun üzerine. Hayatında ilk kez televizyona çıkacaktı. Roman kızını ekranda gördüğü o yılbaşı gecesi geldi aklına. Ankara'daki o evde... Annesiyle baş başa geçirdikleri o mutlu yılbaşı gecesi... Kıskanmıştı ister istemez. İmrenmişti Roman kızına. Aradan kaç yılbaşı geçmişti. Artık Bergen o Roman kızından bile daha ünlüydü. Bir sigara daha yaktı. Aynaya baktı uzun uzun. "Şükürler olsun," dedi.

MART 1987, MERSİN

"Bir de toplu bir aile fotoğrafı alsak Bergen Hanım!"

"Tabii... Nasıl yapalım?"

"Şu koltuğa oturun siz. Arkaya da birkaç kişi geçer."

"Biz arkaya geçelim o zaman," diye atıldı Cemile. "Anne sen de gel."

"Koltuğu çekeyim ben," dedi Muhittin abisi. Fotoğrafçı elindeki makineyi bıraktı, yardıma koştu. Koltuğu öne doğru çektiler.

"Abla, eniştem nerede?" diye sordu Bergen.

"Balkona çıktı galiba. Sıkıldı o. Esra koş babanı çağır kızım."

"Koş teyzecim," dedi Bergen gülererek. Ne kadar da büyümüş-tü. Ne kadar uzun süre ayrı kalmıştı onlardan. Burnunda tütmüş-tü hepsi. Ablaları, abileri... Ama en çok da Esra... En çok onu özlemişti. Başka türlü seviyordu küçük yeğenini. Daha onu ilk kucağına aldığı günden beri.. Babasını toprağa verdikleri o kara günden beri. Neyse ki artık burada, Mersin'deydi Cemile ablası. Hollanda'dan kesin dönüş yapmışlardı. Canı sıkıldığında atlayıp geliyor, ablasıyla, eniştesiyle, yeğenleriyle hasret gideriyordu.

Dün geceki konserde, hayatında ilk kez Mersin'de sahneye çıktığında, onu izlemeye gelen kalabalığın arasında ailesinin de olduğunu bilmek, gözüne vuran sahne ışıklarından ayırt edemese de, onların orada olduğunu hissetmek mutluluktan deliye döndürmüştü onu. Bir başka heyecanla söylemişti şarkılarını. Kendini her zamankinden daha fazla beğendirmek istemişti dün gece konser salonundakilere. Yıllarca kızmıştı ağabeyleri, ablaları ona. Şarkı söylemesini, sahneye çıkmasını hiç istememişlerdi. Ama dün gece yanındaydılar işte. Hıncahınç dolu salon alkıştan inlerken, "Bergen! Bergen! Bergen!" tezahüratları salondan dışarı taşarken kim bilir ne kadar gurur duymuşlardı küçük kız kardeşleriyle. Bergen dün gece babasının da orada, onu izlediğinden emindi. "Sahneye çıkarsa, ölsün!" diye beddua eden babasının. Biliyordu. Kızını affetmişti.

Konserden eve döndüklerinde sabaha kadar gözüne uyku girmemişti heyecandan, mutluluktan. Evdekileri de uyutma-

mıştı. Zavallı Esracık oturduğu koltukta uyukluyor, Bergen durup durup onu mıncıklıyor, öpüyor, uyandırıyor. Sabahat Hanım kızırıyordu her defasında.

"Kızım yapma günah, uyandırmasana çocuğu. Bırak gitsin yatağına yatsın."

"Ay anne... Ayda yılda bir gelmişim. Ne olacak, yarın uyur bütün gün."

Sabaha kadar sohbet etmişlerdi uzun uzun... Eniştesi gidip yattıktan, Sabahat Hanım koltukta uyuyakaldıktan sonra Cemile ablasıyla o saatte kahve pişirmiş, karşılıklı içerlerken birer de sigara tellendirmişlerdi.

"Dedemden almışsın sen sesini," demişti ablası durup dururken. "Seni dinlerken onu hatırlıyorum."

Bergen hiç tanımadığı dedesinin hafız olduğunu biliyordu sadece. Gülümsemişti ablasına.

"Beğendin mi beni?"

"Seni hep beğeniyorum deli kız. Kasetlerini hep dinliyoruz biz. Bazen çarşıda pazarda bir bakıyorum senin sesin geliyor kulağıma. Her yerde çalışıyorlar. Alışamadım hâlâ. Vallahi utanıyorum. Sanki beni de tanıyorlarmış gibi geliyor. Abla olduğumu biliyorlarmış sanki. Herkes bana bakıyor zannediyorum."

Gülmüştü Bergen.

"Ben ne yapayım o zaman? Bana gerçekten bakıyorlar. Yolda yürüyemiyorum abla."

"Allah'ım seni korusun," demişti Cemile. Gözleri dolmuştu birden.

"Halis ne yapıyor?"

Bergen dünden beri kimsenin sormadığı Halis'i gecenin o saatinde ablasının sormasına şaşırmış, yutkunmuştu.

"İyi işte. Niğde'de."

"Sen aldır mışsın Niğde'ye," dedi ablası. Sesinde sitem vardı sanki.

"Sabahat Hanım yememiş içmemiş, yetiştirmiş. E ziyarete gittiğimizi de biliyordur o zaman."

Başını sallamakla yetinmişti Cemile.

"Abla bu saatte nasihat etmeye başlama ne olur."

Cemile elini tutmuştu kardeşinin şefkatle.

"Sen bizim kıymetlimizsin Belgin. Çok üzıldün, çok sıkıntılar çektin. En iyi sen biliyorsun yaşadıklarını. Biz ne söylesek boş..."

"Yaa... Kimse yoktu anamdan başka yanımda. Bir arayıp sormadınız."

İçinden atamadığı kırgınlığı durduk yere çıkıvermişti işte. Tutamamıştı kendini. O acılı günlerde ailesinin ona sırt çevirmesini hazmedememiş, ama aradan geçen onca zamanda en ufak bir söz de söylememişti.

"Haklısın," demişti Cemile.

"Ama sen bizim kardeşimizsin. Hepimiz kızdık sana. Kendini bir de bizim yerimize koy. Kardeşin, canın... Takılmış bir adamın peşine. Hayatını mahvediyor Bile bile... Bize de kolay değildi Bergen."

Bir an bir sessizlik olmuş, ikisi de bu konuyu daha fazla uzatmak istememişti. Bergen çoktan pişmandı sitem ettiğine.

"Neyse, geçti gitti," demişti. "Bak onları yaşamasaydım, 'acıların kadını' olamazdım. Her işte var bir hayır."

Tutup şarkı söylemeye başlamıştı sonra.

"Yıllar yılı dert yolunda, ne ilk ne de sonuncuyum. Kabrediyor hayat beni, acıların kadınıyım."

Güldürmüştü ablasını. Sonra Esra'yı öpe öpe uyandırmış, götürüp yatağına yatırmıştı. Kızların odasında sınıksız kapalı perdelerin arkasından güneşin doğmak üzere olduğunu fark etmişti o sırada.

"Bitmedi mi daha?"

Salona gelen eniştesinin sesiyle irkildi. Bu havada balkona kaçtığına göre belli ki evin içindeki gazetecilerden çok sıkılmıştı İsmet.

"Son bir aile fotoğrafı çekeceğiz enişte," dedi Bergen.

"Ondan sonra bitiyor."

"Çektirseydiniz siz. Benim olmam şart mı?"

"Enişte mızıkçılık yapma. Hadi geç."

İsmet koltuğun arkasına, Cemile'nin yanına geçti.

"Çekiyorum," dedi fotoğrafçı. Hepsi birden objektife bakıp gülümsediler.

MAYIS 1987, İSTANBUL

"İşte böyle Emrah kardeş... Gece gece kafanı şişirdim senin de. "

"Olur mu öyle şey abla? Dertleşiyoruz şurada."

Bir sigara daha yaktı Bergen. Sabahat Hanım uykulu gözlerle konuşulanları dinliyordu iki saattir. Neredeyse uyuyakalacaktı oturduğu sandalyede.

"Hadi kalkın gidelim artık. Gözümüzün içine bakıyor garsonlar, gidelim diye."

Neredeyse sabah olacaktı, ama oturdukları işkembecide bir tek boş masa yoktu. Masalardan birileri kalksa da otursak

diye bekleyenler vardı giriş kapısının önünde. Civardaki gece kulüplerinden çıkanlar her gece burada alırdı soluğu. O gece gazino programından sonra Emrah kulübe, onu dinlemeye gelmişti. Bir haftadır Lunapark gazinosunda işe başlamıştı Bergen. Gazinodaki programı kısa sürüyor, oradan çıkıp yine kulübe geliyor, sabaha kadar şarkı söylemeye devam ediyordu. Gazinoyu sevmiyordu. Kulübe gelince evine gelmiş gibi oluyordu. Gönölünce, istediği gibi şarkı söyleyebiliyordu kulüpte. Gazinoda on beş dakika sahnede kalmak sinirine dokunuyordu. Tam havaya girdiğinde süresi bitiyordu. Bir şarkı fazla söylese kuliste sıra bekleyenler kıyameti koparıyordu. Hele assolist Gönöl Hanım çekilir gibi değildi. Ne zaman kuliste karşılaşırsalar ya göz ucuyla bakıp görmezden geliyor ya da çok samimi davranıp hal hatır sorduktan sonra mutlaka sinir bozucu bir laf söyleyip canını sıkıyordu.

"Canım ne kadar güzel olmuşsun maşallah, beyazlar çok yakışmış, gelin gibisin," diyordu mesela.

Bergen yıllardır uzaktan tanıdığı ve hayran olmasa bile değer verdiği Gönöl Hanım'dan bu sözleri duyunca çok mutlu oluyor, tam teşekkür etmek için ağzını açacağı sırada, kadın onun cevabını beklemeden devam ediyordu.

"Aferin bak, böyle özen göstermen lazım. Pavyon gibi değil buralar. Nezih müşteri var burada. Dikkat edeceksin. Yoksa bir bok olamazsın."

Bergen susuyor, yutkunuyor, ters bir cevap vermemek için kendini zor tutuyordu. Aynı soyunma odasını paylaştığı Semiha, daha ilk günden tembihlemişti onu.

"Ben 14 yaşından beri bu işin içindeyim. Gönöl kadar denyosunu görmedim. Hiç ses etme. Gül geç. Manyaktır o!"

O günlerde en sevdiği şarkıyı da sahnede söyleyemiyordu. Gönül Hanım kendi söylemek istediği için yasak koymuştu şarkıya. Ama sazlardan öğrenmişti Bergen, söylemiyordu Gönül Hanım şarkıyı. Bergen bu saçmalığa isyan ediyor, neredeyse her gece işi bırakıp gitmek niyetiyle gazinoya geliyor, sonra yine dişini sıkıyordu. Allahtan Emrah vardı. Daha çocuk denecek yaşta büyük şöhret olmuştu Emrah. Artık delikanlılığa adım atmıştı. Daha ilk tanıştıklarında kanı kaynamıştı Emrah'a. Onu "Acıların Kadını" yapan şarkıyı "Acıların Çocuğu" olarak ilk söyleyen de Emrah'tı zaten. Birbirlerini tanımıyorlarken bile bu şarkıyla kurulmuş bir ortaklık vardı aralarında. Üstelik ilk gece, "Abla, bu şarkıyı insanlar senden daha çok seviyorlar, bu senin şarkın oldu," demiş, solist altı çıkmasına, yani gazino sıralamasında ondan daha önemli bir yerde olmasına rağmen şarkıyı illa Bergen'in söylemesini istemiş, kendi repertuvarına almamıştı. İyi anlaşılmışlardı Emrah'la. Kuliste bol bol sohbet ediyor, gülüyorlardı. Gönül Hanım'a sinirlendiği anlarda Emrah yatıştırıyordu onu hep.

Bu gece Emrah gazinodaki programı bitince kulüpte almıştı soluğu. Bergen onu sahneye de davet etmiş, birlikte şarkılar söylemişlerdi. Emrah'ın saf ve çocuksu halleri iyi geliyordu Bergen'e. Tutturmuştu illa programdan sonra işkembeciye gidelim, oturur sohbet ederiz diye. Uzadıkça uzamıştı sonra sohbet. Eskilere gitmişti Bergen. Emrah'ın yaşlarındaki haline... Ondaki masumiyette kendini aramıştı belki de. Eski Bergen'i, belki de Bergen'i...

Sigarasını söndürdü. "İyi hadi kalkalım madem," dedi. Kalktılar. Hesabı Sabahat Hanım ödedi. Bergen annesinin koluna girdi.

"Sizi otele kadar bırakayım," dedi Emrah. Hemen caddenin karşısındaydı zaten kaldıkları otel. Sabah serinliği ürpertti Bergen'i. Hava mis gibi bahar kokuyordu. Sıraselviler Caddesi'nin birbirlerine sımsıkı yaslanmış eski ve yorgun binaları bile güzel görünüyordu güneşin ilk ışıklarında. Otelin döner kapısından girdiler içeri.

"Hadi iyi geceler," dedi Emrah. Elini uzattı Bergen'e. Bergen bir an durdu.

"Dursana iki dakika, Esra'yla konuşturayım seni."

Sabahat Hanım'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Belgin delirdin mi? Saatten haberin var mı senin?"

"Aman ne olacak anne. Zaten sabah oldu. Okula gitmek için kalkacak. Birazcık erken kalkıversin. O kadar bahsettik, bir sesini duysun. Hem Esra'nın da hoşuna gider."

"Tövbe estağfurullah!" dedi Sabahat Hanım kızgın bir sesle.

"Abla uyandırmayalım şimdi," diye atıldı Emrah.

"Bir şey olmaz. Uyanır o. Çok özledim, bir sesini duyayım."

Sabahat Hanım kızının aklına koyduğunu yapmaktan geri kalmayacağını biliyordu. "Ne halin varsa gör!" dedi. Söylene söylene lobideki koltuklara doğru gitti. Oturup bir sigara yaktı.

İç i sevinçle dolmuştu Bergen'in. Daha yarım saat önce dertli dertli anlatan, kendi anlattıklarıyla gözü yaş dolan o değildi sanki. Yerinde duramıyordu. Resepsiyondaki görevlinin şaşkın bakışlarına aldırmadan, "Bir telefon bağlayabilir misiniz?" dedi. Emrah gülümsedi. Belli ki Bergen'i ikna etmenin bir yolu yoktu. Birkaç dakika sonra Bergen telefonda ablasına laf anlatmaya çalışıyordu.

"Yok bir şey yahu, neden telaşlanıyorsun? Hadi uyandır, bak kimle konuşturacağım onu. Hadi abla, söylenip durma. Sabahat Hanım bir, sen iki. Hadi bekliyorum..."

Emrah'ın aklına Sabahat Hanım'ın söyledikleri geldi. Bir gece Bergen sahnedeysen kuliste sohbet etmişlerdi.

"Bir gülüyoruz bir ağlıyoruz. Ne zaman ne yapacağı belli değil. Eskiden de böyleydi, ama o olaydan sonra iyice tuhallaştı. Laf söylemeye korkuyorum. Bazen bir sinir geliyor, olmadık şeye bağırıp çağırmaya başlıyor. Eline ne geçirirse fırlatıp atıyor. Sonra oturup ağlıyor. Bakıyorum, hiçbir şey olmamış gibi iki dakika sonra yanıma gelip sarılıyor. Belli etmiyor, ama biliyorum ben. Çok üzülüyor yüzünün gözünün haline. Bundan hep hırçınlığı... Kaç kere aynaya bakarken yakaladım onu. Öyle dalıp dalıp gidiyor. Kendini seyrediyor. Kim bilir neler geçiriyor içinden?"

Bergen'in sevinç çılgılığı otelin sessiz lobisinde yankılandı.

"Esra? Teyzecim, canım benim. Nasılsın? Bak kim var benim yanımda. Dur hemen veriyorum."

Ahizeyi Emrah'a doğru uzattı.

TEMMUZ 1987, BURSA

"Bir süredir Bursa'da sahneye çıkan sanatçı, şu sıralar 'sabık' eşini unutmuş gibi. 'İthal malı' organizatör sevgilisi John Pale ile gününü gün eden Bergen, bu ilişkinin ne denli tehlikeli olduğunu da göz ardı ediyor. Bergen cezaevindeki eşi ile Avustralyalı sevgilisi arasında bir türlü seçim yapamadığını belirterek, 'Duygularım değişiyor. Cezaevindeki eşime bazen acıyor ve onu istiyorum. Bazen de ondan nefret ediyorum. Yıllarımı bana acı içinde geçirten biriyle birlikte yaşayabilir miyim bilemiyorum. Henüz hiçbir karar vermedim, diyen Bergen, bir aşk çıkmazının içinde olduğunu belirtiyor."

Elindeki dergiyi fırlatıp attı Bergen kızgınlıkla. Sabahat Hanım eğilip yerden aldı, telaşla çevirdi sayfalarını. Aradığı haberi bulunca merakla okumaya başladı. Bergen bir sigara yaktı. İçkisinden bir yudum aldı. John soran gözlerle bakıyordu ona.

"Ne?" diye sordu.

Bergen okudukları karşısında alı al moru mor olmuş annesine baktı.

"Bunları söyledin mi sahiden?" diye sordu Sabahat Hanım. Sahnenin hemen arkasındaydı soyunma odası. Salondan gelen müzik sesini bastırmak için neredeyse bağıra bağıra konuşmak zorunda kalıyorlardı her defasında. Ancak Sabahat Hanım'ın sesini yükseltmesinin sebebi sadece bu değildi.

Bergen'in canı çok sıkılmıştı. Bir de annesine laf yetiştirmek istemiyordu o an. Hele söylediği iki laftan birini anlamayan John'a hiç...

"Söyledim söylemedim ne fark eder! Yazmış işte adam."

"Aferin Belgin, aferin sana! Ağabeylerin, ablaların görünce ne diyecek hiç düşündün mü? El insafı!"

Evet, çok neşeliydi o gün, çok mutluydu. Hayatında ilk kez bir erkek onu bu kadar şımartıyordu. Birlikte gelmişlerdi Bursa'ya da. Şehrin en büyük gazinosunda, İbrahim Bey'in kadrosunda sahneye çıkıyordu. Yeni plağının okumalarını da bitirmişti. Birkaç hafta önce atlayıp Niğde'ye, Halis'i ziyarete gitmişlerdi üstelik. Onunla iki saat boyunca yüz yüze oturup konuşabilmiş, el ele tutuşabilmiş, ona sarılabilmişti. Her şey o kadar yolunda gidiyordu ki... Âşık mıydı John'a? Değildi elbette. Ne işi olurdu Allah'ın Avustralyalısıyla? Adam Müslüman bile değildi. Ama ayaklarını yerden kesivermişti işte daha tanış-

tıkları ilk gün. Yakışıklı da sayılmazdı. Ama tuhaf bir büyü vardı. Hiçbir erkeğin ona göstermediği ilgiyi göstermiş, bir bebek gibi sarıp sarmalamıştı Bergen'i. O da kaptırmıştı kendini. Yine de tutup böyle şeyler söylemezdi röportajda. Eğer o gün Halis'ten gelen mektuba bu kadar sinirlenmeseydi...

Eski karısının ziyaretine geldiğini, çocukları da getirdiğini yazmıştı Halis. Niye yazmıştı bunu? Yazmasa nereden bilecekti ki Bergen? Görüştüklerinde söylediklerine mi bozulmuştu acaba?

Cezaevinin uçsuz bucaksız bahçesinde, bir ağacın altına oturmuş, ele ele sohbet ederlerken, nereden estiyse, ısrarla Bergen'in üzeri bantlı gözünü görmek istemişti Halis. Bergen de dayanamayıp açmıştı bandı. Gözleri dolmuştu Halis'in gördüğü manzara karşısında. Ölü, kara bir boşluk... Sonra Bergen üstündeki gömleğin düğmelerini açmış, göğsündeki izleri de göstermişti. Hiçbir şey söylememişti Halis. Ne söyleyeceğini bilememişti. O an Halis'in canını daha da çok acıtmak gelmişti içinden Bergen'in. Tutamamıştı kendini.

"Bu izler ölene kadar geçmeyecek Halis," demişti. "Bu göz yerine gelmeyecek. Yaptığından memnun musun, hadi şimdi söyle!"

Ağlamaya başlamıştı Halis oracıkta. Sonra sımsıkı sarılmışlardı birbirlerine. Görüş saati bittiğinde ayrılırlarken Halis'in suratı hâlâ asıktı.

Bergen'den tam bir hafta sonra gelmişti eski karısı Halis'i ziyarete. Halis de yememiş içmemiş, hemen o gece mektup yazıp bunu anlatmıştı Bergen'e. Oğlunu anlatmıştı uzun uzun. Ne kadar büyüdüğünü... Kim bilir, belki önceden de gelmişti kadın. Ama Bergen hiç bilmemişti bugüne dek. Halis'in bunu

onun canını acıtmak için yaptığı belliydi. Deliye dönmüştü. Tam da o gün... Röportajın yapılacağı gün...

John organizatördü. Avustralya'da yaşayan Türkler için konserler düzenliyor, Türkiye'den sanatçı götürüyordu. Bergen'le de o vesileyle tanışmışlardı. Konser anlaşması olmamıştı, ama bir aylığına İstanbul'da kalacak John'la aralarında bir dostluk başlamıştı. Bergen her zamanki gibiydi aslında. Tıpkı Nihat'a yaptığı gibi John'a da arkadaşça davranıyor, daha ileri gitmesine asla izin vermiyordu. Ama John, Nihat'tan bir adım öne geçmiş, Bergen'e kendini dünyanın en güzel, en akıllı, en şahane kadını gibi hissettirmeyi başarmıştı kısa süre içerisinde. Hiç yılmıyordu. Bir şekilde aşırıyordu onun araya koyduğu her mesafeyi. Gece gündüz ayrılmıyordu yanından. Sürekli küçük sürprizler yapıyor, şaşırtıyordu onu. John gazetelerde çıkan fotoğraflarını kesip yapıştırdığı defteri gösterdiğinde Bergen neredeyse küçük dilini yutacaktı. Bunu liseli hayranlarının yaptığını görmüştü daha önce, ama bir erkek ilk defa ona böyle hayranlık duyuyordu. Sevgiden, aşktan başka bir şeydi bu. John, Bergen'e deli gibi hayrandı.

Dergiden haber yapmak için geldikleri o gün de yanındaydı John. Bergen'in bir sürü fotoğrafını çekmişlerdi. Sonra fotoğrafçı, "John Bey'le de alabilir miyiz sizi?" deyince itiraz etmemişti. Öyle iki arkadaş gibi durmuş, poz vermişlerdi yan yana. Röportajda uzun uzun yeni plağından bahsetmişti oysa. Ama Halis'e kızgınlığıyla John hakkında sarf ettiği abartılı birkaç cümleyi alıp haber yapacaklarını, sadece onunla çektikleri fotoğrafları kullanacaklarını düşünmemişti. Kendi eliyle malzeme vermişti. Ama bilmeden, istemeden... Şimdi bunu annesine nasıl anlatabilirdi ki?

John hâlâ şaşkın şaşkın bakıyor, olan biteni anlamaya çalışıyordu. Sabahat Hanım'ın elinde duran dergiyi almak istediğini gösterircesine elini uzattı. Sabahat Hanım, sinirli bir hareketle dergiyi savurup ona vermek yerine makyaj masasının üzerine koydu. Kapıyı çarpıp odadan çıktı.

Bergen sigarasından bir nefes daha çekti.

"Mühim değil," dedi John'a. "Seni beni sevgili yazmışlar. Yani sen benim sevgilimmişsin. Ben hapisteki kocamı..."

Sustu. Boğazı düğümlenmişti. Halis görünce ne düşünecekti acaba? Anlardı ona inat yaptığını. Eşek değildi ya. Ama annesinin söylediği doğrudu. Ablaları, ağabeyleri kızacaktı yine. Tam arayı düzeltmişken... Öyle ya... Bugüne dek onun başka bir erkekle bir kare fotoğrafı çıkmamıştı bir yerde. Halis'i affettiği, onunla görüştüğü haber yapılıncaya hayranlarından ona kızanlar olmuştu. "O adamdan sana hayır gelmez, bırak ne hali varsa görsün," diyen kaç tane mektup aldığını hatırlamıyordu. Ama bu haber iki erkek arasında karar veremeyen hafif, ucuz bir kadın gibi gösteriyordu onu. "Hay dilim tutulsaydı da anlatmasaydım," diye düşündü. Nereden bilsindi böyle bir haber yapılacağını?

"Senle ben sevgili yazmışlar? Öyle mi?"

John'un yarım yamalak Türkçesiyle sorduğu soru yok yere güldürdü Bergen'i. Çocuk gibiydi bu adam. Sigarasını söndürdü. Elini John'un elinin üzerine koydu.

"Öyle öyle," dedi. John'un yüzündeki şüpheli ifade bir anda dağıldı. Bergen'in yanağına bir öpücük kondurdu.

AĞUSTOS 1987, ADANA

"Elbisen çok güzel. Gelinlik gibi."

Bu söz kulisteki herkesi güldürdü. Bergen her iki yanağın-
dan da birkaç kez öptü Esra'yı. Bir yandan da kollarını mın-
cıklıyor, Esra kıkır kıkır gülüyor, kaçıp kurtulmaya çalışıyordu
teyzesinin elinden.

"Yerim seni ben, yerim. Sana vereyim bu elbiseyi o zaman,
düğününde giyersin."

"Ama ben evlenmeyeceğim ki..."

"Yooook, ben evlendireceğim seni. Bana bak, sevgilin var
mı kız?"

Esra kikirdeyerek kaçtı, annesinin bacaklarına sarıldı, ka-
fasını gömdü. Utanmıştı belli ki. Cemile gülüyordu. Sabahat
Hanım ve İsmet de.

"Şımartma şunu teyze. Sonra tepemize çıkıyor evde," dedi
Deniz. Deniz ve Mehtap, teyzelerinin kendilerini de ne ka-
dar sevdiklerini bildikleri halde, Esra'ya onlardan daha fazla
ilgi göstermesinden pek de hoşnut değillerdi. Yaşından olgun
bir kızdı Deniz. Kardeşlerine annelik yapardı hep. Ama böyle
anlarda onun da Esra'dan bir farkı kalmıyor, neredeyse karde-
şinin yaşına iniyordu. Şimdi de odada tek gülmeyen, Esra'nın
şımartıldığını düşünüp sinir olan Deniz'di. Cemile kaş göz işareti
yaptı büyük kızına.

"Küçük o daha kızım," dedi.

Bergen fark etmişti olan biteni. Göz kırptı Deniz ve Meh-
tap'a. Güldü.

"Hadi biz gidelim de teyzeniz hazırlansın," dedi İsmet.

"Yok yahu durun azıcık, hazırım ben."

Bergen çok mutluydu. Elinden gelse her gittiği konserde yanında götürecekti ablasını, eniştesini ve çocukları. Hatta Esra'yı birkaç kez götürmeye bile yeltenmiş, Cemile, "Sefil edeceksin çocuğu kulislerde!" diye çıkışmış, izin vermemişti.

Neyse ki John meselesi ailede beklediği gibi bir krize neden olmamıştı. Haberin çıktığının ertesi günü telefon açmıştı Mersin'e Sabahat Hanım. Uzun uzun anlatmıştı. Habercilerin uydurmasıydı. Bergen öyle şeyler söylememişti. Sırf haber olsun diye tutup sevgili diye yazmışlardı Bergen ve John'u. Hiç olacak şey miydi? John zaten bir haftaya Avustralya'ya dönecekti. Adam organizatördü, Bergen'in yanında da o gün iş için bulunuyordu.

Lafı dolandıra dolandıra durumu kurtarmıştı Sabahat Hanım. İkna etmişti Cemile'yi. Cemile de diğer kardeşlerine anlatmıştı annesiyle konuştuklarını. İsmet bu kadarla da kalmamış, Mersin'deki eşini dostunu devreye sokup, dergiden bayilerde ne kadar varsa, hepsini satın almıştı. Yalan haber bile olsa, fazlaca yayılmasını önlemişlerdi kendilerince. Yoksa rezil olmaları işten bile değildi. Zaten bunca olup biten yeterince dedikodu malzemesi olmuştu. Bir söylenene bin katılıyordu. Ne kadar da olsa küçük bir şehirdi Mersin.

Yeni plağı çıkar çıkmaz başlayacağı turne programında Adana'nın da olduğunu görünce telefona sarılmıştı hemen Bergen. Arabaya atladığı gibi gelmişti İsmet eniştesi, Cemile ve çocuklar. Muhittin ve Mehmet abileri de gelmişti onlarla beraber, ama kulis küçük diye onlar fazla durmamış, salona gitmişlerdi. Gece konserden sonra hep beraber döneceklerdi Mersin'e. Yarın sabah kahvaltıda bütün aile, bütün kardeşler bir araya gelecekti yine.

Kapı çalındı. Gelen Ahmet Abi'ydi. Yaşar Bey'in en güvendiği adamıydı Ahmet Abi. Bergen'in turnelerinde onu da yanında gönderiyordu mutlaka.

"Son on dakika Bergen," dedi Ahmet Abi.

"Tamam abi, hazırım zaten."

"Hadi hadi," diye işaret etti İsmet, Cemile'ye.

"Allah muvaffak etsin," dedi Cemile Bergen'e dönüp. Esra, teyzesine gülerek eliyle öpücük gönderdi.

"Gel seni de sahneye çıkarayım," dedi Bergen. Esra gülerek kapıya doğru koştu.

Gazinoların kulislere de kötü olurdu, ama turnelerdeki kulislere kulis demeye bin şahit isterdi. Alışmıştı artık Bergen. Yarı meşrubat şişleriyle dolu depodan bozma odanın içinde, kör bir ışıktaki yapılmış makyajını. Odadakiler çıkınca ayağa kalktı, aynada kendisine son bir kez baktı. Sabahat Hanım üzerini düzeltti kızının, eteklerini kabarttı. Beyaz köpükler gibiydi dantel işlemeli elbise. Esra'nın gelinliğe benzetmesi boşuna değildi. Bergen'in sahne tuvaletlerini neden hep beyaz yaptırdığını biliyordu Sabahat Hanım. Hiç konuşmamışlardı bunu. Ama kızının nerede bir gelin görse iç geçirdiğini görür, her şeye rağmen bir gün telli duvaklı gelin olma, gelinlik giyebilme hayali kurduğunu hissedirdi.

Bergen masanın üzerinde duran içki bardağını kafasına daktı. Her zaman yaptığı gibi duasını okudu içinden. O önde, Sabahat Hanım arkada, çıktılar odadan. Anons yapılmış, sazların taksimi başlamıştı. Yine eli ayağı titriyordu Bergen'in. Hep böyleydi yıllardır. Kulisten sahneye çıkana kadar heyecandan tir tir titrerdi. Ne kuliste ne de sahnede o kadar heyecanlanırdı

oysa. Sadece o arada... Sahnede yüzüne ışıklar vurana, eline mikrofonu alana, alkışları duyana kadar.

Adana'daki aile gazinosu yazlık bir bahçedeydi. Bunaltıcı sıcakları çoktan başlamıştı güneyin. Neyse ki açık havada söyleyecekti şarkılarını. Toprak zemine konulmuş tahta masa ve sandalyeler, geniş bir sahne, sahneyi çevreleyen bir de süs havuzu vardı. Sahneye bir köprüden geçip çıkılıyordu. İsmi anons edildiğinden beri alkışlar durmamıştı. Sazların sesini bile bastırıyordu tezahüratlar. Adana'da şarkı söyleyecek olmak bir başka heyecanlandırıyordu Bergen'i. Çok uzaklarda da olsa şimdi, sanki Halis de oradaymış gibi hissediyordu. Adana demek Halis demekti çünkü. Onunla bu şehirde tanışmış, bu şehirde evlenmiş, bu şehirde yaşamıştı. Belki Halis hapisten çıktıktan sonra yine burada yaşayacaklardı. Hayatın ne göstereceğini kim bilebilirdi ki?

Sabahat Hanım sırtını sıvazladı kızının. Bergen kapıdan çıktı. Birkaç adım ilerledi. Eteklerini tutarak köprüye çıktı. Kapıdan görünmesiyle birlikte alkışlar daha da artmıştı. Şöyle bir bakındı. Nasıl da kalabalıktı. Esralar nerede oturuyorlardı acaba? Bir yandan da birazdan söylemeye başlayacağı şarkının ilk cümlesini geçiriyordu içinden. Unutmazdı ya, yine de yapardı hep bunu.

Alkışlar içinde köprüyü geçmiş, kırmızı kadife kumaşla döşenmiş sahne zeminine ilk adımını atmıştı. Ona doğru yürüyen, boynunda bir fotoğraf makinesi asılı adamı o sırada fark etti. Bir anlam veremedi. Belli ki gazinonun fotoğrafçısıydı. Gece boyu fotoğraflar çekecek, sonra iki adım ötedeki stüdyoda hızlıca tabedilmiş fotoğrafları müşterilere satacaktı. Bu fotoğrafçılar sadece müşterileri ailece görüntülemekle kalmaz,

sahnedeki sanatçıların fotoğraflarını da çekerlerdi. Müşteriler arasından anı olsun diye alanlar olurdu çünkü. Ama Bergen fotoğrafçının neden tam sahneye çıktığı anda burnunun dibine kadar girdiğini anlayamamıştı.

Her şey bir anda olup bitti. Önce bacağına bir sıcaklık hissetti Bergen. Sonra kasığına yakın bir yerde ikinci bir darbe... Fotoğrafçının elindeki bıçağı o zaman fark etti. Neye uğradığını şaşırmıştı. Duyduğu can acısıyla derin bir "Ahhh!" çıktı ağzından. Bıçağın üçüncü kez saplandığını hissettiğinde gözleri karardı, dengesini kaybetti, yere yığıldı. Çığlıklar duyuldu tam o sırada. Koşuşturmalar... İsmet eniştesinin ve abilerinin onu bıcaqlayan adamın üzerine çullandıklarını gördü. Başı dönüyordu. Daha fazla dayanamadı. Gözlerini kendiliğinden kapandı.

"Ama ben merak ediyorum teyze."

"Teyzecim merak edecek bir şey yok. Kaç kere söyledim sana."

Esra yine tutturmuştu. Bergen kim bilir kaç yalan uydurmuştu kapalı gözünü merak eden yeğenine. Arada bir böyle aklına geliyor, gözündeki bandı açmasını istiyordu. Kızının sesini mutfaktan duyan Cemile koşarak geldi salona.

"Esra ben sana ne tembih ettim?"

Esra annesinin tembihlerini unutmuş değildi. Zaten teyzesinin neden sürekli bir gözü kapalı gezdiğini en çok da bu yüzden merak ediyordu. Bu meseleyi konuşmak yasaktı ve çocuk aklıyla belki bir punduna getirir, o sırrı öğrenirim diye aklına geldikçe teyzesini sıkıştırıyordu. En çok da onu böyle mutsuz gördüğü zamanlarda.

"Tamam annesi, yok bir şey. Sormadı Esra bir şey. Sen yanlış duydun," diye geçiştirdi Bergen.

"Hem sen neden buradasın hâlâ? Ben sana ders çalışma saatin geldi demedim mi?" diye çıkıştı Esra'ya Cemile. Esra daha fazla azar işitmek için derin bir of çekerek koşar adımlarla çıktı salondan. Cemile, kahvaltılık sofrasında sigara içen kardeşine baktı.

"Kahve yapayım mı?" diye sordu.

"Ben yaparım abla. Dur geliyorum."

"Gelme gelme, kalkma sen. Yapıveririm ben. Anne sana da yapıyorum."

"Yap bari," dedi kanepede gazete okuyan Sabahat Hanım. Cemile mutfaka doğru seğırtti.

"Demek şöhret olmak için yapmış ha?" diye sordu Bergen annesine dönüp.

"Ne şöhreti olacak mendebur herifi! Kim bilir ne halt var bunun altında?"

Hamdi'den bahsediyorlardı. Gazetede yarım sayfa haber yapmışlardı Bergen'in bıçaklanmasını. O gece gazinoda Bergen'e öldürmek istercesine bıçak sallayan Hamdi, polise verdiği ilk ifadesinde kendisini kimsenin azmettirmediğini, Bergen'i kendi isteğiyle bıçakladığını söylemişti. Söylediğine göre tek derdi şöhret olmaktı.

"Belki de öyledir sahiden. Baksana şöhret oldu bile."

"Yere batsın onun şöhreti! Ben diyorum sana, kesin o Gaziantep'li'nin işi bu."

"Yok be anacığım, ne alakası var? Gazetecilere de söylemişsin zaten. Bilip bilmeden ne günahını alıyorsun adamların?"

Sabahat Hanım yıllardır kızının yanında dolaşa dolaşa öğrenmişti gazino dünyasının kurallarını. Bir program için an-

laşma yapıp sonra caymak bu camiada affedilmez bir hataydı. Bilerek yapmamışlardı oysa. Arada Bergen için konser ayarlayan Cengiz Bey, Bergen'e bir gece gazinoda programdan sonra Gaziantep'te bir iş bağladığını söylemişti. Bergen de o kafayla tamam demiş, aynı gün İskenderun'da konseri olduğunu unutmuştu. Avans da almışlardı üstelik. Sabahat Hanım yanlışlığı fark edince avansı geri göndermişti. Ama ne olmuşsa olmuş, Gaziantep'teki işletmeciler çok kızmıştı bu duruma. Kesin onların parmağı vardı bu işte. Sabahat Hanım aklına başka bir şey getirmek istemiyordu.

Bergen'se her nedense buna hiç ihtimal vermiyor, annesinin sağda solda bunu anlatmasına da kızıyordu. Sabahat Hanım üç gündür sormadığı, ama aklının bir köşesinde takılı duran soruyu soruverdi ansızın.

"Bana bak, yoksa Halis'in mi parmağı var bu işte? Biliyorsun da mı söylemiyorsun?"

Annesinin bu şüpheli hallerini iyi biliyordu. Ses tonu değişir, gözlerine kara bulutlar çökerdi böyle anlarda. Bergen bir hışımla kalktı oturduğu sandalyeden. Sandalye gürültüyle yere devrilirken o, can acısıyla ağzından çıkan haykırışa engel olamadı.

"Ahhh!"

"Ne yapıyorsun? Dikkat etsene!" diyerek yerinden fırladı Sabahat Hanım. Henüz üç gün olmuştu. Bıçak yaraları derin olmasa bile ani hareket ettiğinde canını acıtıyordu işte böyle. Kızının koluna giren Sabahat Hanım, koltuğa uzanmasına yardım etti. Mutfaktan telaşla koşup gelen Cemile şaşkın bakıyordu.

"N'oldu yine?"

"Yok bir şey Boş bulundum. Birden kalkınca canım acıdı."

Oysa dün gece sahnede hiçbir şeyi yokmuş gibi nasıl da rahat şarkı söylemiş, hatta her zaman yaptığı gibi programın sonunda göbek bile atmıştı. "Bir hafta dinlenmen lazım," diyen doktorları dinlememiş, biletleri önceden satılmış konsere o haliyle çıkmıştı. Daha üç gün önce bıçaklanmışken tekrar sahneye çıkması seyircilerin gözünde kahraman yapmıştı onu. Her zamankinden daha çok alkış almıştı. İzleyiciler arasından genç bir kız, "Geçmiş olsun Bergen Abla!" diye laf atınca sahneye, o coşkuyla, "Bu tip şeyler beni sizden ayıramaz. Ben böyle şeylere pabuç bırakacak kadın değilim," demişti bir de. Bütün salon ayağa kalkıp alkışlamıştı bu sözlerini. Sahne gerisinden kızını izleyen Sabahat Hanım da duygulanmış, gözyaşlarına hâkim olamamıştı. Ama nedense konserden sonra Adana'dan Mer-sin'e dönerlerken birden içine kapanmıştı Bergen yine. Öğlene doğru uyandığında da, onun için sabahtan beri bekletilen kahvaltı sofrasına oturduğunda da yüzü asıktı. Bir de haberi görmüştü gazetede. İyice bozulmuştu sinirleri.

Sabahat Hanım kızının bu gelgitlerine alışmaya başlamıştı artık. Sesini çıkarmamıştı bu defa da. Ama bıçaklama olayını bu kadar az konuşmasına anlam veremiyordu bir türlü. Belki de aklına getirmek istemediği ihtimal doğruydu. Belki de bir hafta önce Bergen'in John'la birlikte çıkan fotoğraflarını görünce Halis yine delirmiş, bu adamı kiralamıştı. Olayın Adana'da olması tesadüf değildi ya.

"Ayyy kahve taşı!" diyerek mutfağa koştu tekrar Cemile.

"Anne, Halis'in işi gücü yok, hapisten adam mı tutacak? Nereden getiriyorsun aklına bunları!" diye çıkıştı Bergen yattığı yerden. Belli ki annesine kızgınlığı geçmemişti. Sabahat Hanım kızını daha fazla sinirlendirmemek için alttan aldı.

"Ne bileyim kızım. Aklıma geliverdi işte. Güven olur mu Halis'e?"

"Ayıp anne ayıp! Daha kaç hafta önce cezaevinde elini öptü bu adam senin. Söylediğin şeye bak."

Cemile elinde tepsiyle girdi salona. Dumanı tüten kahvelerin kokusu sardı ortalığı.

"Halis yapmaz anne," dedi Cemile, kahveleri sehpanın üzerine bırakırken. Bir yandan da konuyu daha fazla uzatmasın diye annesinin gözünün içine bakıyordu. "O dersini aldı artık. Hem anlatmadınız mı siz Halis'e şu John mudur nedir o adamın neci olduğunu? Meselenin aslını bilmiyor mu?"

"Biliyor," diye kestirip attı Bergen.

"Neyse ne artık. Mahkeme de verir Hamdi denen adamın cezasını. Bana bir şey olmadı. Geçti gitti işte. Bunun da olacağı varmış."

Sabahat Hanım da Cemile de Bergen'in bu meseleyi o kadar kolay atlatamayacağını farkındaydı aslında. Dün gece sahne- de hiçbir şeyi yokmuş gibi şarkı söylerken bile etrafa korkulu bakışlarla baktığını, bir yerlerden yine birileri çıkıverecek, ona saldıracak diye tedirgin olduğunu hissetmişlerdi. Bu kadar olsun tanıyorlardı Bergen'i. Yine de kardeşinin cesaretine hayran kalmıştı Cemile. Kendisi olsa bir daha asla çıkamazdı herhalde o sahneye.

"Kim fal bakacak?" diye sordu Bergen kahvesinden bir yudum alır almaz. Üzerlerine çöken ağır ve karamsar hava bu soruyla yerini birdenbire sebepsiz bir neşeye bıraktı.

EYLÜL 1987, İZMİR

"Arkadan çıkaracağız seni. Dağılmadı millet. Kıyamet kopuyor dışarıda."

Bağırış çağırışlar, ısıklar, protesto sesleri kulise kadar geliyordu sahiden. Ahmet Abi'nin yüzü bembeyazdı. Onu hiç bu kadar endişeli görmemişti Bergen.

"Ah be kızım, ah be kızım!" diye söylenip duruyordu Sabahat Hanım. Bergen sinirini annesinden çıkarmamak için kendini zor tutuyordu yarım saattir.

"Anne bir sus! Sus Allah aşkına!"

Gazinsonun patronu Ercan Bey girdi içeriye. Onun da yüzü allak bullaktı.

"Ercan Bey bari bir şarkı okusaydım," diye atıldı Bergen. "Yatıştırmak için..."

"Ne şarkısı Bergen? Polis kapıda... Tesisatı kapattırdılar. Herkesi dışarı çıkardılar."

Oysa ne kadar heyecanlıydı Bergen bu akşamüstü. Kolay mı, ilk defa Fuar'da sahneye çıkacaktı. Yıllardır en ünlü şarkıcılar Fuar gazinolarında çalışmak için İzmir'e gelirken o, şehrin bir başka semtinde küçük bir gece kulübünde şarkı söylemiş, gazino ilanlarına bakıp bakıp yutkunmuştu. Bir gün Fuar gazinolarının birinde sahneye çıkmak hep hayali değil miydi? Gerçek olmuştu işte. Ne büyük heyecanla gelmişti İzmir'e. Ne kadar mutluydu.

Ama daha bu ilk gün birden delirmişti gazinoya gelince. Kulis koridoruna asılan listeyi gördüğü an nevre dönmüştü. Fuar gazinoları başka gazinolara benzemezdi. Yemekli ve içkili olmadığı için program erken başlar, sabaha karşı biterdi. Kadrolar da çok kalabalık olurdu. Bergen'in çalışacağı gazinsonun

kadrosu da kalabalıktı. En çok Emrah'ın da kadroda olmasına sevinmişti Bergen. Aylardır iş güç nedeniyle göremediği Emrah'la Fuar boyunca aynı otelde kalacaklardı üstelik. Ne çok eğlenir, ne çok kaynatırlardı kim bilir.

Sahne sırasının yazılı olduğu listede Esma'nın kendisinden sonra sahneye çıkacağını görünce kan beynine sıçramıştı Bergen'in. Emrah ondan sonra çıkabilirdi. Kamil Bey de, Cem Bey de... Ne de olsa onlar Bergen'den kıdemliydi ve Bergen gazinolardaki kıdem sırası kurallarını öğreneli çok olmuştu. Ama Esma nasıl olur da ondan sonra çıkabilirdi? Haset Esma! Hayatı Bergen'i kıskanmakla geçmiş, yıllar önce yine İzmir'de, gece kulübünde çalışırlarken bile onunla kendince rekabete girişmiş Esma!

Arkadaştılar görünüşte. Kezzap olayından sonra hastanede günlerce annesine destek olan da Esma'ydı. Ama o başka bu başkaydı. Esma daha birkaç ay önce şöhret olmuştu. Gazeteler sözleşmiş gibi Esma'nın Bergen'in en büyük rakibi olduğunu yazmaya başlamışlardı. Sanki birisi bunu özellikle yazdırıyordu. Oysa ne sesi, ne söylediği şarkılar Bergen'le kıyaslanabilirdi. Ama belli ki Esma yıllardır biriktirdiği kıskançlığını, böyle birdenbire şöhret olmanın özgüveniyle Bergen'e karşı bir savaşa dönüştürmekte sakınca görmüyordu. Kim bilir ne diller dökülmüş, sahne sırasında Esma Bergen'den sonraya alınmıştı.

Kıyameti koparmıştı Bergen. Kulisi birbirine katmış, bağır-mış çağırmış, işi bırakmakla tehdit etmişti gazinonun patronunu. Ercan Bey akıllıydı. Gazinoya sırf Bergen'i görmek için gelen çok müşteri olduğunu biliyordu. Altan almaya, Bergen'i ikna etmeye çalışmıştı bu yüzden. Sabahat Hanım kızının inadını görünce, Esma'ya duyduğu kızgınlığı bir kenara bırakmış, o da Ercan Bey'le birlikte Bergen'i sakinleştirmeye çalışmıştı.

Bergen'se inadına avazı çıktığı kadar bağıyor, yan odadaki esma'nın onu duyduğuna emin, ağzına geleni söylüyordu. Sabahat Hanım bir yandan Esmâ çıkar gelir, iş ağız dalaşına döner diye çekiniyor, bir yandan da kızına içten içe hak veriyordu. Onun yerinde olsa, o da aynısını yapardı.

Sonunda Ercan Bey bir çözüm bulmuş, Bergen de bu teklife hayır dememişti. Bergen sahneye en son, Cem Bey'den sonra çıkacaktı. Bir nevi assolist olacaktı yani. Ama bunun için de saatlerce kuliste beklemesi gerekecekti.

"Beklerim," demişti Bergen. Herkes derin bir oh çekmişti bunu duyunca. Ama kimsenin ummadığı bir şey olmuş, yurt dışındaki sürgün hayatı yeni biten ve yıllar sonra sahneye ilk kez orada çıkan Cem Bey'in programı uzadıkça uzamıştı. O kadar çok tezahürat yapılmıştı ki, adam bir türlü sahneden inememişti. Bergen sahne arkasında sırasını beklemekten yorulmuş, sıcağın makyajı akmış, ayakta dikilmekten perişan olup oturunca da elbisesi buruşmuştu. Yine de beklemişti sahneye çıkmak için. Ama bu sefer de gazinonun kapanış saati gelmişti. Göz açtırmıyordu zabıta. Hemen dayanmışlardı kapıya. Kapanış saati geldiği için Bergen'in sahneye çıkamayacağı anons edilince de kıyamet kopmuştu. O saate kadar Bergen'i bekleyen seyirciler ısıklar ve yuhalamalarla protesto etmeye başlamışlardı durumu. Tahta sandalyelerin minderleri havada uçuşmaya başlamıştı sonra. Kimsenin beklemediği kadar büyük bir arbede yaşanmıştı gazinoda. Polis gelmiş, zorla boşaltmıştı içerisini, ama kapının önünde protestolar hâlâ devam ediyordu.

Bergen kulisten duyduğu seslerle paniğe kapılmış, dışarı çıkıp kalabalığı yatıştırmak istemişti. İzin vermemişti Ahmet Abi. "Sana da kızgınlar şimdi. Ne bilsinler ne olduğunu? Dışarı çı-

karsan başına bir iş gelir," demişti. Sabahat Hanım, "Eyvahlar olsun!" diye çırpınmaya, odanın içinde dört dönmeye başlamıştı. Bergen pişman olmuştu yaptığından. "Keşke hiç kimseyi dinlemeden çekip gitseydim," diye düşünmüştü. Ama artık çok geçti.

"Ver bana Sabahat Teyze," dedi Ahmet Abi. Sabahat Hanım'ın elindeki çantayı aldı kadının elinden. "Araba bekliyor arka kapıda."

Ahmet Abi önden çıktı. Bergen ve Sabahat Hanım peşlerinde Ercan Bey olduğu halde hızlı adımlarla onu takibe koyuldular. Ercan Bey bir yandan Bergen'i tembihliyordu.

"Aman Bergen, gözünü seveyim ağzını açma dışarıda. Ne derlerse desinler cevap verme. Başını öne eğ, hemen arabaya bin. Gazeteciler de var. En ufak bir olay olursa büyütür de büyütürler artık."

Bergen yeterince tedirgin olmuştu zaten. Sahneye çıkmadan önce içtiği içkinin çakırkeyifliği de uçup gitmişti. Birkaç saat önce kuliste esip gürleyen genç kadının yerinde yeller esiyordu şimdi. Gözlüklerini taktı gözüne.

"Tamam Ercan Abi, merak etme," diyebilirdi sadece. Kulisin arka bahçeye açılan kapısının önüne geldiklerinde dışarıdaki kalabalığın ıslık sesleri kulaklarını çınlattı.

ARALIK 1987, İSTANBUL - İSRAİL HAVAYOLU

"Sonra yeniden sıralama yapıldı, Esmâ da layık olduğu yere geçti. Ercan Bey'in söylediğine göre, 'Bergen haklı, ona ayıp oldu,' demiş. Ama bana hiçbir şey söylemedi."

"Söylemezler bunlar! Öyle de dememiştir kesin o. Patronun uydurmasıdır, aranız bozulmasın diye."

Uçak şöyle bir sallandı. Bülent Hanım küçük bir çığlık attı. "Bismillahirrahmanirrahim! Ayol ne oluyor, düşüyor muyuz? Tövbe estağfurullah!" Tiz bir kahkaha attı sonra. "Ben de maşallah felaket tellalı. Ay Allah'ım Yarabbim. Bu karda kışta... Hayırlısıyla bir inseydik."

Yıllar, uzun yıllar önce bir kez Ankara'da yirmi günlük bir gazino programında Bülent Hanım'ın kadrosunda çalışmıştı Bergen. Onu hep uzaktan izlemiş, aralarındaki yakınlık, selamlaşmaktan öteye geçmemişti o zaman. Ne de olsa o bir assolist, Bergen'se sadece bir uvertürdü. Hem o zamanlar o kadar ace-mi, o kadar ürkekti ki, istese de gidip konuşamazdı zaten. Ama işte yıllar geçmiş, kader onları tekrar karşılaştırmıştı. O zamanların meşhur Bülent Bey'i artık Bülent Hanım'dı. O zamanların uvertür kızı Bergen'se şimdi meşhur "Acıların Kadını" Bergen. Birlikte İsrail'e gidiyorlardı. Yılbaşı gecesi orada yaşayan Türkler için düzenlenen özel bir gecede sahneye çıkacaklardı.

Aslında bir arka sırada oturuyordu Bergen annesiyle birlikte. Ama uçak kalktıktan sonra Bülent Hanım edalı bir tavırla başını geriye doğru çevirmiş, "Gelsene kız yanıma, iki laflarız," demişti. Bülent Hanım'ın yanında oturan yardımcısı hemen yerinden kalkmış, Bergen'e yer vermişti sonra. Laf lafı açmış, konu İzmir Fuarı'na kadar gelmişti. Bergen de o gece yaşadıklarını anlatıvermişti bir çırpıda. Yakından tanımıyor olsa da, Bülent Hanım'ın gazino kurallarını en katı uygulayan assolistlerden biri olduğunu biliyordu. Hele ki cinsiyet değiştirdiği için yıllarca yasaklı kaldıktan sonra tekrar sahneye çıkmaya başlayınca iyice despot bir assolist olmuştu. Bergen biraz da

çekinerek kabul etmişti bu iş teklifini bu yüzden. Bülent Hanım'dan çekiniyordu. Yaşar Bey kefil olmasa, kolay kolay evet demezdi.

Neyse ki daha yolculuğun ilk dakikalarından itibaren sıcak bir sohbet başlamış, Bergen Bülent Hanım'dan boşuna çekindiğini düşünmüştü. Yine de temkini elden bırakmıyor, saygılı ve mesafeli davranmaya çalışıyordu. Hiç sevmezdi oysa böyle davrananları. Samimiyetsiz bulur, hatta alay ederdi yapmacık kibarlıklarıyla. Ama Bülent Hanım günün o erken saatinde bile her an sahneye çıkacakmışçasına abartılı ve alabildiğine koyu renk makyajı, kabarık saçları, zaten geniş omuzlarını daha da geniş gösteren kocaman vatkalı elbisesi ve yanında durmakla bile insanın üzerine sinebilecek ağır parfüm kokusuyla öylesine ihtişamlı görünüyordu ki, insan ne kadar istese ona belli bir mesafeden öte yaklaşılamazdı sanki. Bir de boylu posluydu ki, Bergen kendini onun yanında iyice ufalmış hissediyordu.

"İçer misin bir kadeh daha?" diye sordu Bülent Hanım, elindeki kadehi göstererek. Bu saatlerde içki içmek hiç adeti değildi, ama ayıp olmasın diye eşlik etmişti Bülent Hanım'a.

"Yok, ben almayayım," dedi. "Midem filan bulanır şimdi. Uçakta pek alışık değilim. Sallanıyor zaten."

Bülent Hanım'ın bu defa koyverdiği tiz kahkahası uçağın en arka koltuklarından bile duyuldu.

"Sallana sallana hoşaf gibi olduk kız," dedi gülerek. Elindeki kadehi havaya kaldırdı. Hosteslerden biri koşar adımlarla geldi, boş kadehi aldı.

"Aynısından lütfen," dedi zarafetle. Bir anda şuh bir kadından görmüş geçirmiş bir hanımefendiye dönüşebiliyordu. "Benden daha kadın," diye geçirdi içinden Bergen.

"Bana bak, ne zaman çıkıyor senin bu adam mahpustan?"

Hiç beklemediği bu soru karşısında şaşkınlığa düştü Bergen. Hiç bahsetmemişlerdi oysa o ana kadar Halis'ten. Demek Bülent Hanım da biliyordu onun hikâyesini.

"Seneye bu zamanlar çıkmış olacak," dedi tedirgin bir sesle. Bülent Hanım'ın lafı nereye getireceğini kestirememişti.

"Eee ne yapacaksın? Dönecek misin ona?"

Bergen bir an sustu. Geriye doğru dönüp annesine baktı. Bir saattir konuşmalarına kulak kabartan Sabahat Hanım daha fazla dayanamamış, uykuya dalmıştı.

"Öyle düşünüyorum," dedi sıkılarak.

"Niye?"

Bülent Hanım'ın ses tonu ciddileşmişti. Hostesin getirdiği kadehi kibar bir hareketle aldı. Bir yudum içti.

"Seviyorum," diyebilirdi Bergen sadece. Yutkundu.

"Geçen, gazeteciler de sordu. Döneceğim dedim. Her şeyim var. Hayal bile edemezdim... Arabam var, iki tane evim var. İnsanlar tanıyorlar beni, seviyorlar. Şan, şöhret, para... Hepsi oldu Allah'a şükür. Bana yeter. Fazlasında gözüm yok. Ara sıra halk konserlerine çıkarım, kaset yaparım. Onun dışın-da da otururum evimde. O zaten cezasını çekti. Unutuldu gitti yani..."

"A aaa! Nasıl unutuldu kız? Adam gözünü kör etmiş. Gencecik kızsın daha."

Bergen kim bilir kaç kişiye anlattığı, daha doğrusu anlata-madığı şeyleri bir kez daha konuşmak zorunda kalmanın sıkıntısıyla ekşitti suratını. Bülent Hanım belli ki nasihat edecekti uzun uzun. Zaten yanına oturduğundan beri en çok o konuş-muş, Bergen hep dinlemişti.

"Bilmiyorum... Kısmet... İşte bu halim de ona ömür boyu ceza. Gördükçe hatırlasın."

Bülent Hanım kadehinden bir yudum daha aldı.

"Konuşuruz daha. Nasıl olsa kaç gün beraberiz. Ama naçizane tavsiyem... Allahü teâla biliyor benim ne çektiğimi. Çok yollardan geçtim. Hamdü senalar olsun ki ezilmedim, ezdirmedim kendimi. Bir büyüğün olarak söylüyorum. Şu kadarcık benim yaşadıklarım, gördüklerime itimat edersen..."

"Estağfurullah..."

"Öyle öyle... Hani beni de bir ablan gibi bil. Kız aramızda kalsın bu, abla filan deme bana sakın orada burada."

Beklenmedik bir kahkaha patlattı yine.

"Ay ne diyordum... Yani evladım, ben sana bir abla olarak söylüyorum. Kaale alırsın almazsın, o senin bileceğin şey. Naçizane fikrimi soracak olur isen, şöhretini hiç kimse için feda etme derim. Adamlar gelir adamlar gider, ama gençlik güzellik bir gitti mi bir daha geri gelmez. Bunlar fevkalade dikkatli düşünülmesi icap eden mevzular..."

Uçak bir kez daha, bu defa öncekilerden çok daha şiddetli bir şekilde sallandı. Bülent Hanım'ın servis masasında duran kadehi sarsıntının etkisiyle kucağına düşüverdi.

"Ay gözün kör olmasın," diye haykırdı Bülent Hanım. "Ertoş yetiş, battı üstüm başım. Ertoş neredesin? Ertoooş!"

Bülent Hanım'ın yardımcısı uyukladığı koltuktan can havliyle sıçrayıp yanlarına gelirken Bergen konuşmanın bu şekilde yarıda kalmasından memnun, gülümsüyordu.

1988

OCAK 1988, İSTANBUL

"Nasılsın Yaşar Abi?"

"İyiyim, hoş geldin. Sen nasılsın?"

"Allah'a şükür."

Bergen, Yaşar Bey'in elini sıktıktan sonra karşısındaki deri kaplı koltuğa oturdu. Ne zaman bu ofise gelse hep ilk geldiği günkü heyecanını hatırlardı. Yine öyle olmuştu. Plakçılar Çarşısı'nın geniş avlusunu adımlayıp merdivenlerden ikinci kata çıkarken, vitrinleri kaset afişleriyle süslenmiş plak firmalarının ofislerinden, kaset dağıtım dükkânlarından yükselen müzik sesleri birbirine karışırdı. Her biri bir başka telden çalardı. Hamallar koşuşturur, kolilere doldurulmuş plaklar, kasetler taşınır; çarşının çaycı çırağı elinde tepsisiyle hamalları solla-

yıp kim bilir kime çay yetiştirmek için yanından geçip giderdi. Şarkıcı olmak ümidiyle memleketinden kalkıp gelmiş birileri olurdu çarşıda Allah'ın her günü mutlaka. Acemi acemi dolaşmalarından, etrafa çekingen gözlerle bakınıp durmalarından tanırdı Bergen onları. Şöhret ne kadar göz alıcı, ne kadar ihtişamlı gözüküyordu onlara kim bilir. Bir de ona sorsalardı ya.

"Nasıl geçti İsrail?" diye sordu Yaşar Bey, bir yandan masasının sağ tarafındaki zile basarken.

"Çok güzeldi abi. Çok kalabalıktı. Sahne de çok güzeldi. Bol bol gezdik, alışveriş yaptık."

"Oh iyi bari... Hem ziyaret hem ticaret..."

"Vallahi öyle oldu abi."

"Ne içersin?"

"Bir kahve alırım."

Yaşar Bey, zilin sesine gelen sekreterine bir baş işareti yaptı.

"İki kahve bize... Bergen'inki de orta."

Sekreter kız kapıdan çıkarken, Yaşar Bey'in kahveyi nasıl içtiğini hatırlamasına güldü Bergen.

"Abi nasıl aklında tutuyorsun böyle şeyleri, vallahi şaşıyorum sana."

"Bizim işimiz bu," diyerek gülümsedi Yaşar Bey "Kaset bu hafta çıkıyor," dedi sonra hiç ara vermeden. "Yarın öbür gün fabrikadan gelir, dağıtıma başlarız. Bu birinci haber

Bergen derin bir iç geçirdi. Aldığı habere çok memnun olmuştu.

"Abi ne diyeyim ben sana? Yine dakika bir gol bir..."

"Dur, dahası var. Hemen şubat ayında turneye başlıyorsun. Yedi-sekiz şehir var. Tarihler Ahmet'te, ondan alırsın. Bu da ikinci haber..."

"Abi dur yavaş yavaş, alıştırma alıştırma söyle."

Güldü Yaşar Bey.

"Her işim acele benim, öğrenemedin mi daha?"

"Öğrenmez olur muyum? Hızına yetişemiyoruz."

"Gelelim üçüncü habere... Mart ayında da Amerika'ya gidiyorsun."

Bergen küçük dilini yutacaktı neredeyse.

"Hadi be abi! Ciddi misin sen?"

"Gayet ciddiyim."

Böyle konularda şaka yapmazdı ki hiç Yaşar Bey. Bergen yutkundü. Çok heyecanlanmıştı. Bir an ne diyeceğini bilemedi.

"Üç konserlik bir anlaşma. Belkıs Hanım, bir de Hayri Bey var seninle birlikte. Üçünüz."

"Abi ne güzel haberler verdin böyle. Vallahi şaşkınlıktan ne diyeceğimi şaşırdım şimdi. Amerika ha?"

Sadece filmlerde, televizyonda gördüğü, erişilmez uzaklıkta bir dünyaydı onun için Amerika. Kendini orada hayal bile edemiyordu; hiç etmemişti bugüne dek. Aklına gelen ilk soruyu hiç düşünmeden sordu.

"E peki tanılar mı beni oralarda?"

"Tanımaz olurlar mı? Çok Türk yaşıyor orada."

"Değil mi ya? Benimki de laf!"

Kızmıştı kendine böyle saçma bir soru sorduğu için. Utanmıştı. Neyse ki sekreter kız elinde kahve fincanlarıyla çıkageldi tam o sırada.

"Teşekkür ederim," dedi kahvesini alırken. Yaşar Bey masasının üzerinde duran sigara paketini uzattı Bergen'e doğru.

"Yak bakalım bir Amerikan sigarası."

Bergen gülerek çekti paketten sigarayı. Yaşar Bey kahvesinden bir yudum aldıktan sonra bozdu sessizliği.

"O mesele ne oldu?"

Gayet rahat görünüyordu sorarken. Sanki Bergen'in vereceği cevaptan yana tedirgin değildi.

"Hayır dedim abi, ne diyeceğim?"

Bergen bir an bile düşünmemişti hayır derken. Her şey Yaşar Bey sayesinde olmuştu çünkü. Bütün bu şöhret, bu konserler, bunca hayran... İstanbul'a geldiğinde Yaşar Bey böyle elinden tutmasaydı, ona bu kadar değer vermeseydi belki de hiçbir şey böyle olmayacaktı. Üstelik yazılı bir sözleşme bile yoktu aralarında. Buna rağmen Yaşar Bey ona hem maddi hem manevi her türlü desteği vermiş, adeta bir baba olmuştu kaç yıldır. Bu saatten sonra başka hangi plak firması, nasıl bir teklifle gelirse gelsin fark etmezdi. Nitekim birkaç hafta önce memleketin en büyük plak firmasından transfer teklifi gelmişti Bergen'e. "Hemen cevap vermeyin, biraz düşünün," demişlerdi. Düşünecek bir şey yoktu oysa Bergen için. Kim bilir bu kaçınıcı teklifti? Hepsini geri çevirmişti bugüne dek. Bu defa teklif edilen para öyle böyle değildi. Etrafındaki herkes, annesi bile bu kez düşünmesini söylemişti ona. Yaşar Bey'in de kulağına gitmişti tabii. Plakçılar Çarşısı avuç içi kadar bir yerd, herkes birbirinin ne yaptığından bir şekilde haberdar olurdu. Nitekim bir telefon konuşmalarında sormuştu Yaşar Bey de.

"Haftaya görüşeceğiz," demişti Bergen. "Ama cevabım belli." Hiç uzatmamıştı Yaşar Bey.

"Tamamen senin kararın," demişti. "Ben sana git de demem, gitme de demem. Senin için hayırlısı ne ise o olsun," diyerek kapatmıştı konuyu.

Tekrar görüşmeye geldiklerinde ise tereddütsüz reddetmişti teklifi Bergen. Hatta karşı tarafın pazarlık yapmasına bile müsaade etmemişti. Belli ki Bergen'i transfer etmek için daha fazla para vermeyi de gözden çıkarmışlardı. Ama her ikisi de hayatta olduğu müddetçe Bergen, Yaşar Bey'den başka plakçıyla çalışmamaya kararlıydı.

Yaşar Bey sigarasından bir nefes çekti.

"Emin misin? Bak ben kırılacağım, kızacağım diye hayır dediysen..."

"Abi, ben senden de şirketten de çok memnunum. Ne diye durup dururken başka şirkete gideyim. Sen beni kovmadıktan sonra! Benim parayla pulla işim olmaz, biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Yaşar Bey. Yine de içine ufak da olsa bir şüphe düşmüş olmalıydı ki şimdi rahatlamış görünüyordu. Bergen bu tatsız konuyu daha fazla uzatmak istemiyordu. Yaşar Bey'in de uzatmaya niyeti yoktu anlaşılan.

"Bu arada senin göz ameliyatı için bir doktor arkadaşım İngiltere'deki hastaneyle irtibata geçti. Yakında belli olur."

Bergen bir şaşkınlık daha yaşadı duydukları karşısında.

"Bugün ne çok sürpriz yaptın abi sen de," dedi gülerek.

"Bunu en sona mı sakladın?"

"Yok, daha kesinleşmediği için söylemeyecektim aslında, ama tutamadım çenemi."

"Âlemsin."

Gözü dolmuştu Bergen'in. Hayatta iyilik ve kötülük ne kadar iç içeydi. Keder ve neşe gibi... Biri geliyor, biri gidiyor, hangisinin ne zaman, nasıl geleceği hiç belli olmuyordu. Yaşar Bey iyilik demekti Bergen için, neşe demekti.

"Ben pek umutlu değilim ama..."

"Ne demek umutlu değilim? Zor bir şey değil ki. Basit bir ameliyatmış."

"Onu biliyorum, Onur Bey de söylemişti. Ama parası?"

"Hele bir belli olsun, parasını o zaman düşünüyoruz," diye geçiştirdi Yaşar Bey

Bir gözünün yerinde duran o derin karanlığın üzerine kattığı bandı çıkarıp atacak mıydı yani? Aynaya baktığında yüzünde yine iki göz görebilecek miydi? Adı üzerinde, takma göz... Görmeyecekti tek gözü yine, ama en azından böyle do-laşmaktan kurtulacaktı. En çok Esra sevinirdi herhalde bu işe.

İlk zamanlar, gözünü kaybettiği ilk günlerde çok istemişti bu ameliyatı. Ama parası yoktu o zamanlar. Şimdi bile elindeki birikim ameliyatın masrafını karşılamaya yetmeyebilirdi. Eskisi kadar istemiyordu sanki artık. Alışmıştı böyle yaşamaya belki. Başına gelen her şey gibi bunu da kabullenmişti. İnsanoğlu şu hayatta nelere alışmıyordu ki?

Elindeki fincanı sehpaıa bıraktı usulca.

"Abi ben senin hakkını nasıl öderim bilmiyorum," dedi minnetle. "Sahiden bilmiyorum."

"Bırak bunları şimdi de, Amerika'dan bana ne getireceksin onu düşün sen," diyerek güldü Yaşar Bey Yan odadan bir müzik sesi duyuldu tam o sırada. Haftaya çıkacak kasetinin ilk şarkısıydı bu. Belli ki Ahmet Abi, Bergen'in geldiğini görünce ona bir jest yapmak istemiş, teybin sesini sonuna kadar açmıştı. İkisi de susup şarkıya kulak verdiler. Ofisin odalarını, dar ve uzun koridorunu Bergen'in sesi doldurdu.

"Alışmışsın gündelik, sabte sevgililere. Gönümde yer olamaz senin gibilerine. Gülüyorum haline, aşk dediğin şeye bak. Senin yalnız bildiğin, nerede trak orada bırak.

ŞUBAT 1988, İSTANBUL

"Bergen abla, ben sizi o kadar çok seviyorum ki anlatamam. Bütün kasetleriniz var bende. Benim sorum şu: Gözünüzü bu hale getiren kocanızı nasıl affettiniz?"

"Ah güzelim, Allah senden razı olsun. Kaç kişi sordu aynı soruyu. Affetmek Allah'a mahsus... Hem kanı kanla değil, suyla yıkamak lazım. Affetmesem gözüm yerine gelecek mi sanki?"

O kadar sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibiydi ki, masanın etrafından toplanmış dergi çalışanları hayrete düşmekten kendilerini alamadılar bir kez daha. Sabahat Hanım'sa kızının bu tavırlarına alışkındı artık, bir kenardan boş gözlerle seyrediyordu konuşulanları.

Telefon susmak bilmiyordu. Derginin santrali sırayla bağlıyordu Bergen'in hayranlarından gelen telefonları. Bir konuşma bitiyor, kapanır kapanmaz telefon yine çalıyor, Bergen önünde duran cihazın düğmesine basıp karşısına çıkan hayranıyla konuşmaya başlıyordu. Telefonun hoparlörü açıktı. Odadaki herkes duyuyordu konuşulanları. Bir yandan da kaydediliyordu bütün konuşmalar. Haftaya dergide yayımlanacaktı çünkü. "Bergen Telefonda Hayranlarının Sorularını Cevapladı" diye haber yapacaklardı. Bir hafta önceden görüşmenin saati ve aranacak telefon numaraları dergide yayımlanmıştı.

Bergen iki saat önceden gelmişti derginin ofisine heyecanla. Hiçbir zaman hayranlarına mesafeli duran şarkıcılardan olmamıştı. Kendini onlardan biri görmüştü hep. Bu yüzden de mahcup olurdu övgü dolu sözler duyduğunda. Kendini hayranlarının koyduğu yere koyamazdı bir türlü. Bu telefonla gö-

rüşme işi ise hoşuna gitmişti. Böyle her biriyle kısa kısa da olsa tek tek sohbet etmekten çok mutlu olmuştu.

Saçma sapan sorular, hatta bilmeceler soranlar da oluyor, kimileri telefonda şarkı söylemesini istiyorlardı ondan. Hepsi-ne cevap veriyor, kimseyi geçiştirmiyor, zaman zaman kahkahalar atmaktan kendini alamıyordu. Dergi çalışanları "Acıların Kadını" olarak tanıdıkları Bergen'in bu hallerini şaşkınlıkla izliyorlardı.

"Alo. Bergen Hanım, şu an çok heyecanlıyım. Hemen soru-ma geçmek istiyorum."

"Geçin bakalım, buyurun."

"Gözünüzü kaybetmenize neden olan kocanızı seviyor mu-sunuz? Hapishaneden çıktığı zaman şarkıcılığı bırak dese bıra-kır mısınız?"

"Kocamı hâlâ seviyorum. Sahneye gelince, zaten bırakaca-ğım, ancak plak ve kaset çalışmalarım devam edecek."

Sabahat Hanım yan gözüyle baktı kızına. Bir süredir bu çıkmıştı bir de. Hatta yılbaşından önce bir gazeteye verdiği röportajda sahneyi bıraktığını bile söylemişti Bergen. Kim bi-lir Halis'le mektuplaşmalarında, hapishane ziyaretlerinde baş başa kaldıklarında neler konuşuyordu? Kim bilir Halis yine ne-ler demişti de ikna etmişti kızını? Sabahat Hanım düşündük-çe deliye dönüyor, ama Bergen'in yüzüne bir şey söylemiyor, şimdilik susmakla yetiniyordu.

Telefon tekrar çaldı.

"Bergen Hanım, sizce Türkiye'nin en karanlık ilçesi hangi-sidir?"

"Ha ha ha, ama ben biliyorum bu sorunun cevabını. Kara-hisar mı?"

"Evet," dedi karşı taraftaki genç kız. "Hemencecik bildiniz."
"Eee, olsun o kadar."

Ocak ayında piyasaya çıkan kaseti çok ilgi görmüş, peşi sıra çıktığı turne de çok iyi geçmişti. Üstelik yakında Amerika turnesine çıkacaktı. Keyfi hiç olmadığı kadar yerindeydi bugünlerde. Tıpkı şarkıdaki gibi 'uzaktan görenler mesut' sanabilirdi. Oysa hiç olmadık zamanlarda birdenbire ağlamaya başladığına, sinir krizleri geçirip kendini yerden yere attığına çoğu zaman Sabahat Hanım'dan başka kimse şahit olmuyordu.

Genç bir delikanlıya ait olmalıydı bu defa telefonun diğer ucunda duyduğu ses.

"Bergen Abla, 'acıların kadını' olmaktan mutlu musunuz?"

"Sizlerin sayesinde mutluyum. Ama bazen yalnız kaldığım zamanlar ağlarım."

"Ağlamayın, hep gülün ablacığım. Sizi artık gülerken görmek istiyoruz."

"Teşekkür ederim. Güleceğim, söz."

Derginin yazı işleri müdürü Celal gülümseyerek baktı Bergen'e. Çok şarkıcı tanımişti meslek hayatı boyunca. Röportajlar, fotoğraf çekimleri, haberler... O güne dek bir sürü haberini yaptıkları Bergen'i ise ilk kez bu kadar yakından tanıyordu. Onu diğerlerinden ayıran şeyin ne olduğunu telefon konuşmalarının başladığı ilk dakikalarda anlamıştı. Kendini bir yıldız gibi görmüyordu Bergen, anlaşılan hiçbir zaman da görmeyecekti.

"Bergen Hanım, yanlış anlamazsanız benim bir sorum olacak. Kocanızdan sonra hayatınıza başka erkek girdi mi?"

"Neden yanlış anlayayım? Ama cevabım belli. Kesinlikle girmedim."

Sanki başından beri ilk kez bu soru karşısında değişmişti ses tonu. Halis'ten sonra kızının hayatına girmeye çalışan bir sürü erkek arasından sadece üçüne yakınlaştığına, bu yakınlaşmaları da kısa sürede pişmanlıkla noktaladığına Sabahat Hanım şahittti. Bergen'in karşısına ona Halis'i unutturacak bir erkek çıkar diye boşuna beklemişti yıllardır. Bergen'in Halis tutkusu kolay kolay geçecek gibi değildi ve Sabahat Hanım bu tutku karşısında boyun eğmekten başka bir şey yapamamıştı.

"Kocanızı hâlâ görmeye gidiyorsunuz. Bunun bir anlamı var mı?"

"Başa gelen çekilirmiş. Başa gelmeden bunu kimse bilemez. Demek ki görmek ihtiyacı hissediyorum."

Bir anda neşeleniverdi yeniden. Halis'i ziyaretleri aklına geldikçe neşelenirdi zaten. İçi ısınırdı. O ziyaretlerde zaman zaman küçük münakaşalar olurdu aralarında. Çocukça şeylerdi çoğu. Naz yapardı Bergen. "Beni görünce gülümsemedin bugün, memnun olmadın mı geldiğime," derdi mesela. Halis bin dere-den su getirirdi aksini ispat için. O günkü ziyaret öyle geçerdi.

"Bergen Hanım siz misiniz sahiden?"

"Benim tabii güzelim, kim olacaktı?"

"Ay inanamıyorum sizinle konuştuğuma. Ben her gün şarkılarınızı dinliyorum. Bütün kasetleriniz var bende. Hemen sorumu sorayım, vaktinizi almadan. Kocanız sizi sevdiği için mi yüzünüze kezzap attırdı?"

Derin bir iç çekti Bergen. Celal'le göz göze geldiler o an. Celal, Bergen'in ne cevap vereceğini gerçekten merak etmişti.

"Sevgi türleri değişiktir. Kimi sevdiğinden öldürür, kimi baçağını keser. Kimi kıyamaz sevdiğine, kimi de kezzap attırıyor. Öyle işte."

Buna sahiden inanıyordu Bergen. Halis'in onu çok sevdiği için bunu yaptırdığına inanıyordu. Her şeye rağmen... Bu, akıl sağlığını korumak için giyindiğini bir zırh, bir kalkan değildi. Telefondaki onca insanın ısrarla tekrar tekrar sorduğu soruya bu denli rahat cevap verebilmesi de bundandı demek. Canı hâlâ acısa da, bazen kızsada da, az önce itiraf ettiğı gibi yalnız kaldığında ağlasa da, o affetmişti Halis'i. Çünkü her şeye rağmen, çocukça bir saflıkla aralarındaki aşka inanıyor, ona tutunuyordu. Sahneyi de bırakabilir, şöhetten, şandan, paradan, puldan da vazgeçebilirdi bu yüzden. Celal yaptıklarına bir türlü anlam veremediğı bu genç kadına karşı yürekten bir samimiyet duydu o anda. Telefon kim bilir kaçınıcı kez, bir daha çaldı.

MART 1988, İSTANBUL

"Bir kaşık daha iç, sonra içme."

"İsrar etme anne, istemiyorum dedim."

Bergen elinin tersiyle itti Sabahat Hanım'ın elindeki çorba kâsesini. Hastane kokusu midesini bulandırıyor, zaten yerinde olmayan iştahını iyice kapatıyordu. Narkoz sonrasının bulantısı da cabasıydı üstelik. Sabahat Hanım elindeki kâseyi tepsiye koydu, tepsiyle birlikte odadan çıktı. Bergen'in canı sigara çekiyordu. Etrafına bakındı. Annesinin çantasını gördü sandalyenin üzerinde. Yavaş yavaş kalktı yatağından. Çantadaki sigara paketi aradı, buldu. Bir tane çıkarıp yaktı. Odanın penceresini açtı. Pencerenin pervazına yaslanıp sigarasını içmeye başladı.

Allak bullak olmuştu yine. Ne zaman hayatında bir şeyler yoluna girse, ne zaman kendini birazcık mutlu hissetse, mut-

laka aksi bir şey oluyordu. Yine olmuştu işte. Amerika turnesi sonrası göz ameliyatı olmak için İngiltere'ye gitmeye hazırlanırken kendini bir anda İstanbul'da hastanede bulmuştu.

Amerika turnesi çok güzel geçmişti. Uzun yıllar pavyonlarda türkü söyledikten sonra meşhur olan Belkıs Hanım biraz soğuk ve mesafeli bir kadındı. Bergen kolay yakınlaşmazdı böyle insanlara. Neyse ki ekibin erkek şarkıcısı Hayri Bey'in neşeli ve esprili tavırları sayesinde üçünün arasında sıcak bir dostluk doğmuştu. Birlikte gittikleri şehirlerde epeyce gezip tozmuşlar, güzel vakit geçirmişlerdi. Devasa binaları, caddeleleri, meydanları ve bin bir çeşit insanıyla Amerika çok farklıydı. Bergen gezip gördüklerine hayretle bakarken, bir yandan da, "İyi ki bu ülkede doğmamışım," diye geçirmişti içinden. Her şey iyiydi hoştu da, havasından mıdır suyundan mı her neyse, hayal ettiği kadar güzel bulmamıştı bu kocaman ve karmaşık ülkeyi. Ne var ki konserler çok iyi geçmiş, hatta birkaç ay sonrası için yeni iş bağlantıları bile yapılmıştı oracıkta.

Amerika'dan döndükten birkaç gün sonra Yaşar Bey'le birlikte Londra'ya uçacaklardı. Her şey ayarlanmıştı. Yaşar Bey'in doktor arkadaşı sayesinde Bergen'in göz ameliyatı için şehrin en ünlü hastanesinden gün alınmıştı. Biraz da bunun sıkıntısıyla Amerika turnesinin bir an önce bitmesini istemişti Bergen. Göz ameliyatı onu hiç heyecanlandırmıyordu aslında. O gözü isteyip istemediğine bile emin değildi. Ama Yaşar Bey için maddi kısmını da üstlenince artık itiraz etme hakkı kalmamıştı. Tek duyduğu şey gerginlikti. Nedenini bilmiyordu, ama bu ameliyattan korkuyordu. Aynaya baktığında, yıllardır alıştığı boşluğun yerinde tekrar bir göz gördüğü zaman ne hissedeceğini bilemiyordu.

Tam da Türkiye'ye dönmek üzereyken başlayan karın ağrıları uçakta dayanılmaz hale gelmiş, kendini İstanbul'a zor atmış, havaalanından doğru hastaneye gitmek zorunda kalmışlardı. Hiç bekletmeden ameliyata almışlardı onu. Yıllar önce geçirdiği ameliyatın bir benzeriydi bu. Yumurtalıklarında yine bir kist oluşmuş ve acilen alınması gerekmişti. Kısacık bir sürede olup bitmişti her şey.

"Vardır her şeyde bir hayır," demişti Bergen, annesi hayıflanınca. Kadıncağız kızının göz ameliyatı olmasını ondan daha çok istiyordu oysa. Çok üzülmüştü. "Yaşar Bey'e söyle, tekrar gün alsınlar hastaneden," demişti ilk fırsatta. Bergen'inse hiç niyeti yoktu buna.

"Anne, bir sürü anlaşıma var. Bak yine Amerika'ya gidilecek. Dursun şimdilik. Boş bir zamanda düşünürüz tekrar," demişti. Sabahat Hanım anlam vermemişti Bergen'in bu isteksizliğine. Oysa Bergen gözünden çok, geçirdiği ameliyatın derdindeydi. Aklındaki şüphe her şeyden daha çok canını sıkıyordu. Ya hamile kalmazsa, ya bir daha çocuğu olmazsa ne yapardı? Çocuk doğuramayacak olmak hayatını tek gözlü sürdürmekten daha acı, daha korkutucuydu onun için.

Sigarasını pencerenin kenarında söndürdü, izmariti aşağıya fırlattı. Hava çok soğuktu. Üzerindeki incelik gecelikle pencerenin önünde üşümüştü. Tam o sırada girdi Sabahat Hanım içeri.

"Belgin ne yapıyorsun sen? Niye kalktın?" diye haykırdı yaşlı kadın. Bergen duymazdan geldi. Ağır ağır yürüdü. Yavaşça yatağına uzandı.

TEMMUZ 1988, İSTANBUL

"N'aber Bergen?"

"Aaa Sevan! Korkuttun beni. Kim bu kolumu tuttu diyorum ben de."

"Öyle dalmışsın ki, görmedin beni."

Güldü Bergen. Elindeki beyaz erkek donunu havaya doğru kaldırmış, sağdan soldan çekiştiriyor, bedeninin Halis'e uygun olup olmadığına bakıyordu tam o sırada. Bir gazeteciye bu halde yakalanmak olacak şey değildi. Neyse ki Sevan artık bir gazeteciden çok bir dosttu onun için. Yıllardır bu piyasada tanıdığı magazin muhabirleri arasında Sevan'ın ayrı bir yeri vardı. Her şeyi haber malzemesi gibi görmeyen, yazma dediği şeyi yazmayan, sır tutmasını bilen bir gazeteciydi Sevan. Baş sıkışsa arayacağı, oturup dert anlatacağı arkadaşlarından biri olmuştu zaman içerisinde. Bu piyasada çok az rastlanacak türden, yalansız dolansız bir samimiyet vardı aralarında. Çok sık görüşmeler de böyleydi bu.

Raflardaki top top kumaşların, beyaz patiskaların, Amerikan bezlerinin kokusu sinmişti küçük dükkâna. Tezgâhtar kız Bergen'in kocaman güneş gözlüklerinin ardına sakladığı yüzüne dikkatle bakıyor, kim bilir eşe dosta anlatmak için ne hikâyeler kuruyordu kafasında.

"Çok üzüldüm. Çok güzel kadınmış, ama yüzündeki izler hep belli oluyor yakından bakınca. Ama çok candan; hiç havalı değil. Görsen, meşhur biri demezsin. Bir sürü don, fanila, çorap aldı. Bilmiyorum artık, sevgilisi mi var yoksa kocasına mı gönderecek? Belki de ağabeyine, kardeşine filan almıştır. Ama insan o kadar meşhurken kalkıp kendi gelir mi don fanila al-

maya? Anlamadım vallahi. Ay, imzalı fotoğraf da isteyecektim, ama utandım."

"Tamam, ablacığım, sen on beş tane de bundan sarıver. Ama ayrı ayrı olsun paketleri olur mu? Çorapları filan hep ayrı sar."

"Tabii Bergen Hanım."

Kız Bergen'in seçip bir kenara ayırdıklarını paketlemeye başlayınca, tekrar Sevan'a doğru döndü Bergen.

"İşim bitti. Paketleri alalım da çıkalım. Müsait misin? Oturalım mı bir yerde?"

"Olur vallahi. Özledim seni, görüşemedik kaç zamandır."

"Hayırdır, sen nereden gördün beni?"

"Tasadüf! Göreceğim varmış demek. Geçiyordum cadde- den. Kafamı bir çevirdim, içeride sen."

"Sizden gizli saklı bir şey yapılmaz zaten," dedi Bergen gü- lerek.

"Gizli saklı bir şey yapacaksan Beyoğlu'nda ne işin var?"

"Aman be, dalga geçiyorum, ne gizlisi saklısı. Halis'e çama- şır aldım. Öbür gün ziyarete gidiyorum."

"Hadi bakalım, hayırlısı," dedi Sevan, pek de memnun ol- mamış bir ifadeyle. Ne zaman Halis'in lafı açılrsa üzüldü Se- van. Bergen'in yaşadığı bunca şeye rağmen vazgeçemediği bu saplantılı tutkusu onun canını sıkıyordu. Bu tutkudan korku- yordu.

Tezgâhtar kızın özenle hazırladığı paketi aldı, parasını öde- di Bergen. Dükkândan dışarı çıkıp yürümeye başladılar. Sıcak bir temmuz öğleden sonrasıydı. Tıklım tıklım doluydu İstiklal Caddesi'nin kaldırımları. Bergen yanlarından gelip geçen her- kesin ona baktığının farkında, hızlı adımlarla yürüyordu. Se- van soluk soluğa kalmıştı ona ayak uydurabilmek için.

"Oh be!" dedi Bergen.

"Daracık dükkân. Bir de sıcak... İçim sıkıldı vallahi. Hava ne güzel değil mi?"

"Sana güzel. Bana sıcak."

"Bu da sıcak mı yahu? Mersin'de bu havalara yaz bile demezler."

"Oturalım mı şurada?"

"Oturalım hadi."

Önünde durdukları pastaneden içeri girdiler. Üst kata çıkıp, pencere kenarında bir masaya yerleştiler. Oturur oturmaz bir sigara yaktı Bergen.

"Eee, ne var ne yok?"

"Ne olsun? Sana sormalı asıl. Haberlerin geliyor. Gezip duruyorsun bu ara."

"Öyle oldu. Geçen ay Amerika'ya gidip geldik yine. Sonra da burada turne vardı."

"Okudum haberini. 'Artık mutlulukların kadınıyım,' demişsin."

Dergide çıkan konser haberinden bahsediyordu Sevan. Gü-lümsedi Bergen.

"Vallahi keyfim yerindeydi o gece. Öyle bir şey deyiverdim. Onlar da yazmışlar hemen. Ama doğru be Sevan. Ne ol-duysa oldu mazide. Oldu, bitti. Artık yüzüm gülsün istiyorum. Hakkım değil mi?"

"Hakkın tabii, olmaz olur mu? Ama..."

"Ama ne?"

Garson gelince sustu Sevan. Birer limonata siparişi verdiler. Sigarasından bir nefes çekti Bergen. Sevan'ın neler söyleyeceğini aşağı yukarı tahmin ediyordu. Sevan tedirgin gözlerle baktı.

"Ne zaman çıkıyor Halis?"

"Yılbaşından önce çıkacağı kesin de, gününü ayını tam bilmiyorum. Karışık hesaplar. Gün sayacaklarmış da bilmem neymiş. Buna da şükür. İlk başta 12 yıl demişlerdi."

"Ne yapacaksın?"

"Ne yapacağım? Mersin'deki evi döşüyorum. Önümüzdeki ay Samsun Fuarı var. Oradan da İzmir Fuarı'na geçeceğim. Arada fırsat buldukça gidip geliyorum Mersin'e. İşte bu hafta Niğde'den sonra yine gideceğim. Mobilyaların siparişini vereceğim. Halis çıkana kadar ev hazır olacak."

"Sabahat Hanım?"

"Ona da öbür evi döşüyoruz. Bir ev daha almıştım ya ben. O da orada oturacak."

Bir an sustu Sevan. Yutkundu.

"Kararlısın yani?"

Bergen iç geçirdi.

"Kararlıyım Sevan. Bırakacağım sahneyi. Yeter artık. Şöhret möhret hepsini gördük. Biraz da kocama bakayım, evimle ilgileneyim."

Garsonun masaya bıraktığı bardaklardan yayılan limonata kokusu ne kadar harareti olduğunu fark ettirdi Sevan'a. Bir dişi yarılardı bardağı.

"Yavaş iç. Soğuk değil mi? Boğazın şişer vallahi."

"Bir şey olmaz. İyi geldi soğuk soğuk."

Alnında biriken terleri sildi elinin tersiyle Sevan.

"Peki nasıl olacak?"

"Ne nasıl olacak?"

"Halis'le kaç yıldır ayrısınız. Tekrar bir araya gelince anlatabilecek misiniz?"

"Niye anlaşılmayalım? Biz hiç ayrılmadık ki. Sürekli görüşüyoruz zaten. O da akıllandı. O deliliği geçti artık. Kaç yaşına geldi. Eskisinden daha iyi olacak, gör bak."

"Konsere filan da mı çıkmayacaksın?"

"Hayır. Sadece kaset. Konuştum ben Yaşar Bey'le kaç kere. 'Sen nasıl istersen,' dedi."

Bir sigara daha yaktı Bergen, diğerini söndürürken.

"Evinin kadını olacaksın yani?"

"Ne var, olamaz mıyım? Sen benim ev kadınlığımı görmedin. Yemek de yaparım, temizlik de. Her iş gelir elimden. Misafir olursun bir gün Mersin'e gelersen. İçli köfte yaparım sana. Ye de bak, ev kadını nasıl olurmuş gör."

Güldü Sevan.

"Ondan şüphem yok. Onu kastetmedim zaten. Ne bileyim... Gece hayatına, sahneye filan alıştın kaç senedir. Bu kadar da meşhursun. Nasıl evde oturacaksın? Canın şarkı söylemek istemeyecek mi?"

"İstemesin be Sevan. Vallahi istemesin. Bıkmışım ben. Oradan oraya koşturmaktan, otel odalarında yatıp kalkmaktan... Bu üçkâğıtçı organizatörlerden... Kaç kere paramın üstüne yattılar, sen biliyorsun. Sahne desen, sarhoşu ayyaşı, babası, dayısı hepsi var... Sen de gördün, biliyorsun."

Geçen sene gece kulübünde yaşadıkları o acayip geceyi kastediyordu Bergen. Sevan'ın da tesadüfen orada bulunduğu, ister istemez işin içine karıştığı o geceyi... Sahneye en yakın masada oturan bir grup erkekten birisi, Bergen şarkısını bitirdiği sırada masada duran içi çiçek dolu vazoyu ayağının dibine fırlatmıştı. Adam belli ki sarhoştur. Çiçek atacağı yerde vazo atarak jest yaptığını düşünmüştü belki de. Bergen'in akli çık-

mıştı oysa. Çok korkmuştu. Zaten sahnede bıçaklandığından beri şarkı söylerken yanına birisi yanaşmaya kalksa ödü patlıyor, asabileşiyordu anında.

O anki öfkesiyle vazoyu atan adamın üzerine yürümüş, aklına gelen ilk şeyi yapıp, elindeki mikrofonu adamın kafasına geçirmişti. Bir anda karışmıştı ortalık. Nasıl şiddetle vurduysa artık, adamın kafası yarılmış, kanlar içinde kalmış, kulübün sahibi ve garsonlar Bergen'i kulise nasıl kaçırdıklarını bilememişti. Kafası yarılan adamın İstanbul'un en belalı mafya babalarından birinin yakın akrabası olduğunu ise çok geçmeden öğrenmişlerdi. Adamların kulis kapısına dayanmaları, Sevan'ın Sabahat Hanım ve Bergen'i arka kapıdan kaçırmaları, otele gittikten kısa bir süre sonra adamların geldiğini haber alıp bu defa otelden kaçmaları, gecenin o saatinde bir taksiyle Anadolu yakasına geçmeye çalışmaları, adamların arabayla takip ettiklerini fark edip onları atlatmaları... Sonra kendilerini kimsenin takip etmediğinden emin olunca Bostancı sahilinde küçük bir otele sığınmaları...

Neyse ki gece kulübünün patronu ertesi gün mafya babasını arayıp Bergen'le konuşturmuş, Bergen özür dileyince iş tatlıya bağlanmıştı. Ama Sevan bir benzerini ancak filmlerde gördüğü bu acayip maceranın etkisinden uzun süre kurtulamamıştı.

Belki de haklıydı Bergen. Belki de artık hayatını istediği gibi yaşamalıydı. Sevdği adamla kendi evinde; İstanbul'dan, gece hayatından, sahneden uzakta... Ne var ki Sevan, Halis'i hiç tanımıyor olsa da, ona güvenemiyordu bir türlü. Bergen bir kez daha hayal kırıklığına uğramayı kaldırabilir miydi, onu da bilmiyordu. Görüldüğü kadar güçlü müydü sahiden? İşte buna emin değildi.

"Sen de haklısın," diyebildi sadece. Dalıp gitmişti Bergen. Sevan'ın sesiyle irkildi. Bir anda neşesi yerine geldi.

"Halis eve gelince ilk haberi sen yapacaksın. İlk misafirim sen olacaksın. Anlaştık mı?" diye sordu.

EYLÜL 1988, İZMİR

İzmir'in nemli sıcağı uyutmuyordu yine. Balkona çıkmış, kim bilir kaçınıcı sigarasını içiyordu körfeze karşı. Hafif de olsa bir esinti vardı en azından dışarıda. Estikçe körfezin ağır kokusu geliyordu burnuna belli belirsiz. İçeride yatan annesi gibi, şehir de çoktan uykuya dalmıştı. Canı şarkı söylemek istiyordu Bergen'in. Bu gece yine sahnede fazladan iki şarkı söylemiş, seyirciler onun sahneden inmesine bir türlü izin vermemişti. Oysa Fuar gazinolarının kalabalık kadrolarında her şarkıcı azıcık kalıyordu sahnede. Neyse ki kendisinden sonra sahneye çıkan Selami Bey göz yumuyordu onun programını uzatmasına. Kızı gibi sever, kollardı onu Selami Bey Çok desteğini görmüştü yıllardır. Bu Fuar programında ise dostlukları iyice pekişmişti. Aynı otelde kalıyorlar, gündüz saatlerinde de genellikle otelin havuz başında gülüp eğleniyorlardı. Komik adamdı; her saniye yeni bir şaka yapıyor, etrafındakileri sürekli güldürüyordu. Bir o kadar da akıllı ve bu piyasada tecrübeliydi. Bergen ondan her gün yeni bir şey öğreniyordu.

"Acıların Kadını" şarkısını programında söylememesini Selami Bey tembihlemişti mesela. Bergen buna bir anlam vermemişti önce. "Nasıl da herkes senden onu söylemeni bekliyor. Sen söylemezsen, sadece o şarkıyı duymak için bile sahneden

indikten sonra seni yine çağırırlar. Bis yapmayı garantilersin," demişti. Selami Bey'in dediğini yapmıştı sonra Bergen. Sahiden de programını bitirdikten sonra her gece istisnasız yeniden sahneye çağrılıyordu.

Keşke bir pavyonda, gece kulübünde çalışsa, sabahlara kadar şarkı söyleseydi yine. Birkaç gece önce eskiden çalıştığı pavyonu ziyaret ettiğinde ne çok duygulanmış, ne çok şey hatırlamıştı. Ne tuhaf; o günlerde de hep Fuar gazinolarında çalışmanın hayalini kurardı. Ama şimdi, herkesin tanıdığı bir şarkıcıyken bile en çok istediği şeyin şöhret değil, şarkı söylemek olduğunu anlıyordu. Üstelik çok az zamanı kalmıştı. Bu onun son sahne çalışmasıydı artık. Fuar dönüşü sahneyi bırakıp Mersin'e gidecek, evinin yarım kalan işlerini tamamlayacaktı. Halis'in hapisten çıkmasına bir aydan az bir zaman kalmıştı. Yeni bir hayat bekliyordu onu. Sahneden, alkışlardan, şarkılardan uzak, ama yıllardır hasretini çektiği adamla bir arada, bir evde yaşayacağı yeni bir hayat.

Kulakları çınılıyordu hâlâ. Bu çınlamayı severdi. Yüksek sesli müzik çalınan bir yerde saatlerce kalmanın doğal sonucu-uydu bu. Müzisyenler en çok bundan şikâyet ederdi. Oysa Bergen'in kafasının içinde müzik hiç susmazdı. Bazen dışından, bazen içinden, o hep şarkı söylerdi. Kemanları duyardı, sonra kanunu, udu, darbukayı... Hiçbir şey yapamazsa, eliyle ya da ayağıyla ritim tutardı.

"Belgin... Ne yapıyorsun burada?"

"Anne, niye kalktın sen?"

"Terlemişim. Su içmeye kalktım. Sen niye uyumadın?"

"Uyku tutmadı."

"Bir şeye mi sıkıldın?"

"Yok anacığım, neye sıkılacağım? Allah'a şükür. Şuradan denize bakıyorum işte."

"İyi madem. Yatıyorum ben. Sen de uyu artık. Vücudun dinlensin. Uykunu alamayınca yorgun düşüyorsun sonra."

"Uyurum birazdan, sen merak etme."

Sabahat Hanım ağır adımlarla odanın karanlığına doğru yürüdü. Bergen bir sigara daha yaktı. Bir ürperme geçti teninden. İçinde zamansız bir sevinç belirdi. Bu gece sahnede seyircilerle birlikte söylediği şarkısını, onların da sesini duyarak mırıldanmaya başladı mutlulukla.

"Duydunuz mu, duydunuz mu? Böyle bir aşk duydunuz mu?"

EKİM 1988, MERSİN

"Esra, senin ne işin var burada? Geldiler mi yoksa?"

"Gelmediler. Ben geldim."

"Niye geldin güzelim?"

"Sıkıldım balkonda tek başıma."

"Ama bizim işimiz var annenle. Azıcık daha dur teyzecim, ben güzel elbisemi giyip geleceğim yanına, tamam mı?"

"Offf peki tamam."

Esra seke seke balkona doğru yürürken ardından gülerek baktı Bergen.

"Hemen de sıkılır her şeyden," dedi Cemile tencereyi ateşe koyarken.

"Vallahi ne çabuk sardın abla, helal olsun," dedi Bergen. Bir yandan da ocağın üzerindeki içi tepeleme yaprak sarma dolu tencereye bakıyordu.

"Bir taşım su ekle üstüne, ben fırına bakayım. Börek yanmasın."

"Tamam abla," dedi Bergen, küçük bir kız çocuğu tonuyla. Şıarmak istiyordu bugün. Hiç olmadığı kadar çocuk olmak istiyordu. Gece boyu uyumamıştı, ama zerre uyku yoktu gözünde. Bir tek anın hayalini kurmuştu bütün gece. Halis'e kavuşacağı anın... Elleri, ayakları titriyordu düşündükçe. Ne yapacak, ne diyecek, nasıl sarılacaktı ona? İnanamıyordu bir türlü o günün geldiğine. Saatler geçtikçe heyecanı daha da artmıştı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Eniştesi arabayla Adana'ya gitmişti Halis'i almaya. Yanında Mehmet abisi de vardı. Sabahtan Hatice ablası da gelmiş, yaptığı tatlıları getirmişti. Evde mükellef bir ziyafet sofrası kurulacaktı bu akşam, Halis'in hapisten çıkışını kutlamak için. Bergen her şeyin kusursuz olması için oradan oraya koşuşturuyor, bir dakika bile oturamıyordu.

Sabahat Hanım bütün olan biteni soğukkanlılıkla izliyor, ama nedense hiçbir şeye karışmıyor, salondaki koltukta adeta bir misafir gibi oturuyor, sabahtan beri de hiç konuşmuyor, sürekli gazete okuyordu. Bergen görmezden geliyordu annesinin bu durumunu. Zaten bir süredir soğuktu araları. Mersin'e döndüklerinden beri artık kendi evinde kalıyordu Sabahat Hanım. Kırgındı Bergen'e. Bunca yıllık emeğini bir kenara itip sahneyi bıraktığı, ev kadını olmaya karar verdiği için... Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordu oysa. Bergen'in rüyasının biteceği güne kadar sessiz kalmayı tercih etmişti. Çünkü ne söylese, kızının tam aksini yapacağından şüphesi yoktu.

Daha en az bir saat vardı gelmelerine. Ama Bergen yine de ne olur olmaz diye Esra'yı gözcü bırakmıştı balkonda. Arabayı görüp de erken haber versin, Bergen Halis'i apartmanın

önünde karşılasın diye. Haftalardır özene bezene alışverişler yapmış, Halis'e yepyeni takımlar, çamaşırlar, pijamalar, kendine de şahane bir elbise almıştı. Sabahın köründe mahalledeki kuaföre gitmiş, saçlarını yaptırmış, elbisesini ütüleyip hazır etmişti. Cemile öğlene doğru geldiğinde kardeşini karşısında makyajlı görünce gülmeden edememişti.

"Böyle mi yemek pişireceksin mutfakta?"

"Aman ne bileyim ben. Yapayım makyajımı dedim. Bozulsursa da yine yaparım, ne yapayım?"

Sadece makyajı değil, saçları da bozulmuştu oysa mutfakta yemek buharının etkisiyle. Son tencereyi de ateşe koyduklarına göre artık gidip üstünü başını düzeltebilir, makyajını tazeleyebilirdi. Tuhaf bir şekilde kendini dünyanın en güzel kadını gibi hissediyordu sabahtan beri. O kadar sahneye çıkmış, ısıltılı tuvaletler giymiş, saçını yaptırmış, ağır makyajlar yapmıştı yıllardır, ama hiç bu kadar güzel olmamıştı sanki. Bozulan saçını da makyajını da dert etmiyordu bu yüzden.

"Yeter mi bu kadar su," diye sordu ablasına. Cemile tencereye bir göz attı.

"Bir bardak daha koy," dedi.

Bergen bardağı musluğun altına tuttu. Dolana kadar bekledi. Tam elinde bardakla ocağa doğru yürüyordu ki içeriden Esra'nın sesini duydu.

"Teyzeeee! Geldiler. Teyzeeee! Koş koş!"

Bergen'in elinden kayıp giden bardak yere düştüğü gibi tuzla buz oldu. Cam kırıkları mutfağın her yerine saçılmıştı bir anda. Sıçrayan su Bergen'in üstünü sıırıslıkla yapmıştı. Nasıl fırladığını bilemedi mutfaktan. Can havliyle kendini yatak odasına attı. Yatağın üzerindeki elbisesine baktı çaresizce. Ha-

yır, giyinmek için artık çok geçti. Vazgeçti. Koşar adımlarla çıktı odadan, kapının önünde ayağı kaydı, az kaldı düşüyordu. Sokak kapısına doğru yönelirken Sabahat Hanım'ın salonda dehşet içinde ona baktığını gördü. Sıçrayan cam parçalarından biri bacağına kesmişti ve kan akıyordu, ama Bergen farkında bile değildi. Kapıyı telaşla açtı. Tam dışarı doğru bir adım atacaktı ki kapının önünde zili çalmaya hazırlanan Halis'e olanca şiddetiyle tosladı.

ARALIK 1988, MERSİN

Sehpanın üzerinde duran dergiye gözü ilişti Aynur'un. İstemsizce aldı dergiyi eline. İlk sayfasını çevirdi. Kardeşinin daha bir ay önce yapılan röportajı tam da o sayfadaydı. Biliyordu; kendisinde de vardı aynı dergiden. Saklamıştı özenle. Konu komşuya göstermişti hatta. Keşke göstermeseydim diye düşünmüştü sonra. Kem gözleri değmişti kesin. Nazarlara gelmişti Bergen yine.

Elinde kahve fincanlarıyla geldi mutfaktan Bergen. Perişan görünüyordu. Saçı başı darmadağın, gözaltları şişti. Aynur elindeki dergiyi telaşla sehpaaya bıraktı, ama yakalanmıştı.

"Mutluluk resimlerimize mi bakıyorsun?" diye sordu Bergen fincanları sehpaaya koyarken.

"Öyle deme, olur böyle şeyler. Kaç yıldır ayrısınız. İkinizin de huyu suyu değişti bunca zamandır. Alışana kadar zaman geçer."

"Yok abla, değişen bir şey yok," dedi Bergen iç geçirerek. Kahvesinden bir yudum aldı. Bir sigara yaktı.

"Halis aynı Halis..."

Aynur şüpheyle baktı kardeşine.

"Sen?"

Cevap vermedi Bergen. Köşedeki okulun bahçesinde tenef-füse çıkmış çocukların neşeli çığlıkları duyuluyordu uzaktan uzağa. Bergen göz ucuyla sehpaye atılmış dergiye baktı. Daha bir ay önce bu evde Halis'le mutluluk pozları vermişti boy boy. Mutfakta, salonda, oturma odasında oyuncak bebeklerle süslediği beyaz, ahşap rafın önünde... Ne demişti röportajında: "Artık bizim çocuğumuzun olması, mutluluğumuzun doruğa çıkması demektir."

"Ölmeden bu adamdan kurtulamayacağım ben abla!"

"Ağzından yel alsın! O ne biçim söz öyle? Tövbe de!"

"Öyle ama... Hale baksana. Ne beraber yaşayabiliyoruz, ne ayrı... İkisi de olmuyor."

"Konuşma deli deli de beni sinirlendirme şimdi. Barışsınız iki gün sonra. Hem biz ne güne duruyoruz? Ailen var senin arkanda."

"Abla, sen görmedin dün gece olanları. Cemile ablam anlatmadı mı?"

"Anlattı sabah."

"Yetişmeselerdi..."

"Allah korusun!"

Aynur sağ eliyle kulak memesini çekip, sehpaye üç kere vurdu. Dün gece Halis evden çıkıp gittikten sonra Cemile, Bergen'in evinde kalmış, öğlene doğru Bergen nihayet uykuya dalınca da Aynur'a telefon etmişti. "Benim eve gitmem lazım. Esra okuldan gelecek. Bergen yalnız kalmasın, sen gel," demiş-

ti. Olanları telefonda öğrenen Aynur neredeyse koşarak gelmişti Bergen'in evine.

"Niye kavga ettiniz peki?"

"Organizatörlerden biri aradıydı akşamüstü. Nereden almışsa telefon numarasını... Konser teklifi işte... Bıraktım sahneyi dedim, yapmıyorum dedim. Halis de duydu. Ama ne kurduysa kafasında artık, gece iki kadeh içince başladı söylenmeye. Ben de içmiştim zaten. Girdik birbirimize."

"E bu adam ne istiyor artık? Geldin buraya yerleştin işte. O kadar ev döşedin. İyi de oldu. Mis gibi hayat kurdunuz kendinize. Ne diye dayılanıyor durduk yere?"

"Abla, bilmiyorsunuz, yeni kasetin şarkılarını okumuştum ben. Onu bile ertelettim Yaşar Bey'e. Bu yılbaşı çıkaracaktı. Dedim dursun şimdi, Halis yine işkillenmesin. Birkaç ay geçsin, sonra çıkarırsın. Kabul etti adamcağız. Ne mecburiyeti var? Kazanacağı paraya bakar, adam ticaret yapıyor, değil mi? Ama benim hatırıma gıkı çıkmadı. Başkası olsa kabul etmezdi. Sırf Halis Bey'in canı sıkılmasın diye..."

"Canım sen de kaset maset düşünme artık. Doğrusunu yapmışsın. Evini, yuvanı düşün. Yaptın yapacağın kadar kaset. Önce bir düzeninizi kurun, bir çocuk yapın."

"Ne çocuğu abla? Bu halde nasıl çocuk yapalım?"

Ne dese anlamayacaktı Aynur. Cemile ablası olsa anlardı oysa. O başkaydı. Dün gece o manzaraya şahit olduktan sonra bile ağzını açıp bir şey dememişti Bergen'e. Omzuna yasladığı başını okşamış, ağlaması durana dek sessizce öyle bağrına basmıştı kardeşini.

Kavganın en şiddetli anında, nasıl Halis'in elinden kaçıp telefona sarılmış, numaraları nasıl çevirmişti, şimdi hatırlamı-

yordu Bergen. "Abla yetişin!" diyebilmişti sadece. "Yetişin öldürüyor beni!"

On dakika sonra kapıyı yumrukluyordu eniştesi. Halis bir anda karşısında Cemile ve İsmet'i görünce süt dökmüş kediye dönmüştü. Oysa daha birkaç dakika önce elindeki eşarpla boğazını sıkmaya çalışıyordu Bergen'in. Bergen yere kapanmış hüngür hüngür ağlıyordu salondan içeri girdiklerinde. Üstü başı yırtılmıştı. Boynundaki kızarıklığı neden sonra fark etti Cemile.

"Ne oldu Halis?" diye sormuştu içeri girer girmez İsmet.

"Yok bir şey İsmet Abi. Tartıştık biraz."

"Bu kızın hali ne? Bu nasıl tartışmak?"

Cevap vermemişti Halis. Boynunu bükmüştü sadece. İsmet onu bir köşeye çekip evden gitmesini ve bu gece gelmemesini söylemişti sonra.

Aynur'a tüm bunları anlatmıştı Cemile oysa. Ama Aynur hâlâ ortada büyütülecek bir şey olmadığını düşünüyordu. Bergen de Halis de fazla sinirliydi sadece. Tartışmaya başladıklarında ikisinin de dilinin kemiği olmuyordu. Ama sonra hemen barışıyorlardı. Yine barışıyorlardı nasılsa. Değil mi ki artık İstanbul'a, sahne hayatına geri dönmeyecekti.

Telefon zilinin sesiyle irkildi Bergen. Telaşla kalktı oturduğu koltuktan. Arayan Cemile'ydi.

"İyiyim abla, iyiyim. Geçti geçti, iz miz kalmadı. Yok yok, görüldüğü kadar kötü değil... Ne? Ne zaman?.. Ne demiş?.. Eniştem ne demiş? Ben..."

Aynur merakla bakıyordu kardeşine. Ne olup bittiğini, telefonun diğer ucundaki Cemile'nin neler söylediğini anlamaya çalışıyordu.

"Tamam abla. Madem öyle... Gelirim ben. Bir toparlanayım da... Tamam. Peki..."

Ahizeyi usulca yerine bıraktı Bergen. Yüzünde bir rahatlama ifadesi mi vardı, Aynur'a mı öyle gelmişti?

"Ne oldu? Ne diyor ablam?" diye sordu Aynur heyecanla.

"Halis... Eniştemin yanındaymış şimdi. Ağlıyormuş. Özür dilemiş. Ablam, akşam bize gel, dedi. Halis'i de getirecekmiş eniştem."

Aynur derin bir oh çekti.

"Bak gördün mü, bu kadar işte. Anladı hatasını. Ay çok sevindim. Ben de rahatladım şimdi. Belki biz de geliriz akşam yemekten sonra."

Bergen, Aynur'un söylediklerini duymuyordu bile. Gözleri boşluğa takılıp kalmıştı. Doğrusu bu ya, o da istemiyordu bu işin uzamasını. Küs kalmak istemiyordu Halis'le. Yılların hasretini giderememişti bile daha. Ne olduysa olmuştu işte. Uzatmaya niyeti yoktu. Fincanda kalan son yudum kahvesini içti. Aynur heyecanlı heyecanlı bir şeyler söylemeye devam ediyordu. Gülümsedi. Kalktı, pencereyi açtı. Okulun bahçe-sindeki çocukları derse çağırın zilin sesi kulağına bir müzik gibi geldi.

1989

MART 1989, MERSİN

"Hoş geldin," dedi Cemile ellerini üzerindeki mutfak önlüğüyle kurularken. Bergen sokak kapısının önünde gülümseyerek bakıyordu ablasına.

"Ne o, sen bu saate bırakmazdın mutfak işini? Geç kalmışsın bugün," dedi alaycı bir sesle.

"Öyle oldu. Komşu uğradı sabah, kırk saat kalkmadı çenesi düşük. O elindeki ne senin?"

"Sana aldım."

Elindeki saksıyı yere bırakıp ayakkabılarını çıkardı Bergen.

"Ne gerek vardı? Allah iyiliğini versin. Nerelerden taşıdın o koca saksıyı?"

"Köşedeki çiçekçiden aldım, kapıya kadar çocuk getirdi zaten. Ne yapayım? İçimden geldi. Seversin sen."

"Severim, sevmem mi? Teşekkür ederim."

"Esra yok mu?"

"Arkadaşına gitti okul çıkışı. Ders çalışacaklarmış sözüm ona."

"Ay sevsinler. Mehtap nerede?"

"O da dışarıda. Yalnızım ben. Geç sen salona, geliyorum ben hemen."

"Yardım edecek bir şey varsa..."

"Yok yok, bitti zaten. Kahve yapıp geleyim ben. Balkona çık istersen. Hava güzel görünüyor."

"Güzel güzel, terledim bile gelirken. Bahar gibi."

Bergen kapının önüne dizilmiş terliklerden birini geçirdi ayağına. Cemile eğilip saksıyı aldı yerden.

"Pek de güzelmiş."

"Bir aya kadar da çiçek açarmış, öyle dediler."

"Tabii, baharda açar bunların çiçekleri. Ben bir de toprağını değiştiririm bunun. İki günde gürleşir."

Cemile saksıyı salondaki konsolun üzerine yerleştirdi özenle. "Geliyorum hemen," deyip mutfığa seğirtti. Bergen çantasından sigarasını çıkardı, balkon kapısını açtı. Bu ev huzur veriyordu ona. Kendini güvende hissediyordu. Yıllardır ne zaman gelse böyleydi bu. Onun için değil miydi Allah'ın her günü sahneye çıktığı zamanlarda bile iki gün fırsat bulsa annesiyle birlikte atlayıp Mersin'e gelmesi? Diğer ablalarında, ağabeylerinde kaldığı da olurdu ara sıra, ama o en çok bu evde rahat ediyordu. Bazen Esra'yla saatler süren oyunlar oynar, bazen eniştesiyle karşılıklı kadeh tokuşturur, bazen ablasıyla mutfak-

ta yemek pişirir, bazen de Mehtap'la oturup dedikodu yapardı. Deniz evlenip Adana'ya gittiğinden beri iyiden iyiye evin kızı gibi olmuştu Bergen. Annesiyle konuşamadıklarını ablasıyla konuşuyordu. Hatta zaman zaman Sabahat Hanım'ı çekiştirdikleri bile oluyordu.

Bergen balkondaki sandalyelerden birini çekip oturmuş, sigarasını henüz yakmıştı ki, Cemile elinde kahvelerle geldi.

"Ver bakayım bana da bir sigara. Evde kalmamış, baktım bulamadım."

"Var işte burada," diyerek uzattı sigara paketini Bergen.

"Sahiden güzelmüş hava. Evden dışarı çıkmayınca anlamıyor insan."

"Değil mi? Baksana ağaçlar yeşillendi bile. Kurban olduğum Allah'ın işi. Ne kadar kar da olsa, kış da olsa, yine bahar geliyor. Tabiat kendini yeniliyor."

"Hayrolsun? Nereden çıktı bu lakırdılar şimdi?"

"Hiç... Yürüyerek geldim de. Yolda böyle ağaçları filan görünce aklıma geldi. Bana ne gibi geliyor biliyor musun abla? Sanki bu ağaçlar, kuşlar, ne bileyim kediler filan... Onlar sanki eskiden insanmış. Çok eskiden ama... Belki milyon yıl önce. Sonra ölmüşler, dünyaya geri gelmişler gibi. Ne bileyim ben..."

"Bilmem ki. Akıl sır ermez böyle şeylere."

"Ben inanıyorum abla. Ölümünden sonra hayat var. Zaten toprağa giren beden, ruh değil ki. Ruhlar ölmüyor. Sonra başka bir şekilde geri dönüyor. Ölümünden çok da korkmamak lazım..."

"Tövbe estağfurullah. Şu söylediğin şeye bak. İnsan bu yaşında böyle şeyler düşünür mü?"

"Ecel geldi mi yaş maş dinlemiyor ki be abla. Allah sıralı ölüm versin de... Yine de kimi önce alacağını O bilir."

"Ay Belgin içimi kararttın! Dilini ısır, söyleme böyle şeyler."

"Niye be abla? Ben kaç kere ölümün kıyısından döndüm. Öldüm sandım, ölmedim. Şerbetlendim artık. Ne bileyim, bana tuhaf geliyor."

"Ne tuhaf geliyor?"

"Aman neyse... Boş ver!"

"Belgin kötü kötü konuşup benim içimi daraltma. Ne oldu, siz yine kavga mı ettiniz?"

Bergen iç geçirdi. Başka bir şey konuşmaz olmuşlardı son zamanlarda. Nasıl konuşsunlardı ki? Olan biten her şeye en yakın şahit Cemile ablası ve İsmet eniştesiydi. Bir de küçük Esra.

"Kavga etmediğimiz gün yok ki."

Cemile cevap veremedi. Üzülerek, acıyarak baktı kardeşine. Hepsinden daha güzeldi Bergen. Bütün kardeşlerin en güzeliydi. Ama şanssı en kötü olanı da o olmuştu. Uzun yıllar önce parçalanmış bir aileydi onlarınki. Buna rağmen hepsi birer birer evlenip iş güc, çoluk çocuk sahibi olmuşlardı. Hepsi bir şekilde hayata tutunmuş, düzenini kurmuştu. Bergen'inse bu genç yaşında başına gelmeyen kalmamıştı. Bir türlü düzene girmiyordu hayatı. Hepsinden daha güzeldi, evet. Ama aynı zamanda daha gözü kara, daha cesur, daha inatçı, daha açık sözlü ve daha deliydi... Ve tüm bunların bedelini çok ağır ödüyordu.

"Yine ne oldu?"

"Abla olmayacak galiba böyle. Biz aynı evde yaşayamıyoruz Halis'le."

Yıllardır kurduğu o hayallere ne olmuştu? Niye birkaç ayda eriyip gitmişti bütün umutları? Neden bir çatının altında mutlu mesut yaşayamıyorlardı bir türlü? Neden birbirleri-

ni bu kadar çok severken, bu kadar şiddetli kavga ediyorlardı her defasında?

"Sen de hiç alttan almayı bilmiyorsun. Halis ne yapsa iki katını yapıyorsun Bergen. Böyle olmaz tabii. Hoş, o da az değil ama..."

"Ben zaten suçsuzum demiyorum. Bende de inat var, onda da var. Sinir desen, kim kimden sinirli o belli değil. Böyle kıyamet kopuyor her gün. Apartmandakiler illallah etti artık. Utanıyorum insanların yüzüne bakmaya. Bir de meşhurum yani. Tanıyorlar, ediyorlar. Ne biçim sanatçı bu, diyorlardır. Rezillik abla. Vallahi rezillik."

Neredeyse sokağa bile çıkamaz hale gelmişti artık Halis'in kıskançlığından. Bir gün katlanıyor, iki gün katlanıyor, üçüncü gün isyan ediyordu. Hiç olmadığı kadar hırçınlaşmıştı. Sığamıyordu hiçbir yere. Şarkı söylemeyi özlüyor, ama bunu kimseye, kendine bile itiraf edemiyor, içinde büyüttüğü bu özlem, öfkeye dönüşüp taşıyordu sonra.

"Ne diyeyim bilmiyorum ki Belgin. Seviyorsun diye biz de sesimizi çıkaramıyoruz. Sonra bize de kızılıyorsun. Enişten kaç kere söyledi sana."

"Tamam abla, hiç açma o konuları."

"Açmayayım da... Ne olacak bu işin sonu?"

"Bakalım. Belki de en iyisi ayrılmaktır."

Cemile ne diyeceğini şaşırdı duyduğu son cümle karşısında. Onaylasa da, karşı da çıksa Bergen'in kafasındaki düşünce değişebilir, bir çuval incir berbat olabilirdi. En iyisi susmaktı. Her zamanki gibi Bergen kendi doğrusunu bulana kadar beklemek... Belli ki çok önce yapması gereken şeyi yapmaya nihayet karar vermişti.

İçeriden kapı zilinin sesi duyuldu belli belirsiz. Cemile heyecanla fırladı oturduğu sandalyeden. Konunun burada kapanması için bundan daha güzel bahane bulamazdı.

"Mehtap gelmiştir, açayım ben," dedi.

NİSAN 1989, MERSİN

"Ağladı ağladı, uyudu şimdi. İyi iyi. Bir ağlar iki ağlar, susar."

Uyumuyordu oysa Bergen. Annesinin daha fazla konuşmaması için gözünü kapatmış, uyuyor numarası yapmıştı. On dakika ya geçmiş ya geçmemişti telefon çaldığında. Hiç bozuntuya vermemişti. Sabahat Hanım, açmıştı telefonu. Hatice ablasıydı arayan.

"Allah'a şükür tek celsede bitti. Avukat da biter demişti, ama ne bileyim. Allah biliyor, içim hiç rahat değildi benim. Bunun mahkemede ne diyeceği, ne yapacağı belli mi oluyor? Vallahi dün gece gözüme uyku girmedi sabaha kadar. Sağa dön sola dön... Sabahı sabah ettim."

Fısıf fısıf konuşuyordu telefonda Sabahat Hanım. Dışarıda şimşekler çakıyordu. Öğlen vakti zindan gibiydi ortalık. Şiddetli bir yağmur patlayacaktı belli ki. Sabah evden çıktıklarında günlük güneşlikti oysa. Nisan yağmuruydu işte; kısa sürer, çok geçmeden güneş açardı yine. Telefonun diğer ucundaki Hatice ablasının sesini duyar gibi oldu Bergen. Tekrar ağlamaya başlamamak için zor tuttu kendini. İnsanın tek gözüyle ağlaması ne zordu. Ne kadar ağlasa yetmiyordu sanki.

Hiç karşı koymamıştı annesine de, avukata da. Herkes sıkı sıkı tembihlemişti zaten günlerdir onu. Böylesi en hayırlısıy-

di. Halis'le daha fazla nikâhlı kalmasının bir manası yoktu. Geç bile kalmıştı boşanmakta. Oysa daha kaç ay olmuştu ki Halis hapisten çıkalı? Çok direnmişti. Ama olmuyordu işte. Kaç gece birbirlerine girdiklerini, kaç kez komşuların bağırışları duyup kapıya geldiğini, ablalarının, ağabeylerinin kaç kez kavgalarına müdahale ettiğini bilmiyordu artık. Onların birlikte yaşamasını en çok destekleyen Aynur ablası bile artık ayrılmaları gerektiğini söylemeye başlamıştı. En son İsmet eniştesi uzun uzun konuşmuştu önce Bergen'le, sonra Halis'le. Sessiz sedasız hallolacaktı bu iş. Boşanma haberini basın duymayacaktı. Zaten Bergen aylardır ortalarda gözüküyordu. Gazetelerde, dergilerde ondan bahsedilmez olmuştu. Boşandığı duyulursa yine manşetlere çıkardı. Ailede kimse bunu istemiyordu.

Kısa sürmüştü mahkeme. Hâkim boşanmak isteyip istemediklerini sorunca hiç tereddütsüz cevap vermişti ikisi de. Sözüm ona anlaşmalı boşanmaydı. Oysa o an mahkeme salonunda boşanmalarını istemeyen iki kişi varsa, biri Bergen, diğeri de Halis'ti. Göz göze geldiklerinde ikisi de farkındaydı bunun. Ama evli kalmanın çare olmadığını da biliyorlardı artık.

Çabucak olup bitivermişti işte. On dakika içinde. Sonra bir taksiye binip eve gelmişlerdi. Yolda ağlamaya başlamıştı, tutamamıştı kendini Bergen. Sabahat Hanım takside hiç sesini çıkarmamış, ama eve geldikten sonra da hiç susmamıştı.

"Sen ne biçim evlatsın? Neyine ağlıyorsun hâlâ? Daha ne yapsın sana? Gözünü kör etti, yüzünü yaktı. Kaç kere dövdü seni, öldürecekti neredeyse. A benim akılsız kızımı! Daha ne yapsın istiyorsun? Boşanmayıp da ne yapacaktın? Yetmedi mi kendini rezil ettiğin elâleme?"

"Anne sus artık sus Allah'ın aşkına! Sinirlerim bozuk işte. Varma üstüme."

Gündüz vakti karanlık çökmüş salonu dışarıda çakan şimşekler aydınlatıyordu. Her defasında yerinden sıçırıyordu Bergen. Sussaydı annesi. Hiç konuşmasaydı. Sadece sıkı sıkı sarılsaydı ona. Koynuna alsaydı. Başka hiçbir şey istemiyordu o anda. Ama Sabahat Hanım'dı bu. Kolay kolay konuşmaz, ama gözü kararmışsa, hele haklı olduğuna da inanmışsa, kimse onu susturamazdı. Annesine ne kadar çok benzediğini düşünmüştü Bergen. Sonra kanepeye uzanmış, gözünü kapamıştı çaresiz.

Sabahat Hanım telefonda Hatice'yle konuşmaya devam ediyordu.

"Oldu bitti işte kızım. Şükürler olsun kurtulduk şu musibetten hayırlısıyla. Akşam uğrarsınız. Kendine gelir o zamana kadar."

Annesinin sesi giderek silikleşiyor, uzaklaşıyor gibiydi. Dışarıda gürültülü bir sağanak başladığında Bergen çoktan uykuya dalmıştı bile.

HAZİRAN 1989, İSTANBUL

"Saçların ne güzel kokuyor."

Cevap vermedi Bergen. Halis'in nefesini hissediyordu boyunda. Teninde gezinen ellerini... Sırtını dönmüştü Halis'e. Yattığı yerden güneş vuruyordu gözüne. Otel odasının aralık penceresinden uzaktan uzağa deniz kokusu geliyordu. Mutlu olmak için nasıl da güzel bir gündü oysa. Ama ne güneşi görüyor, ne deniz kokusunu duyuyor, ne de Halis'in dokunuşların-

dan haz alıyordu şu anda. Yaptığından pişmandı. Onunla bu otele geldiği için pişmandı.

"Yapma artık, yeter," dedi. Kalktı yattığı yerden. Üstünü örten pikeyi çekiştirerek aldı, çıplak vücuduna doladı... Daha birkaç saat önce Halis'e tutkuyla teslim ettiği bedenini, şimdi görsün istemiyordu. Utanıyordu. Halis'ten değil, kendinden utanıyordu.

"Ne oldu şimdi yine?" diye sordu Halis, şaşkın. Cevap bekleyen gözlerle bakıyordu Bergen'e.

"Annem merak etmiştir, nerede kaldı bu kız diye. Gideyim ben."

Bıkkınlıkla iç geçirdi Halis. Bir anda hüznün çökmüştü gözlerine. İyi tanıyordu bu bakışları Bergen. Her şeye rağmen, hâlâ delicesine sevdiği adamın yeni doğmuş bir bebek gibi cırılçıplak, savunmasız ve masum yatışına baktı şefkatle. O çok sevdiği kömür gözlerine... Sonra bir an dayanılmaz bir öfke duydu. Midesi bulandı. Apar topar banyoya attı kendini. Kapıyı kilitledi.

Olmuyordu işte, olmayacaktı. Niye her şeyi berbat etmişti ki yine? Ne güzel kalkıp İstanbul'a gelmişti. İlk iş Yaşar Bey'le görüşmüştü. Ertelemediği kaseti piyasaya çıkaracaklardı önce. Ardından da uzun bir Anadolu turnesine çıkacaktı. Sahneye dönüyordu. Kaldığı yerden devam edecekti işine. Halis'le birlikte yaşamaya dair son umutları da tükenmişti İstanbul'a gelmeden önce. Çok düşünmüştü. Boşanmalarına rağmen görüşmeye devam etmişlerdi aylarca. Hatta yine gelip evde bile kalmıştı Halis. Neredeyse onu tekrar evlenmeye ikna edecekti. Ama olmamıştı işte. Yine kavga dövüş, yine hır gür, yine öfke nöbetleri, şiddet... Sürekli zarar veriyorlardı birbirlerine. Halis'i evden kovduğu bir gece

kararını vermişti Bergen. Kimseye haber vermeden, annesini de yanına alıp İstanbul'a gidecek, Yaşar Bey'le görüşecekti. Halis'i en zayıf yerinden vuracak, tekrar sahneye çıkmaya başlayacaktı.

Bir haftadır İstanbul'daydılar. Bütün anlaşmalar yapılmış, turne programı hazırlanmıştı bile. Birkaç güne kadar Samsun Fuarı'na gitmek üzere yollara düşecekti annesiyle birlikte. Sabah toplantıdan sonra Yaşar Bey'in ofisinden çıkmış, Taksim'de annesiyle birlikte kaldıkları otele gitmek üzere taksi bakınıyordu yol kenarında. Halis'in kendisine doğru gelmekte olduğunu o sırada fark etmişti. Ne yapacağını bilememişti bir an. Demek öğrenmişti İstanbul'a geldiğini. Demek yine peşinden gelmişti. Niye şaşırmıştı ki Bergen? Yıllardır ne zaman ondan kaçsa, bir şekilde gelip buluyordu işte. Burada, plakçılar çarşısında onu bulduğuna göre Bergen'in müziğe geri dönmeye hazırlandığını da biliyor olmalıydı. Peki ya sahneye çıkacağını da biliyor muydu acaba?

"Ne işin var senin burada Halis?"

"Sana geldim."

"İyi halt ettin."

"Bergen ne biçim konuşuyorsun?"

Oysa son kavgalarında kesin kararını vermişti Bergen. Mersin'de kalmaya devam ederse, iki gün sonra Halis tekrar kapıya dayandığında karşı koyamayıp onu eve alacağını biliyordu. İradesini tamamen kaybetmişti bu konuda artık. Yapılacak tek şey kaçmaktı Mersin'den. O da öyle yapmıştı.

"Konuşuyorum işte. Ne dedim ben sana en son? Bitti bu iş."

"Dur hele, öfkelenme hemen. Azıcık konuşalım."

"Konuşacak bir şey yok."

"Var..."

"Yok dedim. Hem ben artık..."

Susmuştu Bergen. Devamını getirememişti. Caddenin gürültüsü bastırıyordu zaten sesini. Halis'in gözlerindeki kırılganlığı, pişmanlığı o anda görmüştü. Bir kez daha... Kim bilir kaçınıcı kez... Hep böyle oluyor, sonunda yine o kömür gözlerdeki mutsuz çocuk bakışlarına kanıyordu.

"Sahneye mi çıkacaksın? Buna mı karar verdin?"

Ürpermişti Bergen. Cevap verememiş, gözünü Halis'in gözlerinden kaçırmıştı.

"Gel biraz konuşalım. Sonra ne istersen yap."

Karşı koyamamıştı işte. Halis'in Yenikapı'da kaldığı otele gitmişlerdi sonra. Yol boyunca hiç konuşmamışlardı. Odaya girdiklerinde ise sözlerin yerini dokunuşlar, öpüşler almış, haftalardır hasret iki vücut, sanki ilk defa sevişiyormuşçasına coşkuyla, kendiliğinden dolanmıştı birbirine. Şimdi ölesiye pişmandı Bergen. Bir kez daha yenilmişti duygularına.

Aynada kendine baktı. Dokunsalar ağlayacak haldeydi. Annesine ne diyecekti şimdi? Bunca saattir nerede olduğunu nasıl açıklayacaktı? Halis'le bir kez daha görüştüğünü nasıl söyleyecekti?

Yüzünü yıkadı. Halis'in kokusunu duyuyordu hâlâ yüzünde, ellerinde. Saçlarını düzeltti. Usulca açtı banyo kapısını. Halis üzerini giyinmiş, yatağın kenarına oturmuş sigara içiyordu. Bergen'in banyodan çıktığını görünce ayağa kalktı.

"Konuşamadık?"

"Gitmem lazım. Annem işkillenmiştir."

"Halis gelmiş dersin, ne var bunda?"

Bergen yutkundu. Yere atılmış kıyafetlerini toplayıp giyinmeye başladı.

"Halis ben turneye çıkıyorum."

Halis cevap vermedi bir süre. Sigarasını ezerek söndürdü kül tablasında. Omuzlarından tuttu Bergen'i.

"Hepsi bahane. Senin asıl derdin sahneye çıkmak zaten. Biliyorum ben."

"Buna mecbur ettin beni. Geri dönüşü yok artık."

"Ne demek o? Gider yırtarız ne imzaladınsa. Ben konuşurum Yaşar Bey'le."

"Hâlâ eski tas eski hamam. Ne yapacağım turneyi iptal edip? Evimin kadını oldum da ne oldu? Uzatmayalım Halis. Bırak artık peşimi. Git. Adana'ya mı gidersin, nereye gidersin... Bırak ben de yoluma gideyim."

"Öyle bir şey olmaz Bergen."

"Olacak Halis. Ne yapacaksın? Dövecek misin yine? Bu gözümü de mi kör edeceksin? Öldürecek misin?"

Avazı çıktığı kadar bağıırıyordu Bergen. Suratına aniden çarpan sert tokatla nereye uğradığını şaşırdı bir anda. Dengesini kaybetti. Tutunmaya çalıştığı sandalyeyle birlikte gürültüyle yere kapaklandı. Aynı anda karın boşluğunda Halis'in çıplak ayağıyla attığı tekmenin acısını hissetti.

Bergen tabaktaki kalkan balığının kılçığını eliyle çıkardık-tan sonra masadaki boş табаға koydu. Elini peçeteye silip ayıklanmış balığın olduğu табаğı Halis'in önüne doğru uzattı. Halis mahcup, gülümseyerek aldı табаğı.

"Sağ ol, eline sağlık."

"Afiyet olsun. Ben bir ellerimi yıkayıp geleyim."

Bergen sofradan kalkınca Halis'i süzdü sezdirmeden Sevan. Başı önüne eğik, sessiz sedasız balığını yemeye başlamıştı Ha-

lis. Zaten o kadar az konuşmuştu ki saatlerdir... O kadar üz-
gün görünüyordu ki... Bir de üstüne üstlük arabada ağlamaya
başlayınca, Sevan onun gerçekten pişman olduğuna inanmıştı.
Ama pişman olmak neyi değiştirirdi ki?

Bergen'in İstanbul'da olduğunu birkaç saat önce öğrenmişti
Sevan. Plakçılar çarşısına yolu düşmüş, Yaşar Bey'e bir selam
vermek için uğramış ve Yaşar Bey onun Bergen'le arkadaşlı-
ğını yakından bildiği için hiç kimseye söylemeyeceği bu sırrı
ona söylemişti. Haberi öğrenir öğrenmez hemen oteli aramış-
tı. Bergen onu otele çağırması, "Gel de halime bak," demişti.
Kötü bir şeyler olduğunu anlamıştı Sevan. İçinde bir sıkıntıyla
gitmişti otele. Sıkıntısının boşuna olmadığını da gider gitmez
görmüştü. Bergen telefonda söylememişti, ama otel odasında
Halis de yanındaydı. Bir anda buz kesmişti Sevan, Halis'i gö-
rünce. Bergen'le uzun süredir aralarının iyi olmadığını, boşan-
ma noktasına geldiklerini biliyordu. Onun İstanbul'a geldiği
haberi, Halis'ten tamamen ayrılmaya karar verdiğinin müjde-
cisi olabilirdi. En azından öyle ummuştu. Bu yüzden de çok
şaşırmıştı Halis'i orada görünce.

Ne ki şaşkınlığı kısa sürmüş ve bir anda koyu bir öfkeye
dönüştü. Bergen'in sağlam gözü mosmordu çünkü. Basit
bir şey, bir kaza olmadığı belliydi. Halis yapmıştı anlaşılan.
Yine dövmüştü Bergen'i. Peki, o halde hâlâ burada, Bergen'in
yanında, odada ne işi vardı?

"Bergen, ne oldu?" diye sormuştu odadan içeri girerken Se-
van, cevabını bildiği halde.

"Bu yaptı," demişti Bergen, Halis'i göstererek. Halis başını
eğmiş, elindeki pamuğu ufalamaya başlamıştı, Sevan'a belli be-
lirsiz bir "Hoş geldin," dedikten sonra.

"Pansuman yaptık da..." diye açıklamıştı Bergen gözünün etrafındaki morlukların üzerini açık bir yara gibi gösteren ıslaklığı. "Şu halimi görüyor musun? Şu sağlam kalan gözümün haline bak. Bu adam benim sağlam gözümü de kör etmeyi kafasına koymuş. Çok puslu görüyorum her tarafı. Çek şu gözümün halini. Bakalım insanlar şu adamın suratına bakacaklar mı?" demişti sonra. Sevan ne yapacağını, ne diyeceğini bilememiş, çantasına duran fotoğraf makinesinin içinde film olmadığı yalanını uydurmuştu oracıkta. Nasıl çekebilirdi ki onun bu halini? Hem Halis ne derdi bu duruma? Arada kalmıştı bir anda. Neyse ki Halis sakın görünüyor, yaptığından utanıyor gibiydi. Gıkı çıkmıyordu.

"Biz iki ay önce boşandık Sevan. Herkesten sakladık. Ama artık saklamaya gerek yok. Samsun Fuarı'na gidiyorum yarın zaten. Sahneye çıkmaya başlıyorum."

Sevan duydukları karşısında bir kez daha şaşırmıştı. Ne söylese, ne sorsa ağzından yanlış bir şey çıkacak diye konuşamaz hale gelmişti. Bergen uzun uzun anlatmıştı sonra. Boşandıktan sonra da uzun süre görüşmeye devam etmelerini... Tam kesin ayrılmışlarken, Bergen sahne anlaşmalarını yapmışken Halis'in İstanbul'a gelip onu bulmasını... Tekrar görüşmelerini ve tekrar kavga etmelerini...

Onu dövdükten sonra hiçbir şey olmamış gibi Taksim'de annesiyle kaldığı otele yine Halis getirmişti Bergen'i. Dün gece de Sabahat Hanım başka bir odaya geçmiş, ikisi birlikte bu odada kalmıştı. Sevan en çok Sabahat Hanım'ın bu duruma ne tepki verdiğini merak etmiş, ama soramamıştı bir türlü.

Sabaha kadar uyumamıştı Halis. Bergen'in başında beklemiş, üç saatte bir gözüne pansuman yapmıştı. "Öğrendi tabii artık

pansuman yapmayı. Tecrübeli bu konuda," demişti Bergen acı acı gülümseyerek. Nasıl bir ilişkiydi bu? Nasıl bir zaaftı? Sevan gördüklerine, duyduklarına anlam vermekte zorlanıyordu artık. Büsbütün içinden çıkılmaz bu durumdan kurtulmak için aklına gelen ilk şeyi teklif etmişti o sıkıntıyla.

"Hadi gelin yemeğe gidelim beraber. Tarabya'da yeni bir yer açılmış, testi kebabı yapıyorlar. Şahane. Hem hava alırsınız biraz."

Bu teklif bir anda dağıtmıştı odadaki ağır havayı.

"Gider miyiz?" diye sormuştu Halis'e dönüp Bergen.

"Sen bilirsin," demişti Halis.

"Gidelim o zaman. Hazırlanalım da."

"Ben sizi aşağıda bekleyeyim o zaman," demişti Sevan. Odadan çıktığında alnında biriken ter damlalarını silmiş, derin bir nefes almıştı.

Halis'in arabasıyla gitmişlerdi Tarabya'ya. Yol boyunca teypte çalan şarkıları dinlemiş, pek konuşmamışlardı. Masaya gelen testi kebabına Halis elini bile sürmemiş, Bergen'se bayılmıştı. Oradan kalkıp tavernaya gitmeye karar vermişlerdi sonra. Sevan ilk anlardaki gerginliği üzerinden atmış, Bergen hiçbir şey olmamış gibi neşeli bir hale bürünmüştü. Bir tek Halis sessizdi. Bergen durup durup ilgili ilgisiz konularda lafı Halis'e getirmiş, habire iğneleyici bir şeyler söylemiş, gözünün halini, yediği dayağı sık sık hatırlatmıştı gece boyu. Sevan ürpermişti her defasında. Halis'in aniden sinirlenip daha fena bir şey yapmasından korkmuştu. Ama Bergen bu kadar üstüne gidebildiğine göre onun bir şey daha yapmayacağından emin olsa gerekti.

Hem Bergen'in bu rahatlığı hem de içkinin de etkisiyle cesaretini toplayan Sevan, tavernadan otele gitmek üzere yola

çıktıklarında o saate kadar söyleyemediklerini daha fazla içinde tutamamıştı. Arabadaydılar. Halis kullanıyordu. Aslında yıllardır, Bergen'in hikâyesini ilk duyduğu, henüz onu tanımadığı günlerden beri neler neler söylemek istemişti Halis'e Sevan. Belki de şimdi zamanı gelmişti.

"Acımadın mı bu kadına? Hadi bir gözünü kör ettin, şimdi niye sağlam gözüne vurdun?"

Hiç beklemediği bir şey olmuştu sonra. Saatlerdir ağzından laf çıkmayan o mahcup adam bir anda ağlamaya başlamıştı.

"Ellerim kırılsın... Şu direksiyon tutan ellerim..."

Başka bir şey söyleyememiş, koca adam küçük bir çocuk gibi katıla katıla ağlamıştı bir süre. Yanında oturan Bergen elini uzatıp silmişti yine gözyaşlarını. Sevan söylemek istediklerinin gerisini getirememiş, hatta söylediğine bile pişman olmuştu bu durum karşısında. Kafası karışmıştı. Sahiden Halis miydi Bergen'i bu hale getiren?

Sonra Yeniköy'den geçerlerken Bergen çok sevdiği Mustafa Bey'in adını görmüştü bir gece kulübünün neon ışıklı kapısında. İlla girelim diye tutturmuştu. "Sen bir şey yemedin, hem iki lokma yemek yersin," demişti Bergen, Halis'e dönüp. "İyi olur," demişti Halis sadece. Arabayı park etmişti sonra. Sanki kapı kapı eğlence yerlerini dolaşmak üzere dışarı çıkmışlardı o gece. Sanki tam da o anda Sevan'ın şahit olduğu dram gerçek değildi. Her şey birbirine karışmıştı artık.

Mustafa Bey sahneye yeni çıkmıştı içeri girdiklerinde. Onları görünce sevinmiş, şef garsona sahneden bir işaret çakmış, sahneye en yakın boş masalardan biri derhal onlar için hazırlanmıştı.

Bergen, Mustafa Bey'in sahnede söylediği şarkıya kendi kendine eşlik ederek oturdu masaya. Ellerini kokladı.

"O kadar da yıkadım, ama kokusu çıkmıyor bu meretin," dedi.

Sevan tam ağzını açıp bir şeyler söyleyecekti ki, Mustafa Bey'in sahnede Bergen'e hitaben konuşmaya başladığını fark edip sustu.

"Öyle oturduğun yerden söylemekle olmaz güzel Bergen. Gel bakalım yanıma. Bir tane de burada söyle."

Bergen gülümsedi. Halis'e baktı. Halis başını kaldırmadı bile. Duymamış gibiydi sanki söylenenleri. Bergen umursamadan kalktı yerinden, bir ceylan gibi sekerek çıktı sahneye uzanan üç basamaklı merdiveni. Büyük bir alkış koptu salonda. Mustafa Bey, Bergen'e uzattı mikrofonu. Neredeyse bir yıldır eline mikrofon almayan o değildi sanki. Sevdığı adamdan acımasızca dayak yiyen, az önce büyük bir özenle onun balığını ayıklayan o körkütük âşık kadın da o değildi. Başka bir kadın vardı şimdi sahnede. Kendinden emin, güçlü, kararlı, cesur, kocaman bir kadın... Üç basamak ve bir mikrofon bambaşka birine dönüştürmüştü Bergen'i. Bambaşka birine değil, kendisine dönüştürmüştü belki de. Hangisinin gerçek Bergen olduğunu, onu bu kadar iyi tanımasına rağmen hâlâ bilmediğini fark etti Sevan.

Tam da o an gördü Halis'in başını sahneye çevirdiğini. Hayranlık dolu bakışlarla Bergen'e nasıl baktığını... Halis'in Bergen'e her şeye rağmen hâlâ âşık olduğunu, bu aşkın ne pahasına olursa olsun bitmeyeceğini Halis'in kapkara gözlerinde, bakışlarında bütün çıplaklığıyla gördü o anda. Kısacık bir andı. Bütün geceden daha uzun bir an. Bergen sahnede coşkuyla şarkısına başlarken, Sevan teninden geçen soğuk, korkutucu bir ürpertiyle irkildi. Kadehinde kalan rakıyı bir dikişte içti.

Celal çayından bir yudum aldı. Kafasını okuduğu kâğıttan kaldırdı. Karşısındaki koltukta oturmakta olan Sevan'a baktı üzgün gözlerle.

"Ne olacak bu kızın sonu?"

"Ben de bilmiyorum Celal. Anca bu kadar yazabildim."

Uzanıp Celal'in elindeki kâğıdı aldı Sevan. Saatlerce, hiçbir haberle uğraşmadığı kadar uğraşmıştı bu haberi yazmak için. Daktiloyla yazılmış iki sayfalık haber, Bergen'in boşandığını ve tekrar sahneye çıkmaya başladığını duyuruyordu. Anlaşmalı boşanmışlardı. Medenice... Hatta Halis'in ağzından şu cümleleri bile yazmıştı Sevan: "Evlilikler uyumlu bir şekilde yürüyebildiği gibi, zaman zaman geçimsizliklere de sahne oluyor. Bergen'le oturduk konuştuk. Daha fazla yürütemeyeceğimizi anladık ve boşandık. Şunu da söyleyeyim, Bergen son derece tutarlı, dürüst ve iyi bir kadındı. Kendisiyle geçirdiğim günler için asla pişman değilim."

Ama ne o gecedен, ne o gece şahit olduğu dramdan, ne de aralarında giderek daha tehlikeli bir hal almaya başlayan tuhaf ilişkiden bahsedebilmişti. Gazeteciliği bir kenara bırakmış, Bergen'i hayranlarının gözünde küçük düşürmeyecek, zor durumda bırakmayacak bir şekilde, ortalık sütlümanmış, hiç kötü bir şey olmamış gibi kurgulamıştı haberi. Bir tek Celal biliyordu olan biteni. Daktilonun başına geçmeden önce ona yarım yamalak anlatmıştı o gece şahit olduklarını.

"İyi olmuş işte. Böyle kalsın. Böyle basılsın."

"İyi mi?"

"İyi iyi. Halis döndü mü Adana'ya peki?"

"Bilmiyorum. Güya dönecekti. Ama bu saatten sonra ne kadar güvenilir sözüne? Bergen'de de kabahat var. Kesin bir dille

reddetse, görüşmese, belki adam da vazgeçecek. Ama o da kıyamıyor. Seviyor hâlâ."

"Annesi ne dedi?"

"Ha onu anlatmadım sana. O gece onları odaya kadar çıkardım. Çantam odadaydı, onu almak için. Tam çıktım gidiyordum, iki yandaki odanın kapısı açıldı. Sabahat Hanım uyumamış o saate kadar, beklemiş. Odasına çağırdı beni. Konuştuk onunla da. Çok dolmuştu kadın. Ağlayacaktı neredeyse. Konuşmaz halbuki kolay kolay. İlk defa gördüm onu bu halde. 'Benim bu adamı öldürmem lazım,' dedi. 'Benim kızımın hayatını mahvetti. Ne yapayım, kızımın hatası bu. Bu yaşta bıktım ben artık,' dedi. Teselli etmeye çalıştım. 'Sahneye çıkmaya başlayınca belki o da yavaş yavaş uzaklaşır Halis'ten,' dedim. Ne diyeyim? Acıdım kadının haline de."

"Allah sonlarını hayır etsin."

"Eder umarım," dedi Sevan. Bir an sustular. "Ben gidip dizgiye vereyim o zaman bunu. Böylece yayınlıyoruz."

"Öylece yayınlayalım," dedi Celal.

AĞUSTOS 1989, MERSİN

"Nasılsınız, iyi misiniz anne?"

"Nasıl iyi olalım Cemile? Bu adam yine peşimizde."

"Halis mi?"

Telefon çaldığında yüreği hoplamıştı Cemile'nin. Nedenini bilmiyordu. İçi rahat değildi günlerdir. Annesiyle Bergen İstanbul'a gittiğinden beri çok huzursuzdu. O kadar konuşmuştu Bergen'le. Kendisi ayrı, İsmet ayrı konuşmuştu. Diğer kardeş-

leri de çok söylemişti. Ama Bergen'di bu. Dinlememişti yine kimseyi. Sabahat Hanım açıkça bir şey söylemese de istiyordu Bergen'in yeniden sahneye çıkmasını. Tanımaz mıydı o annesini? İşte düşmüşlerdi yine yollara. Sonra Halis'in de İstanbul'a gittiğini duymuşlardı. Demek şimdi de Samsun'a gelmişti peşlerinden. Ne kadar sürecekti ki bu kaçıp kovalamaca.

"Halis tabii. Kim olacak başka? Daha ilk günden buradaymış zaten. Dün gece çıktı geldi gazinoya."

"Ne yaptınız?"

"Ne yapalım? 'Adana'ya dönecek,' demişti Belgin, İstanbul'dayken. Artık o mu yalan söyledi, Halis mi bilmiyorum. Gece de kulise geldi programdan sonra. Bergen kovdu bunu. Bağırıldılar çağırıldılar yine. Adamlar çıkardı gazinodan. Söve söve gitti. Otelin altında arabayla tur atıp durmuş gece. Ben uyumuştum, Bergen görmüş pencereden. Allah'tan yukarı çıkmamış."

"Tövbe Yarabbim. Bir şey yapmasın size, dikkat edin. Anne... Polise mi şikâyet etseniz acaba?"

"Dedim Belgin'e. Kızdı bana da. Bilmiyor musun sen Belgin'i? 'Döner dolaşır, umudunu kesince gider,' diyor. Ben hangi biriyle uğraşayım ki Cemile? Bezdim vallahi."

"Olmazsa gelelim biz. İsmet'e söyleyeyim."

"Yok kızım yok, siz de düzeninizi bozmayın şimdi. Yazlığa gitmeyecek misiniz zaten?"

"Yarın sabah gidecektik ama... Sonra gideriz olmazsa."

"Gidin siz gidin. Zaten gelseniz ne yapacaksınız? Bu kızın artık aklını başına alması lazım. Polisse polis, jandarmaysa jandarma... Böyle olmaz."

"Anne vallahi içime sıkıntı bastı."

"Ya ben ne haldeyim Cemile? Nereden bulaştı bu adama bilmem ki. Bırakmıyor kızın yakasını. Neyse... Ben kapatayım şimdi. Jetonum bitiyor."

"Anne gözünüzü seveyim, dikkat edin. Yazlıktan da ara beni, merak ederim."

"Tamam kızım. Hadi çocukları da öp. İsmet'e selam söyle."

"Söylerim anne, söylerim."

Cemile ahizeyi usulca bıraktı yerine. Elleri titriyordu. Esra telefonda konuştuğunu duymuş, odasından kalkıp gelmişti heyecanla.

"Ben de konuşsaydım... Teyzem miydi?"

"Anneannendi. Teyzen uyuyormuş."

Esra annesinin bembeyaz olmuş yüzüne baktı.

"Ne oldu ki?"

"Yok, yok bir şey kızım. İyilermiş..."

İç geçirdi. Gözü telefonun yanında duran saksıya ilişti.

"Hani sen sulamamışsın bugün bunu?"

"Aaa unuttum!" dedi Esra telaşla. "Hemen sulayayım."

Saksıdaki çiçeğin sararmış yapraklarına dokundu sonra.

"Her gün suluyoruz ama kuruyor bu çiçek."

"Yerini de değiştirdim ama. Halbuki açması lazımdı şimdiye kadar."

Bergen'in çiçeği getirdiği gün geldi aklına. Havanın bahara çaldığı o öğleden sonra... Kardeşinin balkonda sigara içerken söylediği şeyler... O hem neşeli hem hüznü hali... Halis'ten ayrılmaya karar verdiğini ilk kez dillendirmesi... Bu çiçeğe ne zaman baksa o günü hatırlıyordu nedense. Ne yapsa yeşermiyordu çiçek. O böyle giderek kurudukça, Cemile içinde tarif

edemediği, derin bir üzüntü duyuyordu. Anlam veremiyordu bu üzüntüsüne.

"Olsun, yine de sulayalım. Susamıştır."

Cemile gözünde biriken yaşları Esra'ya sezdirmemeye çalıştı.

"Susamıştır tabii. Hadi git de su getir sen."

Esra çok ciddi bir iş yapacakmış edasıyla salınarak çıktı salondan. Cemile daha fazla tutamadığı gözyaşlarını titreyen elleriyle sildi.

AĞUSTOS 1989, SAMSUN

Korkunç bir gürültüyle yatağından fırladı Sabahat Hanım. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Sendeledi, düşmemek için duvara tutundu. Odanın camı kırılmış, ortalığa cam parçaları saçılmıştı. Sokaktan avaz avaz bağırان Halis'in sesi geliyordu.

"Bergeeeeeeen! Çok dışarı Bergeeeeeeen! Çık dedim sana!"

Sabahat Hanım odanın karanlığında kızını görmeye çalıştı. Bergen üzerine sabahlığını giymiş, ayağına ayakkabılarını geçirmeye çalışıyordu telaşla.

"Anne sen dur, kımıldama. Her yer cam kırığı."

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu korkuyla Sabahat Hanım. Bir yandan duvardaki ışık düğmesini bulmaya çalışıyordu el yordamıyla.

Halis hâlâ olanca kuvvetiyle bağıırıyordu otelin önünde. Başka sesler de geliyordu şimdi. Birileri Halis'i durdurmaya, sakinleştirmeye çalışıyordu. Bergen annesine cevap vermedi. Sabahat Hanım oda kapısının önünde durdu.

"Gitme Bergen. Sarhoş bu. Allah muhafaza!"

Kesik kesik soluk alıyordu Sabahat Hanım. Nefesinin tı-kandığını hissetti bir an. Bergen beklenmedik bir hareketle itti annesini. Oda kapısını açtı, koşar adımlarla koridordaki merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Eli ayağına dolaşmıştı Sabahat Hanım'ın. Üzerinde geceliğiyle gidemezdi ki kızının peşinden. "Allah'ım sen bizi koru!" dedi. Etrafına bakındı. Üzerine geçirecek bir şeyler arandı.

Bergen aşağı indiğinde Halis otelin lobisinde bir koltukta başı ellerinin arasında oturuyor, etrafta otel çalışanları koşuşturuyor, gürültüyü duyup odalarından aşağıya inenler meraklı gözlerle olan biteni anlamaya çalışıyordu. Halis'in sarsıla sarsıla ağladığını yanına yaklaşıncı fark etti Bergen. Resepsiyonun gece görevlisi iki otel çalışanıyla beraber ikna edip içeri almıştı onu. Koltuğa çöker çökmez ağlamaya başlamıştı sonra. Oysa Bergen ağız dolusu küfür etmek, onu oradan kovmak için öfkeyle, hırsla inmişti aşağıya. Bir anda ne öfkesi kalmıştı ne kızgınlığı.

"Gel," dedi Halis'e kısık bir sesle. Bergen'in sesini duyunca başını kaldırdı Halis. Gözleri kan çanağı gibiydi. Nefesindeki içki kokusu uzaktan bile duyuluyordu.

Lobideki herkes durmuş, onları izliyordu o anda. Bergen her şeyden çok Halis'in bu durumunu insanların görmesine üzülmüştü. Omuzuna dokundu. Halis yalvaran gözlerle bakıyordu ona.

"Gel dışarı çıkalım," dedi Bergen. Halis usul usul kalktı yerinden. Bergen koluna girdi. Otelden dışarı çıkarlarken merdivenlerden aşağı inen Sabahat Hanım can havliyle atıldı.

"Belgin nereye gidiyorsun? Sana söylüyorum. Belgin buraya gel!"

Herkesin ona baktığını fark etti sonra. Utanarak sustu. Bergen duymazdan gelmiş, çoktan Halis'le birlikte otelden dışarı çıkmıştı bile. Sabahat Hanım başını önüne eğdi. Yer yarılrsa da içine girip kaybolabilseydi keşke o anda. Otel çalışanlarından birinin yanına yaklaştığını fark etti.

"İyi misin teyze?"

Çaresizce baktı genç adamın suratına.

"Ne olur... Ne olur bakın... Kızıma bir şey yapmasın."

"Bakarız, bir şey yapamaz, sen merak etme. Dağ başı mı burası? Su vereyim mi sana?"

"Yok, istemem," dedi yaşlı kadın. Arkasını dönüp az önce telaşla indiği merdivenleri ağır ağır çıkmaya başladı.

"Teyze... Ben anahtar getiriyorum, yan odaya geçirelim sizi," diye seslendi arkasından genç adam. "Gece gece iş çıktı bize de," diye söylendi sonra kendi kendine.

Bergen, Halis'le birlikte kaldırımın kenarına oturmuş, gökyüzüne bakıyordu boş gözlerle. Ne çok yıldız vardı bu gece. Nasıl güzeldi samanyolu. Uzaktan uzağa gelen deniz kokusu Halis'ten yükselen buram buram içki kokusuna karışıyordu. Sesleri duyunca dönüp arkasına baktı Bergen. Otel çalışanlarından iki kişi çıkmıştı kapının önüne.

"Bir şey yok işte, dikilmeyin orada," diye çıkıştı Bergen onlara. Gençler dönüp içeri girdiler utanarak. Bergen Halis'e baktı. Kaldırım kenarından bir çalı parçası koparmış, elinde onu büküp duruyordu Halis. Bakamıyordu Bergen'e.

"Ne yapacağız biz senle Halis?" diye sordu Bergen. Sesi sakin, şefkatli, sevecendi.

"Bir yerine bir şey oldu mu?" dedi Halis kısık bir sesle.

"Olmadı. Koca cam indi aşağıya. Olan o oldu. Allahtan yataklar cama yakın değildi."

"Uyuyor muydun?"

"Uyuyorduk..."

"Kendimi kaybettim. İçmiştik de biraz..."

Otel lobisinde az önce Halis'in yeğeni Mahmut'u da gördüğünü hatırladı Bergen. Bir an göz göze gelmişlerdi. Mahmut'u ezelden beri sevmezdi. O anda da görmezden gelmişti, konuşmak istememişti onunla.

"Mahmut ne zaman geldi?"

"Dün."

"Sen mi çağırdın?"

"Geldi işte..."

"Adana'ya dönmeye niyetin yok değil mi? Mahmut'u da çağırdığına göre?"

Halis başını kaldırdı. Kırgın gözlerle baktı Bergen'e.

"Bakma bana öyle. Kaç kere kovmam lazım seni? Bir nefes aldır. Bırak biraz zaman geçsin..."

"Dayanamıyorum Bergen. Seni o sahnede görmeye dayanamıyorum. Ne işin var buralarda? Niye bana bunu yapıyorsun?"

"Kim kime ne yapıyor Halis? Kim kime ne yapıyor?"

"Bile bile yapıyorsun. Bana işkence etmek için."

Cevap vermedi Bergen. Sahneye yeniden çıkmak istemesi sadece şarkı söylemeyi özlediği için değildi. Bunu Halis de biliyordu işte. Birbirlerine çok iyi tanıyorlardı.

"Ben kendi yoluma gittim Halis. Sen de kendi yoluna git. Daha fazla üzmemelim birbirimizi."

"Ben sensiz yaşayamam Bergen. Sen de bensiz yaşayamazsın."

"Yaşayacağız. Başka yolu yok artık."

Halis'in gözlerinden geçen öfkeyi fark etti Bergen. Şu ezilmiş, üzgün, bitkin haline rağmen bir anda suratına bir tokat indirebilir, saçlarından tutup kafasını taşlara vurabilirdi. Yapmadığı şey değildi. Titreyerek silkindi.

"Üşüdün mü?" diye sordu Halis.

"Biraz..."

"Kızdın mı bana?"

"Hep kızıyorum sana. Hadi şimdi git oteline de yat. Ortallığı birbirine kattın gece gece." Başını çevirip otel binasına baktı. "Bak hâlâ millet camlardan bizi gözetliyor. Git hadi."

"Dönecek misin bana?"

"Sonra konuşuruz bunları. Dur sen burada, Mahmut'u gönderiyorum ben," dedi Bergen. Kalktı.

"Bergen..."

"Bir şey söyleme artık. Sonra konuşuruz dedim."

Biraz daha Halis'in yanında durursa, kendini tutamayıp ona sarılacağını, kollarının arasına gireceğini biliyordu Bergen. Bunu kaldıracak gücü yoktu. Otel kapısından girerken bir kez daha dönüp baktı sevdiği adama. Omuzları çökmüş, bedeni ufalmıştı sanki. İçeri girdiği an Mahmut'la burun buruna geldiler. Boş gözlerle baktı Mahmut'a Bergen.

"Al götür dayını," dedi.

AĞUSTOS 1989, KAYSERİ

Hayatın insanlara ne oyunlar oynayacağını, kimi nereden nereye savuracağını kimse bilemezdi. Gelecek denilen şey,

kahve fallarında görülenler gibi bir şey değildi. Ne balıkgözü gibi bir kısmet, ne devlet kapısında bekleyen yüklü bir para, ne üç vakte kadar alınacak bir göz aydını... Hayat bütün gerçekliği ve acımasızlığıyla kırıyordu insanın geleceğe dair hayallerini, umutlarını... Falcıları yalancı çıkarıyordu her defasında.

Önündeki kahve fincanının dibinde birikmiş tavelere boş gözlerle bakarken bunlar geçti Bergen'in aklından. Başını kaldırdı. Feraye gözlerini uzaklara dikmiş, derin derin içine çekiyordu sigarasının dumanını.

"Ya işte böyle," dedi Feraye, Bergen'in ona baktığını hissedince.

O zamanlarda da mutsuzdu. Bütün o neşeli haline, yerli yersiz patlattığı şuh kahkahalarına rağmen hissederci Bergen, Feraye'nin içinden hiç çıkmayan hüznü. Hikâyesini dinleyince mutsuzluğunun sebebini de öğrenmişti. Ama sonrasında yaşananlar, Halis'in oynadığı sahte nikâh oyununa, onun evli olduğunu bile bile ortak olması, gerçekleri ondan son ana kadar saklaması çok üzmüş, kırmıştı Bergen'i. Zaten sonra ikisi de başka hayatlara savrulmuşlardı. Hiç haber alamamıştı bir daha Feraye'den. Ta ki bugün karşısına çıkana kadar...

Daha yeni gelmişlerdi Kayseri'ye. Otele henüz yerleşmişlerdi. Odanın telefonu çalınca, resepsiyon görevlisi lobide onu bekleyen Feraye isminde bir kadın olduğunu söyleyince, önce konduramamıştı. Annesine, "Bir bakayım kimmiş, ne istiyor-muş," deyip lobiye indiğinde gözlerine inanamamıştı bu yüzden.

Bir saattir otelin bahçesinde oturuyorlardı.

"Senin geleceğini gazetelerden gördüm," demişti Feraye.

"Daha önce geldiğinde cesaret edememiştim. Bana küssün diye... Ama bu sefer kesin görmem lazım deyip kaldığın oteli

öğrendim. Biliyor musun, her çıkan kasetini aldım. Bütün şarkılarını ezbere biliyorum. Çok ağlıyorum seni dinlerken. Senin sesin beni ağlatıyor."

Ne kadar değişmişti Feraye. Nasıl çökmüş, yaşlanmış, tanınmaz hale gelmişti. Yolda görse tanımazdı belki Bergen. Ne sarı peruğu vardı başında ne de yüzünde ağır makyajı. "Ne oldu sana?" diye soramamış, utanmıştı. Zaten Feraye hazırды başına gelenleri anlatmaya. Hayalini kurduğu zengin sevgiliyi bulamadığını... Daha gencecik bir kızken uğruna evden kaçtığı, pavyonlarda konsomatrislik yaptığı, sonra başka bir genç kız için onu bırakıp giden adamla yıllar sonra tekrar karşılaştığını... Birlikte yaşamaya başladıklarını... Parasızlıktan süründüklerini... Kayseri'ye geldiklerini... Son çalıştıkları pavyondan kovulduklarını... Sonra adamın eve müşteri getirmeye başladığını...

"Kerhaneye düşmedim en azından," demişti Feraye acı acı gülümseyerek. "Geçinip gidiyoruz böyle işte."

"Peki o zamanlar kışkandığı için seni döven adam şimdi nasıl göz göre göre başka erkeklere peşkeş çekiyor?" diye sormak gelmişti içinden Bergen'in. Soramamıştı ama. Sorsa ne olacaktı ki? Belli ki razıydı kaderine Feraye. Belli ki hâlâ, her şeye rağmen memnundu o adamla birlikte olmaktan.

Feraye bütün bunları ağır ağır anlatırken, Bergen'in gözünün önünden kendi yaşadıkları gelip geçmişti. Feraye'ye kızmaya ne hakkı vardı ki? Kendisi de aynı şeyi yapmamış mıydı? Yıllardır ona bunca zarar verdiği halde, o da Halis'i sevmiyor muydu hâlâ? Ona en kızdığı, en öfkelenildiği anlarda, küfür ederken, bağırıp çağırırken bile sarılmak, kollarına sığınmak istemiyor muydu her defasında? Bunca yıldır... Hâlâ... Belki

de doğrusunu Feraye yapmış, kaderine teslim olmuştu. O ise hâlâ çırpınıp duruyordu. Ne ömür boyu Halis'in kollarının arasına sığınıp yaşayacak âşık kadın olabilmişti ne de her şeyi geride bırakıp kendi yoluna devam edecek güçlü kadın... Şöhret kazanmıştı, para kazanmıştı, milyonlarca hayranı olmuştu da ne değişmişti? Bir teki bile yetmiyordu işte onu bu girdaptan çekip çıkarmaya.

"Artık ben gideyim. Çok tuttum seni. Akşam sahneye çıkacaksın bir de."

Günlerdir zaten allak bullak olan kafası iyice karışmıştı Bergen'in. Sahneye dönmenin, tekrar şarkı söylemeye başlamanın mutluluğunu yaşayamamıştı. Halis bir ay boyunca Samsun'da kalmış, her gün bir şekilde karşısına çıkmış, durup durup olay çıkarmıştı. Ne kovmaları, bağırıp çağırmaları kâr etmişti Bergen'in, ne de tatlı tatlı konuşup ikna etme çabaları. Delirmiş gibiydi. Sakin anlarında iyi oluyorlar, hatta bazen birlikte yemek yiyip sohbet ediyorlar, derken ikisinden birinin ağzından çıkan bir söz, bir cümle yüzünden yine kavga etmeye başlıyorlardı. Birkaç kez tehdit bile etmişti Halis onu. "Yaşatmam seni!" demişti açıkça. Bir keresinde Bergen ne yapacağını bilemez halde Sevan'a telefon açmış, "Bu adam beni öldürecek!" demişti o panikle. Telefonun diğer ucunda eli ayağına dolaşmıştı Sevan'ın. Polise gitmesini söylemişti hemen. Ama aynı akşam yine sütliman olmuştu ortalık. Nasıl kıyardı ki ona Halis? Bu kadar severken nasıl kıyardı? Bir keresinde belindeki tabancayı çıkarıp kendi kafasına dayaması da bundan değil miydi? "Öldürürüm kendimi!" demişti bu defa da. Buz kesmişti Bergen.

"Nereden buldun o tabancayı?" diye sormuştu. Hayatı boyunca karanlık işlerle uğraşmıştı Halis. Zaman zaman silah ta-

şıdığı da olmuştu. Ama İstanbul'a geldiğinde silahı yoktu, bunu biliyordu Bergen. Silahı Samsun'a Mahmut'un getirdiğini anlamıştı hemen.

"Bu kadar ciddiym Bergen," demişti Halis.

"Kendi canına kıyanı Allah affetmez," demişti Bergen. "Cehennemlik olursun. Allah'ın verdiği canı Allah alır, kul almaz."

Halis çok etkilenmişti bu sözlerinden. Oracıkta indirmişti tabancayı. Öyle de temizdi kalbi işte. Ne kendi canına kıyabilirdi ne de onun canına. Elindeki tek kozuydu tehdit. O da onu kullanıyordu. Acıyordu bir taraftan ona. Çok üzülmüyordu. Sevdigi adamın onun karşısında tehditler savuracak kadar çaresiz kalması canını yakıyordu. Ama bir yandan da bunları hak ettiğini düşünüyordu. İstemeye istemeye intikam alıyordu ondan. Yapabileceği her şeyi yapmıştı çünkü. Sahneyi bırakmış, evinin kadını olmuş, mutlu bir yuvada yaşamaları için her şeyden vazgeçmişti. Ama kıymetini bilememişti Halis bir kez daha. Çok hırpalamıştı onu. Biraz da o hırpalansındı şimdi.

"Gidiyorum ben Bergen."

Feraye, Bergen'in onu duymadığını fark edince sesini yükseltti bu kez.

"Peki, sen bilirsin. Akşam gelsene programa..."

"Bakalım, kısmet..."

Gelmeyecekti belli ki. Bergen'in karşısına bu halde çıkmak onu yeterince yormuştu. El sıkıştılar, öpüştüler. Feraye eski günlerden kalma alışkanlıkla kırta kırta uzaklaşırken, arkasından uzun uzun seyretti Bergen. Kafasında bin bir düşünce doluyor, kulaklarındaysa hâlâ Feraye'nin söyledikleri çınlıyordu.

"Senin Halis'le beraber olman için yaptıklarım aklıma geldikçe üzüntüden, pişmanlıktan kahroluyorum Bergen. En çok

o kezzap olayını gazetelerde gördüğüm gün ağladım. Keşke kafam kırılseydi da alet olmasaydım. Ne bileyim başına böyle bir bela saracağımı? Nereden bileyim? Benim aklım da bu kadar eriyor işte. Düşünemedim. Tahmin edemedim. Bilseydim... Allah şahidim olsun, yapmazdım."

Anlatmamıştı Bergen, Halis'in hâlâ peşinde olduğunu. Boşandılar, bitti ve arkadaş kaldılar sanıyordu Feraye de herkes gibi. Dergide okuduğu habere inanmıştı o da. Bergen'in hiç içinden gelmemişti gerçeği anlatmak. Feraye'nin bilmesini istememişti. Belki de daha fazla pişman olmasını, üzülmesini...

Yavaşça kalktı oturduğu yerden. Otelin kapısından içeri girdi. Asansöre doğru yürüyordu ki lobide bir çift kömür gözün ona doğru baktığını fark etti.

"İskenderun'a akşama doğru geçeriz. Ne işimiz var bütün gün orada? Bizimkileri görürüz. Yazlıktalar madem. Denize de gireriz. Esra'yı çok özledim zaten."

"Ne bileyim... Yorgunluk olacak şimdi."

"Aman anne, yapmadığımız şey mi? Konserden sonra atlarız bir taksiye gideriz. Kaç saatlik yol şunun şurası."

Bergen'in keyfi yerindeydi neyse ki. Son bir aydır olanlardan sonra kızını böyle neşeli görmek hoşuna gitmişti Sabahat Hanım'ın.

"İyi peki madem... Mersin'e kadar gidecek taksi nereden bulacağız gecenin o saatinde?"

"Ben söylerim, ayarlarlar. Vardır gazinonun çalıştığı taksiciler. Eşek değiller ya, o kadar da yapsınlar."

Yarın gece İskenderun'da sahneye çıkacaktı Bergen. Pla-

na göre sabah Kayseri'den hareket edeceklerdi. Ama nereden estiyse, gece hiç uyumadan doğrudan Mersin'e geçmeyi koymuştu kafasına. Bütün aile yazlıktaydı Limonlu'da nasılsa. Herkesi görürlerdi bahaneyle. Sabahat Hanım'ın canını sıkantek şey, Bergen yine sahneye çıkmaya başladı diye diğer çocuklarının söylenip duracak olmalarıydı. Onun yüzüne karşı açıkça bir şey diyemezlerdi. Korkarlar, cesaret edemezlerdi, ama Bergen'i kıyıda köşede sıkıştırıp vıdı vıdı ederler, canını sıkırlar diye endişe ediyordu. Zaten başlarındaki Halis belası yüzünden yeterince üzölmüşlerdi son bir ayda.

Akşama doğru Bergen odaya döndüğünde, Sabahat Hanım anlamıştı bir şeyler olduğunu. Kızının saatlerdir odaya dönmemesi hayra alamet değildi. Aşağıda bekleyen Feraye'nin, yıllar önce Adana'da tanıdığı ve hiç sevmediğı Feraye olduğunu öğrenince ona yüz verip konuştuğı için kızmıştı Bergen'e. Ama asıl haberi sona saklamıştı Bergen. Halis bu defa da Kayseri'ye gelmiş, yine pat diye karşısına çıkıvermişti.

"Ne konuştunuz?" diye sormuştu hemen Sabahat Hanım.

"Bir şey konuşmadık. Gelmiş işte. Kendini göstermeye gelmiş otele. Ne yapayım anne? Kovuyorum gitmiyor. Bir şey demedim ben de. Turne bitene kadar böyle dolaşacak peşimizde, belli oldu. Bir kepezelik çıkarmasın da ne yaparsa yapsın."

"Çıkarır o, çıkarmaz olur mu hiç?"

"Tembih ettim merak etme. Çıkarmaz."

"Ben hiç güvenmiyorum ona."

"Sen ne zaman güvendin ki Halis'e anne? Ama burnu sürtüldü onun. Pişmanlıktan kıvrım kıvrım kıvrıyor, bakma sen öyle dayılandığına."

Halis'in Kayseri'ye de gelmesi hoşuna mı gitmişti Bergen'in? Sabahat Hanım sanki bunu seziyor, ama kondurmak istemiyordu.

"İçip içip sapıtmasın da yine."

"Sapıtırsa da paparayı yer, oturur aşağıya. Sanki sen beni tanımıyorsun."

Tam da Feraye'nin ardından kafasını bulandıran her şey nasıl dağılmıştı bir anda lobide Halis'le karşılaşınca... Nasıl da neşesi yerine gelmişti Yine de mesafesini korumuş, elinden geldiğince soğuk davranmaya çalışmıştı.

"İşin gücün yok mu senin? Buraya da mı geldin? Paran pulun da yok dolanıp duruyorsun. Bir aydır aynı şeyleri giyiyorsun. Yakına gelmişken Adana'ya git de bir kendine gel. Ben kaçmıyorum. Nereye gideceğim de belli. Böyle peşimde dolaşınca bir şey olmuyor. Hâlâ anlamadın," demişti bir çırpıda, onun bir şey söylemesine fırsat vermeksizin. "Bak burada da bir rezalet çıkarırsan artık polise haber veririm, ona göre. Sabahat Hanım'a kalsa çoktan gitmiştik polise. Sen yine bana dua et."

"Zaten her şeyin sebebi o anan," demişti Halis öfkeyle.

"Edepli konuş Halis, akşam akşam sinirimi bozma benim!" diye diklenmişti Bergen.

"Alacağı olsun o ananın," diye üstelemişti Halis.

"Kimsenin alacağı vereceği yok. Paşa paşa dur durduğun yerde. Kimseye de sıkıntı verme."

"Öyle olsun," deyip gitmişti Halis. Uzatmamıştı bu defa. Yavaş yavaş akıllandığını düşünmüştü Bergen. Belki de onun kıymetini her zamankinden daha fazla anlamaya başlamıştı. Doğru yoldaydı demek ki bu defa. O an kendini Halis'e karşı güçlü hissetmişti.

Halis'in onun hakkında söylediklerini anlatmamıştı Sabahat Hanım'a. İkisinin arasında yıllardır bitmeyen anlaşmazlığın ortasında kalmaya alışalı çok olmuştu. Kanıksamıştı bunu. Bazen birini, bazen diğerini idare eder, kime neyi, ne kadar söyleyeceğini dili kendiliğinden bilirdi.

Mersin'e gitme fikri de o anda gelmişti aklına. Sabahat Hanım alışkındı kızının durup durup en olmadık zamanda Mersin'e gitmek istemesine. Yıllardır ta İzmirlerden, Bursalardan bile bir iki geceliğine kalkıp gittikleri olmuştu. Biraz rahatlarıydı hem. Nitekim fazla da itiraz edememişti yaşlı kadın.

"O zaman otelden çıkmadan eşyaları toplayalım da, gece gelir alırsız," dedi Sabahat Hanım.

"Yok yok, zaman kaybetmeyelim gece. Valizlerle gidelim gazineye. Oradan çıkar gideriz," dedi Bergen. Bir yandan da yatağın üzerine gelişigüzel savurduğu kıyafetlerini tekrar valize koymak için katlamaya başlamıştı bile.

AĞUSTOS 1989, KAYSERİ - MERSİN KARAYOLU

"Aşka inancımı tükettin benim, bir daha kimseyi sevemez kalbim. Bıraktım ne varsa döksün gözlerim, bu benim aşk için son ağlayışım."

Taksinin teybinde çalan şarkıya eşlik ediyordu Bergen. Sabahat Hanım başını yaslamış, gözlerini kapatmıştı, ama uyuyamıyordu bir türlü. İçinde nedenini bilmediği bir huzursuzluk vardı. Kızının dinlemeye doyamadığı sesi bile fazla geliyordu şimdi nedense. Gözlerini açtı, Bergen'e baktı. Hava aydınlanmak üzereydi. Bergen alacakaranlıkta geride bıraktıkları dağı

taşı, ormanı seyrediyor, bir yandan da durmadan söylüyordu. Sanki bu gece saatlerce sahnede kalıp şarkı söyleyen o değildi. Belli ki hızını alamamıştı yine. Ne çok alkış almıştı. Sahneden inememişti bir türlü tezahüratlar yüzünden. Nasıl da gurur duymuştu kıızıyla bir kez daha. Aylarca ortalarda görünmemesine rağmen hayranlarının sevgisi hiç eksilmemişti işte. Bu gece buna bir kez daha şahit olmuştu. Bir de şu Halis belası olmasaydı başlarında, ne kadar mutlu olacaktı aslında. Ama bu adamdan kurtulmadan rahat edemeyeceklerini biliyordu Sabahat Hanım. Nasıl kurtulacaklarını ise bilemiyordu bir türlü. Bergen sahiden istemedikçe olacağı yoktu bunun.

Şarkının ara nağmesi girince, "Âmâ bu şarkıcı," dedi taksici şoförü arkaya doğru dönüp.

"Biliyorum," dedi Bergen gülümseyerek. Çok da iyi bir çocuk... Çok saygılı, efendi. Bizim şirketin sanatçısı. Karşılaştık birkaç kere."

"Öyle mi?" dedi taksici sevinçle.

"Abla, bir daha görürsen n'olur benden selam söyle. Gece gündüz bu kaseti dinliyorum ben iki senedir."

"Söylerim. İmzalı resim de alırım sana."

"Vallahi ellerinden öperim o zaman Bergen Abla."

Güldü Bergen ister istemez. Şarkıcı türkücü tayfasına ne çok değer veriyordu insanlar. Bergen kendini hiç o kadar değerli bulmazdı oysa. Üzülürdü insanların onu görmek, onunla iki satır konuşmak için itişip kakışmasına, utanıp sıkılmasına. Mahcup olur, yerin dibine girerdi her defasında.

"Bu şarkıyı ben de söylemişim aslında. Ama koymadık kasete."

"Abla, senin sesine de çok yakışıyor ama. Keşke koysaymışsınız."

"Çok var öyle okuyup da koymadığımız. Belki sonra kullanırsınız, ne bileyim."

"Abla senin kasetlerini de çok dinlerim ben. Hatta, 'Bergen Hanım'ı götüreceksin,' dediklerinde hemen dedim bir kasetini koyayım jest olsun, anladın mı? Ama bizim öteki şoför arabayı yıkatırken torpidoyu boşaltmış hergele. Durağa mı bıraktı, ne-reye bıraktıysa, bulamadım kasetleri..."

"Aman ben bıkmışım kendi sesimden. Bu daha güzel oldu vallahi."

Ani bir frenle sarsıldılar. Bergen neredeyse başını vuracaktı önündeki koltuğa. Sabahat Hanım, "Bismillahirrahmanirrahim!" diyerek sıçradı yerinden. Taksi şoförü okkalı bir küfür savurdu. Yolun ortasında durmuşlardı. Arkalarındaki araba birden hızlanmış, onları sollamış, sonra ani bir manevrayla önlerine geçip duruvermişti. Taksi şoförü zamanında frene basmasa, çarpışmaları an meselesiydi.

"Eşşoğlueşek, sarhoş mudur nedir!" diyerek açtı kapıyı taksici. Tam arabadan çıkıyordu ki, Bergen arkadan uzanıp kolunu tuttu.

"Dur bir dakika," dedi. Sabahat Hanım kızına baktı merakla. Bergen öndeki arabadan inip taksiye doğru yürümekte olanın Halis olduğunu fark etmişti.

"N'oldu abla?"

"Yabancı değil gelen," diye kestirip attı Bergen. Kapıyı açıp dışarı çıktı.

"Eyvahlar olsun!" dedi Sabahat Hanım. Halis'i o da tanıdıktı yaklaşıncı.

"Kötü bir durum mu var?" diye sordu taksi şoförü Sabahat Hanım'a dönüp.

"Boşandığı kocası..." diyebilirdi sadece Sabahat Hanım.

"Çıkayım mı ben de?"

"Yok. Dur sen. Karışma."

Halis uykusuz ve bitkin görünüyordu. Bergen içi acıyarak baktı sevdiği adama. Çok kızmıştı oysa.

"Halis eşkıyalığa mı başladın şimdi de? Ne bu yol kesmeler filan, yeni âdet mi?"

"Nereye gidiyorsunuz bu saatte?"

"Bu yolun nereye gittiği belli değil mi Halis?"

"Adana'ya mı?"

"Ne işimiz var Adana'da? Mersin'e geçiyoruz. Ablamlara sürpriz yapacağız."

"Gelin benim arabaya. Ben götürürüm sizi."

"Halis git Allah aşkına. Akşam biz seninle konuşmadık mı?"

"Bir rezalet çıkarma dedin. Çıkardım mı? Merak ettim, peşinize takıldım."

"İyi halt ettin. Ne yapacaksın? Mersin'e de mi geleceksin?"

"Gelirim."

"Gelme Halis. Bari oraya gelme. Yeter artık."

"Hadi annene söyle de insin. Biz götürelim."

"Mahmut da mı var yanında?"

"Var."

"Gelmez annem. Biz gidiyoruz işte, mani olma."

"Ben mani olmuyorum ki. Biraz konuşalım."

"Mahmut'un, annemin yanında mı konuşacağız?"

"O zaman sen gel. Mahmut bu arabaya geçsin. Konuşa konuşa gideriz."

Derin bir iç geçirdi Bergen. Tatsızlık çıksın istemiyordu bu saatte. Tek derdi bir an önce Mersin'e ulaşmaktı.

"Peki, çağır o zaman Mahmut'u gelsin," dedi bıkkın bir halde. Halis öndeki arabaya doğru yürürken Bergen arkasını dönüp taksinin içindeki annesinin yüzünü görmeye çalıştı. Taksi şoförü oturduğu yerden uzanmış, arabanın sağ camını açmak için kolu çeviriyordu. Cam biraz aralanınca seslendi.

"Bergen Abla?"

"Yok bir şey," dedi Bergen. "Yok bir şey, merak etme."

YARIM SAAT SONRA, TARSUS, ÇAMALTI

"Salata da yaptır ortaya," dedi Halis uyukulu gözlerle ona bakan garsona.

"Sen başka bir şey ister misin Sabahat Hanım?"

"Yok istemem," diye kestirip attı Sabahat Hanım. Ses tonu elinden gelse Halis'i oracıkta bir kaşık suda boğacağını ele veriyordu. Bergen'e mi daha çok kızsın, Halis'e mi bilemiyordu yaşlı kadın. Hiçbir şey olmamış gibi sabahın beşinde, mola yerinde böyle karşılıklı oturup yemek siparişi vermeleri kanına dokunuyordu.

Garson siparişleri vermek üzere giderken, Bergen çantasından sigara paketini çıkardı. Halis çakmağını uzattı hemen. Bergen uzanan ateşi görmemiş gibi yapıp kendi çakmağıyla yaktı sigarasını. Buraya gelene dek yarım saat konuşmuşlardı arabada. Halis kesin kararlıydı. Bergen'in Mersin'de kalmasını istiyordu. "İskenderun'a geçme, bırak ne halleri varsa görsünler," deyip durmuştu yol boyunca.

"Şimdi sen bunu dedin diye ben gitmeyecek miyim İskenderun'a? Ne yapacağım? Yine mi bırakacağım sahneyi? Niye Halis? Sen beni yine eve kapatıp ağzımı burnumu dağıt diye mi?"

"Sevgilin mi var ulan yoksa? Hangisi? Kemancıyla mı kırıştırıyorsun?"

"Halis saçma sapan konuşup asabımı bozma. Gel konuşalım dedin, geldim. Bunları mı söyleyeceksin bana?"

"Yoksa kanuncunun mu koynuna giriyorsun? Söylesene, hangisi?"

Şuurunu kaybetmiş gibiydi Halis. Ne söylese kâr etmeyecekti, anlamıştı Bergen. Mola yerinde durup yemek yemeyi o teklif etmişti. Niyeti yemekten sonra yine taksiye binip basıp gitmekti Mersin'e. Konuşmanın boşa olduğu belliydi. Mersin'e kadar da konuşsalar bir şey değişmeyecekti nasılsa.

Mola yerinde taksiden inen annesinin çatık kaşlarını görünce gözlerini kaçırmıştı Bergen. Yol ortasında Halis'in arabasına geçtiği için kim bilir ne kadar öfkeliydi annesi. Ne çok söylenecekti şimdi yalnız kaldıklarında. Düşünmek bile istemiyordu o an. Tek derdi Halis'ten kurtulmaktı şimdi.

Üçü bir masaya oturmuşlardı. Taksi şoförüyle Mahmut, ateşi yeni yakılmış ocağın başına geçmiş laflıyorlardı. Oturduğu yerden Mahmut'un onları gözetlediğini görebiliyordu Bergen. Kendisini dayısının fedaisi sanıyordu bu zavallı çocuk.

Garson içerden getirdiği şişleri ocağın üzerine yerleştirdikten sonra birer çay bıraktı üçünün de önüne. "Kebaplar olana kadar abi," dedi sırtarak.

"Sağ ol," dedi Halis.

Hava iyiden iyiye aydınlanmıştı. Etrafta onlardan başka kimsecikler yoktu. Ağustos böceklerinin sesleri ocakta yanan

ateşin çıtırtılarına karışıyordu. Halis çayına iki şeker attı, ağır ağır karıştırdı.

"Sabahat Hanım bu kız sahne de sahne diye tutturmuş, ne yapacağız biz bunu?"

Sabahat Hanım sert bir bakış fırlattı Halis'e. Bu soruyu damarına basmak için sorduğunu çok iyi biliyordu.

"Kendi bileceği şey," dedi kısık bir sesle. Bergen, Halis'in annesini bu işe karıştırmasına sinirlenmişti.

"Anneme niye soruyorsun? Ben sana cevabını verdim Halis."

"Ne cevap verdin?"

"Elinin körü!"

"Niye ters ters konuşuyorsun ki şimdi?"

"Yarım saattir anlatıyorum, hâlâ anlamadın galiba. Turne filan iptal edemem ben. Biz boşandık. Bitti o iş."

"Bitmez öyle bitti demekle. Kolay mı öyle?"

Bergen derin bir iç geçirdi. Bir dikişte içti bardağındaki çayı. Sıcak çayın yemek borusundan boş midesine inişini hissetti, yüzünü ekşitti. O an hatırladı akşam yemeği yemediğini. Sabahat Hanım uzanıp bir sigara aldı Bergen'in önündeki paketten.

"Şimdi yemeğimizi yeriz. Sonra sen yoluna ben yoluma. Tamam mı Halis?"

"Tamam değil."

Sabahat Hanım sinirli hareketlerle yaktı sigarasını. Elleri titriyordu sinirden. Susuyordu yine de.

"Teybiniz yok mu?" diye garsona seslendi taksi şoförü kafasını içeri doğru uzatarak.

"Koysanıza Bergen Abla'nın bir kasetini... Koskoca Bergen gelmiş lokantanıza."

Bergen atıldı oturduğu yerden.

"Aman yok istemez. Çekemem şimdi bu saatte."

Taksici hayal kırıklığıyla bükte boynunu. Halis gözlerini Bergen'e dikmiş, öfkeyle bakıyordu.

"Bu mu lan yoksa sevgilin? Ondan mı göndermeye çalışıyorsun beni? Eve mi atacaksın şoförü?"

"Halis sapıtma!"

Bergen bir Halis'e, bir annesine baktı. Sabahat Hanım tam ağzını açacaktı ki Bergen'in bakışını görüp sustu. Halis bağır-maya başladı.

"Ne haltlar karıştırıyorsun sen? Ne diye kovup duruyorsun beni her yerden bir aydır? Var sende bir numaralar. Şimdi burada anlatacağın bana. Ne boklar yediysen hepsini anlatacağsın. Seni buradan da hiçbir yere göndermiyorum, anladın mı? Adana'ya gidiyoruz beraber!"

"Eeee! Yeter be!"

Bergen ani bir hareketle kalktı yerinden. Masadaki çay bardakları devrildi sarsıntıdan.

"Gelmiyorum hiçbir yere! Siktir git nereye gideceksen!"

Lokantanın girişindeki çiçek tarhlarında kırmızı, pembe, beyaz sardunyalar boy vermişti. Bergen öfkeli adımlarla çiçeklerin yanına doğru yürüdü. Kendini yerlere atmak, avaz avaz bağır-mak geldi içinden. Kesik kesik nefes alıyordu sinirden. Eli ayağı titriyordu. O kadar çaresizdi ki... Elinden gelse koşarak kaçıp gidecekti oradan. Halis'in ayak seslerini duydu arkasında.

"Ne biçim konuşuyorsun sen?" dedi Halis.

"Bırak yakamı Halis. Bırak peşimi. Bitti diyorum, bitti. Artık bunun geri dönüşü yok. Öldürsen de geri dönmeyeceğim sana. Bırak peşimi Allah'ın belası!"

Bergen'in öfkeli sesi çınılıyordu sessizlikte. Ağustosböcekleri bile susmuştu sanki. Hırsla arkasını dönüp Halis'in bu defa yüzüne karşı haykıracaktı ki kömür gözlerde o güne dek hiç görmediği bir şey gördü. Hayır, bu Halis değildi. Bu onun tanıdığı, sevdiği, yıllardır bir türlü ayrılamadığı adam değildi. Başka bir şey vardı o çok sevdiği kömür gözlerde şimdi. Bıçak gibi keskin, ürkütücü bir şey Zehir gibi acı bir şey Buz gibi bir soğukluk...

Korkuyla bağırmaya başladı Bergen. Anlamsız kelimeler çınıladı beyninde... Bağırıyor, bağırıyordu... Sesi duyulmuyordu ama... Sesi çıkmıyordu. Bir karabasan olmalıydı bu. Gerçek değildi. Gerçek olamazdı. Tek bir el silah sesi duyuldu sonra.

Annesinin oturduğu yerden feryat ederek fırladığını, sandalyesinin gürültüyle yere düştüğünü duyunca fark etti Halis'in ona doğru doğrulttuğu silahı Bergen. Bacağındaki sıcaklığı hissetti sonra... Vurulduğunu... İnanamadı. Halis ona ateş mi etmişti? Bir bacağından akan kana, bir Halis'in elinde titreyen tabancaya baktı.

Can havliyle sırtını döndü. Kaçacaktı... Kaçıp kurtulacaktı Halis'ten. Sonsuza kadar... Var gücüyle koşacaktı... Kaçabilirdi. Bunu da yapmıştı işte. Vurmuştu onu... Artık bir daha asla ona geri dönemezdi. Mersin'e gidecekti o. Kardeşlerini görecekti. Esra'yı görecekti. Gitmesi lazımdı. Bir an önce gitmesi lazımdı... Ne pahasına olursa olsun gidecekti.

O bir an saatlerce sürdü sanki. Ta ki beş el daha silah sesi duyulana kadar...

Bergen yere yığılırken Sabahat Hanım'ın feryatlarını, koşturmacaları, sonra bir kez daha patlayan ve bu defa annesini hedef alan silahın sesini, Halis'in giderek uzaklaşan öfkeli ba-

ğırışlarını duydu. Sonra karanlık bir perde indi gözüne. Sesler giderek bir uğultuya dönüştü, sonra duyulmaz oldu. Ağzına dolan kan, çenesinden boynuna doğru ağır ağır akmaya başladı.

EYLÜL 1989, MERSİN

Ağır ağır çevirdi anahtarı Cemile. Evinin kokusunu duydu kapıyı açınca... Bu kokunun daha önce burnuna hiç bu kadar güzel gelmediğini düşündü. Eve dönebildiği için şükretti içinden. Kardeşini toprağa verdiklerinden beri istisnasız her gün gitmişti mezarlığa. Önce mezarlığa, sonra hastanede yatan annesinin yanına... Bir aydır her günü aynıydı neredeyse. Ağlamaktan ve uykusuzluktan gözleri hep şiş geziyordu haftalardır. Ne zaman gözlerini kapatsa, o korkunç haberi aldıkları sabah geliyordu aklına. Telefon zilinin acı acı çalışı... Uykudan sıçrayarak uyanışları... İsmet'in telefonu açışı... Yüzünün bir anda kireç gibi oluşu... Her anını, her saniyesini yeniden, yeniden yaşıyor, her defasında yeniden kahroluyordu.

Bugün bir ferahlık vardı içinde nedense. Uzun zaman sonra ilk kez... Mezarlıkta dua ederken hissetmişti bunu ilk. Kardeşinin toprağını sularken, onunla usul usul konuşur, dertleşirken... Acısı hafifliyor muydu yoksa? Hafifler miydi böyle bir acı? Devam eder miydi hayat?

Banyoya girdi, elini yüzünü yıkadı. Aynada kendine baktı uzun uzun. Toparlanmalıydı artık. Kızları için, ailesi için... Ama en çok da annesi için. Kızının öldürölmesine gözleriyle

şahit olmak nasıl bir azaptı, nasıl dayanılmaz bir acıydı kim bilir. Kendi hissettiği acı neydi ki annesinin hissettiğinin yanında? Neyse ki Halis'in son attığı kurşun sıyrıp geçmiş, ağır bir yara bırakmamıştı Sabahat Hanım'ın yorgun vücudunda. Ama kendinde değildi hâlâ. Bedeni iyileşse de ruhu iyileşemeyecekti uzun bir süre. Öyle söylemişti doktorlar da. Hastane odasının kapısını kilitletiyor, bir an bile yalnız kalamıyordu Sabahat Hanım. Halis'in gelip onu öldüreceğini söylüyordu durmadan. Ne kadar anlatsalar ikna olmuyordu. Halis bir an önce yakalansa, belki bir nebze olsun rahatları. Yurtdışına kaçtığı söyleniyordu. Hâlâ bulamamıştı polis.

Banyodan çıktığında kızların odasına takıldı gözü. Bergen'in çerçeve içindeki fotoğrafını başucuna astırmıştı Esra. Bir süre olduğu yerde kaldı. Kardeşinin fotoğrafta gülümseyen yüzüne, yüzünün yarısını gizleyen saçlarına, gören tek gözünün bebeğindeki acıya baktı bir kez daha. Odaya girdi, uzanıp öptü kardeşinin fotoğrafını. Tam o anda bir kez daha hissetti sabahtan beri içine dolan iyiliği. Birden anladı sebebini. Aylar öncesinde kalmış o gün... O öğleden sonra, bu evde Bergen'le konuştukları şeyler...

"Ben inanıyorum abla. Ölümünden sonra hayat var," demişti Bergen. "Zaten toprağa giren beden, ruh değil ki. Ruhlar ölmüyor. Sonra başka bir şekilde geri dönüyor. Ölümünden çok da korkmamak lazım..."

Öleceğini biliyor muydu bunları söylerken? Nereden bildi? Ama insanın içine doğar derlerdi işte. Doğmuştu sahid den demek. Belki de haklıydı Bergen. Belki de yanındaydı şu anda ruhu. Toprağa verdikleri sadece bedeni değil miydi? Kim

bilir belki de bir balık olmuştu şimdi. Belki de bir kuş, belki bir çiçek...

Derin bir nefes aldı. Duvardaki saatte baktı. Esra'yı cenazeden sonra Deniz'in yanına, Adana'ya göndermişlerdi. Yarın geri getirecekti ablası onu. Özlemişti kızını da. Yarın için sevdiği yemekleri pişirecekti Esra'ya. Mutfağa doğru gidecekken vazgeçti, salona yöneldi. Balkonda bir sigara içmek istedi canı. O günü, o gün balkonda konuştuklarını en ince ayrıntısına kadar bir kez daha hatırlamak istedi. Salona girdi. Sigarasını aranmaya başladı. Oradaydı işte. Konsolun üzerindeki saksının yanında... Bergen'in aldığı, aylardır bir türlü yeşermeyen, çiçek vermeyen çiçeğin saksısının... Bakışlarını saksıya çevirdiğinde gördüğü şey karşısında bir an sendeledi. Koltuğun kenarına tutundu. Öylece kalakaldı. Gözünden sicim gibi yaşlar boşanmaya başladı. Saksıdaki daha dün kupkuru gözüken çiçeğin bir dalında yeni sürgün vermiş bir tomurcuk, perdelerin arasından sızan güneşin altında taptaze duruyordu.

SON

ACILARIN KADINI

Bergen

MUTSUZ Yüzüne atılan kezzapla gözü kör olan Bergen, yaşama ümidini yitirmeden sahnelere dönmüş, yaşadığı çileyi anlatan "Acıların Kadını" kaseti ile bir anda öne çıkmıştı.

**Son
taksit
altı
kurşun**

STAR MÜZİK

BERGEN

ve Muhteşem Kadrosu

Rez. 586 511 585 1166

29.000 TL

EMDAN İTİBAREN

YAYINLANAR

ALFA

Ticarethane Sokak, No: 15, 34110
Cağaloğlu, Fatih - İstanbul
T. 0212 513 3420 (pbx)
F. 0212 519 3300
www.alfakitap.com

ALFA ROMAN

ISBN 978-605-106-909-8

9 786051 069098